MICHAEL ROBOTHAM

SUSPECTUL

Un thriller psihologic de excepție

MICHAEL ROBOTHAM

SUSPECTUL

editura rao

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

Celor patru femei din viaţa mea:
Vivien, Alexandra, Charlotte şi Isabella, cu recunoştinţă.

Mulțumiri

Pentru sfaturi, înțelepciune și cumpătare, îi mulțumesc lui Mark Lucas și întregii echipe de la LAW.

Pentru încrederea acordată, înainte de toate celelalte, îi mulțumesc Ursulei McKenzie și tuturor celor care au jucat cu ea la acest joc de noroc.

Pentru prietenie și ospitalitate, le mulțumesc lui Elspeth Rees, Jonathan Margolis și Martyn Forrester, celor trei din mulțimea de prieteni și rudenii care au răspuns la rugămințile mele, mi-au ascultat poveștile și mi-au fost alături în această *călătorie*.

În sfârșit, pentru sprijin și dragoste, îi mulțumesc lui Vivien, care a trebuit să trăiască împreună cu toate personajele mele și cu nopțile mele nedormite. O femeie mai puțin înțelegătoare ar fi dormit în camera de oaspeți.

CARTEA ÎNTÂI

„Am făcut-o, spune memoria mea. E imposibil s-o fi făcut", spune mândria mea şi rămâne neînduplecată.

În cele din urmă, memoria cedează.

Friederich Nietzsche, *Dincolo de bine şi de rău*

CAPITOLUL I

De pe acoperișurile de tablă gudronată ale spitalului Royal Marsden, dacă te uiți printre coșurile de fum și antenele TV, vezi și mai multe coșuri de fum și antene TV. Seamănă cu acea scenă din *Mary Poppins,* în care toate coșurile dansează deasupra acoperișurilor, făcând piruete cu măturoaiele.

De aici, de sus, se poate zări ușor drumul de la Royal Albert Hall. Într-o zi senină, probabil că aș putea vedea tot drumul până la Hampstead Heath, dar mă îndoiesc că aerul se limpezește vreodată în Londra atât de mult.

– Asta da panoramă, zic, aruncând o privire în dreapta, către un adolescent chircit la aproximativ trei metri distanță.

Numele lui e Malcolm și împlinește azi șaptesprezece ani. Înalt și subțire, cu ochi negri care tremură când mă privește, are pielea albă ca hârtia lucioasă. E îmbrăcat în pijama și are o căciulă de lână, care îi acoperă chelia. Chimioterapia este un frizer nemilos.

Temperatura este de trei grade Celsius, dar cu răcoarea vântului e ca și cum ar fi sub zero. Degetele de la mâini îmi sunt deja amorțite și abia mi le mai simt pe cele de la picioare, prin papuci și șosete. Malcolm este desculț. Nu voi ajunge la el

dacă sare ori cade. Chiar dacă m-aș întinde și m-aș apleca de-a lungul jgheabului, tot aș mai avea trei metri până să-l prind. El știe asta. A calculat unghiurile. Potrivit oncologului, Malcolm are un IQ excepțional. Cântă la vioară și vorbește cinci limbi, însă cu mine nu va vorbi în niciuna dintre ele.

În ultima oră, i-am pus întrebări și i-am spus povești. Știu că mă aude, dar vocea mea este pentru el doar un zgomot de fundal. Se concentrează asupra dialogului său interior, întrebându-se dacă ar trebui să trăiască sau să moară. Vreau să particip la dezbatere, dar mai întâi am nevoie de o invitație. Serviciul Național de Sănătate are un raft întreg cu îndrumări pentru a face față situațiilor care implică ostatici sau amenințări cu sinuciderea. O echipă pentru incidente critice a fost constituită, incluzând membri seniori ai departamentului, poliția și un psiholog: eu. Principala prioritate a fost aceea de a învăța tot ce putem despre Malcolm, orice ar putea să ne ajute să identificăm cauza care l-a adus în acest punct. Doctorii, infirmierele și pacienții sunt interogați, împreună cu familia și prietenii lui.

Negociatorul principal se află în vârful triunghiului operațional. Totul depinde de mine. Acesta e motivul pentru care eu stau aici, afară, în timp ce ei sunt înăuntru, bând cafea, interogând personalul și uitându-se peste hârtii.

Ce știu eu despre Malcolm? Are o tumoare pe creier, în stadiu incipient, în partea dreaptă posterioară a lobului temporal, instalată într-un mod amenințător de aproape de centrul nervos al creierului. Tumoarea l-a lăsat parțial paralizat pe partea stângă și incapabil să mai audă cu o ureche. De două săptămâni urmează o a doua serie de ședințe de chimioterapie.

Părinții lui l-au vizitat în această dimineață. Oncologul avea veşti bune. Tumoarea lui Malcolm părea să se fi micşorat. O oră mai târziu, Malcolm a lăsat trei cuvinte pe un bilet: „Îmi pare rău". Şi-a părăsit camera şi a încercat să se târască pe acoperiş, printr-o fereastră de la etajul patru. Cineva trebuie să fi lăsat geamul deschis sau a găsit el o cale de a-l deschide.

Aţi înţeles despre ce e vorba? Suma totală a cunoştinţelor mele legate de un adolescent care are mult mai mult de oferit decât majoritatea copiilor de vârsta lui. Nu ştiu dacă are o iubită, o echipă de fotbal favorită sau un erou de film preferat. Ştiu mai multe despre boala lui decât despre el. De aceea mă zbat.

Echipamentul de siguranţă de sub pulover este inconfortabil. Seamănă cu acele hamuri pe care le pun părinţii copiilor mici, pentru a-i controla. În acest caz, sunt menite să mă salveze dacă aş cădea, atâta vreme cât cineva şi-ar aminti să ţină de celălalt capăt. S-ar putea să sune ridicol, dar este acel detaliu care se uită într-o situaţie de criză. Poate ar trebui să mă dau înapoi spre geam şi să rog pe cineva să verifice.

Ar fi neprofesional? Da. O dovadă de slăbiciune? Da, din nou. Vârful acoperişului este plin cu excremente de porumbei, şi plăcile de ţiglă sunt acoperite cu licheni şi muşchi, asemenea unor plante fosilizate, presate în pietre, iar efectul este alunecos şi înşelător.

– Probabil că asta nu contează foarte mult acum, Malcolm, dar cred că ştiu câte puţin din ceea ce simţi, spun eu, încercând încă o dată să ajung la el. Şi eu am o boală. Nu spun

că e cancer. Nu e. A încerca să faci comparații e ca și cum ai amesteca merele cu perele, însă tot despre fructe vorbim, nu?

Casca din urechea dreaptă începe să cedeze. „Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?" spune o voce. „Încetează să-i mai vorbești despre salata de fructe și bagă-l înăuntru!" Îmi scot casca din ureche și o las să-mi atârne pe umăr.

– Știi cum spun oamenii întotdeauna: „Va fi bine. Totul va fi bine"? Spun asta pentru că nu se pot gândi la nimic altceva. Nici eu nu știu ce să spun, Malcolm. Nu știu nici măcar ce întrebări să pun. Mulți oameni nu știu cum să se împace cu boala altuia. Din nefericire, nu există nicio carte cu sfaturi sau vreo listă cu ce să faci și ce să nu faci. Ori alegi imaginea omului cu ochii în lacrimi, care nu poate suporta durerea, sau gluma forțată și discursurile de încurajare, ori alegi negarea totală.

Malcolm nu-mi răspunde. Privește pierdut peste acoperiș, ca și cum s-ar uita de la o fereastră mică spre înaltul cenușiu al cerului. Pijamaua lui e subțire și albă, cu cusături albastre în jurul manșetelor și gulerului.

Printre genunchi pot vedea trei mașini de pompieri, două ambulanțe și șase mașini de poliție. Una dintre mașinile pompierilor are o scară extensibilă, ca o placă turnantă. Nu am luat-o prea mult în seamă până acum, dar o văd întorcându-se ușor și începând să se ridice. De ce-ar face asta? În același moment, Malcolm își sprijină spatele de acoperișul alunecos și se ridică. Se ghemuiește pe margine, cu degetele-i atârnând peste jgheab, ca o pasăre cocoțată pe o creangă.

Aud pe cineva țipând și apoi realizez că sunt eu. Urlu din răsputeri. Gesticulez sălbatic către ei să ia scara de acolo. Eu

am înfățișarea unuia care vrea să se sinucidă, iar Malcolm pare pe de-a-ntregul calm. Bâjbâi după cască și aud iadul dinăuntru. Echipajul de intervenție în situații de urgență urlă către comandantul-șef, care urlă către secundul său, care urlă către un altul.

– Nu o face, Malcolm! Așteaptă! strig eu disperat. Uită-te la scară. Se lasă în jos. Vezi? Se lasă în jos.

Sângele îmi pulsează în urechi. Stă ghemuit pe margine, încleștându-și și descleștându-și degetele. Din profil, pot să-i văd genele lungi și negre clipind încet. Inima îi bate ca a unei păsări în pieptul lui mic.

– Îl vezi pe pompierul acela de jos, cu cască roșie? îi spun, încercând să-l fac să audă vorbele mele. Cel cu toți epoleții aceia pe umeri. Care crezi că sunt șansele mele de a-i scuipa pe cască de aici?

Pentru câteva clipe, Malcolm aruncă o privire în jos. Este pentru prima dată când pare a înțelege ceva din ceea ce spun sau fac. Ușa se deschise printr-o crăpătură.

– Unora le place să scuipe semințe de pepene verde sau sâmburi de cireșe. În Africa, scuipă baligă, care este destul de scârboasă. Am citit undeva că recordul lumii la scuipat baligă de Kudu este de 9,14 metri. Kudu cred că este un soi de antilopă, dar nu sunt foarte sigur de asta. Prefer o flegmă demodată bună, și nu este vorba de distanță, ci de precizie.

Acum se uită la mine. Cu o mișcare a capului, trag o flegmă în jos. E luată pe sus de vânt și purtată spre dreapta, lovindu-se de parbrizul unei mașini de poliție. În tăcere, reflectez asupra aruncării, încercând să-mi dau seama unde am greșit.

– Nu ai luat în calcul vântul, spune Malcolm.

Încuviințez, abia luându-l în seamă, dar înăuntrul meu arde o văpaie caldă, într-o parte din mine care încă nu e înghețată.

– Ai dreptate. Aceste clădiri formează un fel de tunel de vânt.

– Inventezi scuze.

– Nu te-am văzut încercând.

Se uită în jos, analizând ce-am spus. Își strânge genunchii, ca și cum ar încerca să rămână cald. E un semn bun.

O clipă mai târziu, trage o flegmă în jos. O privim împreună cum coboară, aproape dorindu-ne să rămână pe aceeași direcție. Îl lovește pe un reporter TV drept între ochi, iar eu și Malcolm oftăm împăcați.

La următoarea mea aruncare, scuipatul aterizează inofensiv pe scările din față. Malcolm întreabă dacă poate schimba ținta. Vrea să-l nimerească din nou pe reporterul TV.

– Ce păcat că nu avem niște bombe de apă! spune el, sprijinindu-și bărbia de genunchi.

– Dacă ai putea arunca o bombă de apă pe oricine în lumea asta, cine ar fi acela?

– Părinții mei.

– De ce?

– Nu mai vreau să fac chimioterapie. Am făcut destul.

Nu dă detalii. Nici nu e nevoie. Nu sunt multe tratamente cu efecte negative mai rele decât chimioterapia. Vărsăturile, greața, constipația, anemia și oboseala cronică pot fi insuportabile.

– Ce spune oncologul tău?

– Zice că tumoarea se micșorează.

– Asta e bine.

Râde stângaci.

– Au spus asta ultima dată. Adevărul este că urmăresc cancerul prin tot corpul meu. Nu dispare. Doar își găsește alt loc în care să se ascundă. Nu vorbesc niciodată despre vindecare, ci doar de „remisiune". Uneori, nu-mi vorbesc deloc. Doar le șoptesc părinților mei.

Își mușcă buza de jos și un punct roșiatic răsare acolo unde țâșnește sângele.

– Mama și tata cred că mi-e frică de moarte, dar nu îmi este. Ar trebui să-i vezi pe unii copii din acest loc. Eu măcar am avut o viață. Alți cincizeci de ani ar fi frumoși, dar, cum spuneam, nu sunt speriat.

– Câte ședințe de chimioterapie mai sunt?

– Șase. Apoi așteptăm și vedem. Nu mă deranjează că-mi cade părul. O grămadă de fotbaliști și-l rad. Uită-te la David Beckham; e un idiot, dar e un jucător pe cinste. E ceva să nu ai sprâncene!

– Am auzit că Beckham este pensat.

– De Posh?

– Da.

Aproape că zâmbește. În liniște, îi aud dinții clănțănind.

– În cazul în care chimioterapia nu funcționează, părinții mei le vor cere medicilor să încerce în continuare. Nu mă vor lăsa niciodată să mă duc.

– Ești suficient de mare ca să iei propriile decizii.

– Încearcă să le spui lor asta.

– O voi face, dacă asta vrei.

Dă din cap și văd cum apar lacrimile. Încearcă să le oprească, dar i se strecoară pe sub genele lungi în stropi mari, pe care-i șterge cu mâna.

– Este cineva cu care poți vorbi?

– Îmi place una dintre infirmiere. A fost foarte drăguță cu mine.

– E iubita ta?

Roșește. Paloarea pielii face să pară ca și cum capul i s-ar umple cu sânge.

– De ce nu vii înăuntru să vorbim mai multe? Nu mai pot scuipa dacă nu beau ceva.

Nu răspunde, dar îl văd cum își lasă în jos umerii. Își ascultă din nou dialogul interior.

– Am o fiică pe care o cheamă Charlie. Are opt ani, spun eu, încercând să-l rețin. Îmi amintesc cum, pe când avea patru ani, eram în parc și o legănam. Mi-a spus: „Tati, știi că, dacă închizi ochii strâns, vezi stele albe, iar când îi deschizi din nou e o lume nouă-nouță?" E un gând frumos, nu-i așa?

– Dar nu e adevărat.

– Poate fi.

– Doar dacă ne prefacem.

– De ce nu? Ce te oprește? Oamenii cred că e ușor să fii cinic și pesimist, dar de fapt e incredibil de greu. E mult mai ușor să fii optimist.

– Am o tumoare inoperabilă pe creier, spune el neîncrezător.

– Da, știu.

Mă întreb dacă vorbele mele îi sună la fel de goale lui Malcolm pe cât îmi sună mie. Obișnuiam să cred în toate lucrurile astea. Multe se pot schimba în zece zile. Malcolm mă întrerupe:

– Ești doctor?

– Psiholog.

– Spune-mi, din nou, de ce ar trebui să cobor?

– Pentru că e frig și e periculos, și am văzut cum arată oamenii când cad de pe clădiri. Vino înăuntru. Hai să ne încălzim.

Aruncă o privire spre carnavalul de ambulanțe, mașini de pompieri, mașini de poliție și mass-media.

– Am câștigat concursul de scuipat.

– Da, l-ai câștigat.

– Vei vorbi cu mama și cu tata?

– Desigur.

Încearcă să se ridice, dar picioarele îi sunt reci și înțepenite. Paralizia de pe partea stângă face ca brațul să-i fie aproape nefolositor. Are nevoie de două brațe pentru a se ridica.

– Doar stai acolo. Le spun să trimită scara.

– Nu! spune pe un ton imperativ.

Îi văd expresia feței. Nu vrea să fie dus jos în vâlvătaia luminilor TV și cu reporterii punându-i întrebări.

– Bine. Voi veni eu la tine.

Mă mir cât de curajos sună asta. Încep să alunec pe o parte, mișcându-mă încurcat. Sunt prea speriat ca să mă pot ridica. Nu am uitat de echipamentul de siguranță, dar încă sunt convins că nu s-a deranjat nimeni să-l lege.

Strecurându-mă de-a lungul jgheabului, mintea mea este inundată cu imagini legate de ce ar putea merge prost. Dacă acesta ar fi un film hollywoodian, Malcolm ar aluneca în ultima clipă, iar eu aș plonja și l-aș apuca în cădere. Ori asta, ori aș cădea eu și m-ar salva el.

Pe de altă parte, pentru că vorbim despre viața reală, am putea amândoi pieri sau Malcolm ar putea supraviețui, iar eu aș fi salvatorul care l-a smuls din mrejele morții.

Chiar dacă nu s-a mișcat, pot vedea o nouă emoție în ochii lui. Acum câteva minute era gata să sară de pe acoperiș, fără a ezita măcar un moment. Acum vrea să trăiască, iar golul de sub picioarele lui a devenit o prăpastie.

Filosoful american William James (claustrofob) a scris în 1884 un articol, cugetând la natura fricii. A folosit ca exemplu o situație în care un om întâlnește un urs. Fuge pentru că-i este frică sau simte frica abia după ce a început să fugă? Cu alte cuvinte, are cineva timp să se gândească la faptul că ceva este înspăimântător sau reacția precede gândul?

De atunci, oamenii de știință și psihologii s-au blocat într-un fel de dezbatere de genul „Ce-a fost prima dată: oul sau găina?" Ce apare mai întâi? Conștientizarea fricii sau inima bătând repede și clocotind de adrenalină, motivându-ne să luptăm sau să zburăm?

Acum știu răspunsul, dar mă tem că am uitat întrebarea.

Sunt la doar câțiva metri distanță de Malcolm. Obrajii lui au o nuanță albăstruie, iar el a încetat să mai tremure. Sprijinindu-mi spatele de perete, pun un picior sub mine și mă ridic până mă echilibrez.

Malcolm se uită un moment la mâna mea întinsă și apoi se îndreaptă încet către mine. Îl apuc de încheietura mâinii și îl ridic până ce brațul meu se strecoară în jurul taliei lui subțiri. Pielea lui e ca gheața.

Partea din față a echipamentului de siguranță se desface și reușesc să prelungesc cordonul. Îl trec în jurul taliei lui și înapoi la cataramă, până când amândoi suntem legați. Simt asprimea căciulii lui de lână pe obrazul meu.

– Ce vrei să fac? întreabă el, cu o voce slabă.

– Te poți ruga ca totuși celălalt capăt al cordonului să fie legat de ceva.

CAPITOLUL II

Probabil că eram mai în siguranţă pe acoperişul spitalului Marsden decât acasă, cu Julianne. Nu-mi vine în minte exact cum mi-a zis, dar mi se pare că mi-o amintesc folosind cuvinte precum iresponsabil, neglijent, nepăsător, imatur şi nepregătit pentru a fi părinte. Asta a fost după ce m-a lovit cu o revistă *Marie Claire* şi m-a pus să promit că nu voi mai face niciodată ceva atât de stupid.

Charlie, pe de altă parte, nu m-a lăsat în pace. Continua să sară pe pat, în pijamale, întrebându-mă la ce înălţime am fost, dacă am fost speriat sau dacă pompierii aveau o plasă mare, gata să mă prindă.

– În sfârşit, am ceva interesant de spus pentru ştiri, zice ea, lovindu-mă cu pumnul peste mână.

Mă bucur că Julianne nu o aude.

În fiecare dimineaţă când mă ridic din pat, urmez un mic ritual. Când mă aplec să-mi leg şireturile de la pantofi, îmi fac deja o idee despre cum va fi ziua mea. Dacă este începutul săptămânii şi sunt odihnit, voi avea doar o mică problemă ca să-mi fac degetele de la mâna stângă să coopereze. Nasturii vor găsi găurile, curelele vor găsi găicile şi aş putea chiar lega un nod Windsor.

În zilele proaste, precum asta, e cu totul altă poveste. Omul pe care-l văd în oglindă va avea nevoie de două mâini ca să se bărbierească și va ajunge la masă cu bucăți de hârtie igienică lipite pe gât și pe bărbie. În aceste dimineți, Julianne îmi zice:

– Ai un aparat electric de ras nou-nouț în baie.

– Nu-mi plac aparatele de ras.

– De ce nu?

– Pentru că îmi place spuma.

– Ce e de plăcut la spumă?

– E un cuvânt care sună foarte drăguț, nu crezi? E chiar sexy: *spumă*. E decadent.

Chicotește acum, dar încearcă să pară plictisită.

– Oamenii își *înspumează* trupul cu săpun; își *înspumează* trupul cu gel de duș. Cred că ar trebui să ne *înspumăm* biscuiții cu gem și cremă. Și am putea să ne *înspumăm* pielea vara cu loțiune pentru bronzat... dacă avem vreuna.

– Ești un prostuț, tati, spune Charlie, uitându-se după cereale.

– Îți mulțumesc, turturico.

– Un geniu comic, spune Julianne, culegându-mi hârtia igienică de pe față.

Stând jos, la masă, îmi pun o lingură plină cu zahăr în cafea și încep să învârt. Julianne mă privește. Lingura se oprește în ceașcă. Mă concentrez și îi comand mâinii stângi să se miște, dar niciun pic de voință nu o clintește. Mut ușor lingura în mâna dreaptă.

– Când te vezi cu Jock? întreabă ea.

– Vineri. „Te rog, nu mă mai întreba nimic."

– Va avea rezultatele testului?

– Îmi va spune ceea ce știm deja.

– Dar credeam că...

– Nu a spus!

Urăsc asprimea din vocea mea.

Julianne nici măcar nu clipește.

– Te-am enervat. Îmi placi mai mult când te prosteşti.

– Sunt un prostuț. Toată lumea o știe.

Văd direct prin ea. Crede că o fac pe macho, ascunzându-mi sentimentele sau încercând să fiu optimist, când, în realitate, mă prăbușesc. La fel o fi și mama mea care a devenit un biet psiholog de fotoliu. De ce nu îi lasă pe specialiști să greșească?

Julianne s-a întors cu spatele. Rupe pâine uscată ca să o lase afară pentru păsări. Compasiunea e hobby-ul ei.

Îmbrăcată într-o ținută gri de jogging, adidași și o șapcă de baseball peste părul ei negru, tuns scurt, arată de douăzeci și șapte, nu de treizeci și șapte. În loc să îmbătrânim armonios împreună, ea a descoperit secretul tinereții veșnice, pe când eu am nevoie de două încercări ca să mă ridic de pe canapea.

Luni e yoga, marți, exerciții Pilates, joi și sâmbătă sunt antrenamentele de circuit. Printre treburile casei, crește un copil, predă lecții de spaniolă și tot își mai găsește timp ca să salveze lumea. A făcut ca până și aducerea pe lume a copilului să pară ușoară, deși nu i-aș spune asta nici în ruptul capului.

Suntem căsătoriți de șaisprezece ani și când lumea mă întreabă de ce m-am făcut psiholog, spun: „Din cauza lui Julianne. Voiam să știu ce gândește în realitate".

Nu a mers. Nici acum nu am idee.

În mod normal, dimineața de duminică mi-o dedic mie. Mă cufund în lectura ziarelor și beau cafea până ce îmi simt

limba aspră. După ceea ce s-a întâmplat ieri, voi evita titlurile ziarelor, cu toate că Charlie insistă să le tăiem și să facem un album din colaje. Cred că e destul de cool să fii „cool" măcar o dată. Până ieri, Charlie considera că munca mea este mai plictisitoare decât crichetul.

Charlie e îmbrăcată în blugi, pulover și o jachetă de schi, deoarece i-am promis că astăzi poate veni cu mine. După ce înfulecă pe nerăsuflate micul dejun, mă privește nerăbdătoare, convinsă că îmi beau cafeaua prea încet.

Când vine momentul să încărcăm mașina, cărăm cutiile de carton din șopronul din grădină și le punem lângă vechiul meu Metro. Julianne stă pe scările din față, cu o ceașcă de cafea pe care o ține pe genunchi.

– Sunteți amândoi nebuni, știți asta?

– Probabil.

– Și veți fi arestați.

– Iar asta va fi din vina ta.

– De ce să fie vina mea?

– Deoarece nu vii cu noi. Avem nevoie de un șofer pentru a scăpa.

Charlie începe să vorbească:

– Haide, mami. Tati spune că obișnuiai să faci asta.

– Asta era pe când eram tânără și prostuță, și nu făceam parte din comitetul de părinți de la școala ta.

– Poți să crezi, Charlie, că la a doua întâlnire cu mama ta, a fost arestată pentru că s-a urcat pe un catarg și a dat jos steagul sud-african?

Julianne se încruntă.

– Nu-i spune asta!

– Chiar ai fost arestată?

– Am fost avertizată. Nu e același lucru.

Două cutii sunt pe portbagajul de deasupra, două în cel din spate și două pe scaunele din spate. Broboane de sudoare rotunde ca niște mărgele decorează buza de sus a lui Charlie. Își dă jos geaca de schi și o înghesuie între scaune.

Mă întorc către Julianne.

– Ești sigură că nu vii? Știu că vrei.

– Cine va mai plăti cauțiunea pentru noi?

– O va face mama ta.

Ochii i se îngustează, dar își pune ceașca de cafea după ușă.

– Fac asta în semn de protest.

– La timp.

Își întinde mâna după cheile de la mașină.

– Eu conduc.

Apucă o jachetă de pe cuierul din hol și încuie ușa. Charlie se strecoară printre cutii pe bancheta din spate și se apleacă înainte, entuziasmată.

– Spune-mi povestea din nou, zice Charlie, în timp ce ne târâm prin traficul încet de pe Prince Albert Road, de-a lungul Regent's Park. Și nu omite nimic doar pentru că e mama de față.

Nu îi pot spune toată povestea. Nici eu însumi nu sunt sigur de toate detaliile. În centrul poveștii se află strămătușa mea, Gracie, adevăratul motiv pentru care m-am făcut psiholog. Era sora cea mai mică a bunicii din partea mamei și a murit la optzeci de ani fără să fi ieșit din casa ei vreme de șaizeci de ani.

Trăise la aproximativ doi kilometri distanță de locul în care am crescut eu, în West London, într-o casă victoriană veche, izolată, cu turnulețe pe acoperiș, balcoane de metal și cu o pivniță de cărbune la subsol. Ușa din față avea două panouri rectangulare cu vitralii. Îmi apăsam nasul de ele și vedeam o grămadă de imagini fracționate cu mătușa Gracie agitându-se pe hol ca să-mi răspundă la ușă. Deschidea ușa doar cât să mă pot strecura înăuntru și apoi o închidea repede.

Înaltă și aproape scheletică, cu ochi albaștri limpezi și păr blond, puțin încărunțit, purta întotdeauna o rochie neagră lungă din catifea și un șirag de perle care părea că strălucește deasupra materialului negru.

– Finnegan, vino! VINO! A venit Joseph!

Finnegan era un Jack Russel care nu lătra. Își pierduse vocea într-o încăierare cu un Alsacian din vecini. În loc să latre se enerva și pufăia, ca și cum juca rolul lupului mare și rău într-o pantomimă.

Gracie vorbea cu Finnegan ca și cum acesta ar fi fost o persoană. Îi citea articole din ziarul local, îi punea întrebări legate de anumite chestiuni din zonă. Aproba din cap de câte ori acesta răspundea cu un pufăit ori cu o bășină. Finnegan avea chiar scaunul lui la masă, iar Gracie îi strecura bucățele de prăjitură și în același timp se certa pe ea însăși, pentru că hrănea un animal din mână.

Când Gracie îmi turna ceai, îmi umplea ceașca pe jumătate cu lapte, pentru că eram prea mic ca să beau o cană de ceai tare. Picioarele mele abia puteau atinge podeaua atunci când stăteam pe scaunele de la masă. Dacă mă lăsam pe spate, picioarele mi se blocau chiar sub fața de masă din dantelă.

Câțiva ani mai târziu, când picioarele mele atingeau podeaua și trebuia să mă aplec pentru a o săruta pe Gracie pe obraz, ea continua să-mi îndoiae ceaiul cu lapte. Poate că nu voia să cresc.

Dacă veneam direct de la școală, mă punea să stau lângă ea pe șezlong, strângându-mi mâna într-a ei. Voia să știe totul despre cum a decurs ziua mea. Ce am învățat la ore. Ce jocuri am jucat. Cu ce erau sendvișurile mele. Sorbea detaliile, ca și cum și-ar fi imaginat fiecare pas.

Gracie era o agorafobică clasică – îngrozită de spațiile deschise. Odată a încercat să-mi explice, fiind sătulă să mă tragă pe sfoară cu răspunsurile ei.

– Ți-a fost vreodată frică de întuneric? m-a întrebat.

– Da.

– De ce ți-era teamă că s-ar putea întâmpla, atunci când se stingea lumina?

– Că mă va prinde un monstru.

– L-ai văzut vreodată pe acel monstru?

– Nu. Mama spune că nu există monștri.

– Are dreptate. Nu există. Așadar, de unde vine monstrul tău?

– Uite de aici, am răspuns eu, ciocănindu-mi capul.

– Exact. Și eu am un monstru. Știu că nu ar trebui să existe, dar nu va dispărea.

– Cum arată monstrul tău?

– Are trei metri înălțime și poartă o sabie. Dacă voi părăsi casa, îmi va tăia capul.

– Ai inventat asta?

Ea a râs și a încercat să mă gâdile, dar i-am împins mâinile. Voiam un răspuns sincer.

Obosită de această discuție, a închis ochii și și-a adunat șuvițele de păr cărunt într-un coc strâns.

– Ai văzut vreodată unul dintre filmele acelea în care eroul încearcă să scape și mașina nu pornește? Răsucește cheia întruna și apasă pedala de accelerație, dar motorul horcăie și apoi cedează. Și banditul se vede venind. Are un pistol sau un cuțit. Și îți spui întruna: „Ieși de acolo! Ieși! Vine!"

Eu încuviințez, cu ochii larg deschiși.

– Ei bine, ia acea frică și multiplic-o de o sută de ori, și apoi vei ști cum mă simt când mă gândesc cum ar fi să ies afară.

S-a ridicat și a ieșit din cameră. Conversația se încheiase. Nu am mai deschis subiectul niciodată. Nu voiam să o supăr.

Nu știu cum trăia. Periodic, îi veneau cecuri de la o firmă de avocatură, dar Gracie le punea pe cămin, unde se putea holba la ele zi de zi, până când acestea expirau. Cred că făceau parte din moștenirea ei, dar ea nu voia să facă nimic cu banii familiei. Nu știam motivul... nu atunci.

Era croitoreasă – făcea rochii pentru nunți și pentru domnișoare de onoare. Găseam adeseori camera din față acoperită cu mătase și organza, cu o viitoare mireasă stând pe un taburet și pe Gracie cu gura plină de ace. Nu era locul potrivit pentru băieți – asta dacă nu cumva visai să croiești o rochie.

Camerele de sus erau pline de ceea ce Gracie numea colecții. Prin asta se referea la cărți, reviste de modă, role de material, bobine de bumbac, cutii pentru pălării, pungi cu lână,

albume cu fotografii, jucării moi şi un tezaur de cutii neexplorate şi cufere.

Majoritatea acestor colecţii fuseseră reciclate şi cumpărate prin comenzi poştale. Cataloagele erau mereu deschise pe măsuţa de cafea şi în fiecare zi poştaşul aducea ceva nou.

În mod nesurprinzător, viziunea lui Gracie despre lume era limitată. Ştirile de la televizor şi evenimentele cotidiene păreau să-i amplifice teama şi suferinţa. Vedea oameni luptându-se, păduri tăiate, bombe căzând şi ţări înfometate. Nu acestea erau motivele pentru care fugea de lume, dar cu siguranţă nu reprezentau niciun stimulent pentru a se întoarce.

– Mă sperie doar să văd cât de mic eşti, mi-a zis odată. Nu este momentul potrivit pentru a fi copil.

A aruncat o privire pe fereastra de la baie şi s-a înfiorat, ca şi cum ar fi fost capabilă să vadă o soartă îngrozitoare care mă aştepta. Eu vedeam doar o grădină prea mare şi neîngrijită, cu fluturi albi zburând printre crengile cioturoase ale merilor.

– Nu vrei să ieşi niciodată afară? am întrebat-o. Nu vrei să priveşti stelele sau să te plimbi pe malul unui râu sau să admiri grădinile?

– Am încetat să mă gândesc la asta cu multă vreme în urmă.

– Ce îţi lipseşte cel mai mult?

– Nimic.

– Trebuie să fie ceva.

A reflectat o clipă.

– Iubeam toamna, chiar atunci când frunzele începeau să cadă. Obişnuiam să mergem la Grădinile Kew şi alergam pe

alei, ridicând frunzele și încercând să le prind. Frunzele ondulate alunecau dintr-o parte în alta, ca niște bărci în miniatură, plutind prin aer până ce se așezau în palmele mele.

– Te-aș putea lega la ochi, am sugerat eu.

– Nu.

– Dar dacă ți-ai pune o cutie pe cap? Te-ai putea preface că ești înăuntru.

– Nu prea cred.

– Aș putea aștepta până ce adormi și să îți împing patul afară?

– Pe scări?

– Mmmmm. Un pic cam dificil.

Și-a pus brațul după umerii mei.

– Nu îți face griji pentru mine. Sunt destul de fericită aici.

De atunci încolo, aveam un fel de glumă a noastră. Eu îi sugeram constant noi modalități de a ieși afară și de a-și petrece timpul, precum zborul cu parapanta și acrobațiile.

Gracie reacționa cu oroare prefăcută și îmi zicea că eu sunt adevăratul lunatic.

– Și cum era cu aniversarea ei? întreabă Charlie nerăbdătoare.

Traversăm pădurea St. John și tocmai trecem pe lângă terenul de crichet. Luminile din trafic se reflectă în ziduri exterioare.

– Mă gândeam că vrei toată povestea.

– Da, însă nu întineresc.

Julianne chicoti.

– A moștenit sarcasmul de la tine, să știi.

– Bine, oftez eu. Îți voi povesti despre aniversarea lui Gracie. Nu își recunoștea niciodată vârsta, dar știam că urma să împlinească șaptezeci și cinci, deoarece găsisem niște date, uitându-mă în albumul ei de fotografii.

– Spuneai că era frumoasă, zice Charlie.

– Nu e ușor să-ți dai seama din fotografiile vechi, pentru că atunci nu zâmbea nimeni în poze, iar femeile păreau de-a dreptul înfricoșătoare. Dar Gracie era diferită. Avea ochi strălucitori și mereu părea pe cale de a chicoti, și obișnuia să își strângă cureaua mai tare și să stea în așa fel încât lumina să îi treacă prin jupoane.

– Era o bunăciune, comentează Julianne.

– Ce înseamnă bunăciune? întreabă Charlie.

– Nu contează.

Charlie se încruntă și își îmbrățișează genunchii, sprijinindu-și bărbia pe genunchii peticiți ai jeanșilor.

– Era destul de greu să pregătești o surpriză pentru Gracie, desigur, deoarece nu părăsea casa niciodată, îi explic eu. Trebuia să fac totul în timp ce dormea...

– Câți ani aveai?

– Șaisprezece. Încă eram la Charterhouse.

Charlie dă din cap și începe să-și prindă părul. Arată exact ca Julianne când face același lucru.

– Gracie nu își folosea garajul. Nu avea nevoie de mașină. Acesta avea niște porți mari, din lemn, care se deschideau în afară, precum și o ușă interioară care dădea în spălătorie.

Mai întâi, am curățat locul, îndepărtând vechiturile și spălând pereții.

– Trebuie să nu fi făcut deloc zgomot.

– Nu am făcut.

– Și ai montat lumini?

– Sute de lumini. Arătau ca niște stele strălucitoare.

– Și apoi ai dus ditamai sacul.

– Așa e. Mi-a luat patru zile. A trebuit să car sacul pe umeri și să conduc bicicleta. Oamenii probabil credeau că sunt un măturător de străzi sau un paznic de parc.

– Probabil se gândeau că ești nebun.

– Absolut.

– Așa cum suntem noi.

– Da, răspund eu.

Arunc o privire către Julianne, care nu gustă replica.

– Ce s-a întâmplat apoi? întreabă Charlie.

– Păi, în dimineața aniversării ei, Gracie a coborât scările și am pus-o să-și țină ochii închiși. M-a ținut de braț și am condus-o prin bucătărie, în spălătorie și apoi până la garaj. Când a deschis ușa, o avalanșă de frunze a venit rostogolindu-se în jurul taliei ei. „La mulți ani!" i-am spus. Să-i fi văzut fața. Se uita la frunze și apoi înapoi la mine. Pentru o clipă, am crezut că e nervoasă, dar apoi mi-a aruncat un zâmbet frumos.

– Știu ce s-a întâmplat după aceea, zice Charlie.

– Da. Ți-am mai povestit.

– A fugit către toate acele frunze.

– Da. Amândoi am fugit. Le-am aruncat în aer și le-am ridicat cu genunchii. Ne-am bătut cu frunze și am făcut munți

din ele. Și, în cele din urmă, am fost amândoi atât de epuizați, încât am căzut pe un pat de frunze și ne-am holbat la stele.

– Dar nu erau stele adevărate, nu-i așa?

– Nu, dar ne puteam preface că erau.

Intrarea în Cimitirul Green Kensal de pe Harrow Road e ușor de ratat. Julianne o ia pe străduța îngustă și parchează într-un cerc de copaci, cât de departe posibil de cabana îngrijitorului. Uitându-mă afară prin parbriz, văd rânduri îngrijite, cu pietre funerare, intersectate de poteci și straturi cu flori.

– Asta e ceva ilegal? șoptește Charlie.

– Da, răspunde Julianne.

– Nu chiar, mă opun eu, începând să desfac cutiile și să i le înmânez lui Charlie.

– Pot lua două, afirmă ea.

– OK. Eu iau trei și ne întoarcem după restul. Asta dacă nu cumva mama vrea să...

– Mi-e bine aici, zice ea, fără să se miște din spatele volanului.

Am pornit, inițial rămânând aproape de copaci. Parcele lungi de gazon se întind printre morminte. Pășesc precaut, pentru că nu vreau să calc în picioare florile sau să-mi zdrobesc gambele de vreo piatră funerară mai mică. Zgomotele de pe Harrow Road au dispărut și sunt înlocuite de ciripitul păsărilor și de șuierul periodic al trenului.

– Știi unde mergem? întreabă Charlie din spatele meu, gâfâind ușor.

– Este chiar spre canal. Vrei să te odihnești?

– Sunt bine, răspunde ea, după care vocea ei capătă un ton nesigur. Tati?

– Da?

– Știi că spuneai că lui Gracie îi plăcea să arunce frunzele în aer?

– Da.

– Pentru că e moartă nu prea le mai poate ridica, nu-i așa?

– Așa e.

– Vreau să spun, nu poate învia. Oamenii morți nu fac asta, nu-i așa? Pentru că am văzut desene animate înfricoșătoare, cu zombi și mumii care învie, dar asta nu se poate întâmpla cu adevărat, nu-i așa?

– Așa e.

– Iar Gracie e acum în rai, nu? Acolo a ajuns.

– Da.

– Și atunci, ce facem cu toate aceste frunze?

În momente ca astea, o trimit pe Charlie direct la Julianne. Ea o trimite înapoi la mine, spunându-i: „Tatăl tău e psiholog. El știe lucrurile astea".

Charlie așteaptă un răspuns.

– Ceea ce facem noi este mai mult simbolic, răspund eu.

– Ce înseamnă asta?

– Ai auzit vreodată oamenii zicând: „Gestul contează"?

– Tu spui asta mereu atunci când cineva îmi oferă un cadou care nu îmi place. Spui că ar trebui să fiu recunoscătoare, chiar dacă acel cadou este oribil.

– Asta nu e chiar ceea ce încerc să spun acum, zic eu, gândindu-mă la o abordare diferită. Mătușa Gracie nu mai poate arunca frunzele în aer. Dar, oriunde ar fi, dacă ne-ar privi acum, cred că ar râde. Și cu siguranță va aprecia ceea ce facem. Asta e ceea ce contează.

– Va ridica frunze în rai? vru să știe Charlie.

– Absolut.

– Crezi că va fi afară sau în rai există vreun loc interior?

– Nu știu.

Mi-am așezat cutiile pe pământ și le-am luat pe cele din brațele lui Charlie. Piatra funerară a lui Gracie e un simplu granit în formă de pătrat. Cineva a lăsat o lopată noroioasă rezemată de placa de bronz. Am viziuni cu gropari făcând pauză pentru ceai, doar că în zilele noastre folosesc mașinării în loc de mușchi. Arunc lopata la o parte, iar Charlie curăță inscripția cu mâneca gecii de schi. Mă strecor după ea și îi arunc deasupra capului o cutie plină cu frunze.

– Hei! Nu e corect! zice Charlie, adunând un pumn plin de frunze și înghesuindu-le sub puloverul meu la spate.

Numaidecât, este plin de frunze plutind peste tot. Piatra funerară a lui Gracie dispare în totalitate sub ofranda noastră autumnală.

În spatele meu, cineva își drege vocea zgomotos și o aud pe Charlie scoțând un scâncet de surpriză.

Umbra îngrijitorului se zărește pe fondul cerului palid, stând cu mâinile în șolduri. Poartă o jachetă verde ca iarba, și o pereche de cizme Wellington pline de noroi, care par a fi prea mari pentru picioarele lui.

– Îmi explicați ce faceți? întreabă el monoton, apropiindu-se.

Fața lui e turtită și rotundă, cu o frunte lată și fără păr. Te face să te gândești la locomotiva Thomas[1].

[1] *Locomotiva Thomas și prietenii săi* este un serial de televiziune bazat pe Seria Căilor Ferate, scrisă de Wilbert Awdry, în care ne este prezentată viața unui grup de locomotive și vehicule cu trăsături umane, ce trăiesc pe insula Sodor. (n.tr.)

– E o poveste lungă, răspund eu slab.

– Profanați un mormânt.

Râd la cât de ridicol suna asta.

– Nu prea cred.

– Ți se pare amuzant? Ăsta e vandalism. E o infracțiune. E o mizerie...

– Frunzele căzute nu sunt, din punct de vedere tehnic, o mizerie.

– Nu te juca cu mine, mă întrerupe el.

Charlie hotărăște să intervină. Cu o oratorie lipsită de respirație, ea îi explică:

– Este ziua lui Gracie, dar nu îi putem organiza o petrecere pentru că e moartă. Nu îi place să iasă afară. I-am adus niște frunze. Îi place să arunce frunzele în aer. Nu îți face griji; nu este un zombi sau o mumie. Nu se va întoarce din morți. Este în rai. Crezi că sunt copaci în rai?

Îngrijitorul o privește cu consternare absolută și îi ia câteva momente să realizeze că ultima ei întrebare îi este adresată direct lui. Rămas aproape fără cuvinte, face câteva încercări eșuate de a vorbi, înainte ca vocea să-l părăsească. Fiind în totalitate dezarmat, se ghemuiește pentru a ajunge la nivelul ei.

– Care este numele tău, domnișorico?

– Charlie Louise O'Loughlin. Al tău care e?

– Sunt domnul Gravesend[1].

– Asta e destul de amuzant.

– Presupun, zice el, zâmbind.

Mă privește fără aceeași căldură.

[1] Grave – mormânt, în limba engleză (n.tr.)

– Știi câți ani m-am chinuit să-l prind pe nenorocitul care împrăștia frunze pe acest mormânt?

– Aproximativ cincisprezece? sugerez eu.

– Urma să spun treisprezece, dar te cred pe tine. Vezi tu, terminasem cu munca atunci când ai venit. Îmi notasem data. Era aproape să te prind acum doi ani, dar probabil că ai venit cu o altă mașină.

– Cu a soției mele.

– Iar anul trecut a fost ziua mea liberă – o sâmbătă. I-am spus tânărului Whitey să te supravegheze, dar crede că sunt obsedat. Spune că nu ar trebui să mă enervez așa de tare pentru o grămadă de frunze.

Înghiontește movila nedorită cu vârful cizmei.

– Dar eu îmi iau munca foarte în serios. Oamenii vin pe aici și încearcă să facă tot felul de lucruri, ca de exemplu să planteze stejari pe morminte sau să lase jucării de-ale copiilor în urmă. Dacă îi lăsăm să facă ceea ce vor, unde vom ajunge?

– Trebuie să fie o slujbă grea, zic eu.

– A naibii de grea! exclamă el, privind-o pe Charlie. Scuzați-mi limbajul, domnișoară.

Ea chicotește.

Peste umărul lui, pe partea îndepărtată a canalului, observ pâlpâind luminile albastre ale poliției, în timp ce două mașini parchează pentru a se alătura unei a treia, deja parcate pe alee. Lumina reflectă apa întunecată și strălucește în trunchiurile copacilor de iarnă, care stau precum santinelele în spatele pietrelor funerare.

Câțiva polițiști se holbează într-un șanț de lângă canal. Se uită acolo înlemniți, până ce unul dintre ei începe să cerceteze

zona, înconjurând cu bandă albastră și albă, de poliție, copacii și gardurile.

Domnul Gravesend rămâne tăcut, fără a ști ce să facă în continuare. Planul lui prevedea prinderea mea, dar nu se gândise mai departe de atât. În plus, nu se aștepta ca micuța Charlie să fie acolo.

Ajung cu mâna în buzunar și scot un termos. În cealaltă mână am două cești de metal.

– Tocmai voiam să bem câte o ciocolată caldă. Vrei să ni te alături?

– Poți folosi ceașca mea, zise Charlie.

El meditează la asta, întrebându-se dacă nu cumva ar putea fi interpretată ca mită.

– Așadar, s-a ajuns aici. Ori vă arestez, ori beau o ciocolată caldă.

– Mama spunea că vom fi arestați, zice Charlie. Spunea că suntem nebuni.

– Trebuia să o fi ascultat pe mama ta.

Îi înmânez pazniculuí o ceașcă, iar pe cealaltă i-o dau lui Charlie.

– La mulți ani, mătușă Gracie! spune ea.

Domnul Gravesend bombăne un răspuns care sună nepotrivit, încă uimit de viteza capitulării sale.

Numaidecât, observ două cutii apropiindu-se, balansându-se pe niște pantaloni negri și o pereche de pantofi de sport.

– Asta e mama. E observatorul nostru, anunță Charlie.

– Nu...

Julianne scapă cutiile și scoate un țipăt de uimire, nu cu mult diferit de reacția lui Charlie.

– Nu îți face griji, mamă, nu vei fi arestată din nou.

Paznicul își ridică sprâncenele, iar Julianne zâmbește slab. Împărțim ciocolata caldă și discutăm puțin. Domnul Gravesend face câteva comentarii legate de scriitorii, pictorii și oamenii de stat îngropați în cimitir. Îi face să pară prieteni intimi de-ai lui, cu toate că majoritatea sunt morți de un secol.

Charlie lovește cu picioarele în frunze, până când, pe neașteptate, rămâne tăcută. Se uită în jos, pe panta dinspre canal. Lumini electrice au fost aprinse și un cort mare, alb, este amplasat lângă apă. Pâlpâitul unui aparat foto se zărește din când în când.

– Ce se întâmplă? întreabă ea, vrând să coboare și să vadă.

Julianne se întinde încet și o trage către ea, punându-și brațele în jurul umerilor ei.

Charlie se uită la mine și apoi la paznic.

– Ce fac?

Nimeni nu răspunde. În loc de asta, privim în tăcere, copleșiți de un sentiment mai profund decât tristețea. Aerul s-a răcit. Miroase a umezeală și a ruine. Scrâșnetul îngrozitor al oțelului din curtea pentru mărfuri, aflată în depărtare, seamănă cu un plâns de durere.

Pe canal se vede o barcă. Oameni în veste galbene fosforescente verifică marginile și apa cu ajutorul lanternelor. Alții merg încet, în linie, de-a lungul malurilor, cu capetele în jos, cercetând milimetru cu milimetru. Din când în când, câte unul se oprește și se apleacă. Ceilalți așteaptă, înainte de a rupe rândul.

– Au pierdut ceva? întreabă Charlie.

– Ş-ş-ş-ş, îi şoptesc eu.

Faţa lui Julianne e palidă şi aspră. Mă priveşte. E timpul să plecăm.

În acel moment, o furgonetă a morgii parchează lângă cort. Uşile negre se deschid şi doi bărbaţi în salopete scot o targă pe un cărucior pliabil.

Peste umărul meu drept, se iveşte o maşină de poliţie prin porţile cimitirului, cu luminile pâlpâind, dar fără sirenă. După ea, apare o a doua maşină.

Domnul Gravesend deja se întoarce la parcarea de maşini şi la căsuţa paznicului.

– Vino, mai bine am pleca, spun eu, golind restul de ciocolată.

Charlie tot nu pricepe, dar îşi dă seama că trebuie să fim tăcuţi.

Deschid uşa maşinii, iar ea se strecoară înăuntru, scăpând de frig. Peste capotă, la şaptezeci de metri depărtare, paznicul vorbeşte cu poliţia. Braţe arată spre canal. Cineva scoate o agendă ca să ia notiţe.

Julianne stă pe locul din dreapta. Vrea să conduc eu. Braţul meu stâng tremură. Apăs schimbătorul de viteză, ca să-l fac să se oprească. În timp ce trecem pe lângă maşinile de poliţie, unul dintre detectivi aruncă o privire. Este de vârstă mijlocie, are obraji ciupiţi de vărsat de vânt şi un nas borcănat. Poartă un pardesiu gri, şifonat, şi are o expresie cinică, de parcă ar mai fi făcut asta şi înainte, şi nu devine niciodată mai uşor.

Privirile noastre se întâlnesc şi se uită direct la mine. Nu există lumină, poveste, zâmbet în ochii lui. Îşi arcuieşte o

sprânceană şi îşi lasă capul într-o parte. Până atunci, eu sunt deja plecat, mişcând întruna schimbătorul de viteze şi chinuindu-mă să trec în viteza a doua.

Când ajungem la intrare, Charlie priveşte pe geamul din spate şi întreabă dacă o să venim şi anul viitor.

CAPITOLUL III

În fiecare dimineață o iau prin Regent's Park ca să ajung la serviciu. În această perioadă a anului, când temperatura scade, port încălțăminte care nu alunecă, un fular de lână și o încruntătură permanentă. Dă-o încolo de încălzire globală! Cu cât îmbătrânesc, cu atât lumea se răcește. Acesta e un fapt verificat.

Soarele e ca o minge gălbuie care plutește pe cenușiul cerului. O ploaie ușoară cade și se lipește de frunze, în timp ce *joggerii*[1] alunecă pe lângă mine, cu capetele aplecate și cu adidașii lăsând urme pe asfaltul ud. Este decembrie timpuriu și grădinarii ar trebui să planteze bulbi pentru primăvară. Roabele lor se umplu cu apă, în timp ce ei fumează și joacă în magazie cărți.

Traversez podul Primrose Hill și privesc atent către canal. O barcă mică și solitară stă acostată la mal, iar ceața se ridică din apă, ondulându-se, ca niște smocuri de fum.

Ce caută polițiștii? Ce-au găsit? M-am uitat la știrile de la televizor noaptea trecută, iar azi-dimineață am ascultat

[1] Jogger, cel care practică joggingul – un tip de alergare cu viteză redusă, al cărei scop este acela de a menține o condiție fizică bună. (n.tr.)

radioul. Nimic. Știu că e doar o curiozitate morbidă, și totuși, o parte din mine se simte ca și cum ar fi fost martor – la crimă și apoi la consecințe. Este ca și atunci când te uiți la emisiunea *Crimewatch*[1], iar poliția le cere oamenilor să revină după, dacă au vreo informație. Și întotdeauna este altcineva. Nu e niciodată cineva cunoscut.

O ploaie ușoară începe să cadă și se prelinge pe haina mea, când pornesc din nou la drum. Turnul Oficiului Poștal se înalță spre cerul care se întunecă. Este unul dintre acele repere care le sunt de ajutor oamenilor când se plimbă printr-un oraș. Străzile se pierd în fundături sau devin întortocheate și întorc fără sens, dar turnul se înalță peste excentricitățile urbane.

Îmi place această imagine a Londrei. Încă arată maiestuos. Doar când te apropii vezi degradarea. Însă, dacă mă gândesc bine, cred că asta se poate spune și despre mine.

Biroul meu se află într-o piramidă de apartamente albe de pe Great Portland Street, proiectată de un arhitect care trebuie să fi fost plin de inspirație încă din copilărie. De jos nu pare terminată și aștept mereu ca o macara să se întoarcă și să mai ridice câteva apartamente în locurile goale.

Urcând pe scările din față, aud o mașină care claxonează și întoarce. Un Ferrari roșu aprins oprește pe trotuar. Șoferul, dr. Fenwick Spindler, își ridică o mână înmănușată ca să mă salute. Fenwick are mutră de avocat, dar conduce Departamentul de Psihofarmacologie de la Spitalul Universitar din

[1] *Crimewatch* este o emisiune britanică transmisă de BBC care prezintă reconstituirea majorității crimelor nerezolvate de-a lungul timpului, în vederea informării publicului. (n.tr.)

Londra. Are și o clinică particulară, iar camera de consultații este exact lângă a mea.

– Bună ziua, bătrâne, strigă el, parcând mașina în mijlocul trotuarului, astfel încât oamenii trebuie să o ocolească pentru a putea ajunge pe stradă.

– Nu îți faci griji în legătură cu poliția parcărilor?

– Am una din astea, spune el, arătând către autocolantul de medic de pe parbriz. Perfectă pentru urgențe medicale. Însoțindu-mă pe scări, deschide ușa de sticlă. Te-am văzut la TV noaptea trecută. Un spectacol grozav. Pe mine nu m-ai fi prins acolo.

– Sunt sigur că te-ai fi dus.

– Trebuie să-ți povestesc despre weekendul meu. Am fost la vânătoare în Scoția. Am împușcat o căprioară.

– Împuști căprioare?

– În fine... Dă din mână indiferent.. Am împușcat-o pe ticăloasă drept în ochiul stâng.

Recepționerul declanșează un buton pentru a deschide ușa de siguranță și chemăm un lift. Fenwick se privește în oglindă, scuturându-și mătreața de pe umerii costumului scump. Spune ceva în legătură cu trupul unui Fenwick atunci când un costum croit nu îi vine bine.

– Te mai ocupi de prostituate? întreabă el.

– Le mai vorbesc din când în când.

– *Așa* se zice în zilele noastre? Hohotește și își aranjează un buzunar de la pantaloni. Cum ești plătit?

Nu m-ar crede dacă i-aș zice că o fac fără să fiu plătit.

– Îmi dau vouchere. Le pot căuta pentru felații pe urmă. Am un sertar plin cu ele.

Aproape că se înecă și roșește furios. Trebuie să mă opresc din râs.

Fenwick, cu tot succesul de care se bucură ca doctor, face parte din acea categorie de oameni care încearcă disperați să fie altcineva. De aceea arată atât de ridicol în spatele volanului unei mașini sport. La fel cum arată Bill Gates în pantaloni scurți sau George W. Bush la Casa Albă. Pur și simplu nu se potrivește.

– Cum stai cu știi-tu-ce? întreabă el.

– Bine.

– Nici nu am observat, bătrâne. Dacă stau bine să mă gândesc, Pfizer are un nou cocktail de medicamente care se află în stadiu de cercetare. Treci pe la mine și îți voi da să citești...

Relațiile lui Fenwick cu companiile de medicamente sunt renumite. Biroul lui este un adevărat altar închinat lui Pfizer, Novartis și Hoffman-La Roche; aproape toate obiectele sunt donate, de la stilouri până la aparatul pentru espresso. Același lucru este valabil și în legătură cu viața lui socială, navigatul în Cowes, pescuitul de somon în Scoția și vânătoarea de potârnichi în Northumberland.

Facem colțul și Fenwick aruncă o privire în interiorul biroului meu. O femeie de vârstă mijlocie stă în sala de așteptare, ținând strâns un colac de salvare portocaliu.

– Nu știu cum reușești, bătrâne, bolborosește Fenwick.

– Ce să reușesc?

– Să-i *asculți*.

– Doar așa pot afla ce se întâmplă.

– De ce să te obosești? Prescrie-i niște antidepresive și trimite-o acasă.

Fenwick nu crede că există factori psihologici sau sociali care duc la apariția bolilor mintale. Pretinde că totul este complet biologic și de aceea, prin definiție, tratabil cu ajutorul medicamentelor. E doar o chestiune de găsire a combinației potrivite.

În fiecare dimineață (nu lucrează după prânz), pacienții mărșăluiesc unul după altul în biroul său, răspund la câteva întrebări de rutină, înainte ca Fenwick să le prescrie o rețetă, cerându-le 140 de lire. Dacă ei vor să vorbească despre simptome, el vrea să le vorbească despre medicamente. Dacă ei menționează efectele adverse, el schimbă doza.

Chestia ciudată este că pacienții îl iubesc. Vin să ceară medicamente și nu le pasă de care. Cu cât mai multe pastile, cu atât mai bine. Probabil, își imaginează că primesc valoare de banii pe care îi dau.

Să-i asculți pe oameni, în zilele noastre, pare demodat. Pacienții se așteaptă să produc vreo pastilă minune care să poată vindeca orice. Când le spun că vreau doar să vorbim, par dezamăgiți.

– Bună ziua, Margaret. Mă bucur să văd că ai reușit să ajungi.

Se ține de colac.

– Pe unde ai venit?

– Pe podul Putney.

– E un pod solid. Rezistă de ani de zile.

Margaret suferă de gefirofobie: frica de a trece peste poduri. Pentru ca lucrurile să stea și mai rău, locuiește la sud de râu și trebuie să-și ducă gemenii la școală în fiecare zi, traversând Tamisa. Poartă cu ea un colac de salvare, pentru cazul în care podul se prăbușește sau este smuls de vreun val gigantic. Știu că sună irațional, dar așa sunt fobiile obișnuite.

– Ar fi trebuit să mă stabilesc în Sahara, spune ea, glumind numai pe jumătate.

Îi spun despre amatofobie, teama de nisip sau deşerturi. Crede că inventez.

În urmă cu trei luni, Margaret s-a panicat la jumătatea podului în timp ce-şi ducea copiii la şcoală. A durat o oră până să-şi dea cineva seama. Copiii plângeau, strângând-o de mână. Era îngheţată de frică, incapabilă să vorbească ori să dea din cap. Trecătorii se gândeau că ar vrea să se arunce în apă. În realitate, Margaret se ţinea de pod cu o voinţă incredibilă.

Am muncit mult de atunci. A purtat colacul după ea şi a încercat să alunge gândul care îi însoţea frica iraţională.

– Ce crezi că s-ar putea întâmpla când traversezi podul?

– Se va prăbuşi.

– De ce s-ar prăbuşi?

– Nu ştiu.

– Din ce e făcut podul?

– Metal, nituri şi beton.

– De cât timp e tot acolo?

– De ani şi ani.

– S-a prăbuşit vreodată?

– Nu.

Fiecare şedinţă durează cincizeci de minute şi am apoi alte zece la dispoziţie pentru a-mi nota observaţiile, înainte ca următorul pacient să ajungă. Meena, secretara mea, este ca un ceas atomic, precis până la ultima secundă.

„Un minut pierdut e un minut irosit pe veci", spune ea, ducându-şi ceasul fixat la piept.

Anglo-indiancă, dar mai englezoaică decât mulți alții, poartă fuste până la genunchi, pantofi practici și cardigane. Și îmi amintește de fetele de la școală, care erau dependente de romanele lui Jane Austen și visau cu ochii deschiși la domnul Darcy al lor.

Lucrează cu mine de când am plecat de la Royal Marsden și am început pe cont propriu, dar o voi pierde în curând. Ea și pisicile ei vor să deschidă un *Bed-and-breakfast*[1] în Bath. Pot să-mi imaginez locul: șervețele din dantelă sub fiecare vază, figurine întruchipând pisici și soldați din pâine prăjită în rânduri îngrijite, lângă fiecare ou fiert moale.

Meena organizează interviurile pentru o nouă secretară. Le-a notat pe o listă scurtă, dar știu că voi avea probleme în luarea unei decizii. Sper întruna că se va răzgândi. Dacă aș putea toarce!

La ora trei, arunc o privire în sala de așteptare.

– Unde e Bobby?

– Nu a ajuns.

– A sunat?

– Nu.

Încearcă să-mi evite privirea.

– Ai putea încerca să-l găsești? Au trecut două săptămâni.

Știu că nu vrea să-l sune. Nu îi place Bobby. La început, credeam că e din cauză că întârzie la programări, dar e mai mult de atât. O enervează. Poate e vorba de înălțimea lui sau de tunsoarea urâtă, sau despre semnele de pe umerii lui. Nici nu îl cunoaște. Apoi iar mă întreb: cine îl cunoaște?

---

[1] *Bed-and-breakfast*, motel care oferă adăpost peste noapte și micul dejun, fără celelalte mese ale zilei. (n.tr.)

Aproape pe nesimțite, apare în prag, cu mersul lui ciudat și cu o expresie anxioasă. Înalt și obez, cu păr castaniu și ochelari de soare cu rame metalice, cu grăsimea lui care încearcă din răsputeri să explodeze de sub un pardesiu lung, deformat de buzunarele prea umflate.

– Îmi pare rău că am întârziat. A intervenit ceva.

– A intervenit ceva care a durat două săptămâni?

Mă privește în ochi și apoi își întoarce fața.

Sunt obișnuit ca Bobby să se apere mereu și să fie interiorizat, dar de această dată este altfel. În loc să fie secretos, spune minciuni. Este ca și cum ai închide obloanele în fața cuiva și apoi ai încerca să te prefaci că nu ești acolo.

Fac un inventar rapid. Pantofii îi sunt lustruiți și părul pieptănat. S-a bărbierit dimineață, dar firicelele au reapărut deja. Obrajii îi sunt roșii de la frig, dar, în același timp, transpiră. Mă întreb cât timp o fi petrecut afară, încercând să-și facă puțin curaj ca să mă întâlnească.

– Unde ai fost, Bobby?

– M-am speriat.

– De ce? Ridică din umeri. Trebuia să plec.

– Unde ai plecat?

– Nicăieri.

Nu mă obosesc să accentuez contradicțiile. Sunt din plin. Mâinile agitate caută un loc în care să se ascundă și evadează în buzunare, modificându-le forma.

– Vrei să-ți dai jos haina?

– E în regulă.

– Ei bine, măcar ia loc.

Îi fac semn spre birou și rămâne în fața rafturilor cu cărți, examinând cu grijă titlurile. Multe dintre ele sunt cărți de referință în psihologie și comportamentul animalelor. Până la urmă, se oprește și atinge cotorul unei cărți: *Interpretarea viselor* de Sigmund Freud.

– Credeam că ideile lui Freud au fost cam discreditate în zilele astea, spune el, cu un ușor accent nordic. Nu ar fi putut face diferența între isterie și epilepsie.

– Nu a fost unul dintre cele mai mari talente ale sale.

Se uită la scaun suspicios și apoi se aruncă în el, cu genunchii îndreptați către ușă.

Cu excepția notițelor mele, există foarte puține date în dosarul lui Bobby. Este o scrisoare de la un medic generalist din nordul Londrei, care a preluat pentru prima dată cazul lui, după ce acesta s-a plâns de „coșmaruri deranjante" și o senzație de lipsă a controlului. A fost trimis la Jock Owen, unul dintre cei mai buni neurologi și prietenul meu cel mai vechi. Jock i-a făcut toate radiografiile și nu a găsit nimic în neregulă, așa că l-a trimis pe Bobby la mine.

Cuvintele exacte pe care mi le-a adresat au fost: „Nu îți face griji, are asigurare. S-ar putea chiar să fii plătit".

Din informații reiese că Bobby are douăzeci și doi de ani, fără vreun istoric legat de vreo boală mintală sau consum de droguri constant. Are o inteligență peste medie, este sănătos și e într-o relație de lungă durată cu Arky, logodnica lui. Pe lângă asta, am o biografie de bază: născut în Londra, educat la școli de stat, nivel 0, cursuri de noapte, slujbe ciudate, precum furnizor sau vânzător. El și Arky locuiesc într-un bloc-turn din Hackney. Ea are un băiețel și lucrează la o bombonerie

din cadrul cinematografului local. Din câte se pare, Arky a fost cea care l-a convins să ceară ajutor. Coşmarurile lui Bobby se înrăutăţeau. Se trezea ţipând noaptea, căzând din pat sau lovind în pereţi, încercând să scape din vis.

Înainte de a se face vară, părea că obţinusem nişte rezultate. Apoi, Bobby a dispărut pentru trei luni şi am crezut că plecase pentru totdeauna. S-a întors în urmă cu cinci săptămâni, fără programare sau vreo explicaţie. Părea mai fericit. Dormea mai bine. Coşmarurile erau mai puţin severe.

Acum, ceva nu e în regulă. Stă nemişcat, dar ochilor lui nu le scapă nimic.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– E ceva în neregulă acasă?

Clipeşte.

– Nu.

– Atunci, ce e?

Las tăcerea să lucreze pentru mine. Bobby se foieşte, scărpinându-se pe mâini ca şi cum l-ar mânca pielea. Timpul trece, iar el devine din ce în ce mai agitat.

Îi pun o întrebare directă, pentru a-l porni.

– Ce face Arky?

– Citeşte prea multe reviste.

– De ce zici asta?

– Vrea basmul modern. Ştii toate tâmpeniile acelea scrise în revistele pentru femei? Spunându-le cum să aibă orgasm multiplu, să îşi întemeieze o carieră şi să fie o mamă perfectă. E o porcărie! Femeile adevărate nu arată ca nişte modele. Bărbaţii adevăraţi nu pot fi decupaţi din reviste. Nu ştiu ce

ar trebui să fiu: un bărbat modern sau bărbatul bărbaților? Spune-mi tu! Ar trebui să mă îmbăt cu băieții sau să plâng la filmele triste? Să vorbesc despre mașini sport sau despre culorile anului? Femeile cred că vor un bărbat, dar în loc de asta vor o reflexie a lor însele.

– Cum te face asta să te simți?

– Frustrat.

– În legătură cu cine?

– Ghici.

Umerii i se încovoaie și gulerul hainei îi zgârie urechile. Mâinile îi sunt în poală acum, îndoind și dezdoind o bucată de hârtie zdrențuită pe margini.

– Ce ai scris?

– Un număr.

– Ce număr?

– 21.

– Pot să văd?

Clipește repede și desface foaia, punând-o pe coapsă și netezind-o cu degetele. Numărul „21" fusese scris de sute de ori, în pătrățele micuțe, pornind din centru și formând elicele unei mori de vânt.

– Știi că o bucată de hârtie nu poate fi îndoită mai mult de șapte ori? spune el, încercând să schimbe subiectul.

– Nu.

– E adevărat.

– Ce altceva mai ai prin buzunare?

– Listele mele.

– Ce fel de liste?

– Cu lucruri de făcut, lucruri pe care mi-ar plăcea să le schimb, persoane care îmi plac...

– Și oameni care nu îți plac?

– Și aceia.

Există oameni cărora nu li se potrivește vocea pe care o au. Bobby e unul dintre ei. Deși e un om mare, pare mai mic, pentru că vocea lui nu este gravă, iar umerii i se lasă când se apleacă înainte.

– Ai dat de belele, Bobby?

Se leagănă atât de tare, încât picioarele scaunului se ridică de pe podea. Capul i se balansează întruna înainte și înapoi.

– Te-ai enervat pe cineva?

Arătând extrem de supărat, își încleștează pumnii.

– Ce te-a înfuriat?

Șoptind ceva, dă din cap.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit.

Șoptește din nou cuvintele.

– Va trebui să vorbești puțin mai tare.

Fără vreun semn de avertizare, explodează:

– ÎNCETEAZĂ SĂ TE JOCI CU MINTEA MEA!

Ecoul răsună în spațiul restrâns. Ușile se deschid de-a lungul holului și luminile se aprind pe interfon. Apăs butonul.

– Este în ordine, Meena. Totul e bine.

O venă subțire pulsează pe tâmpla lui Bobby, chiar lângă ochiul drept. Șoptește cu o voce de copilaș:

– Trebuia s-o pedepsesc.

– Pe cine trebuia să pedepsești?

Își scoate pe jumătate inelul de pe degetul arătător de la mâna dreaptă și apoi îl aranjează la loc, ca și cum ar căuta un post de radio, încercând să găsească frecvența potrivită.

– Suntem toți în legătură unii cu ceilalți. Șase grade diferență, uneori mai puțin. Dacă se întâmplă ceva în Liverpool, Londra sau Australia, totul e conectat.

Nu îl las să schimbe subiectul.

– Dacă ai probleme, Bobby, aș putea să te ajut. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

– În ce pat e acum? șoptește el.

– Poftim?

– Singura dată când va dormi singură va fi în mormânt.

– Ai pedepsit-o pe Arky?

Fiind mai atent la ceea ce spun, îmi râde în față.

– Ai văzut filmul *The Truman Show?* mă întreabă el.

– Da.

– Ei bine, uneori mă gândesc că sunt Truman. Mă gândesc că toată lumea mă privește. Viața mea a fost creată în funcție de așteptările altcuiva. Totul e o doar o fațadă. Pereții sunt placați și mobila este făcută din papier-mâché[1]. Iar apoi mă gândesc că, dacă aș putea alerga suficient de repede, aș fugi până la colțul următor ca să găsesc scena trecută a filmului derulat. Dar nu reușesc niciodată să alerg suficient de repede. Până să ajung eu, ei au construit deja o altă stradă... și o alta.

[1] Papier-mâché (termen în limba franceză pentru hârtie mestecată) este un material de construcție constând din mai multe straturi de hârtie poroasă, preferabil de ziar, la care se adaugă uneori și fâșii de material textil, pentru a le mări rezistența, asamblate prin lipire cu un adeziv umed, de tipul celui folosit la tapet. După uscarea adezivului, obiectul astfel construit se întărește și își păstrează forma. (n.tr.)

CAPITOLUL IV

În termeni imobiliari, locuim în purgatoriu. Spun asta pentru că încă nu am ajuns în nirvana înfrunzită din Primrose Hill. Totuși, am ieșit din vizuina acoperită cu obloane metalice și mâzgălită de graffiti din extremitatea sudică a Camden Town.

Ipoteca este uriașă și instalațiile sanitare sunt dubioase, dar Julianne s-a îndrăgostit de acest loc. Trebuie să recunosc că și eu la fel. Vara, dacă briza adie în direcția potrivită și geamurile sunt deschise, putem auzi răgetele leilor și ale hienelor de la Grădina Zoologică din Londra. Este ca și cum ai fi în safari, fără camionete.

Julianne predă spaniola la o clasă de adulți, în serile de miercuri. Charlie doarme la prietena ei. Am tot locul pentru mine, ceea ce, în mod normal, ar trebui să fie un lucru bun. Reîncălzesc niște supă în cuptorul cu microunde și rup în două o pâine franțuzească. Charlie a scris o poezie pe tăblița albă, chiar lângă ingredientele pentru checul de banane. Simt o mică senzație de singurătate. Le vreau pe amândouă aici. Îmi lipsesc zgomotul și ironiile.

Urcând scările, mă mut dintr-o cameră în alta, verificând în ce stadiu se află lucrările. Cutiile cu vopsea stau înșirate pe

pervaz şi podelele sunt acoperite cu cearşafuri vechi care arată ca nişte pânze de-ale lui Jackson Pollock. Unul dintre dormitoare a devenit magazie pentru cutii, covoare şi piese de mobilier. Căruciorul vechi al lui Charlie şi scaunul înalt stau aşezate în colţ, aşteptând următoarele instrucţiuni. Hainele ei de bebeluş sunt împachetate în saci de plastic, cu etichete ordonate.

De şase ani încercăm să mai facem un copil. Până acum, scorul a rămas la două pierderi de sarcină şi nenumărate lacrimi. Nu vreau să merg mai departe. Nu acum. Dar Julianne continuă să se îndoape cu vitamine, analizând probe de urină şi luându-şi temperatura. Felul nostru de a face dragoste pare un experiment ştiinţific având drept scop ţintirea momentului optim al ovulaţiei.

Când îi vorbesc despre asta, îmi promite că o să sară pe mine în mod regulat şi spontan, de îndată ce o să mai avem un copil.

– Nu vei regreta nici măcar o secundă când se va întâmpla.

– Ştiu.

– Îi suntem datori lui Charlie.

– Da.

Aş vrea să-i prezint toate „şi dacă-urile", dar nu îmi pot face curaj. Dacă boala se agravează? Dacă este o legătură genetică? Dacă nu o să îmi pot ţine în braţe propriul copil? Nu sunt insipid şi obsedat. Sunt realist. O cană cu ceai şi nişte biscuiţi nu vor rezolva problema. Boala asta e ca un tren, năpustindu-se prin întuneric peste noi. Ar putea părea că mai este mult până ajunge, dar vine.

La şase şi jumătate apare taxiul şi intrăm în aglomeraţia de la ora de vârf. Traficul de pe Euston Road este dat peste cap

spre Baker Street și nu are niciun sens să căutăm o scurtătură pentru a depăși o cursă cu obstacole precum bolarzi, protuberanțe pentru reducerea vitezei și indicatoare pentru sensul unic.

Șoferul se plânge de imigranții ilegali care se furișează prin Tunelul Mânecii, înrăutățind problemele din trafic. Din moment ce niciunul dintre ei nu are mașină, nu prea pot înțelege cum, dar sunt prea deprimat ca să îl contrazic.

Puțin după șapte mă lasă la Langton Hall, o clădire din cărămidă roșie, cu geamuri albe și burlane negre. Făcând abstracție de lumina de la scările din față, clădirea pare părăsită. Intrând pe ușa dublă, traversez un foaier îngust și pătrund în sala principală. Scaune de plastic sunt așezate în șiruri drepte. Într-o parte, pe o masă, stă un ceainic cu apă fierbinte, pe lângă rândurile de cești și farfurii.

Aproape patruzeci de femei își fac apariția. Se așază în funcție de vârstă, de la adolescente, la cele de peste treizeci de ani. Majoritatea poartă pe deasupra pardesie, iar pe dedesubt sunt, fără îndoială, îmbrăcate de lucru, având tocuri înalte, fuste scurte, portjartiere și ciorapi. Aerul este un amestec tehnicolor de parfum și tutun.

Pe scenă, Elisa Velasco vorbește deja. O mână de om cu ochi verzi și păr blond, ea are acel accent care le face pe femeile nordice să pară hotărâte și directe. Îmbrăcată cu o fustă strâmtă până la genunchi și cu un pulover mulat de cașmir, arată ca un fotomodel din cel de-al Doilea Război Mondial.

În spatele ei, proiectată pe un ecran alb, este imaginea Mariei Magdalena, pictată de artista italiană Artemisia Gentileschi. Inițialele SPSO sunt crestate în colțul de jos, iar cu litere mai mici: și prostituatele sunt oameni.

Elisa mă zăreşte şi pare uşurată. Încerc să mă strecor pe lângă perete fără să o întrerup, dar ea loveşte uşor în microfon şi oamenii se întorc.

– Acum daţi-mi voie să vi-l prezint pe omul pe care aţi venit să-l ascultaţi, de fapt. Aş dori să-i uraţi bun venit profesorului Joseph O' Loughlin, noul răsfăţat al ziarelor.

Se aud una sau două aplauze ironice. E o audienţă dură. Supa îmi gâlgâie în stomac, în timp ce urc treptele de lângă scenă şi păşesc spre cercul de lumină. Mâna stângă îmi tremură şi apuc spătarul unui scaun, pentru a-mi păstra mâinile ferme.

Îmi dreg vocea şi mă uit într-un punct fix, deasupra capetelor celor din sală.

– Prostituatele constituie cel mai mare număr de victime ale crimelor nerezolvate din această ţară. Patruzeci şi opt au fost omorâte în ultimii şapte ani. Cel puţin cinci sunt violate zilnic în Londra. Şi mai multe sunt atacate, jefuite sau răpite. Nu sunt atacate pentru că ar fi atrăgătoare sau pentru că ar cere-o, ci fiindcă sunt vulnerabile şi accesibile. Sunt uşor de prins şi mai anonime decât aproape oricine altcineva din societate.

Acum îmi cobor privirea şi mă conectez cu feţele lor, uşurat că le-am captat atenţia. O femeie din faţă poartă o haină cu guler de satin violet şi manşete de culoarea lămâii. Îşi ţine picioarele încrucişate, iar haina deschisă lasă să se vadă o coapsă albă. Curelele negre şi subţiri ale pantofilor formează un zigzag, acoperindu-i gambele.

– Din păcate, nu poţi întotdeauna să-ţi alegi clienţii. Sunt de toate formele şi mărimile, unii beţi, alţii obraznici...

– Alţii graşi, strigă o blondă curajoasă.

– Şi puturoşi, adăugă o adolescentă care poartă ochelari negri.

Aștept să se potolească râsetele. Nu le învinovățesc. Există riscuri în toate relațiile lor, indiferent dacă e vorba de cele cu proxeneții, clienții sau cu un psiholog. Au învățat să nu aibă încredere în bărbați.

Aș vrea să le fac să conștientizeze și mai mult pericolul. Poate ar fi trebuit să aduc fotografii. O victimă recentă a fost găsită pe un pat, cu sânii lângă ea. Pe de altă parte, acestor femei nu este *necesar* să li se spună. Pericolul este mereu prezent.

– Nu am venit aici ca să vă țin o prelegere. Sper să vă fac să fiți puțin mai în siguranță. Când ieșiți noaptea la muncă, pe stradă, câți prieteni sau persoane din familie știu unde sunteți? Dacă ați dispărut, cât timp ar trece până când cineva ar raporta dispariția voastră?

Las întrebarea să plutească până dincolo de ele, ca o pânză ușoară de păianjen. Vocea mea a crescut în intensitate și sună prea aspru. Dau drumul scaunului și mă îndrept către partea din față a scenei. Piciorul stâng refuză să se miște și mă împiedic pe jumătate, înainte să mă pot îndrepta. Își aruncă priviri unele altora, întrebându-se ce-o fi cu mine.

– Stați departe de străzi, iar dacă nu puteți, luați-vă măsuri de precauție. Faceți-vă o rețea de prieteni. Asigurați-vă că cineva își notează numărul mașinii în care urcați. Lucrați doar în zone foarte bine luminate și găsiți-vă niște case sigure în care să vă puteți primi clienții, mai degrabă decât să le folosiți mașinile...

Patru bărbați intră în sală și ocupă locurile de lângă uși. Cu siguranță, sunt polițiști în haine civile. Pe măsură ce femeile își dau seama de asta, aud bombăneli de neîncredere și resemnare. Câteva dintre ele îmi aruncă priviri furioase, ca și cum eu aș fi vinovatul.

– Toată lumea să se liniștească. Rezolv eu.

Cobor cu grijă de pe scenă. Vreau s-o prind pe Elisa înainte să ajungă la ei.

E ușor de ghicit care e șeful. Are o față rumenă, pete de vărsat de vânt, un nas borcănat și dinți îngălbeniți. Pardesiul gri necălcat este ca o hartă culinară cu pete. Poartă o cravată de rugby, cu un ac de argint având ca model turnul din Pisa.

Îmi place de el. Nu este pus la patru ace. Oamenii care pun prea mult accent pe modul în care arată pot părea ambițioși, dar și încrezuți. Când vorbește, privește la distanță, ca și cum ar încerca să vadă ce vine. Am văzut aceeași privire la agricultorii care nu par niciodată liniștiți atunci când se concentrează pe ceva care e prea aproape, în special pe fețele oamenilor. Zâmbetul lui e împăciuitor.

– Îmi pare rău să vă deranjez adunarea, spune el ironic, adresându-i-se Elisei.

– Atunci dispari! spune ea cu o voce dulce și cu un zâmbet veninos.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară, sau poate ar trebui să spun „doamnă"?

Mă interpun între ei.

– Cu ce vă putem ajuta?

– Cine ești tu? mă întreabă studiidu-mă din cap până-n picioare.

– Profesorul Joseph O'Loughlin.

– Nu mai spune! Hei, băieți, e tipul de pe acoperiș. Cel care l-a dat jos pe acel copil. Vocea lui bubuie aspru. Nu am mai văzut pe nimeni atât de îngrozit. Râsul lui sună hârșâit. O altă idee îi trece prin gând: Tu ești expertul acela în prostituate, nu-i așa? Ai scris o carte sau ceva de genul.

– O lucrare de cercetare.

Ridică din umeri şi le face semn oamenilor săi, care se împrăştie şi se duc spre culoare.

Dregându-şi vocea, vorbeşte întregii încăperi:

– Sunt inspectorul de poliţie Vincent Ruiz, de la Poliţia Metropolitană. Acum trei zile, trupul unei tinere femei a fost găsit în Kensal Green, West London. Credem că a murit în urmă cu aproximativ două săptămâni. Până în acest moment nu am reuşit să o identificăm, dar avem motive să credem că e posibil să fi fost prostituată. Vi se va arăta un portret al tinerei femei. Dacă vreuna dintre voi o recunoaşte, aş aprecia dacă ne-aţi spune şi nouă. Căutăm un nume, o adresă, o colegă, un prieten, pe oricine ar fi putut să o fi cunoscut.

Clipind rapid, mă trezesc întrebând:

– Unde a fost găsită?

– Într-o groapă mică, lângă canalul Grand Union.

Toată sala pare cavernoasă şi rezonantă. Desenele circulă de la o mână la alta. O încheietură de mână apatică se întinde către mine. Schiţa seamănă cu unul dintre desenele acelea în creion pentru care îi vezi pe turişti că pozează în Covent Garden. E tânără, cu păr scurt şi ochi mari. Asta le-ar caracteriza pe o mulţime de femei din sală.

Cinci minute mai târziu, detectivii se întorc, făcându-i semne din cap lui Ruiz. Inspectorul grohăie şi îşi suflă nasul strâmb într-o batistă.

– Ştii că asta e o adunare ilegală, spune el, uitându-se către ceainic. E un delict să le permiţi prostituatelor să se adune şi să bea răcoritoare.

– Ceaiul este pentru mine, spun eu.

Râde respingător.

– Probabil, consumi mult ceai. Ori asta, ori mă crezi prost, mă provoacă el.

– Ştiu ce eşti, spun eu, iritat.

– Ei bine, nu mă ţine în suspans.

– Eşti un băiat de la ţară, care s-a trezit într-un oraş mare. Ai crescut la fermă, mulgând vacile şi strângând ouăle. Ai jucat rugby, până când un fel de accident a pus capăt carierei tale, dar încă te întrebi dacă ai fi putut merge până la capăt. De atunci, duci o luptă permanentă cu kilogramele. Eşti divorţat sau văduv, ceea ce explică de ce cămaşa ta are nevoie de un fier de călcat bun şi de ce costumul tău trebuie curăţat. Îţi place să bei câte o bere după serviciu şi să mănânci curry. Încerci să te laşi de fumat şi de aceea bâjbâi prin buzunare după guma de mestecat. Crezi că sălile de gimnastică sunt pentru idioţi, asta dacă nu cumva au un ring şi saci de box. Şi ultima dată când ai fost într-o vacanţă, ai vizitat Italia, deoarece cineva ţi-a spus că e minunată, dar ai sfârşit prin a urî mâncarea, oamenii şi vinul.

Sunt surprins de cât de rece şi de indiferent a sunat. Este ca şi cum m-aş fi molipsit de prejudecăţile din jurul meu.

– Foarte impresionant. Este scamatoria ta pentru petreceri?

– Nu, mormăi eu, deodată ruşinat. Vreau să-mi cer scuze, dar nu ştiu de unde să încep.

Ruiz se scotoceşte prin buzunare şi apoi se opreşte singur.

– Spune-mi ceva, profesore. Dacă poţi spune toate astea doar uitându-te la mine, câte ţi-ar putea spune un cadavru?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Victima crimei. Câte mi-ai putea spune despre ea, dacă ţi-aş arăta trupul?

Nu sunt sigur că vorbește serios. Teoretic, ar putea fi posibil; dar eu am de-a face cu mintea oamenilor; le citesc manierele și limbajul trupului; mă uit la hainele pe care le poartă și la modul în care interacționează; ascult modificările din vocile lor și mă uit la mișcările ochilor. Un cadavru nu mi-ar putea spune nimic din toate astea. Un cadavru mi-ar întoarce stomacul pe dos.

– Nu-ți face griji, nu mușcă. Ne vedem la morga Westminster, mâine-dimineață la ora nouă. Îmi vâră brusc adresa în buzunarul hainei. Putem lua micul dejun după aceea, adaugă el, chicotind.

Înainte ca eu să-i răspund, se întoarce să plece, însoțit de detectivi. Apoi, în ultimul moment, chiar înainte să ajungă la ușă, se oprește și se răsucește către mine.

– Ai greșit în legătură cu un lucru.

– Care?

– Italia. M-am îndrăgostit de ea.

CAPITOLUL V

Afară, pe trotuar, când cea din urmă mașină de poliție a dispărut, Elisa mă sărută pe obraz.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Nu e vina ta.

– Știu, dar îmi place să te pup.

Râde și îmi ciufulește părul. Apoi face tam-tam scoțând o perie din geantă ca să mi-l aranjeze la loc. Stă în fața mea și-mi trage ușor capul în jos. Din poziția asta, îi pot vedea puloverul până la sânii acoperiți cu dantelă și spațiul dintre ei.

– Oamenii vor începe să vorbească, mă șicanează.

– Nu este nimic de vorbit.

Afirmația este atât de dură. Sprâncenele i se ridică aproape imperceptibil.

Își aprinde o țigară și apoi stinge flacăra cu capacul brichetei. Pentru o clipă, văd reflexia strălucitoare a luminii aurii în ochii ei verzi. Indiferent de cum își aranjează Elisa părul, întotdeauna pare ciufulit și rebel. Își lasă capul într-o parte și se uită la mine insistent.

– Te-am văzut la știri. Ai fost foarte curajos.

– Am fost înspăimântat.

– Va fi bine băiatul de pe acoperiș?

– Da.

– Tu vei fi bine?

Întrebarea mă surprinde și nu știu cum să răspund. O urmez înapoi în sală și o ajut să așeze scaunele. Deconectează proiectorul de deasupra și îmi pune în mâini o cutie cu broșuri. Aceeași pictură a Mariei Magdalena e imprimată pe partea din față.

Elisa își pune bărbia pe umărul meu.

– Maria Magdalena e sfânta protectoare a prostituatelor.

– Credeam că a fost o păcătoasă mântuită.

Plictisită, mă corectează:

– Evangheliile gnostice o consideră o vizionară. A fost, de asemenea, numită *apostolul apostolilor* pentru că le-a adus vestea Învierii.

– Și crezi în toate astea? Isus dispare pentru trei zile și prima persoană care îl vede viu e o curvă. Aș spune că e, într-adevăr, tipic.

Ea nu râde. Nu i s-a părut amuzant.

O urmez spre scările din față, unde se întoarce și închide ușa.

– Sunt cu mașina. Te pot duce acasă, spune ea, căutând cheia.

În colț, în parcare, îi zăresc Volkswagenul Beetle roșu.

– Mai este un motiv pentru care am ales acea pictură, explică ea.

– Pentru că a fost pictată de o femeie.

– Da, însă nu e numai asta. Este din cauza a ceea ce i s-a întâmplat artistei. Artemisia Gentileschi a fost violată când

avea nouăsprezece ani de către maestrul ei, Tassi, deși acesta a negat că ar fi atins-o. În timpul procesului, el a afirmat că Artemisia e o pictoriță îngrozitoare, care a inventat povestea violului pentru că era invidioasă. A acuzat-o că e „o târfă nesătulă" și i-a chemat pe toți prietenii lui să depună mărturie împotriva ei. Au dus-o chiar să fie examinată de către o moașă, pentru a vedea dacă mai este virgină.

Elisa oftă tristă.

– Nu s-au schimbat prea multe în patru secole. Singura diferență este că acum nu ne mai chinuim victimele cu piroane, pentru a vedea dacă spun adevărul.

Pornește radioul, dându-mi de înțeles că nu mai vrea să vorbească. Mă las pe spate în scaunul pasagerului și îl ascult pe Phil Collins cântând *O altă zi în Paradis.*

Prima dată, am pus ochii pe Elisa într-o cameră urâtă de consiliere, dintr-o casă de copii din Brentford, la mijlocul anilor 1980. Tocmai fusesem acceptat ca psiholog stagiar clinic de către Autoritatea de Sănătate din West London.

A intrat, s-a așezat și și-a aprins o țigară, ca și cum n-aș fi fost acolo. Avea doar cincisprezece ani, dar avea deja o grație fluidă și o siguranță a mișcărilor care atrăgeau privirile și le rețineau pentru mult timp. Cu un cot sprijinit de masă și cu țigara la câțiva centimetri distanță de gură, se uită peste mine la un geam înalt de pe perete.

Fumul se răsucea printre șuvițele rebele de păr. Avea nasul spart într-un loc, iar dinții din față erau ciobiți. Din când în când, își trecea limba peste marginea crestată.

Elisa fusese salvată dintr-un bordel temporar, aflat în subsolul unei case părăsite. Uşile erau blocate, astfel încât să nu poată fi deschise pe dinăuntru. Ea şi încă o tânără prostituată fuseseră închise trei zile şi violate de zeci de bărbaţi cărora le plăcea să facă sex cu minore.

Un judecător a plasat-o într-o casă de copii, dar Elisa şi-a petrecut majoritatea timpului încercând să evadeze de acolo. Era prea mare pentru a fi dată unei familii adoptive şi prea tânără ca să se poată descurca singură.

La acea primă întâlnire, m-a privit cu un amestec de curiozitate şi dispreţ. Era obişnuită să aibă de-a face cu bărbaţii. Bărbaţii pot fi manipulaţi.

– Câţi ani ai acum, Elisa?

– Ştii deja asta, a răspuns, arătând spre dosarul din mâinile mele. Pot aştepta cât timp citeşti, dacă vrei.

Mă tachina.

– Unde sunt părinţii tăi?

– Morţi, sper.

Potrivit datelor din dosar, Elisa locuia cu mama şi cu tatăl ei vitreg în Leeds, când a fugit de acasă, imediat după cea de-a paisprezecea aniversare.

Majoritatea răspunsurilor ei erau laconice, de genul „De ce să folosesc două cuvinte, când e de-ajuns unul singur?" Părea obraznică şi indiferentă, dar ştiam că suferă. Până la urmă am reuşit să-i intru pe sub piele.

– Cum naiba poţi şti atât de puţin? ţipă ea, cu ochii strălucind de emoţie.

Era timpul să risc:

– Te crezi femeie, nu-i așa? Crezi că știi cum să manipulezi bărbații ca mine. Ei bine, te înșeli. Nu sunt o bancnotă de cincizeci de lire care caută o felație sau o partidă scurtă pe o străduță din spate. Nu-mi irosi timpul. Sunt locuri mai importante unde aș putea fi.

Furia răbufni în ochii ei și apoi dispăru, în timp ce aceștia se încețoșau. Începu să plângă. Era pentru prima dată când se comporta și arăta de vârsta ei. Povestea a ieșit tremurând, printre suspine.

Tatăl ei vitreg, un afacerist de succes din Leeds, făcuse o avere cumpărând apartamente și revânzându-le. Era o partidă bună pentru o mamă singură, precum cea a Elisei. Însemna că se puteau muta din apartamentul acela de stat într-o casă adevărată, cu grădină. Elisa avea propria cameră. Mergea la o școală bună.

Într-o noapte, pe când avea doisprezece ani, tatăl ei vitreg a intrat în camera ei. „Asta fac adulții", îi spusese, punându-i picioarele deasupra umerilor lui și mâna peste gură.

– A fost drăguț cu mine după aceea, a spus ea. Obișnuia să-mi cumpere haine și cosmetice.

Asta funcționase doi ani, până când Elisa a rămas gravidă. Atunci mama ei a făcut-o „târfă" și i-a cerut să-i spună cine era tatăl. S-a așezat în fața ei, așteptând un răspuns, iar Elisa a aruncat o privire către tatăl vitreg, care stătea în prag. El și-a dus degetul arătător la gât.

Elisa a fugit. În buzunarul uniformei de școală avea numele unei clinici de avorturi din sudul Londrei. La clinică, a întâlnit o infirmieră de aproximativ patruzeci de ani, cu o față

cumsecade. Se numea Shirley şi i-a oferit Elisei un loc în care să stea până se recupera.

– Păstrează-ţi uniforma de la şcoală.

– De ce?

– S-ar putea să ai nevoie de ea.

Shirley era figura maternă pentru şase adolescente, şi toate o iubeau. Le făcea să se simtă în siguranţă.

– Fiul ei era un adevărat idiot, zise Elisa. Dormea cu un pistol sub pat şi avea impresia că poate face sex cu oricare dintre noi. Idiotul! Prima dată când Shirley m-a scos afară la muncă, mi-a spus: „Haide, poţi s-o faci!" Stăteam pe Bayswater Road, purtând uniforma de la şcoală. „E în regulă. Doar întreabă-i dacă vor o fată", mă îndemna ea. Nu voiam s-o dezamăgesc. Ştiam că s-ar enerva. Data următoare când m-a dus la muncă, am făcut puţină treabă cu mâna, dar nu am putut face sex. Nu ştiu de ce. Mi-a luat trei luni. Eram acum prea înaltă pentru uniformă, dar Shirley spunea că am picioarele numai bune de fugă. Eram micuţa ei mină de aur.

Elisa nu îi numea pe cei cu care s-a culcat pariori. Nu îi plăcea nicio aluzie la faptul că aceştia îşi riscau banii la jocuri de noroc. Ea era ceva sigur. Şi nu se purta cu ei cu dispreţ, deşi mulţi îşi înşelau soţiile, logodnicele sau iubitele. Asta era pur şi simplu o afacere, o simplă tranzacţie comercială. Ea avea ceva de vândut, iar ei voiau să cumpere.

Odată cu trecerea lunilor, devenise insensibilă. Avea o familie nouă acum. Apoi, într-o zi, un proxenet rival a luat-o de pe stradă. O voia pentru un aranjament. O închisese în subsolul unei case şi aduna bani de la bărbaţii care aşteptau la

ușă. Un râu de piele, de toate culorile, care curgea peste trupul ei și se scurgea în interiorul ei.

– Eram micuța lor jucărioară albă pentru sex, spuse ea, stingând o altă țigară.

– Și acum ești aici.

– Unde nimeni nu știe ce e de făcut cu mine.

– Tu ce vrei?

– Vreau să fiu lăsată în pace.

CAPITOLUL VI

Prima lege a Serviciului Național de Sănătate este aceea că lemnul mort plutește. Este o parte din tradiție. Dacă cineva se dovedește a fi incompetent sau nu se poate integra în colectiv, promovarea este o opțiune mai ușoară decât demiterea.

Gardianul de la morga Westminster este chel și fălcos. Îi sunt antipatic din start.

– Cine ți-a zis să vii aici?

– Mă întâlnesc cu detectivul Ruiz.

– Nu mi s-a spus. Nu a făcut nimeni programare.

– Pot să-l aștept?

– Nu. Doar rudele victimelor au permisiunea de a intra în sala de așteptare.

– Unde l-aș putea aștepta?

– Afară.

Îmi atrage atenția duhoarea lui acră și observ petele de transpirație de la subsuori. Probabil că muncise întreaga noapte și acum stătea peste program. Este obosit și irascibil. În mod normal, îmi sunt simpatici cei care lucrează în ture. La fel mi se întâmplă și cu oamenii singuratici sau cu fetele grase care nu sunt niciodată invitate la dans. Trebuie să fie o slujbă

îngrozitoare să îi supraveghezi pe morți, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii atât de aspru cu cei vii.

Dau să spun ceva, când Ruiz își face apariția. Supraveghetorul își începe din nou trăncăneala, însă Ruiz se apleacă peste birou și ridică receptorul.

– Ascultă aici, rahat mic ce ești! Văd o mulțime de mașini afară, parcate pe locuri interzise. Vei fi foarte popular printre colegii tăi când ne vom pune gheata pe voi.

Câteva minute mai târziu, îl urmez pe Ruiz prin coridoarele înguste, cu lămpi pe pereți și dușumele de ciment pictate. Din când în când, mai trecem prin niște uși cu geamuri de sticlă înghețate. Una dintre acestea e deschisă. Arunc o privire înăuntru și văd o masă din oțel inoxidabil în mijlocul încăperii, cu un jgheab în centru, care duce către o scurgere. Lumini halogene sunt suspendate pe tavan, iar alături, niște microfoane. Mai departe, de-a lungul coridorului, dăm nas în nas cu trei laboranți îmbrăcați în halate verzi, care stau în jurul mașinii de cafea. Niciunul dintre ei nu-și ridică ochii.

Ruiz merge repede și vorbește încet:

– Trupul a fost găsit sâmbătă dimineața, la ora unsprezece, îngropat într-un șanț. Cu cincisprezece minute mai devreme, a fost înregistrat un apel anonim, dat de la un telefon public aflat la un jumătate de kilometru distanță. Apelantul a raportat că, în timp ce scurma, câinele său a dat peste o mână.

Intrăm prin niște uși de plexiglas duble, și ocolim un cărucior împins de către un infirmier. Un cearșaf alb de bumbac acoperă ceea ce îmi închipui a fi un cadavru. O cutie de recipiente pline cu sânge și urină, pentru analize, se leagănă pe piept.

Pătrundem într-o anticameră cu o ușă mare din sticlă. Ruiz bate în geam. Îi răspunde operatoarea de la birou, care are un păr blond, cu rădăcini negre, și sprâncene pensate, la fel de subțiri ca ața dentară. Împrejurul pereților se află dulapurile pentru depozitare și panouri albe. Într-o parte e o ușă metalică, mare, pe care scrie: ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI.

Brusc, îmi amintesc de stagiul medical, când am leșinat în timpul primei lecții practice în care lucram pe un cadavru. Mi-am revenit cu săruri mirositoare pe sub nas. Profesorul m-a ales apoi ca să fac o demonstrație întregii grupe despre cum să duci un ac de cincisprezece milimetri prin abdomen până la ficat, pentru a preleva o mostră pentru biopsie. La sfârșit, m-a felicitat pentru noul record universitar la atingerea celor mai multe organe, în timpul unei singure proceduri.

Ruiz îi înmânează operatoarei o scrisoare.

– Vrei să proiectez o imagine potrivită?

– Frigiderul va fi suficient, replică el. Dar am nevoie de o pungă.

Aceasta îi dă o pungă mare de hârtie maro.

Ușa greoaie se deschide cu un scârțâit ca de lacăt forțat, iar Ruiz se dă la o parte, pentru a mă lăsa pe mine primul. Mă așteptam să miroasă a formaldehidă, pe care am ajuns să o asociez cu fiecare cadavru pe care l-am văzut în timpul facultății de medicală. În loc de asta, se simțea un miros slab de antiseptic și de săpun. Pereții sunt lucioși ca oțelul. O grămadă de tărgi sunt aliniate pe rânduri drepte.

Criptele de metal se întind pe trei pereți și arată ca niște dulapuri pentru depozitare supradimensionate, cu mânere

mari, pătrate, pentru care ai nevoie de două mâini ca să le poţi cuprinde. Realizez că Ruiz încă vorbeşte.

– Potrivit patologului, a stat sub pământ zece zile. Era dezbrăcată, cu excepţia unui pantof şi a unui lănţişor de aur în jurul gâtului, cu un medalion cu Sf. Christopher. Nu i-am găsit restul hainelor. Nu există dovezi de abuz sexual.

Verifică eticheta de pe un sertar şi apucă mânerul.

– Cred că ai să-ţi dai seama de ce am restrâns cauza morţii.

Sertarul alunecă pe role şi se deschide. Îmi trag capul înapoi şi privesc de la distanţă. Ruiz îmi dă punga de hârtie maronie şi vomit. E greu să vomiţi şi să respiri în acelaşi timp.

Ruiz nu se mişcă.

– După cum se vede, partea stângă a feţei este învineţită rău, iar ochiul complet închis. Cineva s-a obosit mult să facă asta. De aceea am făcut desene în loc de fotografii. Sunt mai mult de douăzeci de răni prin înjunghiere, niciuna mai adâncă de 2,5 cm. Un lucru rămâne însă ciudat: toate au fost autoprovocate. Patologul a găsit urme de ezitare. A fost nevoie de ceva curaj pentru a forţa lama înăuntru.

Ridicându-mi capul, îi zăresc lui Ruiz faţa reflectată în oţelul strălucitor. Atunci o văd: frica. Trebuie să fi investigat zeci de crime, dar aceasta e diferită, pentru că nu o poate înţelege.

Stomacul mi-e gol. Transpirând şi tremurând în frig, mă îndrept şi mă uit la cadavru. Nu s-a făcut nimic pentru a-i reda bietei femei din demnitate. Este goală, cu braţele întinse pe lângă ea şi picioarele apropiate. Albul mat al pielii o face să arate ca o statuetă din marmură, doar că „statuia" a fost vandalizată. Pieptul, braţele şi coapsele îi sunt acoperite cu răni roşii şi rozalii. Acolo unde pielea este trasă, întinsă, rănile stau

căscate ca niște ochi holbați. În alte zone, se închid natural și se tânguiesc puțin.

Am mai văzut cadavre în facultate. Cunosc întregul proces. A fost fotografiată, curățată și tăiată de la gât până la burtă. Organele i-au fost scoase, iar conținutul stomacului, analizat. Fluide corporale, bucăți de piele moartă și mizeria de pe sub unghii au fost sigilate în pungi de plastic sau puse între lamele de sticlă. O ființă care a fost cândva luminoasă, veselă și vibrantă a devenit exponatul A.

– Câți ani avea?

– Între douăzeci și cinci și treizeci și cinci.

– Ce te face să crezi că era prostituată?

– Au trecut deja două săptămâni și nimeni nu i-a raportat dispariția. Știi mai bine decât mine cât de des își schimbă prostituatele locul. Dispar pentru câteva zile sau chiar săptămâni și apoi revin într-un loc total diferit. Unele urmăresc zonele comerciale, altele parcările de camioane. Dacă această fată ar fi avut o familie sau o rețea de prieteni, cineva ar fi raportat până acum dispariția ei. Ar putea fi de origine străină, dar nu avem nimic de la Interpol.

– Nu știu sigur cu ce te-aș putea ajuta.

– Ce-mi poți spune despre ea?

Fără ca măcar să-mi dau seama, încep să analizez detaliile, cu toate că abia mă pot uita la fața ei tumefiată. Ce-aș putea spune? Părul drept e tuns scurt, într-un stil lejer, ușor de spălat, de uscat și de aranjat. Nu are găuri în urechi. Unghiile sunt curate și îngrijite. Nu are inele pe degete sau vreun semn că ar fi purtat. E zveltă și cu pielea deschisă la culoare, cu șolduri mai proeminente decât bustul. Sprâncenele i-au fost

conturate și linia bikinilor a fost recent epilată cu ceară, lăsând un triunghi perfect de păr pubian.

– Era machiată?

– Puțin ruj și creion dermatograf.

– Trebuie să mă așez puțin și să citesc raportul medico-legal.

– Îți găsesc un birou liber.

Zece minute mai târziu, mă uit peste un morman de albume cu fotografii și dosare pline cu declarații. În mijlocul grămezii, găsesc raportul medico-legal și rezultatele analizelor de sânge și ale testului toxicologic.

Raport medico-legal

Nume: necunoscut
Număr post-mortem: DX-34468
Data/ora nașterii: necunoscută
Cauza morții: necunoscută
Vârsta: necunoscută
Data autopsiei: 12 decembrie 2000, 09.15
Sex: feminin

Rezumat anatomic:

1. Paisprezece lacerații și răni prin înjunghiere pe piept, abdomen și coapse, la o adâncime de trei centimetri. Sunt așezate la distanțe între 7,6 cm și 1,3 cm una de alta.

2. Patru lacerații în partea de sus a brațului stâng.

3. Trei lacerații în partea stângă a gâtului și la umeri.

4. Direcția urmelor lăsate de răni tinde să coboare, fiind un amestec de înjunghieri și incizii.

5. Urmele de ezitare sunt în general drepte și însoțesc inciziile mai adânci.

6. Vânătăi mari și umflături pe maxilarul stâng și pe orbita ochiului stâng.

7. Vânătăi mici pe antebrațul drept și escoriații pe tibia dreaptă și pe călcâiul drept.

8. Zonele orală, vaginală și rectală sunt curate.

Raport toxicologic preliminar:
Etanol în sânge: nu
Droguri în sânge: nu

Cauza morții:
Autopsia dezvăluie existența aerului în ventriculul drept al inimii, ceea ce indică un embolism pulmonar mare și fatal.

Scanez repede raportul, căutând detalii particulare. Nu sunt interesat de felul în care a murit. În loc de asta, caut indicii despre viața ei. Avea fracturi vechi? Exista vreo dovadă a consumului de droguri sau a vreunei boli cu transmitere sexuală? Ce a mâncat ultima dată? De cât timp nu mai mâncase?

Ruiz nu se obosește să bată la ușă.

– Mă gândeam că vrei cu lapte, fără zahăr.

Pune un pahar de plastic cu cafea pe birou și apoi se scotocește prin buzunare, căutând țigările, care există numai în închipuirea lui. Negăsindu-le, scrâșnește din dinți.

– Aşadar, ce îmi poţi spune?

– Nu a fost prostituată.

– Pentru că?

– Vârsta medie a fetelor care devin prostituate este de numai şaisprezece ani. Femeia asta avea aproximativ douăzeci şi cinci, poate chiar mai mult. Nu sunt semne de vreo activitate sexuală intensă şi nici dovezi de existenţă a unor boli cu transmitere sexuală. Avorturile sunt obişnuite în rândul prostituatelor, în special pentru că sunt adesea forţate să întreţină relaţii sexuale fără prezervativ, însă această femeie nu a fost niciodată însărcinată.

Ruiz bate în masă de trei ori, ca şi cum ar desena trei puncte de suspensie. Vrea să continui.

– Prostituatele din vârful cel mai înalt al piramidei vând fantezii. Au foarte mare grijă de felul în care arată şi se prezintă. Victima are unghii scurte, o coafură băieţească şi un machiaj minimal. Purta pantofi comozi şi foarte puţine bijuterii. Nu folosea creme scumpe şi nu-şi vopsea unghiile. Linia bikinilor e epilată într-un fel modest...

Ruiz se plimbă din nou prin cameră, cu gura întredeschisă şi cu o sprânceană încruntată.

– Avea grijă de ea. Făcea exerciţii zilnice şi mânca sănătos. Era probabil îngrijorată pentru că luase în greutate. Aş spune că era de o inteligenţă medie sau puţin peste medie. Avea o educaţie destul de solidă; pregătirea profesională era de nivel mediu. Nu cred că e din Londra. Cineva i-ar fi raportat dispariţia până acum. Genul acesta de fată nu dispare pur şi simplu. Are o familie şi prieteni. Dar dacă a venit în Londra pentru un interviu de angajare sau într-o vacanţă, oamenii nu aşteaptă să

primească veşti de la ea prea devreme. Vor începe să se îngrijoreze în curând.

Dându-mi puţin scaunul în spate, îmi lipseşte convingerea de a rămâne. Ce-aş mai putea să-i spun?

– Medalionul, dacă priveşti cu atenţie, nu cred că este Sf. Christopher. Probabil că e Sf. Camil. Dacă priveşti cu atenţie, figurina ţine un urcior şi-un prosop.

– Şi cine era acesta?

– Sfântul protector al infirmierelor.

Răspunsul îi captează atenţia. Îşi lasă într-o parte capul şi aproape că-l văd catalogând informaţia. Cu mâna dreaptă, deschide uşor un album cu poze şi îl închide la loc. Îl deschide şi-l închide.

Răsfoiesc hârtiile şi arunc o privire peste raportul medico-legal. Un paragraf îmi atrage atenţia.

> Sunt urme de răni vechi pe lungimea antebraţelor şi pe partea interioară a coapselor. Stadiul cicatricelor sugerează o încercare de autocoasere. Aceste răni au fost mai mult ca sigur autoprovocate şi se văd încercări vechi de autorănire şi automutilare.

– Trebuie să văd fotografiile.

Ruiz îmi împinge dosarele şi, pe acelaşi ton, afirmă:

– Trebuie să dau un telefon. S-ar putea să avem o pistă. O asistentă de radiologie a raportat dispariţia colegei ei de apartament din Liverpool. Se potriveşte vârsta, înălţimea şi culoarea părului. Cum ar putea fi o simplă coincidenţă, Sherlock? Este şi infirmieră!

După ce pleacă, deschid primul album cu fotografii și răsfoiesc repede paginile. Brațele erau întinse pe lângă ea când i-am văzut trupul. Nu avusesem cum să-i văd încheieturile mâinilor și nici partea interioară a coapselor. O automutilare cu răni multiple, făcute prin înjunghiere, toate autoprovocate... Cu siguranță, doar o coincidență.

Primele fotografii sunt făcute din unghi deschis și surprind patruzeci și patru de galoane de pământ, role de sârmă și stâlpi. Canalul Grand Union, iar în depărtare se văd niște copaci și, printre ei, pietre de mormânt.

Următoarele fotografii sunt făcute pe malul canalului. Panglicile alb-albastre ale poliției au fost întinse în jurul stâlpilor de metal, pentru a marca locul.

Al doilea set de fotografii surprinde canalul și o pată albă, ca o cutie de lapte goală. Aparatul focalizează de aproape și o mână cu degetele întinse apare din pământ. Solul e dat la o parte, cernut și pus în saci. Cadavrul este în sfârșit expus, zăcând cu un picior răsucit sub el și brațul drept aruncat peste ochi, ca și cum s-ar apăra de lumină.

Mișcându-mă repede, frunzăresc paginile până ajung la fotografiile de la autopsie. Aparatul foto înregistrează fiecare pată, zgârietură și vânătaie. Caut o anumită fotografie.

Am găsit-o. Antebrațele îi sunt întoarse către exterior și zac întinse pe argintul mat al mesei. Mă ridic greoi și mă plimb pe coridoare. Piciorul stâng îmi amorțește și sunt nevoit să-l balansez în formă de arc, din spate în față.

Operatoarea îmi dă voie să intru în camera de siguranță să mă uit pentru câteva secunde la același depozit de cripte metalice. Patru deasupra, trei jos. Verific eticheta, apuc mânerul

și deschid sertarul. De această dată, mă forțez să-i privesc fața distrusă. Identificarea e ca o scânteie care declanșează un mecanism mai mare. Părul ei e mai scurt acum și puțin mai închis la culoare. A mai luat în greutate, dar nu mult.

Îi ating brațul drept, i-l întorc și-mi trec ușor buricele degetelor peste cicatricele albe ca spuma laptelui. Pe pielea palidă, acestea arată ca niște cute în relief care se amestecă și se încrucișează înainte de a se pierde în neant. Și-a deschis aceste răni în mod repetat, cosându-le cu atenție și spintecându-le din nou. A ținut ascuns acest lucru, dar, la un moment dat, mi-a împărtășit secretul.

– Ai vrut să te mai uiți o dată? spuse Ruiz, stând în ușă.

– Da.

Nu-mi pot opri tremurul din voce. Ruiz face un pas în fața mea și închide sertarul.

– Nu ar trebui să vii aici singur. Ar fi trebuit să mă aștepți.

Mormăi o scuză și-mi spăl mâinile în chiuvetă, simțindu-i ochii ațintiți asupra mea. Trebuie să spun ceva.

– Ce ați aflat de la Liverpool? Ai aflat cine e?

– Colega de apartament va fi adusă la Londra de către Departamentul local de Investigații Criminalistice. Ar trebui să avem o identificare după-amiază.

– Deci aveți un nume?

Nu răspunde. În schimb, sunt împins pe coridor și pus să aștept până când el strânge datele și fotografiile de la autopsie. Apoi îl urmez prin labirintul subteran, până când intrăm prin niște uși duble, într-o parcare de la subsol.

Mă gândesc întruna că ar trebui să spun ceva. Ar fi cazul să-i zic. Pe de altă parte, creierul meu mă îndeamnă:

„Oricum nu mai contează. Îi știe numele. Ce-a fost, a fost. E o poveste veche".

– Ți-am promis micul dejun.

– Nu mi-e foame.

– Ei bine, mie îmi este.

Mergem pe sub niște arcade înnegrite și ieșim pe o alee îngustă. Ruiz pare să cunoască toate străduțele. Este incredibil de agil pentru un om atât de masiv. Ocolește bălțile și excrementele de câini.

Geamurile mari, din față, ale cafenelei sunt aburite din cauza condensului sau ar putea fi un strat de ulei de la prăjitorul de cartofi. Un clopoțel sună deasupra noastră când intrăm. Mirosul greu al fumului de țigară și aerul cald sunt copleșitoare.

Locul este destul de gol, cu excepția a doi bătrâni cu obrajii lăsați, îmbrăcați în cardigane, care joacă șah în colț, și un bucătar indian cu șorțul pătat. Este dimineața spre prânz, însă în cafenea se poate servi micul dejun toată ziua. Fasole, cartofi prăjiți, ouă, bacon și ciuperci în orice combinație. Ruiz ia o masă lângă fereastră.

– Ce dorești?

– Doar cafea.

– Cafeaua e rea aici.

– Atunci voi bea ceai.

El comandă un mic dejun englezesc cu pâine prăjită și două căni cu ceai. Apoi caută o țigară în buzunarul sacoului, înainte să bombăne ceva în legătură cu faptul că și-a uitat telefonul.

– Nu mi-a făcut nicio plăcere să te implic în treaba asta, spune el.

– Ba da, ți-a făcut.

– Bine, poate puțin.

Ochii par să-i zâmbească, dar nu se zărește nicio urmă de satisfacție. Nerăbdarea pe care am observat-o ieri a dispărut. Este mai relaxat și mai rațional.

– Știi cum devii inspector, profesore O'Loughlin?

– Nu.

– Înainte se ținea cont de câte crime ai rezolvat și câți infractori ai prins. În zilele noastre, important este cât de puține reclamații primești și dacă poți să te încadrezi într-un anumit buget. De când a intrat în vigoare legea pentru polițiști și criminaliști din 1984, polițiștii ca mine nu se așteaptă să trăiască prea mult. În vremurile astea se vorbește despre poliția proactivă. Știi ce înseamnă asta? Înseamnă că numărul detectivilor numiți pentru un caz depinde de cât de mare e numărul titlurilor de pe primele pagini ale tabloidelor. Media conduce acum aceste investigații, nu poliția.

– Nu am citit nimic în legătură cu acest caz, zic eu.

– Asta pentru că toată lumea crede că victima este o prostituată. Dacă se dovedește că este Florence cea însângerată din Nightingale sau fiica vreunui duce, voi avea patruzeci de detectivi în loc de doisprezece. Adjunctul-șef va da sarcini individuale, datorită naturii complexe a crimei. Orice declarație publică va trebui verificată de către biroul lui, și orice pistă de cercetare, aprobată.

– De ce ți-au dat cazul ție?

– Cum spuneam, credeau că e vorba despre o prostituată moartă. „Dați-i-l lui Ruiz! spuneau ei. Va pune lucrurile în ordine și va băga frica în proxeneți!" Și ce dacă n-a protestat

niciunul?! Dosarul meu e atât de plin de reclamații, încât Afacerile Interne au un fișet doar pentru mine.

Un grup de japonezi trece pe lângă geam și se oprește. Se uită la meniul de pe tablă și apoi la Ruiz, înainte de a se hotărî să-și continue drumul. Micul dejun sosește, cu un cuțit și o furculiță învelite într-un șervet. Ruiz își toarnă sos peste ouă și începe să le taie. Încerc să nu mă uit la el în timp ce mănâncă.

– Arăți de parcă ai avea o întrebare de pus, spune el printre îmbucături.

– Are legătură cu numele ei.

– Știi regulamentul. Nu ar trebui să dau amănunte până când nu avem o identificare confirmată și informăm rudele.

– Mă gândeam că...

Nu închei propoziția.

Ruiz ia o gură de ceai și întinde untul pe felia de pâine prăjită.

– Catherine Mary McBride. A împlinit douăzeci și șapte de ani acum o lună. O infirmieră din comunitate, dar știai deja asta. Potrivit colegei de apartament, se afla în Londra pentru un interviu de angajare.

Nici aflarea numelui nu reduce din șoc. Biata Catherine! Acum ar trebui să-i zic. Ar fi trebuit să-i spun de cum mi-am dat seama. De ce trebuie să analizez totul? De ce nu pot să rostesc pur și simplu lucrurile atunci când îmi vin în minte?

Aplecându-se deasupra farfuriei, Ruiz își pune niște fasole pe un colț de pâine prăjită. Furculița i se oprește în aer înainte să o bage în gură.

– De ce ai spus „biata Catherine"?

Trebuie s-o fi zis cu voce tare. Ochii mei spun restul poveștii. Ruiz își lasă furculița să zăngăne pe farfurie. Furia și bănuiala îi inundă gândurile.

– O cunoșteai.

Este mai curând o acuzație decât o afirmație. E furios.

– La început, nu am recunoscut-o. Portretul de ieri putea fi aproape al oricui. Credeam că ești în căutarea unei prostituate.

– Și azi?

– Fața ei era atât de zdrobită și de învinețită! Părea atât de... atât de... vandalizată, încât nu voiam s-o privesc. Doar când am citit despre cicatrice în raportul medico-legal am început să iau în calcul posibilitatea. De aceea a trebuit să mai văd încă o dată cadavrul... Doar ca să fiu sigur. Mi-a fost pacientă.

– Și când aveai de gând să-mi zici toate astea?

– Intenționam să-ți spun...

– Când? Ăsta nu e un joc cu douăzeci de întrebări, profesore! Nu ar trebui să ghicesc ce știi!

– Catherine e o fostă pacientă de-a mea. Psihologii au o datorie conform căreia nu au voie să dezvăluie afirmații confidențiale despre pacienți.

Ruiz râde ironic.

– E moartă, profesore, în caz că ai uitat acest mic detaliu. Mai ascunde-mi vreo informație și îmi voi pune cizma atât de apăsat pe fundul tău, încât acesta va mirosi a cremă de pantofi! Își împinge farfuria către centrul mesei. Începe să vorbești. De ce ți-a fost Catherine o pacientă?

– Cicatricele de pe încheieturile mâinilor și de pe coapse?... Și le-a făcut singură.

– O încercare de a se sinucide?

– Nu.

Îl văd pe Ruiz agitându-se în legătura cu asta.

Aplecându-mă mai aproape, încerc să explic cum reacționează oamenii când sunt confuzi și copleșiți de sentimente negative. Unii beau prea mult, alții mănâncă peste măsură, își bat nevestele sau își lovesc pisica. Și un număr surprinzător de mare își pun mâinile pe o farfurie foarte fierbinte sau își taie pielea cu o lamă. Este un mecanism extrem de a face față durerii. Prin încercarea de a-i da suferinței o manifestare fizică, li se pare mai ușoară lupta cu ea.

– Cu ce se lupta Catherine?

– În principiu, cu lipsa stimei de sine.

– Unde ai cunoscut-o?

– Lucra ca infirmieră la spitalul Royal Marsden. Eram consilier acolo.

Ruiz învârte ceaiul în cană, uitându-se la frunze, ca și cum acestea i-ar putea spune ceva. Brusc, împinge scaunul în spate, își trage pantalonii și se ridică.

– Ești un nenorocit ciudat, știai?

O bancnotă de cinci lire flutură deasupra mesei. Îl urmez afară. De o grămadă de ori de-a lungul potecii se întoarce ca să mă înfrunte.

– Bine, spune-mi ceva. Investighez o crimă sau o sinucidere?

– A fost omorâtă.

– Și a fost *obligată* să facă asta? Să se taie de atâtea ori? Cu excepția feței, nu sunt urme că ar fi fost legată, constrânsă, silită sau obligată să se taie singură. Îți poți explica asta?

Scutur din cap.

– Ei bine, tu eşti psihologul. Tu eşti cel care ar trebui să înţeleagă lumea în care trăim. Eu sunt detectiv şi asta-mi depăşeşte toată puterea de înţelegere.

CAPITOLUL VII

Din câte îmi amintesc, nu am mai băut de la naşterea lui Charlie şi prietenul meu cel mai bun, Jock, a luat asupra sa datoria de a mă critica întruna, pentru că, pare-se, aşa este inteligent, logic şi conştiincios să facă taţii atunci când sunt binecuvântaţi cu un copil.

Când ai o maşină nouă, eviţi categoric alcoolul şi, cu o casă nouă, nu îţi mai permiţi să bei, dar, cu un copil nou-născut, trebuie să celebrezi sau, în cazul meu, să dai la raţe într-un taxi, trecând prin Marble Arch.

După ce a plecat Ruiz, m-am oprit la o cârciumă şi am băut două pahare de votcă. O premieră pentru mine. Încerc să amorţesc durerea de dimineaţă. Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Catherine McBride. Nu faţa e cea pe care i-o văd, ci trupul gol, secat de orice demnitate, fără ca măcar să fie acoperit cu o pereche amărâtă de chiloţi sau cu un cearşaf. Vreau să o protejez. Vreau s-o apăr de privirea lumii.

Acum îl înţeleg pe Ruiz. Nu vorbele lui, ci expresia de pe chip. Acesta nu a fost sfârşitul teribil al vreunei mari pasiuni. Nici măcar o crimă obişnuită, motivată de lăcomie sau invidie.

Catherine McBride a suferit cumplit. Fiecare tăietură i-a slăbit din putere ca o suliță înfiptă în gâtul unui taur.

Un psiholog american pe nume Daniel Wegner a condus, în 1987, un experiment faimos cu privire la suprimarea gândirii. Într-un test care se zice c-ar fi fost creat de Dostoievski, a cerut unui grup de oameni să *nu* se gândească la un urs polar. De fiecare dată când imaginea ursului polar le pătrundea gândurile, trebuiau să sune dintr-un clopoțel. Oricât de mult ar fi încercat, nicio persoană nu a reușit să evite gândul interzis mai mult de câteva minute.

Wegner vorbea despre două procese ale gândirii care se contracarează. Unul încearcă să se gândească la orice altceva în afară de un urs polar, pe când celălalt aduce în prim-plan, într-un mod subtil, gândul pe care încercăm să-l suprimăm.

Catherine McBride este ursul meu polar. Nu pot să mi-o scot din minte.

Ar fi trebuit să merg acasă la prânz și să-mi anulez toate întâlnirile de după-amiază. Dar îl aștept pe Bobby, care întârzie din nou. Meena îl tratează cu răceală. Este ora șase și ea vrea să meargă acasă.

– Nu mi-aș dori să fiu căsătorit cu secretara ta, spune el, fără să apuce să se controleze. Nu e soția ta, nu?

– Nu.

Îi fac semn să se așeze. Fesele lui se întind, acoperind scaunul. Trăgându-și manșetele de la haină, pare distras și neliniștit.

– Ce-ai mai făcut?

– Nu, mulțumesc, am servit una azi.

Fac o pauză, să văd dacă realizează că răspunsul lui n-are nicio logică. Nu reacționează.

– Știi ce te-am întrebat, Bobby?

– Dacă vreau ceai sau cafea.

– Nu.

O expresie de îndoială îi apare pe față.

– Dar urma să mă întrebi despre ceai sau cafea.

– Deci îmi citești gândurile?

Zâmbește emoționat și scutură din cap.

– Crezi în Dumnezeu? mă întreabă.

– Tu crezi?

– Credeam.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu am reușit să-L găsesc. Se presupune că este peste tot. Mă refer că nu ar trebui să se joace de-a v-ați-ascunselea.

Aruncă o privire către reflexia lui din geamul întunecat.

– Ce fel de Dumnezeu preferi, Bobby? Un Dumnezeu răzbunător sau unul iertător?

– Un Dumnezeu răzbunător.

– De ce?

– Oamenii ar trebui să plătească pentru păcatele lor. Nu ar trebui să fie brusc iertați pentru că le pare rău sau că se căiesc în legătură cu faptele comise. Când greșim, ar trebui să fim pedepsiți.

Ultima afirmație zornăie în aer ca un sfanț de cupru aruncat pe masă.

– Pentru ce îți pare rău, Bobby?

– Pentru nimic.

Răspunde prea repede. Întregul limbaj al corpului îi trădează negarea.

– Cum este când îți pierzi cumpătul?

– Ca și cum mi-ar fierbe creierul.

– Când te-ai simțit așa ultima dată?

– Acum câteva săptămâni.

– Ce se întâmplase?

– Nimic.

– Cine te enervase?

– Nimeni.

N-are rost să-i pun întrebări directe, pentru că pur și simplu le blochează. În schimb, aduc în discuție un subiect anterior și îl las să-și găsească ritmul, precum un bolovan care se rostogolește pe un deal. Știu ziua respectivă. 11 noiembrie. Nu a apărut la ședința din acea după-amiază.

Îl întreb la ce oră s-a trezit, ce a mâncat la micul dejun, la ce oră a plecat de acasă.

Încet, îl duc în punctul în care își pierduse controlul. Luase metroul către West End și vizitase un bijutier în Hatton Garden. El și Arky se vor căsători la primăvară. Aranjase să ia el verighetele. Se certase cu bijutierul și explodase. Ploua. Era în întârziere. A stat la Holborn Circus, încercând să prindă un taxi.

Odată ajuns în acest punct, Bobby se retrage și schimbă subiectul.

– Cine crezi că ar câștiga o luptă între un leu și un tigru? întreabă pe un ton firesc.

– De ce?

– Aș vrea să-ți știu părerea.

– Tigrii și leii nu se luptă. Trăiesc în părți diferite ale lumii.

– Dar, dacă s-ar lupta, cine ar câștiga?

– Întrebarea este fără rost. Stupidă.

– Nu asta fac psihologii? Pun întrebări fără sens?

Întregul său comportament se transformase în spațiul unei singure întrebări. Dintr-odată obraznic și agresiv, ridică degetul către mine.

– Îi întrebați pe oameni ce ar face în situații ipotetice. De ce nu mă testezi? Haide. Ce aș face dacă aș fi prima persoană care ar descoperi că a luat foc ceva într-un cinematograf? Nu ăsta e genul de întrebări pe care le pui? Aș stinge focul? L-aș căuta pe manager? Aș evacua clădirea? Știu ce faceți voi. Vă folosiți de un răspuns nevinovat, pentru a-i face pe oamenii sănătoși să pară nebuni.

– Asta crezi?

– Asta știu!

Vorbește despre examinarea stării mintale. În mod clar, Bobby mai fusese evaluat, dar nu apare nicăieri în dosarul lui medical. De câte ori pun presiune asupra lui, reacționează cu ostilitate. E timpul să fac o crestătură.

– Lasă-mă să-ți zic ce știu eu, Bobby. Ceva s-a întâmplat în acea zi. Erai foarte nervos. Aveai o zi proastă. Era de vină bijutierul? Ce făcuse?

Vocea mea este aspră și neiertătoare. Bobby tresare. Gulerul i se ridică.

– E un mincinos nenorocit! A gravat greșit verighetele. A scris greșit numele lui Arky, dar afirma că e din vina mea. Spunea că i l-am dat eu scris greșit. Nenorocitul voia să mă taxeze în plus.

– Ce ai făcut?

– I-am spart sticla de pe tejghea.

– Cum?

– Cu pumnul.

Își ridică mâna să-mi arate. Vânătăi galben-mov, aproape vindecate, îi pătează palma.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Se ridică și scutură din cap. Asta nu poate fi tot. Trebuie să fie ceva mai mult. Vorbea despre faptul că „o" pedepsise. Pe o femeie. Trebuie să se fi întâmplat după ce părăsise magazinul. Era pe stradă, nervos, cu creierul fierbându-i.

– Unde ai văzut-o prima dată?

Clipește repede către mine.

– Când ieșea dintr-un magazin de muzică.

– Ce făceai?

– Așteptam un taxi. Ploua. Mi-a luat taxiul.

– Cum arăta?

– Nu-mi amintesc.

– Câți ani avea?

– Nu știu.

– Spui că ți-a luat taxiul. I-ai spus ceva?

– Nu cred.

– Ce-ai făcut?

Se eschivează.

– Era cu altcineva?

Îmi aruncă o privire și ezită.

– Ce vrei să spui?

– Cu cine era?

– Cu un băiat.

– Câți ani avea?

– Poate cinci sau șase.

– Unde era băiatul?

– Îl trăgea de mână. Țipa. Vreau să spun că el chiar urla. Femeia încerca să-l ignore. Căzuse și ea a trebuit să tragă de el mai departe. Și copilul ăsta continua să strige. Și am început să mă întreb de ce nu vorbește cu el. Cum îl poate lăsa să urle așa? Poate îl durea ceva sau era speriat. Nimeni nu făcea nimic. Mă enerva. Cum puteau doar să stea?

– Pe cine erai nervos?

– Pe toți. Eram nervos pe indiferența lor. Eram nervos pe neglijența femeii. Eram nervos pe mine pentru că-l uram pe băiețel. Voiam doar să se oprească din urlat.

– Și ce ai făcut?

Vocea lui devine șoaptă:

– Voiam ca ea să-l facă să se oprească. Voiam ca ea să-l asculte.

Se oprește.

– I-ai zis ceva?

– Nu.

– Atunci?

– Ușa de la taxi era deschisă. L-a împins înăuntru. Copilul își târa picioarele. Ea a intrat după el și s-a întors să închidă ușa. Fața ei era ca o mască... lipsită de expresie... știi tu. Își întoarce brațele și bang! Îi dă una fix în față. El cade pe spate.

Bobby se oprește și apoi parcă ar vrea să continue. Nu o face. Tăcerea crește. O las să-i invadeze mintea, făcându-și loc prin toate colțurile.

– Am tras-o afară din taxi. O țineam de păr. I-am trântit fața de geamul lateral. A căzut și a încercat să se rostogolească, dar am continuat s-o lovesc.

– Te gândeai că o pedepsești?

– Da.

– O merita?

– Da.

Se uită la mine, cu fața albă ca varul. În acel moment, îmi și imaginez un copil, singur într-un colț al terenului de joacă, obez, înfricoșător de înalt, poreclit „Fund-de-jeleu" și „Găleată-de-untură". Un copil pentru care lumea e un loc vast și gol. Un copil care caută să fie invizibil, dar care e condamnat să iasă în evidență.

– Am găsit azi o pasăre moartă, spune Bobby, absent. Gâtul îi era rupt. Probabil, a fost lovită de o mașină.

– E posibil.

– Am luat-o de pe drum. Trupul îi era cald încă. Te gândești vreodată la moarte?

– Cred că toată lumea o face.

– Unii oameni merită să moară.

– Și cine ar trebui să hotărască asta?

Râde cu amărăciune.

– Nu oamenii ca tine.

Consultația s-a terminat, dar Meena a plecat deja acasă, la pisicile ei. Majoritatea birourilor din apropiere sunt închise și cu lumina stinsă. Oamenii de serviciu umblă pe holuri, golind coșurile și ciobind vopseaua de pe parchet cu cărucioarele lor.

A plecat și Bobby. Chiar și așa, mă uit la geamul întunecat. Pot vizualiza fața lui, udă de transpirație și pătată cu sângele bietei femei.

Trebuia să prevăd asta. E pacientul meu, responsabilitatea mea. Știu că nu-l pot ține de mâini sau forța să vină să mă vadă, dar asta nu e o consolare. Bobby era pe punctul de a izbucni în plâns când mi-a descris că fusese acuzat, dar îi părea mai rău pentru el decât pentru femeia atacată.

Mă zbat să îmi pese de unii dintre pacienți. Dau nouăzeci de lire și se uită într-un punct fix sau se vaită în legătură cu niște lucruri pe care ar trebui să le mărturisească partenerilor lor, nu mie. Bobby este diferit. Nu știu de ce. În clipele când pare copleșit în totalitate de jenă, mă surprinde brusc cu încrederea și rațiunea lui. Râde în momentele nepotrivite, explodează în mod neașteptat și are ochii la fel de goi și de reci ca sticla albastră.

Uneori, am senzația că așteaptă ceva de genul alinierii planetelor sau al mișcării munților. Iar când asta se va întâmpla, îmi va spune în sfârșit despre ce e vorba.

Nu pot aștepta. Trebuie să-l înțeleg acum!

CAPITOLUL VIII

Muhammad Ali a avut o mare răspundere. Când a aprins flacăra de la Jocurile Olimpice de la Atlanta, nu a fost un ochi pe această planetă care să nu plângă. De ce am plâns? Pentru că un mare sportiv a fost redus la un schilod care-şi târa picioarele, mormăia şi tremura. Un om care cândva dansa ca un fluture tremura acum ca o budincă.

Ni-i amintim întotdeauna pe sportivi. Când trupul îi cedează unui om de ştiinţă ca Stephen Hawking, ne închipuim că va fi capabil să trăiască în mintea lui, însă un atlet invalid este ca o pasăre cu o aripă ruptă. Când te avânţi spre culmi, aterizarea e mai grea.

Este vineri şi sunt în biroul lui Jock. Numele lui adevărat este Emlyn Robert Owens, un scoţian cu nume de galez, dar îl ştiu dintotdeauna după poreclă.

Un bărbat solid, aproape bondoc, cu umeri puternici şi cu un gât de taur, arată mai degrabă ca un fost jucător de box decât ca un neurochirurg. Biroul său are pe pereţi reproduceri după Salvador Dali, împreună cu o fotografie a lui John McEnroe ţinând în mâini trofeul Wimbledon, cu autograful acestuia. McEnroe a semnat-o: „Glumeşti!"

Jock îmi face semn să mă așez pe masa de examinare și apoi își suflecă mânecile. Antebrațele lui sunt bronzate și groase. Așa se explică modul în care reușește să lovească într-o minge de tenis ca un proiectil Exocet. Să joci tenis cu Jock înseamnă optzeci la sută durere. Fiecare minge se întoarce ca o rachetă îndreptată direct spre trupul tău. Chiar și pe un teren de sport mare, el tot încearcă să îndrepte mingea către tine.

Meciurile obișnuite din zilele de vineri cu Jock nu au nicio legătură cu dragostea pentru tenis. Au legătură cu trecutul. E vorba despre o fată din colegiu, înaltă și subțire, care m-a ales pe mine în locul lui. Asta a fost acum aproximativ douăzeci de ani, iar acum e soția mea. Încă îl enervează.

– Ce face Julianne? întreabă el, aprinzându-mi o lanternă în ochi.

– E bine.

– Ce a spus despre „afacerea" de pe acoperiș?

– Încă-mi vorbește.

– I-ai spus cuiva despre starea ta?

– Nu. Mi-ai zis să mă comport normal.

– Da. Normal!

Deschide un dosar și mâzgălește o notă.

– Tremurături?

– Nu chiar. Uneori, când încerc să mă ridic de pe scaun sau să mă dau jos din pat, mintea-mi spune să mă ridic, dar trupul nu se supune.

Mai notează ceva.

– Asta se cheamă „început de ezitare". Mi se întâmplă mereu. Mai ales când e rugby la televizor.

Se mișcă dintr-o parte în alta, privindu-mi ochii care-l urmăresc.

– Cum dormi?

– Nu prea bine.

– Ar trebui să iei una dintre casetele alea pentru relaxare. Știi despre ce vorbesc. Un tip vorbește cu o voce foarte plictisitoare și te face să adormi.

– De asta vin în continuare aici.

Jock mă lovește foarte tare în genunchi cu ciocanul lui de cauciuc, făcându-mă să tresar.

– Ăsta trebuie să fie osul năzdrăvan, spune el sarcastic, dându-se înapoi. Cunoști chestiile de rutină.

Închid ochii și îmi împreunez mâinile, deget arătător lângă deget arătător, deget mijlociu cu deget mijlociu și așa mai departe. Aproape reușesc să le potrivesc, dar inelarele îmi alunecă unul pe lângă celălalt. Încerc din nou și, de data asta, degetele mijlocii nu se mai întâlnesc în centru.

Jock își așază cotul pe masă și mă invită la skandenberg.

– Mă mir că sunteți la nivelul unei tehnologii așa înalte, spun eu, punându-mă de acord cu el. Pumnul lui îmi zdrobește degetele. Sunt sigur că faci asta pentru satisfacția personală. Nu are nimic de-a face cu examinarea mea.

– Cum de-ai ghicit? spune Jock, în timp ce mă las pe brațul lui.

Îmi simt fața cum se înroșește. Se joacă. Mi-aș dori să-l țintuiesc măcar o dată pe nemernic. Recunoscându-mă înfrânt, mă dau înapoi și-mi relaxez degetele. Nu este niciun semn de victorie pe fața lui Jock. Fără să mi se spună, mă ridic și încep

să mă plimb prin cameră, încercând să-mi mișc degetele ca și cum aș mărșălui. Brațul drept pare să-mi atârne.

Jock îndepărtează celofanul care învelește trabucul și-i taie capătul. Își trece limba peste vârf și își umezește buzele înainte de a-l aprinde. Apoi închide ochii și lasă fumul să-i alunece prin zâmbet.

– Doamne, am așteptat cu nerăbdare s-o fumez pe prima de azi, spune el. Privește fumul care se ondulează spre tavan, lăsându-l să umple tăcerea, precum umple și încăperea.

– Deci, care e treaba? întreb eu, devenind agitat.

– Ai Parkinson.

– Știu deja asta.

– Ce altceva ai mai vrea să-ți spun?

– Spune-mi ceva ce nu știu.

Mestecă trabucul între dinți.

– Ți-ai făcut lecțiile. Pariez că ai putea să-mi spui întreaga istorie a fiecărei teorii în legătură cu boala Parkinson, programele de cercetare și celebritățile care o au. Haide, spune-mi. Ce medicamente ar trebui să-ți prescriu? Ce regim?

Urăsc faptul că are dreptate. În ultima lună mi-am petrecut ore întregi cercetând pe internet și citind jurnale medicale. Știu totul despre dr. James Parkinson, medicul englez care a descris în 1817 o stare numită „paralizie tremurătoare". I-aș putea spune că 120 000 de oameni suferă de Parkinson în Marea Britanie. De asemenea, știu că este mai răspândită printre cei trecuți de șaizeci de ani, dar unul din șapte pacienți manifestă simptome înainte de a împlini patruzeci. Aproximativ trei sferturi dintre suferinzi manifestă tremurături încă de la început, pe când alții pot să nu aibă deloc.

Bineînțeles că am căutat răspunsuri. La ce se aștepta? Doar că nu este nimic de găsit. Toți experții spun același lucru: boala Parkinson este una dintre cele mai derutante și complexe dereglări neurologice.

– Dar testele pe care mi le-ai făcut?

– Rezultatele nu sunt gata încă. O să le primesc săptămâna viitoare. Apoi vom discuta despre tratamentul medicamentos.

– Ce medicamente?

– Un cocktail.

Începe să vorbească precum Fenwick.

Jock își stinge țigara și se apleacă înainte. Arată tot mai mult ca un director executiv, de fiecare dată când îl văd.

– Ce mai face Bobby Moran?

– Nu atât de bine.

– Ce s-a întâmplat?

– A lăsat o femeie inconștientă pentru că i-a furat taxiul.

Jock uită și inhalează brusc, tușind violent:

– Încântător! Un alt rezultat fericit!

Jock este cel care l-a trimis de la început pe Bobby la mine. Un medic local generalist l-a trimis pentru niște teste neurologice, însă Jock nu a reușit să găsească nimic în neregulă din punct de vedere fizic, așa că mi l-a pasat mie. Cuvintele lui exacte, adresate mie, au fost: „Nu-ți face probleme, e asigurat. S-ar putea chiar să fii plătit".

Jock crede că ar fi trebuit să rămân la „medicina adevărată" atunci când am avut ocazia, în loc să am o conștiință socială mai scumpă decât ipoteca. În mod ironic, obișnuia să fie ca mine în facultate. Când îi reamintesc, susține că toate fetele

frumoase erau de stânga pe vremea aceea. Era un socialist în vara dragostei – și orice altceva pentru a obține ce voia.

Nimeni nu moare de Parkinson. Mori cu ea. Acesta este unul dintre aforismele lui Jock. Pot să-l văd scris pe un autocolant, pentru că este doar pe jumătate la fel de ridicol precum „Armele nu-i omoară pe oameni. O fac ei singuri".

În mod normal, aș avea o reacție de genul: „De ce eu?", însă după ce l-am întâlnit pe Malcolm pe acoperișul de la Marsden, mă simt mai calm. Boala lui e mai gravă decât a mea.

Am început să realizez că e în neregulă ceva încă de acum cincisprezece luni. Simptomul principal era oboseala. Uneori, era ca și cum aș fi mers prin noroi. Tot jucam însă tenis de două ori pe săptămână și antrenam echipa de fotbal a lui Charlie. Dar apoi, am început să văd că mingea nu mai mergea acolo unde intenționasem să o trimit și, dacă mă repezeam dintr-odată, mă împiedicam în propriul picior. Charlie credea că mă prostesc, iar Julianne, că devin leneș. Eu dădeam vina pe cei patruzeci de ani.

În retrospectivă, pot vedea că semnele erau acolo. Scrisul de mână devenea mai stângaci, iar cheutorile se transformaseră în obstacole pentru nasturi. Uneori, îmi era greu să mă ridic de pe scaun și, când coboram scările, mă țineam de balustrade.

Apoi a urmat pelerinajul anual în Țara Galilor, pentru cea de-a șaptezecea aniversare a tatălui meu. Am dus-o pe Charlie la plimbare prin Great Ormes Head, trecând și prin Penrhyn Bay. La început, am putut vedea insula Puffin de la distanță, până când s-a pornit o furtună, înghițind-o ca o balenă albă

uriașă. Încovoiați împotriva vântului, priveam valurile izbindu-se de stânci și simțeam mirosul ploii. Charlie mi-a zis:

– Tati, de ce nu-ți miști brațul drept?

– Ce vrei să spui?

– Brațul tău. Parcă atârnă acolo.

Cu siguranță, se bălăngănea inutil pe lângă mine.

A doua dimineață, totul părea să fie în regulă. Nu i-am zis nimic lui Julianne și, bineînțeles, nici părinților. Tatăl meu, un om care se pretindea doctorul personal al lui Dumnezeu, m-ar fi catalogat ca fiind ipohondru și ar fi râs de mine în fața lui Charlie. Nu m-a iertat niciodată că am renunțat la medicină pentru a studia știința comportamentală și psihologia.

În tăcere, imaginația mea o lua razna. Aveam viziuni în legătură cu vreo tumoare pe creier și cheaguri de sânge. Dacă am avut un preinfarct? Avea să urmeze oare un infarct în toată regula? Aproape mă convinsesem că am dureri în piept.

A mai trecut un an până când am mers să-l văd pe Jock. Până la acel moment și el observase că era ceva în neregulă. Mergeam prin vestiar, la clubul de tenis, și am început să plutesc în derivă către dreapta, obligându-l să se oprească. El, de asemenea, observase că brațul meu stâng atârna pur și simplu pe lângă mine. Jock a făcu to glumă pe seama asta, dar simțeam că mă supraveghează îndeaproape.

Nu există teste pentru a diagnostica boala Parkinson. Un neurolog experimentat se bazează pe observații, iar printre simptomele cele mai întâlnite se numără: tremurături ale membrelor, rigiditatea mușchilor, inclusiv ai feței, dezechilibru sau mișcări de coordonare slăbite.

Boala este cronică şi progresivă. Nu este contagioasă şi, de obicei, nici moştenită. Sunt foarte multe teorii. Unii oameni de ştiinţă dau vina pe radicalii liberi în reacţie cu moleculele vecine, reacţie care cauzează deteriorări ale ţesutului. Unii dau vina pe pesticide şi alţi poluanţi care se găsesc în mâncăruri. Factorii genetici nu au fost nici ei excluşi în totalitate.

Adevărul este că ar putea fi o combinaţie din toate astea sau niciuna dintre ele.

Poate că ar trebui să fiu recunoscător. În experienţa mea cu doctorii (şi am crescut cu unul), am observat că singura dată când îţi dau un diagnostic clar, incontestabil, este atunci când eşti în sala de operaţie cu, să spunem, un pistol de lipit înfipt în capul tău.

La patru şi jumătate ies afară, încercând să mă strecor prin îmbulzeala de oameni care se îndreaptă spre staţiile de metrou sau de autobuz. Trec prin Cavendish Square şi iau un taxi, pentru că începe să plouă.

Sergentul de la secţia de poliţie Holborn are faţa rozalie şi e proaspăt bărbierit, cu părul întins peste creştetul pleşuv. Aplecându-se peste tejghea, îşi înmoaie biscuiţii într-o cană cu ceai, împrăştiind firimituri pe sânii fetei de la pagina trei. Când bat în uşa de sticlă, îşi linge degetele, şi le şterge de cămaşă şi pune ziarul sub tejghea. Zâmbeşte şi obrajii i se scutură.

Îi arăt o carte de vizită şi îl întreb dacă aş putea vedea dosarul de acuzare al lui Bobby Moran. Buna dispoziţie îi dispare.

– Suntem foarte ocupaţi în acest moment. Va trebui să te mulţumeşti cu mine.

Mă uit peste umăr. Sala de așteptare e goală, cu excepția unui adolescent rătăcit, îmbrăcat în blugi, tenișI și un tricou AC/DC, adormit pe o bancă de lemn. Sunt mucuri de țigară pe podea și pahare de plastic aruncate lângă coșul de gunoi metalic.

Cu o lentoare intenționată, sergentul se-ndreaptă către fișetele de pe peretele din spate. Un biscuit este prins pe partea din spate a pantalonilor și glazura roz i se topește pe fund. Îmi permit un zâmbet.

Potrivit dosarului de acuzare, Bobby fusese arestat în centrul Londrei, acum optsprezece zile. A pledat vinovat la Curtea Magistrală de pe Bow Street și a fost somat să se prezinte iar pe data de 24 decembrie, la Old Bailey. Lovirea cauzatoare de suferințe fizice este o infracțiune prevăzută în secțiunea 20 – vătămare corporală gravă. Pedeapsa maximă este de cinci ani de închisoare.

Declarația lui Bobby este de trei pagini, cu corecturile scrise pe margini. Nu menționează nimic referitor la băiețel sau la cearta cu bijutierul. Femeia nu își așteptase rândul la taxi. Pentru asta, s-a ales cu un maxilar fracturat, pometi tumefiați, nas spart și trei degete luxate.

– Cum pot afla despre condițiile acordării cauțiunii?

Sergentul frunzărește dosarul și își trece degetul peste un document de instanță.

– Eddie Barrett se ocupă de dosar, spuse el, mormăind cu dispreț. Va reuși să reducă acuzația la cea de prejudicii corporale mai repede decât ai zice pește.

De unde a făcut Bobby rost de un avocat ca Eddie Barrett? Este considerat cel mai bun avocat al apărării din țară, cu

talent pentru autopromovare și abilitatea de a face Curtea să joace după cum cântă el.

– Cât a costat cauțiunea?

– Cinci mii.

De unde o fi avut Bobby atâția bani?

Mă uit la ceas. Este numai cinci și jumătate. Secretara lui Eddie răspunde la telefon și îl pot auzi pe acesta urlând în fundal. Secretara își cere scuze și mă roagă să aștept. Cei doi strigă unul la celălalt. E ca și cum ai asista la o ceartă domestică. În sfârșit, se întoarce. Eddie îmi poate acorda douăzeci de minute.

E mai ușor să mergi pe jos decât să găsești un taxi către Chancery Lane. Trecând pe ușa principală, urc scările până la etajul trei, evitând cutii cu documente și dosare arhivate, depozitate în toate spațiile disponibile.

Eddie vorbește la telefon, în timp ce îmi face semn să intru în birou și să iau loc pe scaun. Trebuie să mut două dosare ca să mă așez. Eddie pare să se apropie de vârsta de cincizeci de ani, dar e probabil cu zece ani mai tânăr. De câte ori îl vedeam la TV, dând interviuri, mă făcea să-l compar cu un buldog. Are aceeași atitudine arogantă, cu umerii care abia i se mișcă și fundul care i se clatină înapoi și înainte. Are până și incisivii mari, care trebuie să-i fie la îndemână când îi sfâșie pe unii.

Când menționez numele lui Bobby, Eddie pare dezamăgit. Cred că spera la un caz de malpraxis. Își învârte scaunul și începe să caute într-un sertar dintr-un dulap cu dosare.

– Ce ți-a zis Bobby în legătură cu atacul?

– I-ai văzut declarația.

– A menționat că ar fi văzut un băiat?

– Nu. Eddie mă întrerupe obosit: Uite ce e. Nu vreau să fiu prins pe picior greşit aici, Roseanne, dar explică-mi de ce naiba vorbesc cu tine. Fără supărare.

– Nici o supărare.

Este mult mai puţin plăcut când e aproape. Încep din nou:

– A menţionat cumva Bobby că mergea la un psiholog?

Starea de spirit a lui Eddie se îmbunătăţeşte.

– La naiba, nu! Spune-mi mai multe.

– Vine la mine de aproximativ şase luni. Cred că a fost evaluat şi înainte, dar nu am nici o fişă.

– O boală mintală? Din ce în ce mai bine.

Ia un alt telefon şi îmi face semn să vorbesc în continuare. Încearcă să poarte două conversaţii concomitent.

– Ţi-a spus Bobby de ce şi-a pierdut controlul?

– Femeia îi luase taxiul.

– Nu e un motiv plauzibil.

– Ai încercat vreodată să prinzi un taxi din Holborn într-o după-amiază ploioasă de vineri? chicoteşte el.

– Cred că e mai mult de atât.

Eddie oftează.

– Ascultă, Pollyanna, nu le cer clienţilor mei să-mi spună adevărul. Îi scot din închisoare ca să poată face aceleaşi greşeli, iar şi iar.

– Cum arăta femeia?

– Un dezastru total, dacă te uiţi la fotografii.

– Ce vârstă are?

– Treizeci şi cinci. Păr negru...

– Cu ce era îmbrăcată?

– O secundă.

Închide telefonul şi strigă la secretară să îi aducă dosarul lui Bobby. Apoi răsfoieşte paginile, îngânând...

– Fustă până la genunchi, tocuri înalte, jachetă scurtă... oaie deghizată în miel, dacă mă întrebi pe mine. De ce vrei să ştii?

Nu îi pot spune. Este doar un gând.

– Ce se va întâmpla cu Bobby?

– Chiar acum îl paşte închisoarea. Serviciul de Urmărire Penală al Coroanei nu va renunţa la acuzaţii.

– Închisoarea nu-l va ajuta. Ţi-aş putea face un raport psihologic. Poate reuşesc să-l bag într-un program de management al furiei.

– Ce vrei de la mine?

– O cerere scrisă.

Pixul lui Eddie se mişcă deja. Nu îmi amintesc de ultima dată când am reuşit să scriu atât de fluid. Împinge hârtia pe birou.

– Îţi mulţumesc pentru asta.

Mormăie.

– E o scrisoare, nu un rinichi.

Orice om are probleme la un moment dat. Poate e vorba despre complexul lui Napoleon sau încearcă să compenseze faptul că e urât. S-a săturat de mine acum. Subiectul nu-l mai interesează. Pun întrebările repede:

– Cine a plătit cauţiunea?

– Nu am idee.

– Şi cine te-a sunat?

– El.

Înainte să apuc să mai spun ceva, mă întrerupe:

– Ascultă, Oprah, am treabă şi trebuie să urinez. Băiatul ăsta este cazul tău. Eu doar îl apăr pe nenorocit. De ce nu arunci o privire în mintea lui, vezi dacă zbârnâie ceva şi întoarce-te la mine. Să ai o zi minunată!

CAPITOLUL IX

Julianne și Charlie se uită la televizor, jos. Eu stau pe podeaua din mansardă, căutând prin cutiile cu notițele mele despre cazurile vechi, dosarele lui Catherine McBride. Nu știu exact pentru ce. Poate sper să o readuc la viață în mintea mea, în așa fel încât să-i pot adresa niște întrebări.

Ruiz nu are încredere în mine. El crede că încerc să ascund ceva. Ar fi trebuit să îi spun mai devreme și ar fi trebuit să îi zic tot. Nu ar fi nicio diferență. Nimic nu o poate aduce pe Catherine înapoi.

Într-un colț din pod, găsesc ce căutam: cutii pline cu însemnări legate de cazurile mele mai vechi. Caietele sunt marcate cu luna și anul. Două dintre ele cu coperte gri-închis și spirale marmorate mă interesează în mod deosebit.

Coborând scările pentru a mă întoarce în birou, aprind lampa și încep să citesc notele. Paginile A4 sunt liniate îngrijit, cu margini late, pe care sunt notate data și ora fiecărei programări. Numele lui Catherine McBride este trecut sus, în colțul din dreapta. Detalii legate de evaluare, informații medicale și toate observațiile sunt scrise aici.

Cum mi-o amintesc? O văd traversând holul de la Marsden, îmbrăcată cu o uniformă bleu, cu o cusătură albastră pe guler și mâneci. Îmi face cu mâna și zâmbește. Are un lanț cu chei prins de curea. Majoritatea infirmierelor au cămăși cu mânecă scurtă, dar Catherine poartă din acelea cu mânecă lungă.

La început, era doar o altă față pe hol sau în cantină. Era drăguță într-un fel nemaiîntâlnit, cu tunsoarea ei băiețească, fruntea lată și buzele pline. Își clătina capul agitată dintr-o parte în alta, fără să se uite vreodată la mine cu ambii ochi. Se întâmpla des când ieșeam din spital să dau peste de ea. Doar mai târziu am bănuit că ar putea să facă asta intenționat.

În cele din urmă, m-a întrebat dacă poate să-mi vorbească. Mi-a luat câteva minute ca să-mi dau seama că se referea la o discuție profesională. Am programat-o și a venit a doua zi.

Din acel moment, venea să mă vadă o dată pe săptămână. Punea câte o ciocolată pe birou și o rupea în bucățele pe foița de staniol, ca un copil care-și împarte dulciurile. Și, în timp ce fuma țigări mentolate, lăsa ciocolata să i se topească sub limbă.

– Știi că e singurul birou, în tot spitalul, în care se poate fuma? îmi zicea.

– Presupun că de asta am atâția vizitatori.

Avea douăzeci de ani, era materialistă, sensibilă și avea o aventură cu cineva care făcea parte din personalul spitalului. Nu știu cine era, dar bănuiesc că era căsătorit. Uneori spunea „noi" și atunci, realizându-și greșeala, vorbea la singular.

Zâmbea foarte rar. Își înclina capul și mă privea cu un ochi sau cu celălalt. De asemenea, suspectam că mai văzuse pe cineva ca mine înainte. Întrebările ei erau atât de precise! Știa despre notarea datelor biografice și despre terapia cognitivă.

Era prea tânără pentru a fi studiat psihologia, deci trebuie să mai fi fost pacienta cuiva.

Îmi vorbea despre faptul că se simțea inutilă și nesemnificativă. Înstrăinată de familie, încercase să îndrepte situația, dar îi era teamă că le-ar fi otrăvit viețile perfecte.

Uneori, în timp ce vorbea și mesteca ciocolată, își freca antebrațele prin mânecile lungi, încheiate cu nasturi. Mă gândeam că ascunde ceva, dar am așteptat să capete încrederea de a-mi spune.

În timpul celei de-a patra ședințe, și-a ridicat încet mânecile. Într-un fel, îi era rușine să-mi arate cicatricele, dar am simțit, de asemenea, sfidare și satisfacție. Voia ca eu să fiu impresionat de severitatea rănilor. Erau ca o hartă a vieții, pe care o puteam citi.

Catherine s-a tăiat pentru prima dată când avea doisprezece ani. Părinții ei treceau printr-un divorț foarte urât. Se simțea prinsă la mijloc, ca o păpușă de cârpă în mâinile a doi copii care se luptau.

A învelit o oglindă micuță într-un prosop și a spart-o de colțul biroului. A folosit un ciob ca să deschidă venele de la încheietura mâinii. Sângele îi dădea o senzație de bine. Nu se mai simțea neajutorată.

Părinții ei au îngrămădit-o în mașină și au dus-o la spital. Tot drumul până acolo s-au certat necontenit, dând vina unul pe celălalt pentru cele întâmplate. Catherine se simțea împăcată și calmă. A fost internată la spital peste noapte. Tăieturile încetaseră să-i mai sângereze. Își pipăia încheieturile de la mână drăgăstos și își săruta rănile de noapte bună.

„Găsisem ceva ce puteam controla, îmi spunea. Puteam decide de câte ori să tai, cât de adânc. Îmi plăcea durerea. O aşteptam cu nerăbdare. O meritam. Ştiu că probabil am tendinţe masochiste. Ar trebui să-i vezi pe bărbaţii cu care am fost. Ar trebui să auzi câteva dintre visele mele..."

Nu a fost niciodată de acord să-şi petreacă o vreme într-un spital de psihiatrie sau făcând terapie de grup. Îşi ţinea o parte din trecut ascunsă, mai ales dacă era vorba despre familia ei. Pentru un timp mai lung, a reuşit să nu se mai taie. Dar cu fiecare recidivare, se autopedepsea, tăind şi mai adânc. Se concentra asupra braţelor şi a coapselor pentru că îşi putea ascunde rănile sub haine. Descoperise, de asemenea, ce creme şi ce bandaje o ajutau să micşoreze cicatricele.

Când avea nevoie de suturi, alegea centrele pentru urgenţă şi accidente, departe de Marsden. Nu putea risca să-şi piardă slujba. Îi dădea un nume fals asistentei de triaj, iar uneori pretindea că este de origine străină şi că nu ştie să vorbească engleza. Ştia din experienţă că asistentele şi doctorii îi priveau pe cei care se automutilau ca pe nişte oameni disperaţi după atenţie sau care n-aveau nimic de făcut. De multe ori erau cusuţi fără anestezic. „Dacă îţi place durerea aşa de mult, mai ia puţin", era atitudinea lor.

Nimic din toate acestea nu schimbase comportamentul lui Catherine. Când sângera, scăpa de amorţeală. Caietele mele repetă cuvintele ei: „Simt că trăiesc. Mă simt odihnită. În siguranţă".

Pete închise de ciocolată sunt prinse între pagini. Rupea bucăţile şi le arunca pe foaie. Nu îi plăcea să scriu. Voia să ascult.

Pentru a opri epoca sângerării, i-am sugerat strategii alternative. În loc să folosească lama, am sfătuit-o să strângă o

bucată de gheață în mână, să muște dintr-un ardei iute sau să-și pună alifie mentolată pe zona genitală. Asta era durere fără cicatrice sau vină. Odată ce intram în mintea ei, era posibil să găsesc noi mecanisme de luptă, mai puțin fizice și violente.

Câteva zile mai târziu, pe 15 iulie, Catherine m-a găsit când eram de gardă la Oncologie. Avea niște cearșafuri în brațe și se uita neliniștită în toate părțile. Am văzut în ochii ei ceva ce nu puteam recunoaște.

Mi-a făcut semn să o urmez într-un alcov și apoi a lăsat jos cearșafurile. Mi-a luat câteva secunde să observ mânecile cardiganului. Erau îndesate cu prosoape de hârtie și batiste. Sângele se strecura prin straturile de hârtie și material.

– Te rog, nu lăsa să se afle, mi-a zis. Îmi pare rău.

– Trebuie să mergi la Urgențe.

– Nu! Te rog! Am nevoie de slujba asta!

O mie de voci din capul meu îmi spuneau ce ar trebui să fac. O ignoram pe fiecare. Am trimis-o pe Catherine la mine în birou, în timp ce am făcut rost de suturi, ace și cleme, bandaje și unguent antibiotic. În spatele jaluzelelor trase și al ușii închise, i-am cusut antebrațele.

– Ești bun la asta, a spus ea.

– Am făcut practică, zic eu, aplicând antisepticul. Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să hrănesc urșii.

Nu am zâmbit. Părea că se simte vinovată.

– M-am bătut cu cineva. Nu știu pe cine voiam să pedepsesc.

– Pe iubitul tău?

I-au dat lacrimile.

– Ce ai folosit?

– O lamă de ras.

– Era curată?

A dat din cap.

– Bine. De acum înainte, dacă insişti să te tai, ar trebui să foloseşti astea.

I-am dat un pachet de bisturiuri de unică folosinţă, într-un ambalaj steril. I-am dat şi bandaje, pansamente sterile şi instrumente pentru suturi.

– Acestea sunt regulile mele, i-am zis. Dacă vei continua să faci asta, va trebui să te tai într-un loc anume: pe partea interioară a coapselor. A încuviinţat din cap. Am să te învăţ să te suturezi de una singură. Dacă realizezi că nu poţi face asta, va trebui să mergi la spital. Ochii îi erau larg deschişi. Nu încerc să îndepărtez opţiunea tăierii de tine, Catherine! Nici nu le voi spune superiorilor tăi. Dar trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să controlezi asta. Am toată încrederea în tine. Mi-o poţi răsplăti prin a nu-ţi mai face rău. Dacă te simţi slăbită, trebuie să mă suni. Dacă nu faci asta şi te tai, nu te voi învinovăţi şi nu te voi desconsidera. În acelaşi timp, nu voi alerga la tine. Dacă te răneşti, nu ne mai vedem o săptămână. Aceasta nu e o pedeapsă. E un test.

O puteam vedea meditând asupra consecinţelor. Pe faţa ei încă se mai vedea frica, dar umerii îi trădau uşurarea.

– De acum înainte, vom stabili limite legate de autovătămare şi-ţi vei asuma responsabilitatea de a le respecta, am continuat eu. În acelaşi timp, vom încerca să găsim noi metode de a lupta cu durerea.

I-am dat lui Catherine o lecție rapidă de cusut, folosind perna. Glumea despre faptul că aș putea fi o soție bună pentru cineva. Când se pregătea să plece, m-a îmbrățișat.

– Îți mulțumesc.

Trupul ei se pierdu în al meu și se agăța de mine atât de tare, încât îi puteam simți bătăile inimii.

După ce a plecat, am stat holbându-mă la bandajele pline de sânge din coșul de gunoi. Încercam să-mi dau seama dacă înnebunisem de tot. Mi-l imaginam pe coroner serios, indignat, întrebându-mă cum am putut să-i dau bisturiuri unei femei căreia-i face plăcere să se automutileze. M-ar întreba dacă le-aș da chibrituri incendiatorilor sau heroină drogaților.

Dar nu puteam vedea o altă modalitate de a o ajuta pe Catherine. O abordare lipsită de orice toleranță nu ar fi făcut decât să-i întărească ei convingerea că alți oameni îi controlează viața și iau decizii în numele ei, că era inutilă și că nimeni nu putea avea încredere în ea.

I-am dat de ales. Speram că, înainte de a lua lama, se va gândi foarte bine la motive și va cântări consecințele. Și că va lua în considerare și alte metode de a face față.

În lunile următoare, Catherine s-a tăiat o singură dată. Brațele i se vindecaseră. Suturile mele erau remarcabile pentru cineva care nu mai exersase.

Notele se termină acolo, dar povestea nu e gata. Încă mă simt jenat când îmi amintesc detaliile, pentru că ar fi trebuit să prevăd ce urma să se întâmple.

Catherine începuse să simtă o gelozie exagerată de modul în care arăta. Își făcea programări pentru a mă vedea la sfârșitul turelor ei și își schimba uniforma cu haine obișnuite. Se

machia și se parfuma. Un nasture de la bluză stătea desfăcut. Nimic prea evident. Totul era subtil. Mă întreba ce am făcut în timpul liber. Un prieten îi dăduse două bilete la teatru. Mă întrebase dacă vreau să o însoțesc.

Este o glumă veche în care se zice că psihologii sunt experții pe care îi plătești ca să-ți pună întrebări pe care soțul ți le-ar pune gratuit. Ascultăm problemele, citim dedesubturile și construim stima de sine, învățându-i pe oameni să le placă ceea ce sunt cu adevărat.

Pentru cineva precum Catherine, un bărbat care să o asculte cu adevărat și căruia să-i pese de problemele ei era foarte atractiv, dar uneori poate fi perceput greșit ca un lucru mai intim.

Sărutul ei a venit în mod surprinzător. Eram în biroul meu din Marsden. Am împins-o brusc. S-a poticnit înapoi și s-a împiedicat, căzând pe podea. Credea că face parte dintr-un joc.

– Poți să mă rănești dacă vrei, mi-a zis.

– Nu vreau să te rănesc.

– Am fost o fetiță foarte rea.

– Nu înțelegi.

– Ba da, înțeleg.

Își desfăcea fusta.

– Catherine, faci o greșeală. Ai citit greșit semnele.

Duritatea vocii mele o aduseră în sfârșit cu picioarele pe pământ. Stătea lângă biroul meu, cu fusta, genunchii și bluza desfăcute. Ciorapii îi ascundeau rănile de pe coapse.

Era jenant pentru amândoi, dar cu atât mai mult pentru ea. A alergat afară, cu rimelul curgându-i pe obraji și cu fusta strânsă în jurul taliei.

A renunțat la slujbă și a părăsit spitalul Marsden, dar consecințele acelei zile m-au bântuit de atunci. Nici iadul n-are furia unei femei nesocotite.

CAPITOLUL X

Julianne își face exercițiile fizice în dormitorul pentru oaspeți. În fiecare dimineață ia aceste poziții ca la yoga, cu denumiri care sună precum numele amerindiencelor: „Susur de izvor" sau „Căprioara care fuge".

Ca un veteran deșteptat devreme, Julianne e gata de luptă pe la 6.30. Nu ca mine. Eu am văzut fețe însângerate și învinețite în visele mele, toată noaptea.

Julianne vine tiptil desculță în dormitor, purtând doar bluza de la pijama. Se apleacă să mă sărute.

– Ai avut o noapte neliniștită.

Punându-și capul pe pieptul meu, își lasă degetele să se unduiască în sus, pe șira spinării, până simte că tremur. Îmi amintește că știe fiecare centimetru din mine.

– Îți amintești că ți-am povestit că Charlie cântă colinde cu corul?

– Ah... Am uitat complet! Am fost cu detectivul ăla.

– Nu-ți face griji. Te va ierta. Se pare că Ryan Fraser a sărutat-o în autobuz, la întoarcerea acasă.

– Drac împielițat!

Râdem şi o pun peste mine, lăsând-o să-mi simtă erecţia pe coapsele ei.

– Stai în pat.

Râde şi se ridică.

– Nu, sunt prea ocupată.

– Haide!

– Nu este momentul potrivit. Trebuie să-ţi păstrezi *băieţii.*

„Băieţii" sunt *sperma* mea. Asta sună ca şi cum ar fi nişte paraşutişti.

Se îmbracă. Bikinii albi alunecă de-a lungul picioarelor şi se fixează la locul lor. Apoi îşi ridică tricoul peste cap şi îşi trece umerii prin bretelele unui sutien. Nu va risca dându-mi încă un sărut. S-ar putea ca data viitoare să n-o mai las să plece.

După ce pleacă, stau în pat, ascultând cum se mişcă prin casă, cum picioarele abia dacă ating podeaua. Aud cum se umple ceainicul şi cum e luat laptele de pe scările din faţă. Aud cum se deschide uşa de la frigider şi cum este apăsat prăjitorul de pâine.

Trăgând de mine ca să mă ridic, fac şase paşi până la baie şi pornesc duşul. Boilerul de la subsol râgâie, iar ţevile izbucnesc şi fac gargară. Stau tremurând pe gresia rece, aşteptând un semn de apă. Capul de la duş tremură. Mă aştept în orice moment ca gresia să se ude în jurul robinetului.

După două icnete şi un scuipat de salahor, un strop tulbure iese la iveală şi apoi se opreşte.

– S-a stricat din nou boilerul! strigă Julianne de la parter.

Grozav! Minunat! Undeva acolo este un instalator care râde de mine. Fără îndoială că le povesteşte tuturor colegilor

cum a încercat să fixeze un boiler Jurassic și a cerut suficient cât să poată plăti două săptămâni în Florida.

Mă spăl cu apă rece. Folosesc un aparat nou de ras, fără să mă tai. Poate că pare o mică victorie, dar nu merită.

Mă duc în bucătărie și o privesc pe Julianne cum face cafeaua și cum întinde elegant gemul pe o felie de pâine integrală prăjită. Mă simt mereu ca în copilărie când mănânc Rice Krispies.

Încă îmi amintesc de prima dată când am văzut-o. Era în primul an, la Limbi străine la Universitatea din Londra. Eu urmam studiile postuniversitare. Nici măcar mama nu mi-ar fi zis că sunt arătos. Aveam părul șaten, ondulat, un nas în formă de pară și o piele care se pistruia la prima rază de soare.

Rămăsesem la universitate, hotărât fiind să mă culc cu fiecare studentă promiscuă și necăsătorită de anul întâi din campus, dar, spre deosebire de alți câștigători la loterie, eu mă străduisem prea mult. Eșuasem dezastruos chiar și în încercarea de a fi neîngrijit și răzvrătit în ceea ce privește moda. Indiferent de câte ori adormisem pe podeaua cuiva, folosindu-mi jacheta pe post de pernă, refuza să se mototolească sau să se păteze. Și în loc să par rebel și blazat intelectual, arătam ca un tânăr care mergea la primul lui interviu de angajare.

– Ai pasiune, mi-a zis ea mai târziu, după ce mă auzise scandând împotriva rasiștilor la un miting din Trafalgar Square, în fața Ambasadei Africii de Sud. Mi s-a prezentat în bar și m-a lăsat să-i torn un pahar dublu din sticla de votcă din care beam.

Jock era acolo, asaltat de fetele care voiau să-i semneze tricoul. Știam că o va găsi pe Julianne. Era o față proaspătă, una drăguță. Își puse mâna în jurul taliei ei și îi spuse:

– Aș putea deveni un om mai bun doar stând lângă tine.

Fără vreo încercare de a zâmbi, ea îi luă mâna și îi zise:

– Din nefericire, o sculă tare nu este considerată dezvoltare personală.

Toată lumea râse, cu excepția lui Jock. Apoi, Julianne se așeză la masa mea, în timp ce eu mă holbam la ea nedumerit. Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să-mi pună prietenul la punct într-un mod atât de iscusit.

Am încercat să nu roșesc atunci când mi-a zis că sunt pasional. Ea a râs. Avea un pistrui pe buza de sus. Voiam să-l sărut.

După cinci pahare duble, a adormit pe bar. Am purtat-o în spate până la taxi și am dus-o acasă la mine, în Islington. Adormise pe futon[1], iar eu am luat canapeaua. Dimineață m-a sărutat și mi-a mulțumit pentru că fusesem un gentleman. Apoi m-a sărutat din nou. Îmi amintesc privirea din ochii ei. Nu era dorință. Nu spunea: „Hai să ne distrăm puțin și mai vedem ce se întâmplă". Ochii ei îmi spuneau: „Voi fi soția ta și mama copiilor tăi".

Am fost mereu un cuplu ciudat. Eu eram cel tăcut, practic, care ura petrecerile zgomotoase, ieșirile în baruri și mersul acasă în weekenduri, în timp ce ea era singurul copil al unui tată pictor și al unei mame designer de interioare, care se îmbrăca precum *flower-children*[2] ai anilor 1960 și vedea doar

---

[1] *Futon,* pat specific japonez, constând în saltele căptușite și pilote suficient de flexibile încât să poată fi strânse în timpul zilei, dând posibilitatea ca încăperea să fie folosită nu doar ca dormitor. (n.tr.)

[2] *Flower-children,* sinonim pentru copiii lui Billy Ray Williams și ai soției lui de atunci, Hazel Payne Williams, care confecționau și vindeau flori din hârtie, începând cu anii 1960. Cele două fete mai mari, Charlotte și Victoria, purtau flori în păr, în timp ce le vindeau turiștilor care vizitau împrejurimile. (n.tr.)

partea bună din oameni. Julianne nu mergea la petreceri. Veneau ele la ea.

Ne-am căsătorit după trei ani. Până atunci, eram domesticit, învățasem să-mi pun hainele murdare în coș, să las colacul de la toaletă și să nu beau peste măsură la dineuri. Julianne nu-mi transformase atât de mult caracterul, pe cât mă modelase, ca și cum aș fi fost din lut.

Astea s-au întâmplat acum șaisprezece ani. Parcă ar fi fost ieri.

Julianne îmi întinde un ziar. Este o fotografie cu Catherine și titlul: „Fata torturată este nepoata unui deputat".

> Deputatul Samuel McBride a fost devastat de moartea brutală a nepoatei sale de 27 de ani. Parlamentarul de Brighton-le-Sands s-a arătat foarte mâhnit ieri, când purtătorul de cuvânt a exprimat sincerele condoleanțe ale cabinetului pentru pierderea sa.
>
> Trupul gol al lui Catherine McBride a fost găsit acum șase zile lângă canalul Grand Union, în Kensal Green, Londra. Fusese înjunghiată în mod repetat. „În acest moment ne axăm pe refacerea ultimilor pași ai lui Catherine și pe găsirea cuiva care ar fi putut-o vedea în zilele premergătoare morții sale, a declarat detectivul inspector Vincent Ruiz, care conduce ancheta. Știm că luase un tren din Liverpool spre Londra, miercuri, 13 noiembrie. Credem că venea la Londra pentru un interviu de angajare."
>
> Catherine, ai cărei părinți sunt divorțați, lucra ca asistentă comunitară și se înstrăinase de familia ei de câțiva ani.

„A avut o copilărie dificilă şi părea că-şi pierduse calea, explică un prieten de familie. Fuseseră făcute demersuri recente de reconciliere cu familia."

Julianne îşi toarnă o jumătate de ceaşcă de cafea.

– Nu crezi că e cam ciudată apariţia lui Catherine, după atâţia ani?

– Ce vrei să spui prin „ciudată"?

– Nu ştiu, spune ea, tremurând puţin. Adică ne-a cauzat o grămadă de probleme. Aproape că era să-ţi pierzi slujba. Îmi amintesc cât de furios erai.

– Suferea.

– Era răzbunătoare.

Aruncă o privire la fotografia lui Catherine. Era făcută în ziua absolvirii şcolii de asistente. Zâmbeşte şi ţine diploma în mână.

– Şi acum s-a întors. Am fost în zonă când au găsit-o, apoi poliţia te roagă să-i ajuţi să o identifice...

– Coincidenţa constă în câteva lucruri care au loc simultan.

Îşi dă ochii peste cap.

– Ai vorbit ca un adevărat psiholog.

CAPITOLUL XI

Bobby ajunge pentru prima dată la timp. Este îmbrăcat de lucru: o cămașă gri și pantaloni. Cuvântul „Nevaspring" este cusut pe buzunarul de pe piept.

Termin de scris ultimele observații, străduindu-mă să desenez fiecare literă, iar apoi mă uit în sus, să văd dacă e pregătit. Atunci realizez că nu va fi niciodată pregătit pe deplin. Jock are dreptate. Există ceva fragil și dezordonat în ceea ce-l privește pe Bobby. Mintea lui este plină cu jumătăți de idei, fapte ciudate și frânturi de conversații.

În urmă cu câțiva ani, în Soho s-a deschis o cafenea numită Oddballs[1], care se presupunea că trebuia să îi atragă pe excentricii care locuiau în vestul Londrei – artiști cu părul rebel, travestiți, punkiști, hippioți, jurnaliști gonzo[2] și pe toți dandy. Nu s-a întâmplat asta niciodată. În loc de asta, fiecare masă a localului era plină cu funcționari obișnuiți, care veneau în

[1] *Oddballs – trăsniții* (în lb. engl. în orig.) (n.tr.).

[2] Gen de jurnalism care nu presupune obiectivitate și în care, în majoritatea situațiilor, jurnalistul este implicat direct, relatând la persoana întâi evenimentele. (n.tr.)

grup, sperând să-i vadă pe excentrici. Sfârșeau prin a se uita unul la celălalt.

Bobby vorbește mereu despre faptul că scrie în timpul liber, iar cuvintele lui sunt uneori presărate cu aluzii literare.

– Aș putea vedea câte ceva din ceea ce ai scris? îl întreb eu.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da.

El se gândește la asta.

– Poate voi aduce ceva data viitoare.

– Ți-ai dorit dintotdeauna să fii scriitor?

– De când am citit *De veghe în lanul de secară*[1].

Simt că mi se strânge inima. Am viziuni ale unui alt adolescent anxios-dereglat îmbătrânit, care crede că Holden Caulfield este Nietzsche.

– Te referi la Holden?

– Nu. E un idiot!

Mă simt ușurat.

– De ce crezi asta?

– Pentru că este naiv. Vrea să-i salveze pe copii ca să nu se arunce de pe stânci la maturitate – ca să le păstreze inocența. Nu are cum. Este imposibil. Toți suntem corupți la un moment dat.

– Cum ai fost corupt tu?

– Ha!

– Spune-mi mai multe despre părinții tăi, Bobby! Când l-ai văzut ultima dată pe tatăl tău?

---

[1] Roman publicat în 1951, de J.D. Salinger, al cărui protagonist este Holden Caulfield. (n.tr.)

– Aveam opt ani. A plecat la muncă și nu s-a mai întors acasă.

– De ce?

Potrivit lui Bobby, tatăl lui fusese înrolat în Forțele Aeriene. Nu era pilot, ci mecanic. Era prea tânăr să fi fost în război, dar asta nu-l deranja, din cauza viziunii pacifiste pe care o avea. Era, de asemenea, marxist și îl ducea pe Bobby cu autobuzul din Kilburn în Hyde Park, în majoritatea sâmbetelor, astfel încât să-i poată batjocori pe predicatori pentru amvoanele lor improvizate.

– Un predicator semăna cu căpitanul Ahab din *Moby Dick*[1], având părul alb și cărunt, strâns la spate într-o coadă de cal, și o voce bubuitoare. „Domnul va răsplăti păcatele cu moartea eternă", zicea el, uitându-se drept la mine. Iar tata i-a zis: „Știi diferența dintre un predicator și un psihopat?" S-a oprit și apoi a răspuns: „Este sunetul vocii pe care cei doi o aud". Toată lumea a râs, cu excepția predicatorului, care a pufăit ca un pește. „Este adevărat că primiți toate bancnotele, dar că le preferați pe cele de zece și pe cele de douăzeci?" a întrebat tata. „Dumneata, domnule, vei merge în iad", i-a strigat predicatorul. „Și pe unde e asta? O iau la dreapta sau merg drept înainte?" l-a întrebat tata.

Bobby chiar le aude vocile. Se uită la mine conștient, rușinat că a vorbit atât de mult.

– Cum te înțelegeai cu el?

---

[1] Roman al scriitorului american Herman Melville, publicat prima dată în 1851. Este considerat a fi o capodoperă a literaturii universale. Romanul istorisește aventurile căpitanului Ahab al navei *Pequod*, obsedat de dorința de a ucide legendara balenă albă, Moby Dick.

– Era tatăl meu.

– Făceaţi lucruri împreună?

– Când eram mic, obişnuiam să stau pe cadrul de la bicicletă, între braţele sale. Obişnuia să pedaleze foarte repede şi să mă facă să râd. Într-o zi, m-a dus la meciul celor de la Queen's Park Rangers. Am stat pe umerii lui şi purtam o eşarfă cu albastru şi alb. După aceea, au avut loc lupte între fanii rivali, pe Sheperd's Bush Green. Poliţia călare i-a acuzat pe cei din mulţime, dar tata şi-a înfăşurat haina în jurul meu. Ar fi trebuit să fiu speriat, dar ştiam că nimic, niciodată nu îl va dărâma, nici măcar caii aceia.

El tace, scărpinându-şi mâinile.

Fiecare copilărie are câte o mitologie care se materializează în jurul ei. Ne adăugăm dorinţele şi visele până ce poveştile devin asemănătoare parabolelor, care sunt mai mult emblematice decât edificatoare.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Nu a fost vina lui, mi-a răspuns.

– Te-a abandonat?

Dintr-odată, explodează din scaun:

– Nu ştii nimic despre tatăl meu! Ridicându-se în picioare, trăgând aer printre dinţii încleştaţi, urlă: Nu-l vei cunoaşte niciodată! Oamenii ca tine distrug vieţi. Împrăştiaţi necazuri şi disperare. Primul semn de necaz că sunteţi acolo este faptul că le ziceţi oamenilor cum ar trebui să se simtă. Ce ar trebui să gândească. Sunteţi ca vulturii!

Tot dintr-odată, accesul dispare. Își șterge dârele de salivă de pe bărbie și mă privește rugător. Apoi își pune un pahar cu apă și așteaptă calm următoarea mea întrebare.

– Povestește-mi despre mama ta.

– Se dă cu parfum ieftin și moare de cancer la sân.

– Îmi pare rău să aud asta. Câți ani are?

– Patruzeci și trei. Nu îi lasă să îi facă masectomie. A fost întotdeauna mândră de sânii ei.

– Cum ai descrie relația ta cu ea?

– Am auzit vestea de la niște prieteni din Liverpool. Acolo locuiește ea.

– Nu o vizitezi.

– Ha! Chipul i se schimonosește de frustrare. Lasă-mă să ți-o descriu pe mama, continuă el, făcând-o să sune ca o provocare. A fost fată de băcan. Nu e caraghios? La fel ca Margaret Thatcher. A crescut într-un magazin de la colț, dormind chiar lângă casa de marcat. Pe când avea patru ani, putea calcula conținutul unui coș de cumpărături, lua banii și dădea restul înapoi corect. În fiecare dimineață și după-amiază, precum și în zilele de sâmbătă sau în cele de sărbătoare, lucra la magazin. Citea reviste și visa cu ochii deschiși despre cum ar fi să evadeze și să ducă o viață diferită. Când a apărut tata, îmbrăcat în uniforma de aviație, i-a zis că e pilot. Era ceea ce orice fată ar fi vrut să audă. O partidă rapidă în spatele clubului social de la RAF Marham și era însărcinată cu mine. A aflat destul de repede că nu e pilot. Nu cred că i-a păsat... nu atunci. Mai târziu, începuse să o scoată din minți. Spunea că s-a căsătorit cu el de nevoie.

– Dar au rămas împreună?

– Da. Tata a părăsit Forțele Aeriene și și-a găsit un loc de muncă, lucrând ca mecanic de autobuze pentru London Transport. Mai târziu, a devenit conductor pe numărul 96, către Piccadilly Circus. Spunea că e un om căruia îi place să lucreze cu oamenii, dar cred că îi plăcuse și uniforma. Obișnuia să meargă cu bicicleta până la depou și înapoi spre casă.

Bobby tace, probabil retrăind amintirile. Solicitat prin întrebări gentile, îmi dezvăluie cum tatăl lui fusese un inventator amator, venind mereu cu idei de aparate și dispozitive care salvează din timp.

– Mama spunea că își pierde timpul și banii. Într-un moment îl făcea *visător* și râdea de toate invențiile lui „stupide", iar în clipa următoare îi spunea că nu a visat suficient de mult și că îi lipsește ambiția.

Clipind repede, se uită la mine cu ochii aceia palizi, ca și cum și-ar fi pierdut firul gândurilor. Apoi își amintește.

– Ea era *adevărata visătoare,* nu tata. Se credea un spirit liber, înconjurat de mediocrități plictisitoare. Și, oricât de mult ar fi încercat, nu a putut niciodată să ducă o viață boemă într-un loc ca Hendon. Ura locul, casele banale și cu fațadele din pietriș, perdelele din plasă, hainele ieftine, linguriței unsuroase din cafenele și piticii de grădină. Oamenii de rând vorbesc despre „a te mulțumi cu ceea ce ai", dar ea lua asta în derâdere. Putea să vadă numai micimea, insignifianța și urâțenia.

Trage adânc aer în piept, obosit de parcă ar fi repetat povestea de multe ori.

– Se îmbrăca și pleca în majoritatea nopților. Obișnuiam să stau pe pat și să o privesc pregătindu-se. Încerca vestimentații diferite, probându-le pentru mine. Mă lăsa să-i închid fermoarul din spate al fustei și să-i lustruiesc încălțămintea. Mă numea „micul ei om mare". Dacă tata nu o scotea, mergea singură prin cafenele și cluburi. Avea acel soi de râs strident care le spunea tuturor că e acolo. Bărbații întorceau capul și se uitau după ea. O găseau sexy, deși era durdulie. Sarcina îi adăugase câteva kilograme și nu reușise să le dea jos. Mă învinovățea pe mine pentru asta. Și când mergea să danseze sau râdea prea tare, își uda uneori chiloții. Și asta era tot din vina mea.

Acest ultim comentariu e furnizat printre dinții încleștați. Își prinde cu degetele pielea subțire de pe dosul palmei, răsucind-o dureros, ca și cum ar încerca să o sfâșie. Se face mic în scaun și continuă:

– Bea vin spumos alb pentru că semăna cu șampania. Și, cu cât era mai beată, cu atât devenea mai zgomotoasă. Obișnuia să înceapă să vorbească în spaniolă, pentru că suna sexy. Ai auzit vreodată o femeie vorbind spaniolă?

Încuviințez, gândindu-mă la Julianne.

– Stilul ei ar fi avut de suferit dacă tata ar fi scos-o în oraș. Bărbații n-ar flirta cu o femeie când soțul ei ar sta la același bar. De una singură, îi avea pe toți în jurul ei, punându-și mâinile în jurul taliei sale, ciupind-o de fund. Stătea prin oraș toată noaptea și se întorcea acasă dimineața, cu chiloții în geantă și cu pantofii în mână. Nu a fost niciodată vorba de vreo pretenție de fidelitate sau loialitate. Nu voia să fie soția perfectă. Voia să fie *altcineva.*

– Și tatăl tău?

Îi ia ceva timp să răspundă.

– Se usca zi după zi. Dispărea puțin câte puțin. Omorât de o mie de tăieturi. Așa sper să moară ea.

Cuvintele plutesc în aer, dar tăcerea nu e întâmplătoare. E ca și cum cineva s-ar fi ridicat și ar fi pus un deget în fața celei de-a doua limbi a ceasului.

– De ce ai folosit acel termen?

– Care?

– Omorât de o mie de tăieturi.

Un zâmbet strâmb, aproape involuntar, îi apare pe față.

– Așa vreau să moară ea. Încet. Dureros. De mâna ei.

– Vrei să se sinucidă?

Nu răspunse.

– Unde e mama ta acum?

– Moare de cancer la sân. A refuzat mastectomia. A fost mereu mândră de sânii ei.

– Cum te-ai simți dacă ai pierde-o?

– Visez la asta.

– Ce visezi?

– Că voi fi acolo.

Se holbează la mine cu ochii lui ca niște iazuri fără fund.

Omorât de o mie de tăieturi. Chinezii antici aveau o vorbă: „O mie de cuțite și zece mii de bucăți".

Femeia pe care o trăsese din taxi avea aproximativ aceeași vârstă cu cea a mamei lui și purta același gen de haine. Se purtase, de asemenea, foarte rece cu fiul ei. Este asta suficient să-i explice faptele?

Trebuie să încetez să mă gândesc la Catherine. Bobby este cel care are nevoie de ajutorul meu. Ştiu că mă apropii de a-l înţelege, dar nu trebuie să forţez părţile ca să completez puzzle-ul. *Nu te gândi la ursul polar.*

Un alt pacient aşteaptă afară. Bobby se ridică încet şi se îndreaptă către uşă.

– Ne vedem luni, spun eu, accentuând ziua.

Vreau ca el să şi-o amintească. Vreau să continue să vină la mine.

El încuviinţează şi se întinde să-mi dea mâna. Nu a mai făcut asta niciodată.

– Domnul Barret spunea că mă vei ajuta.

– Voi pregăti un raport psihologic.

El dă din cap, spunând:

– Nu sunt nebun, ştii.

– Ştiu.

Îşi ciocăneşte capul.

– A fost doar o greşeală stupidă.

Apoi pleacă. Următorul meu pacient programat, doamna Aylmer, deja s-a aşezat, povestindu-mi de câte ori verifică uşa înainte de a merge la culcare. Nu o ascult. Stau la geam, uitându-mă cum iese Bobby pe stradă şi se îndreaptă către staţie. Este foarte atent pe unde merge, având grijă să nu calce în gropile din pavaj.

Se opreşte, spionând o femeie care se îndreptă către el. Pentru o clipă, mă gândesc că se întreabă dacă să o urmărească sau nu. Se uită într-o parte şi apoi în alta, ca şi cum ar fi vrea

să traverseze. Apoi, după câteva secunde, trece peste o groapă și-și continuă drumul.

Mă aflu iar în biroul lui Jock, ascultându-l cum turuie în legătură cu rezultatele analizelor mele, pe care nu le înțeleg. Vrea să trec pe tratament cât mai repede.

Apăsând pe un cronometru, Jock mă pune să merg de-a lungul unei benzi de pe podea, să mă întorc și să merg din nou. Apoi, trebuie să stau într-un picior, cu ochii închiși.

Nu există un test definitiv pentru Parkinson. În loc de asta, au o mulțime de jocuri și de exerciții care măsoară progresul bolii. Când aduce blocurile colorate, încep să oftez. E atât de copilăros să pui blocurile unul peste celălalt! Mai întâi, îmi folosesc mâna dreaptă, iar apoi pe cea stângă. Mâna stângă îmi tremură înainte să încep, dar când iau blocul în mână, totul este în regulă.

Să pui puncte în grilă este mai dificil. Ochesc centrul pătratului, dar pixul are propria voință. „E un test stupid, oricum."

În cele din urmă, Jock îmi spune că pacienții ca mine, care se prezintă de la început cu tremurături, au un prognostic semnificativ mai bun. Sunt o mulțime de medicamente noi care pot reduce simptomele.

– Te poți aștepta să ai o viață plină, spune el, ca și cum ar citi de pe un scenariu.

Când îmi vede expresia neîncrezătoare, încearcă să-și nuanțeze afirmația:

– Ei bine, poate că vei pierde câțiva ani.

Nu îmi spune nimic în legătură cu calitatea vieții mele.

– Cercetările asupra celulelor stem vor asigura un progres, adaugă el, părând optimist. În cinci sau zece ani, vor avea un leac.

– Ce voi face până atunci?

– Ia medicamentele. Fă dragoste cu superba ta soție. Urmărește-o pe Charlie cum crește.

Îmi dă o rețetă pentru Selegiline.

– În cele din urmă, va trebui să iei Levodopa, îmi explică, dar să sperăm că putem amâna asta încă un an sau poate chiar mai mult.

– Există efecte negative?

– S-ar putea să ai grețuri și probleme cu somnul.

– Grozav!

Jock mă ignoră.

– Medicamentele astea nu opresc evoluția bolii. Tot ceea ce fac este să mascheze simptomele.

– Astfel încât să o pot ține ascunsă pentru mai mult timp.

Zâmbește strâmb.

– Vei da față în față cu ea, mai devreme sau mai târziu.

– Dacă voi continua să vin aici, probabil că voi muri din cauza fumatului pasiv.

– Ce mod de a muri!

Își aprinde un trabuc și scoate whisky-ul din sertarul de jos.

– E doar ora trei.

– Lucrez după ora de vară britanică.

Nu mă întreabă, doar îmi toarnă un pahar.

– M-a vizitat Julianne săptămâna trecută.

Încep să clipesc rapid.

– Ce voia?

– Voia să afle despre condiția ta. Nu am putut să-i spun. Confidențialitatea medic-pacient și toate prostiile celelalte. După o pauză, adaugă: Voia, de asemenea, să știe dacă nu cred că e posibil să ai o aventură.

– De ce ar întreba așa ceva?

– Spunea că ai mințit-o.

Iau o gură de whisky și simt cum îmi arde esofagul. Jock se uită printr-o pânză de fum, așteptând un răspuns. În loc să mă simt furios sau vinovat, am o senzație bizară de dezamăgire. Cum a putut Julianne să-i pună lui Jock o astfel de întrebare? De ce nu m-a întrebat direct pe mine?

Jock încă așteaptă un răspuns. Îmi vede disconfortul și începe să râdă, dând din cap ca un câine ud. I-aș zice: „Nu te uita la mine așa! Ai divorțat de două ori și încă vânezi femei care au jumătate din vârsta ta!"

– Nu e treaba mea, bineînțeles, spune el, bucurându-se. Dar dacă te va părăsi, voi fi acolo să o consolez.

Nu glumește. Ar lua-o pe Julianne într-o clipă.

Schimb urgent subiectul:

– Ce știi despre Bobby Moran?

Jock își mișcă paharul înainte și înapoi.

– Nu mai multe decât tine.

– Nu există nicio referire în fișa medicală despre un tratament psihiatric anterior.

– Ce te face să crezi că a existat vreunul?

– Mi-a citat o întrebare din Examinarea stării mentale. Cred că a mai fost evaluat și înainte.

– L-ai întrebat?

– Nu vorbește despre asta.

Expresia de pe chipul lui Jock este un studiu de meditație tăcută, care arată ca și cum ar fi fost exersată în oglindă. Chiar când am impresia că ar putea spune ceva constructiv, se ridică.

– Este un nemernic ciudat, asta e clar.

– Este o părere profesională?

Mormăie.

– Majoritatea pacienților mei sunt în stare de inconștiență când mă aflu în preajma lor. Îmi place mai mult așa.

CAPITOLUL XII

Furgoneta instalatorului e parcată în fața casei. Ușa glisantă e deschisă și înăuntru se văd tăvi puse una peste alta, cu ustensile de argint și de alamă, colțuri, benzi și cuplaje de plastic.

Numele companiei este scris pe panourile laterale, pe benzi magnetice. D.J. Morgan Plumbers & Gas Fitters. Îl găsesc în bucătărie, sorbind dintr-o cană cu ceai și încercând să surprindă o imagine a sânilor lui Julianne, dincolo de bluza ei cu guler în formă de V. Ajutorul lui este afară, în grădină, arătându-i lui Charlie cum să facă jonglerii la fotbal cu genunchii și picioarele.

– Acesta este instalatorul nostru, D.J., spune Julianne.

Ridicându-se încet în picioare, salută cu capul, fără să-și scoată mâinile din buzunare. Are cam treizeci și cinci de ani, e bronzat și în formă, cu păr negru și lucios, pieptănat dinspre frunte spre spate. Arată ca unul dintre acei comercianți pe care îi vezi în emisiunile despre stilurile de viață, renovarea caselor sau finisaje. Îmi imaginez că se întreabă ce caută Julianne cu unul ca mine.

– De ce nu-i arăți lui Joe ce mi-ai arătat și mie?

Instalatorul o aprobă cu cea mai ușoară înclinare a capului. Îl urmez spre ușa de la subsol, care e închisă cu un lacăt.

Scările înguste din lemn duc spre încăperea propriu-zisă. Un bec cu putere scăzută este fixat în perete. Grinzile și cărămizile absorb lumina.

Locuiesc în casa asta de patru ani și instalatorul cunoaște deja subsolul mai bine decât mine. Cu o siguranță remarcabilă, îmi arată țevile de deasupra noastră, explicându-mi cum funcționează instalația de gaz și de apă.

Mă gândesc să-i pun o întrebare, însă știu din experiență că nu trebuie să-mi arăt ignoranța în preajma muncitorilor. Nu sunt un meseriaș. Nu-mi doresc să mă descurc de unul singur și probabil că de asta încă mai număr până la douăzeci cu ajutorul degetelor de la mâini și de la picioare.

D.J. lovește ușor boilerul cu cizma. Concluzia era clară. E inutil, o vechitură, o glumă.

– Și cât va costa asta? întreb eu, după ce mă pierd pe la jumătatea explicațiilor lui.

Expiră încet și începe să înșire obiectele care trebuie înlocuite.

– Cât costă manopera?

– Depinde de cât timp ia.

– Și cât timp va lua?

– Nu aș putea spune până ce nu verific toate caloriferele.

Ridică nonșalant un sac de ghips întărit din cauza umezelii și îl trântește într-o parte. Ar fi fost nevoie de doi ca mine ca să îl poată muta. Apoi se uită la picioarele mele. Stau într-o baltă de apă care se strecoară printre cusăturile pantofilor mei.

Mormăind ceva în legătură cu păstrarea unui preț mic, urc pe scări și încerc să nu mi-l imaginez chicotind în spatele meu. Julianne îmi dă o ceașcă de ceai fierbinte, ultima din ceainic.

– Totul e în regulă?

– Da. Unde l-ai găsit? şoptesc eu.

– A pus un fluturaş în cutia poştală.

– Referinţe?

Îşi dă ochii peste cap.

– A făcut baia nouă a familiei Reynolds, de la numărul 74.

Instalatorii îşi duseră uneltele la furgonetă şi Charlie aruncă mingea în magazia din grădină. Părul ei e prins la spate într-o coadă de cal şi obrajii îi sunt roşii de la frig. Julianne o ceartă pentru petele de iarbă care i-au rămas pe uniforma de şcoală.

– Vor ieşi la spălat, spune Charlie.

– De unde ştii?

– Întotdeauna ies.

Charlie se întoarce şi mă îmbrăţişează.

– Vezi cum mi-e nasul!

– Brrr! Nas rece, inimă caldă.

– Poate Sam să rămână peste noapte?

– Depinde. Sam este fată sau băiat?

– Tati! îşi strâmbă Charlie faţa.

Julianne ne întrerupe:

– Ai fotbal mâine.

– Dar weekendul următor?

– Vin bunicii.

Mie îmi cade faţa, în vreme ce a lui Charlie se luminează. Am uitat de tot. Doctorul personal al lui Dumnezeu ţine un discurs la o conferinţă medicală internaţională. Va fi o victorie, bineînţeles. I se vor oferi tot felul de funcţii onorifice şi oportunităţi, pe care le va refuza graţios, pentru că îl obosesc călătoriile. Voi asista tăcut la toate astea, simţindu-mă ca şi cum aş avea din nou treisprezece ani.

Tatăl meu este o personalitate. Nu există o carte nouă de medicină care să nu-i menționeze numele. A scris lucrări care au schimbat modul în care paramedicii tratează victimele accidentelor și au modificat procedurile standard ale medicilor de pe câmpul de luptă.

Tatăl lui, bunicul meu, a fost unul dintre membrii fondatori ai Consiliului Medical General și cel mai longeviv președinte al acestuia. Și-a construit reputația mai mult ca administrator decât ca medic chirurg, dar numele lui încă este scris cu litere mari în istoria eticii medicale.

Aici intervin, sau nu intervin, eu. După ce avusese trei fiice, eu eram fiul mult așteptat. Așadar, se așteptau să duc mai departe dinastia medicală, dar, în loc de asta, eu am rupt lanțul. În termeni moderni, asta mă face veriga cea mai slabă.

Poate că tatăl meu ar fi trebuit să prevadă asta. Faptul că nu jucau rugby cu pasiune sau talent ar fi trebuit să-l fi avertizat. Tot ce pot să spun este că defectele mele s-au instalat în mod constant de atunci, iar el a ajuns să mă vadă ca pe propriul eșec.

Nu putea să-mi înțeleagă afecțiunea pentru Gracie. Nici măcar nu am încercat să i-o explic. Ea era ca un ochi de împletitură scăpat în istoria familiei noastre – exact ca unchiul Rosskend, care refuzase categoric să facă armata în timpul războiului, și ca vărul meu, Brian, care a fost arestat pentru că furase lenjerie dintr-un magazin.

Părinții mei nu vorbeau niciodată despre Gracie. A trebuit să adun bucățele de informații de la veri și de la rubedeniile îndepărtate, care aveau, fiecare, câte o piesă din puzzle. În

cele din urmă, adunasem suficient cât să-mi fac o imagine de ansamblu în legătură cu ceea ce se întâmplase.

Gracie fusese infirmieră în timpul Primului Război Mondial și era însărcinată cu un iubit din copilărie, care nu s-a mai întors din luptă. Avea șaptesprezece ani, era nemăritată, cu inima sfâșiată și singură. „Niciun bărbat nu vrea o femeie cu copil", îi spusese mama ei, în timp ce o urca într-un tren către Londra.

Gracie abia dacă și-a zărit copilul. Niște moașe cumsecade de la Nazareth House, din Hammersmith, îi acoperiseră partea de jos a trupului cu un cearșaf, pentru a o împiedica să vadă nașterea, dar ea îl aruncase la o parte. Când și-a văzut copilul plângând, urât și frumos în același timp, ceva s-a rupt înăuntrul ei, ceva ce un chirurg nu ar fi putut coase niciodată.

Verișoara mea de a doua, Angelina, spunea că există fotografii cu Gracie în aziluri de nebuni și în spitale regionale. Tot ce aș putea spune cu exactitate este că s-a mutat în casa ei din Richmond în anii 1920 și că încă mai era acolo când am mers eu la universitate.

Mama mă chemase să-mi spună că Gracie a murit. Eram pe la jumătatea examenelor, în al treilea an de studiu la Medicină – examene pe care le-am picat. În urma anchetei s-a stabilit că focul izbucnise în bucătărie și se răspândise repede prin podea. Chiar și așa, Gracie ar fi putut să iasă din casă.

Pompierii o văzuseră mișcându-se la etaj, înainte ca focul să se întindă de tot. Spuneau că ar fi putut să se târască pe un geam, afară sau pe acoperișul de la garaj. Dar dacă așa se pune problema, de ce nu au putut merge pompierii în același fel să o salveze?

Toate cărțile, ziarele și revistele au alimentat flăcările, precum și cutiile de vopsea textilă din spălătorie. Temperatura fusese atât de mare, încât camerele ei de sus, cu „colecțiile", au fost reduse la o cenușă fină și albă.

Gracie jura mereu că vor trebui să o scoată afară de acolo numai într-un sicriu. La sfârșit, ar fi putut-o mătura pe un făraș.

Hotărâsem deja că nu vreau să fiu doctor. Încă nu eram sigur de alternative. Aveam întrebări, în loc de răspunsuri. Voiam să aflu de ce Gracie fusese atât de speriată de lume. Și cel mai mult, oricum, voiam să descopăr dacă exista cineva care ar fi putut s-o ajute.

În cei patru ani cât a durat până să-mi iau diploma, tatăl meu nu ratase nici măcar o ocazie de a-mi spune „domnule psiholog" sau de a mă tachina în legătură cu canapelele pentru terapie. Iar când teza mea despre agorafobie a fost publicată în *British Psychological Journal*, nu mi-a zis nimic, nici mie, nici vreunui alt membru al familiei.

O tăcere asemănătoare îmi însoțise fiecare etapă a carierei de atunci. Îmi terminasem practica la Londra și Autoritatea de Sănătate Merseyside îmi oferise o slujbă. Eu și Julianne ne-am mutat în Liverpool – un oraș cu iahturi, cu hornuri de mori, statui victoriene și fabrici goale.

Locuiam într-o clădire amărâtă, asemănătoare caselor de corecție, cu partea din față pietruită și cu ferestre cu grilaj. Era vizavi de terminalul autobuzului din Parcul Sefton și eram treziți în fiecare dimineață de râgâielile și tusea motoarelor diesel, care sunau ca un fumător îmbătrânit care scuipă în chiuvetă.

Am rezistat doi ani în Liverpool și încă îl privesc ca pe un loc din care am evadat – un oraș ciumat al vremurilor moderne,

plin de copii cu ochii trişti, şomeri pe termen lung şi oameni săraci şi nebuni. Dacă nu ar fi fost Julianne, probabil că m-aş fi înecat în mizeria lor.

În acelaşi timp, îi sunt recunoscător pentru că mi-a arătat unde mi-e locul. Pentru prima dată, m-am simţit în Londra acasă. Mi-am petrecut patru ani la spitalul West Hammersmith, iar apoi m-am mutat la Royal Marsden. Când am devenit consultant-şef, numele meu a fost trecut pe un panou din stejar lustruit, în foaierul spitalului, vizavi de uşa de la intrare. În mod ironic, numele tatălui meu fusese dat jos de pe acelaşi panou, conform cuvintelor sale, „datorită responsabilităţilor reduse".

Nu ştiu dacă între cele două incidente a existat vreo legătură. Nici nu îmi pasă. Am încetat cu mult timp în urmă să-mi fac griji în legătură cu ceea ce crede el sau cu motivele pentru care face anumite lucruri. Le am pe Julianne şi pe Charlie. Am propria familie acum. Opinia unui singur om nu contează – nici măcar a lui.

CAPITOLUL XIII

Dimineţile de sâmbătă şi terenurile ude de sport se potrivesc precum acneea şi adolescenţa. Aşa îmi amintesc de iernile copilăriei: stând cu picioarele până la genunchi în noroi, cu testiculele îngheţate, jucând pentru echipa a doua a şcolii.

„Doctorul personal al lui Dumnezeu" avea un răget care depăşea urletul vântului. „Nu sta acolo ca o sticlă de pişat! striga. Cică eşti extremă! Am văzut continente mişcându-se mai repede ca tine!"

Slavă Domnului că Charlie e fată! Arată foarte drăguţ în echipamentul de fotbal, cu părul prins la spate şi pantaloni scurţi până la genunchi. Nu ştiu cum am ajuns antrenor. Cunoştinţele mele despre joc s-ar potrivi pe puntea unui vas de coastă. Probabil că de asta Tigrii nu au câştigat nici măcar un meci în toată etapa. Nu ar trebui să conteze scorul la vârsta asta sau vreun clasament de ligă. Ceea ce este cu adevărat important sunt distracţia şi implicarea fiecărui copil. Spune-le asta părinţilor!

Azi jucăm cu Leii de la Highgate şi, de fiecare dată când aceştia marchează, Tigrii se târăsc înapoi până la jumătate, dezbătând cine urmează să pună mingea în joc.

– Nu e latura noastră cea mai bună, îi spun antrenorului rival. În gând, mă rog: „Doar un gol, Tigrilor. Dați un gol pentru noi! Și apoi le vom arăta o adevărată sărbătoare."

La jumătatea meciului, suntem conduși cu 4-0. Copiii mănâncă felii de portocale. Le spun cât de bine joacă.

– Această echipă e invincibilă, îi mint eu printre dinți. Dar voi le faceți față!

În a doua repriză, îl pun pe Douglas, atacantul nostru cel mai puternic. Andrew, golgheterul nostru, este fundaș.

– Dar eu sunt atacant, se smiorcăie.

– Dominic e în față.

Toți se uită la Dominic care tocmai și-a dat seama ce vrem să facem. Chicotește și își vâră mâna în chiloți ca să se scarpine la scrot.

– Uită de driblaje, pase sau goluri, îi spun. Mergi acolo și încearcă să lovești mingea cât de tare poți!

Când începe meciul, mă trezesc cu un grup de părinți asurzindu-mi urechile din cauza schimbărilor de poziție pe care le-am făcut.

Ei cred că am pierdut schema jocului. Dar există o ordine în nebunia mea. La acest nivel, fotbalul are legătură cu avântul. Odată ce mingea se mișcă înainte, întregul joc merge în acea direcție. De aceea îi vreau pe cei mai buni aruncători în spate.

În primele câteva minute, nimic nu se schimbă. Tigrii ar putea la fel de bine să vâneze umbre. Apoi, mingea ajunge la Douglas, iar el îi dă un picior și o aruncă în sus. Dominic încearcă să ajungă la ea, cade și îi dărâmă pe ambii apărători.

Mingea se rostogolește liberă. Charlie e cea mai aproape. Bombănesc în sinea mea: „Nicio figură! Doar lovește-o!"

Acuzați-mă de favoritism. Spuneți-mi că sunt subiectiv. Nu-mi pasă. Ceea ce urmează este cea mai dulce lovitură, răsucire, ridicare, înclinare, aruncare neașteptată trimisă vreodată de o gheată de fotbal mărimea șase. Așa sunt scenele de sărbătoare pe care orice observator obiectiv trebuie să fie convins că noi le-am câștigat.

Șocați de noua noastră strategie, Leii se dezbină. Chiar și Dominic dă un gol atunci când mingea îi sare pe deasupra capului și se ridică pe deasupra portarului. Tigrii i-au învins pe Lei cu 5-4. Cea mai bună susținere a venit de la Julianne, care nu este ceea ce ai putea numi o „mamă microbistă". Cred că ar prefera ca Charlie să facă balet sau să joace tenis. Arătând impecabil într-o haină lungă, cu glugă, și cizme Wellingtons, ne anunță că nu a mai văzut niciodată o „bucată" de sport mai interesantă. Faptul că îi zice „bucată de sport" este dovada a cât de puțin se uită ea la fotbal.

Părinții își îmbrățișează copiii cu căldură și le pun ghetele pline de noroi în pungi de plastic. Uitându-mă lung pe teren, observ un bărbat care stă singur, cu mâinile în buzunarele unui pardesiu. Recunosc silueta.

– Ce vă aduce pe aici într-o sâmbătă, atât de dimineață, inspectore? Nu este meci.

Ruiz aruncă o privire spre pista de jogging.

– Sunt deja destui care respiră greu în orașul ăsta.

– Cum ai știut unde mă găsești?

– De la vecini.

Desface o bomboană mare și o aruncă în gură, zăngănind-o printre dinți.

– Cu ce te pot ajuta?

– Îți amintești ce ți-am spus când am luat micul dejun? Am zis că, dacă victima se dovedește a fi fiica unui om faimos, voi avea patruzeci de detectivi în loc de doisprezece.

– Da.

– Știai că micuța ta asistentă era fiica unui deputat conservator și nepoata unui judecător pensionat?

– Am citit despre unchiul ei prin ziare.

– Am toate hienele pe mine, punându-mi întrebări și fluturând camere foto prin fața mea. E un circ mediatic.

Nu știu ce să spun, așa că mă uit peste el către Grădina Zoologică și îl las să vorbească în continuare.

– Ești unul din băieții deștepți, nu? Facultate, diplomă de studii postuniversitare, consultanță... Mă gândeam că m-ai putea ajuta cu asta. Adică o știai pe fata asta, nu? Ai lucrat cu ea. Așa că mă gândeam că ai putea avea o idee în legătură cu vreo chestie în care putea fi implicată.

– O știam doar ca pacientă.

– Dar vorbea cu tine. Îți vorbea despre ea. Dar despre prieteni sau iubiți?

– Cred că se vedea cu cineva din spital. S-ar putea să fi fost căsătorit, pentru că nu vorbea despre el.

– A menționat vreun nume?

– Nu.

– Crezi că era promiscuă?

– Nu.

– Cum de ești atât de sigur?

– Nu știu. E doar un sentiment.

Se întoarce și se uită la Julianne, care apare brusc lângă mine, strecurându-și brațul pe sub al meu. Gluga îi este ridicată și arată ca o călugăriță.

– Acesta este domnul inspector Vincent Ruiz, polițistul despre care ți-am vorbit.

Se încruntă.

– E vorba despre Catherine?

Își lasă gluga în jos.

Ruiz o privește la fel cum fac majoritatea bărbaților. Fără machiaj, parfum sau bijuterii și tot întoarce capete.

– Sunteți interesată de trecut, doamnă O'Loughlin?

Ea șovăie.

– Depinde.

– O știați pe Catherine McBride?

– Ne-a cauzat multe neplăceri.

Ochii lui Ruiz îi întâlnesc pe ai mei și am sentimentul că mă scufund.

Julianne se uită la mine și realizează greșeala. O strigă Charlie. Se uită peste umăr și apoi se întoarce către Ruiz.

– Poate ar trebui să vorbesc mai întâi cu soțul dumneavoastră, spune el.

Julianne dă din cap și mă strânge de braț.

– Bine, te las pe tine să spui povestea. I-am promis lui Charlie o ciocolată fierbinte.

– Poate am putea vorbi mai târziu, spune el.

O privim cum pleacă, pășind grațios printre bălți și bucăți de gazon. Ruiz își înclină capul într-o parte, ca și cum ar încerca să citească ceea ce e scris pe marginile reverului meu.

– Ce-a vrut să spună?

Credibilitatea mea este inexistentă. Orice aș spune, nu mă va crede.

Ruiz sparge bomboana printre dinți și o macină, transformând-o în sirop.

– Deci, cum ți-a creat victima neplăceri?

– Catherine a făcut o plângere cum că aș fi hărțuit-o sub hipnoză. A retras plângerea după câteva ore, dar tot a fost necesar să fiu cercetat.

– Cum se poate să se înțeleagă greșit așa ceva?

Îi explic cum Catherine a confundat grija mea profesională cu ceva mult mai intim, despre sărut și despre cât de jenată s-a simțit. Despre furia ei.

– Ai refuzat-o?

– Da.

– Așa că a făcut reclamația?

– Da. Nici măcar nu am știut până când a fost retrasă, dar tot a trebuit să se deschidă o anchetă. Am fost suspendat câtă vreme consiliul spitalului a făcut cercetări. Alți pacienți au fost interogați.

– Totul din cauza unei scrisori?

– Da.

– Ai vorbit cu Catherine?

– Nu. Mă evita. Nu am mai văzut-o până când era pe punctul de a părăsi Marsden. Și-a cerut scuze. Avea un iubit nou și se mutau în nord.

– Nu erai supărat pe ea?

– Eram foarte supărat. Ar fi putut să mă coste cariera. Realizând cât de dur sună, am adăugat: Era foarte fragilă din punct de vedere emoțional.

Ruiz scoate un carnețel și începe să noteze ceva.

– Nu face prea mult caz din asta.

– E doar o informație, profesore. Și tu, și eu, amândoi colectăm fragmente de informații, până când două sau trei se potrivesc. Răsfoind paginile caietului, îmi zâmbește blând. Este uimitor câte poți afla în zilele astea. Căsătorit. Un copil. Nicio orientare religioasă. Studii la Charterhouse și la Universitatea din Londra. Licențiat și master în Psihologie. Arestat în august 1980, pentru proiectarea imaginii unei svastici pe Casa Africii de Sud, în timpul unei demonstrații în sprijinul eliberării lui Mandela, în Trafalgar Square. Prins de două ori pentru depășirea limitei de viteză pe M40. Un bilet de parcare expirat. Viza siriană refuzată în 1987, din cauza unei vizite anterioare în Israel. Tatăl: un doctor renumit. Trei surori. O lucrare pentru programul de refugiați din cadrul Națiunilor Unite. Tatăl soției tale a comis suicid în 1994. Ai asigurare medicală privată, o descoperire de cont de 10 000 de lire și taxa auto trebuie reînnoită miercuri. Mă privește. Nu m-am obosit cu declarațiile de avere, dar aș putea spune că ai început să acorzi consultanță particulară deoarece casa pe care o aveți trebuie să coste o avere.

Trece la subiect acum. Tot acest discurs este un mesaj pentru mine. Vrea să-mi arate de ce e capabil.

Vocea lui coboară:

– Dacă aflu că ascunzi informații legate de ancheta mea, te trimit la închisoare. Poți practica acolo câteva dintre abilitățile

tale de primă mână, când vei fi în aceeași celulă cu vreun coleg care va vrea să te facă să te dedici întru totul lui Isus.

Închide carnețelul și îl strecoară în buzunar. Fluturându-și mâinile, adaugă:

– Îți mulțumesc pentru răbdare, profesore.

CAPITOLUL XIV

Bobby Moran mă ajunge din urmă când traversez culoarul. Arată chiar mai ciufulit decât în mod normal, cu noroi pe haină și hârtii ieșindu-i din buzunare. Mă întreb dacă așteaptă să se întâmple ceva rău.

Clipind rapid în spatele lentilelor, mormăie niște scuze:

– Trebuie să te văd.

Mă uit peste capul lui, la ceasul de pe perete.

– Am un alt pacient...

– Te rog.

Ar fi trebuit să zic nu. Nu pot lua oameni care apar din senin. Meena va fi foarte nervoasă. Ar putea conduce un birou perfect dacă nu ar fi pacienți care să apară din senin sau să nu-și respecte programările. „Nu așa se împachetează o valiză", mi-ar zice și aș fi de acord cu ea, chiar dacă nu înțeleg pe deplin ce vrea să spună.

Sus, îl invit pe Bobby să se așeze și încerc să-mi reorganizez dimineața. Pare rușinat că a cauzat atâta zarvă. Este diferit azi: mai puțin dărâmat, trăind aici și acum.

– De ce voiai să mă vezi?

Bobby se uită la un punct fix pe podea, printre picioare.

– M-ai întrebat ce visez.

– Da.

– Cred că este ceva în neregulă cu mine. Am în continuare gândurile astea...

– Ce fel de gânduri?

– Că le fac rău oamenilor în visele mele.

– Cum le faci rău?

Mă privește cu jale.

– Încerc să rămân treaz. Nu vreau să adorm. Arky îmi tot spune să mă duc în pat. Nu poate să înțeleagă de ce mă uit la televizor la patru dimineața, înfășurat într-o pătură, pe canapea. E din cauza viselor.

– Ce e cu ele?

– Se întâmplă lucruri rele în visele mele. Asta nu mă face pe mine un om rău.

Stă cocoțat pe marginea scaunului, cu ochii mișcându-i-se dintr-o parte în alta.

– Apare o fată îmbrăcată într-o rochie roșie. Continuă să apară când mă aștept mai puțin.

– În visele tale?

– Da. Mă privește și parcă pătrunde prin mine, ca și cum n-aș exista. Râde.

Ochii lui se măresc ca și cum ar fi încărcați de uimire și tonul i se schimbă brusc. Foindu-se pe scaun, își strânge buzele și își încrucișează picioarele. Aud o voce aspră feminină.

– „Haide, Bobby, nu spune minciuni."

– „Nu vorbesc prostii."

– Te-a atins sau nu?

– „Nu."

– Nu asta vrea să audă domnul Erskine.

– „Nu mă face s-o spun."

– Nu vrem ca domnul Erskine să-și piardă timpul. A venit până aici...

– „Știu pentru ce a venit."

– Nu folosi tonul ăsta cu mine, dragule! Nu e prea frumos.

Bobby își bagă mâinile mari în buzunar și lovește podeaua cu pantofii. Vorbește timid, în șoaptă, cu bărbia în piept.

– „Nu mă pune s-o zic!"

– Doar spune-i și apoi putem lua cina.

– „Te rog, nu mă pune să-i zic..."

Își scutură capul și tot corpul îi tremură. Ridicându-și ochii spre mine, văd o scânteie de recunoaștere.

– Știi că testiculele unei balene albastre sunt la fel de mari ca un Volkswagen Beetle?

– Nu, nu știam.

– Îmi plac balenele. Sunt foarte ușor de desenat și de sculptat.

– Cine este domnul Erskine?

– Ar trebui să-l știu?

– I-ai menționat numele.

Își scutură capul și mă privește suspect.

– E cineva pe care l-ai cunoscut cândva?

– M-am născut într-o lume. Acum mă scufund într-o alta.

– Ce înseamnă asta?

– Trebuie să mă adun, să mă adun...

Nu mă ascultă. Mintea lui se mișcă atât de repede, încât nu reușesc să dezvolt un subiect mai mult de câteva secunde.

– Îmi vorbeai despre visul tău... o fată într-o rochie roșie. Cine este?

– Doar o fată.

– O cunoşti?

– Braţele ei sunt goale. Le ridică şi îşi trece mâinile prin păr. Văd cicatricele.

– Cum arată aceste cicatrice?

– Nu contează.

– Ba da, contează!

Înclinându-şi capul într-o parte, Bobby îşi trece degetul prin mânecă, de la cot până la încheietura mâinii. Apoi se uită iar la mine. Ochii lui sunt goi. „Vorbeşte despre Catherine McBride?"

– De unde are cicatricele?

– S-a tăiat singură.

– De unde ştii asta?

– Mulţi o fac.

Bobby îşi desface nasturii de la cămaşă şi îşi îndoaie încet mâneca de la braţul stâng. Ridicându-şi palma, o întoarce către mine. Cicatricele albe subţiri sunt vindecate, dar clare.

– Sunt ca o insignă de onoare, şopteşte el.

– Bobby, ascultă-mă. Mă aplec în faţă. Ce i se întâmplă fetei din visul tău?

Panica pune stăpânire pe el.

– Nu îmi amintesc.

– O ştii pe fata asta?

Scutură din cap.

– Ce culoare are părul ei?

– Şaten.

– Dar ochii?

Ridică din umeri.

– Spuneai că rănești oameni în visele tale. Ai rănit-o pe fata asta?

Întrebarea e prea directă și conflictuală. Mă privește bănuitor.

– De ce te holbezi așa la mine? Scrii asta? Îmi furi cuvintele?

Privește atent dintr-o parte în alta.

– Nu.

– Ei bine, de ce te holbezi la mine?

Atunci realizez că vorbește despre masca Parkinson. Jock mă avertizase în legătură cu posibilitatea asta. Fața mea poate deveni în totalitate inexpresivă, ca o statuie de pe Insula Paștelui.

Mă uit în altă parte și încerc să o iau de la început, dar mintea lui Bobby e deja în altă parte.

– Știai că anul 1961 poate fi scris întors și normal și să se citească la fel? spune el.

– Nu, nu știam.

– Asta nu se va mai întâmpla până în 6009.

– Trebuie să știu ce e cu visul, Bobby.

– *No comprenderas todavia lo que comprenderas en el futuro.*

– Ce înseamnă asta?

– E în spaniolă. „Nu înțelegi încă ceea ce vei înțelege în cele din urmă."

Își ridică brusc fruntea, ca și cum ar fi uitat ceva. Apoi, expresia i se schimbă cu una complet nedumerită. Nu numai că își pierduse șirul gândurilor, dar uitase ce căuta aici. Își privește ceasul.

– Pentru ce ești aici, Bobby?

– Tot am gândurile astea.

– Care gânduri?

– Rănesc oameni în visul meu. Asta nu e o crimă. E doar un vis...

Așa a început discuția asta acum treizeci de minute. A uitat tot ce s-a întâmplat între timp.

Există o metodă de interogare, folosită uneori de către CIA, care se numește *Alice în Țara Minunilor.* Se bazează pe întoarcerea lumii cu susul în jos și pe distorsionarea a tot ceea ce este familiar și logic. Interogatorii încep cu niște întrebări foarte banale, care, de fapt, sunt lipsite de orice sens. Dacă suspectul încearcă să răspundă, al doilea interogator întrerupe cu ceva care nu are nicio legătură cu subiectul și care este la fel de ilogic.

Își schimbă comportamentul și modelul discursului în mijlocul propoziției sau de la un moment la altul. Se enervează la comentariile plăcute și devin fermecători la amenințări. Râd în momentele nepotrivite și vorbesc în ghicitori.

Dacă suspectul încearcă să coopereze, este ignorat, iar dacă nu cooperează, este răsplătit, neștiind pentru ce. În același timp, interogatorii manipulează mediul, mutând ceasurile înainte și înapoi, pornind și stingând luminile, luând masa o dată la zece ore sau la distanță de zece minute.

Imaginează-ți asta întâmplându-se zi de zi. Rupt de lume și de tot ceea ce credea a fi normal, suspectul încearcă să se agațe de ceea ce-și amintește. Poate să păstreze linia timpului sau să își închipuie o față sau un loc. Toate aceste fire către sănătatea lui mintală sunt gradual încurcate sau tocite, până când acesta nu mai știe ce e real și ce e ireal.

Așa se întâmplă și în discuțiile cu Bobby. Conexiunile aleatorii, rimele încrucișate și ghicitorile ciudate au doar atâta înțeles cât să le ascult. În același timp, sunt atras tot mai tare în intrigă, iar granițele dintre fapte și fantezie au început să fie încețoșate.

Nu va vorbi din nou despre visul lui. De câte ori întreb despre fata în roșu, mă ignoră. Tăcerea nu mai are niciun efect. Este totalmente închis și de nepătruns.

Bobby se îndepărtează de mine. Când l-am întâlnit prima dată, am văzut un tânăr foarte inteligent, rațional, milos, îngrijorat în legătură cu viața lui. Acum văd un schizofrenic aflat la limită, cu vise violente și posibile antecedente ale unei boli mintale.

Credeam că dețin puțin control asupra lui, dar acum aflu că atacase o femeie în mijlocul zilei și mi se confesează că rănește oameni în visele lui. Ce o fi cu fata cu cicatricele? E posibil s-o fi cunoscut pe Catherine? Să fie ea fata în rochie roșie?

Respiră adânc. Revezi faptele. Faptul că Bobby și Catherine se mutilează singuri nu este suficient pentru a stabili o legătură între ei. Una din cincisprezece persoane își fac rău singure la un moment dat în viața lor: asta înseamnă doi copii din fiecare clasă, patru persoane dintr-un autobuz plin, douăzeci de oameni dintr-un tren de navetiști și două mii de suporteri la un meci al echipei Manchester United.

În cariera mea de psiholog, am învățat să nu cred niciodată în conspirații și să nu ascult niciodată acele voci pe care le aud pacienții mei. Un doctor nu îi este de folos nimănui dacă moare din cauza bolii.

CAPITOLUL XV

Școala este frumoasă; solidă, în stil georgian și acoperită cu wisteria. Aleile din cuarț pisat încep să se onduleze, trecând printre porți și terminându-se într-un șir de scări late de piatră. Locul de parcare arată ca un spațiu de prezentare pentru Range Rovers și Mercedes. Îmi parchez Metro-ul la colțul străzii.

Școala lui Charlie organizează strângerea anuală de fonduri și licitații. Camera pentru întruniri este decorată cu baloane albe și negre și organizatorii au ridicat un cort mare pe terenul de tenis.

În invitație scria „stil oficial-casual", dar majoritatea mamelor poartă ținute de seară, pentru că nu ies prea des. Sunt adunate în jurul unei starlete de televiziune, care afișează un bronz de solar și o dantură perfectă. Așa e când îți trimiți copilul la o școală privată scumpă. Dai peste diplomați, moderatori de show-uri TV și baroni ai drogurilor.

Asta e prima noastră ieșire din ultimele săptămâni și, în loc să mă simt relaxat, e ca și cum m-aș afla pe marginea prăpastiei. Mă gândesc întruna la vizita pe care i-a făcut-o Julianne lui Jock. Ea crede că ascund ceva. Altfel de ce l-ar

fi întrebat pe Jock dacă am o aventură? Când are de gând să spună ceva? De când am aflat diagnosticul, m-am complăcut într-o stare de spirit morbidă și m-am înstrăinat de oameni. Poate mă simt vinovat. Mai mult ca sigur este vorba despre regrete. Acesta e modul meu de a-i proteja pe cei din jur.

Îmi pierd trupul, puțin câte puțin. Mă abandonează încet. O parte din mine crede că este în regulă. Voi fi în regulă cât timp îmi funcționează mintea. Pot trăi în spațiul dintre urechi. Dar o altă parte tânjește deja după ceea ce încă n-am pierdut.

Așadar, uite-mă: nu atât de mult la o răscruce de drumuri, cât într-o fundătură. Am o soție de care sunt mândru și o fetiță care mă face să plâng atunci când o privesc dormind. Am patruzeci și doi de ani și abia am început să înțeleg cum să combin intuiția cu știința și să îmi fac treaba așa cum trebuie. Jumătate din viață încă mă așteaptă. Cea mai bună jumătate. Din nefericire, mintea mea este voitoare, dar trupul meu nu este capabil sau în curând nu va mai fi. Mă seacă de putere. Asta e singura certitudine care rămâne.

Licitația pentru strângerile de fonduri durează prea mult. Mereu e așa. Maestrul de ceremonii este un profesionist cu o voce de actor care acoperă larma din jur. Fiecare clasă a făcut câte două obiecte de artă – niște colaje viu colorate din desene individuale. Clasa lui Charlie crease un circ și o plajă cu cabine, umbreluțe în culorile curcubeului și tarabe cu înghețată.

– Asta ar arăta minunat în bucătărie, spune Julianne, trecându-și brațul pe sub al meu.

– Cât ne va costa reparația instalației?

Mă ignoră.

– Charlie a desenat balena.

Privind cu atenție, observ o formă gri la orizont. Nu este extraordinar de talentată la desen, dar știu că iubește balenele.

Licitațiile scot tot ce e mai bun și mai rău din oameni. Și singurul licitant mai implicat decât un cuplu cu un copil este un tâmpit sau un bunic grozav de bogat.

Încep să licitez pentru scena cu plaja la 65 de lire. Când coboară ciocanul în aplauzele tuturor, se ajunsese la 700. Câștigătorul licitase prin telefon. Ai zice că eram la Sotheby's.

Ajungem acasă după miezul nopții. Dădaca a uitat să aprindă luminile de la intrare. Prin întuneric, mă împiedic de niște țevi de cupru și cad pe scări, julindu-mi genunchiul.

– D.J. a întrebat dacă le poate lăsa acolo, își cere scuze Julianne. Nu-ți face griji pentru pantaloni. Ți-i curăț eu.

– Și genunchiul meu?

– Vei supraviețui.

O verificăm amândoi pe Charlie. Animăluțe de pluș îi înconjoară patul, întoarse către exterior ca niște santinele care păzesc o cetate. Doarme pe o parte, cu degetul mare atârnându-i pe lângă buze.

În timp ce mă spăl pe dinți, Julianne stă lângă mine și se demachiază. Mă privește în oglindă.

– Ai o aventură?

Îmi pune întrebarea pe un ton atât de firesc, încât mă ia prin surprindere. Încerc să mă prefac că nu am auzit-o, dar e prea târziu. M-am oprit din periaj. Pauza m-a trădat.

– De ce?

Ştergându-şi rimelul de pe gene, îmi spune:

– În ultima vreme, mi s-a părut că eşti cam absent.

– Am fost preocupat.

– Încă mai vrei să fii aici, nu?

– Normal că vreau.

Nu-şi ia ochii de pe mine în oglindă. Mă uit în altă parte, clătindu-mi peria de dinţi în chiuvetă.

– Nu mai vorbim, zice ea.

Ştiu ce urmează. Nu vreau să mă îndrept într-acolo. E momentul în care îmi dă exemple legate de incapacitatea mea de a comunica. Crede că, pentru că sunt psiholog, ar trebui să-mi manifest sentimentele şi să analizez ce se întâmplă. De ce?! Îmi petrec întreaga zi în capul altora. Când mă întorc acasă, ultimul lucru la care vreau să mă gândesc este să o ajut pe Charlie la lecţii.

Julianne e altfel. Ea e vorbăreaţă. Împărtăşeşte tot şi face ca lucrurile să meargă. Nu este vorba că mi-e teamă să-mi arăt sentimentele. Mi-e teamă că nu voi fi în stare să mă opresc.

Încerc să o liniştesc.

– Când eşti căsătorit de atâta timp, cum suntem noi, nu mai e nevoie să vorbeşti aşa de mult, spun eu slab. Putem citi ce e în mintea celuilalt.

– Chiar aşa? La ce mă gândesc acum?

Mă prefac că nu o aud.

– Ne simţim în largul nostru unul cu celălalt. Se numeşte familiaritate.

– Care aduce după ea dispreţ.

– Nu!

Mă înconjoară cu braţele, plimbându-şi apoi mâinile pe pieptul meu şi încrucişându-le în jurul taliei.

– Care este scopul de a-ţi împărţi viaţa cu cineva, dacă nu poţi vorbi cu el despre lucrurile care contează? Îşi odihneşte capul pe umărul meu. Asta e ceea ce fac cuplurile căsătorite. Este perfect normal. Ştiu că suferi. Ştiu că eşti speriat. Ştiu că eşti îngrijorat în legătură cu ce se va întâmpla dacă boala se agravează... în legătură cu mine şi cu Charlie... Dar nu poţi sta între noi şi lume, Joe. Nu ne poţi proteja împotriva a ceva ca asta.

Gura mi-e uscată şi simt începutul unei mahmureli. Acesta nu e un argument. E o chestiune de percepţie. Ştiu că, dacă nu răspund, Julianne va simţi golul.

– Ce te sperie atât de tare? Nu eşti pe moarte!

– Ştiu.

– Desigur că nu e corect. Nu meriţi asta. Dar uită-te la ce ai: o casă frumoasă, o soţie care te iubeşte şi o fată care venerează pământul pe care păşeşti. Dacă astea toate nu cântăresc mai mult decât celelalte probleme, atunci avem toţi necazuri.

– Nu vreau să se schimbe nimic.

Urăsc cât de vulnerabil sunt.

– Nimic *nu trebuie* să se schimbe.

– Te văd urmărindu-mă. Uitându-te după semne. Un tremur aici, o zvâcnire dincoace.

– Te doare? întrebă ea din senin.

– Ce anume?

– Când picioarele ți se blochează sau brațul nu ți se mai mișcă.

– Nu.

– Nu știam asta.

Își pune pumnul în mâna mea și îl mângâie cu degetele mele. Apoi mă pune să mă întorc, pentru ca ochii ei să-i întâlnească pe ai mei.

– Te face să te simți prost?

– Uneori.

– Este vreo dietă specială pe care ar trebui să o urmezi?

– Nu.

– Dar exerciții?

– Potrivit lui Jock, ar putea ajuta, dar nu vor opri boala.

– Nu știam, șoptește ea. Trebuia să-mi spui.

Se apleacă mai mult, atingându-mi urechile cu buzele. Dârele de apă de pe obrajii ei par a fi lacrimi. Îi mângâi părul.

Mâinile îi alunecă pe pieptul meu. Desfac un fermoar; degetele ei mă mângâie ușor; îi simt gustul limbii; răsuflarea ei înăuntrul plămânilor mei...

După aceea, când ne întindem pe pat, îi privesc sânii tresăltând în ritm cu bătăile inimii. Este prima dată când facem dragoste în ultimii șase ani, fără a verifica mai întâi calendarul.

Sună telefonul. Cifrele roșii strălucitoare arată 4.30.

– Domnul profesor O'Loughlin?

– Da.

– Sunt de la spitalul Charing Cross. Îmi pare rău să vă trezesc.

Doctorul pare tânăr. Îi aud oboseala în voce.

– Aveți un pacient pe nume Bobby Moran?

– Da.

– Poliția l-a găsit zăcând pe podul Hammersmith. Întreabă de dumneavoastră.

CAPITOLUL XVI

Julianne se întoarce și își scufundă fața în perna mea, trăgându-și așternuturile lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? întreabă ea somnoroasă.

– Probleme cu un pacient.

Îmi pun o cămașă peste tricou și îmi caut pantalonii.

– Nu pleci, nu-i așa?

– Nu pentru mult timp.

La această oră a dimineții durează cincisprezece minute să ajung la Fulham. Când intru pe ușile principale ale spitalului, văd un îngrijitor de culoare făcând un vals ciudat în timp ce curăță podeaua cu un mop. Un paznic stă la recepție. Mă conduce spre intrarea de la Urgențe.

După ușile batante, oamenii sunt adunați în sala de așteptare, arătând obosiți și iritați. Sora care face triajul este ocupată. Un doctor tânăr își face apariția pe hol și începe să se certe cu un bărbat bărbos care are o cârpă murdară de sânge pe frunte și o pătură în jurul umerilor.

– Și vei aștepta întreaga noapte, dacă nu iei loc, spuse doctorul.

Se întoarce și mă privește.

– Sunt profesorul O'Loughlin.

Trec câteva clipe până să-și dea seama cine sunt. Doctorul are un semn din naștere pe o parte a gâtului și își ține ridicat gulerul halatului alb.

Câteva minute mai târziu, îl urmez pe holurile pustii, pe lângă cărucioare cu lenjerie și tărgi.

– Este bine?

– În principiu, are tăieturi și vânătăi. E posibil să fi căzut dintr-o mașină sau de pe o bicicletă.

– L-ați internat?

– Nu, dar nu va pleca până ce nu vă vede. Vorbește întruna despre spălatul sângelui de pe mâinile lui. De aceea l-am dus în camera de observație. Nu voiam să-i deranjeze pe ceilalți pacienți.

– E în stare de șoc?

– Nu. Este foarte agitat. Poliția s-a gândit că există riscul unei sinucideri.

Doctorul se întoarce și se uită peste umăr la mine.

– Tatăl tău este chirurg?

– Pensionat.

– L-am auzit o dată vorbind. E foarte impresionant.

– Da. Ca profesor.

Camera de observație are un geam mic și înalt. Îl văd pe Bobby stând pe un scaun, cu spatele drept și cu picioarele pe podea. Poartă niște pantaloni plini de noroi, o cămașă și o haină în stil militar.

Își ridică mânecile de la haină, trăgând de un fir de ață deșirat. Ochii îi sunt roșii și ațintiți pe un perete din depărtare, ca și cum s-ar uita la o dramă invizibilă care se derulează pe scenă și pe care nimeni altcineva nu o mai poate vedea.

Nu se întoarce când intru.

– Bobby, sunt eu. Profesorul O'Loughlin. Știi unde te afli?

Încuviințează din cap.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Nu îmi amintesc.

– Cum te simți?

Ridică din umeri, fără să mă privească. Peretele pare mai interesant. Îi simt mirosul de transpirație și miasma hainelor. Dar mai e un miros, unul familiar, însă nu-mi pot da seama exact ce e. Un miros de spital.

– Ce făceai pe podul Hammersmith?

– Nu știu, răspunse el, cu vocea tremurându-i. Am căzut.

– Ce-ți amintești?

– Că mergeam la culcare cu Arky și apoi... Uneori nu suport să fiu eu însumi. Te-ai simțit vreodată așa? Mie mi se întâmplă tot timpul. Mă plimb pe lângă casă, după Arky. O urmăresc, vorbind despre mine întruna. Îi spun ce cred...

În cele din urmă, ochii i se fixează asupra mea. Bântuiți. Goi. Am văzut privirea asta și înainte. Un alt pacient, un pompier, era condamnat să audă mereu strigătele unui fetițe de cinci ani care murise într-o mașină incendiată. Îi salvase pe mama și pe frățiorul ei, dar nu reușise să se întoarcă în flăcări.

Bobby mă întreabă:

– Auzi vreodată morile de vânt?

– Cum se aud?

– Este un zgomot metalic zornăitor, dar când vântul e cu adevărat puternic, lamele se estompează și aerul începe să urle de durere, spune el, tresărind.

– La ce folosesc morile de vânt?

– Fac ca totul să se miște. Dacă îți pui urechea pe pământ, le poți auzi.

– Ce vrei să spui prin „totul"?

– Luminile, fabricile, căile ferate. Fără morile de vânt, totul s-ar opri.

– Sunt aceste mori de vânt Dumnezeu?

– Nu știi nimic, mi-o taie el.

– Ai văzut vreodată mori de vânt?

– Nu. Cum spuneam, le aud.

– Unde crezi că sunt?

– În mijlocul oceanelor; pe platforme petroliere uriașe. Iau energia din centrul Pământului, din nucleu. Folosim prea multă energie. O risipim. De aceea trebuie să stingem luminile și să economisim energia. Altfel, vom deregla echilibrul. Ia prea mult din centru și vei obține un gol. Lumea va ajunge la colaps.

– De ce consumăm prea multă energie?

– Stinge luminile, stânga, dreapta, stânga, dreapta. Fă ceea ce trebuie, salută el. Eram dreptaci, dar m-am învățat să-mi folosesc stânga... Presiunea crește. O pot simți.

– Unde?

Își duce mâna la tâmple.

– Am apăsat pe nucleu. Nucleul mărului. Minereul de fier. Știai că atmosfera Pământului este invers proporțională cu coaja unui măr?

Face rime. O caracteristică a limbajului psihotic. Simple calambururi și jocuri de cuvinte ajută la corelarea ideilor aleatorii.

– Uneori, visez că sunt prins într-o moară de vânt, spune el. Este plin de zimți ascuțiți, lame tăioase și ciocane care se izbesc de nicovale. Asta e muzica din iad.

– Este cea din coşmarurile tale?

Vocea lui se reduse la o şoaptă conspirativă:

– Unii dintre noi ştiu ce se întâmplă.

– Şi ce se întâmplă?

Se lasă pe spate, holbându-se la mine. Ochii lui erau strălucitori. Apoi, zâmbeşte strâmb.

– Ştii că i-a luat unei nave spaţiale cu echipaj la bord mai puţin să ajungă pe Lună decât i-a luat unui poştalion să traverseze suprafaţa Angliei?

– Nu. Nu ştiam.

Oftează triumfător.

– Ce făceai pe podul Hammersmith?

– Stăteam întins, ascultând morile.

– Când ai ajuns la spital, spuneai întruna că vrei să-ţi speli sângele de pe mâini.

Îşi aminteşte, dar nu zice nimic.

– Cum ţi-ai murdărit mâinile cu sânge?

– E destul de normal să urăşti. Doar că nu vorbim despre asta. Este destul de normal să ne dorim să-i rănim pe cei care ne-au făcut rău...

Nu are nicio noimă.

– Ai făcut rău cuiva?

– Iei toţi acei stropi de ură şi îi pui într-o sticlă. Pic, pic, pic... Ura nu se evaporă ca alte lichide. Este ca uleiul. Apoi, într-o zi, sticla se umple.

– Ce se întâmplă atunci?

– Trebuie să fie golită.

– Bobby, ai rănit pe cineva?

– Cum altfel să scapi de ură? spune el, trăgând de manşetele de la cămaşă, care sunt pătate cu ceva negru.

– E sânge acolo, Bobby?

– Nu, este ulei. Nu ai auzit ce ţi-am spus? Este vorba despre ulei, spune el, ridicându-se şi făcând doi paşi spre uşă. Pot merge acasă acum?

– Cred că ar trebui să mai rămâi aici o vreme, spun eu, încercând să par convingător.

Mă priveşte bănuitor.

– De ce?

– Noaptea trecută ai suferit un fel de cădere ori o amnezie. Se poate să fi avut un accident sau să fi căzut. Cred că ar trebui să facem nişte analize şi să fii ţinut sub observaţie.

– În spital?

– Da.

– Într-un salon?

– Într-un salon psihiatric.

Nu-i scapă nimic.

– Nici vorbă! Încerci să mă închizi!

– Vei fi pacient voluntar. Vei putea pleca oricând vrei.

– E o păcăleală. Crezi că sunt nebun! strigă el la mine.

Ar vrea să plece, dar ceva îl ţine aici. Poate că a investit prea mult în mine.

În mod legal, nu-l pot reţine. Chiar dacă aş avea dovada, nu am puterea să-l internez sau să-l opresc. Psihiatrii, medicii şi instanţa au un astfel de privilegiu, dar nu un umil psiholog. Bobby e liber să plece.

– Şi ai să mă vizitezi? mă întreabă.

– Da.

Își încheie nasturii hainei și dă aprobator din cap. Ieșim în hol și urcăm împreună în lift.

– Ai mai avut vreodată „absențe" ca asta? îl întreb.

– Cum adică „absențe"?

– Goluri de memorie în care timpul pare să dispară.

– Mi s-a mai întâmplat acum o lună.

– Îți amintești în ce zi?

Dă din cap.

– Acea ură trebuia golită.

Ușile principale ale spitalului se deschid. Pe scările din față, Bobby se întoarce și-mi mulțumește. Simt din nou acel miros. Acum știu ce e. Cloroform.

CAPITOLUL XVII

Cloroformul este un lichid incolor, cu o densitate aproape asemănător cu a apei, cu un miros ca eterul şi cu un gust de patruzeci de ori mai dulce decât trestia de zahăr. E un solvent organic important, folosit în special în industrie.

Fizicianul scoţian Sir James Simpson din Edinburgh a fost primul care l-a folosit ca anestezic, în 1847. Şase ani mai târziu, fizicianul englez John Snow i l-a administrat reginei Victoria în timpul naşterii prinţului Leopold, cel de-al optulea copil al acesteia.

Câteva picături pe o mască sau pe o cârpă sunt suficiente pentru a produce anestezie totală în câteva minute. Pacientul se trezeşte în 10–15 minute, ameţit, dar cu puţină greaţă şi senzaţie de vărsături. Este foarte periculos şi cauzează paralizie cardiacă fatală în aproximativ unul din 3 000 de cazuri...

Închid enciclopedia, o aşez la loc pe raft şi îmi pun câteva întrebări. De ce ar avea Bobby Moran cloroform pe haine? La ce i-ar folosi lui un solvent industrial sau un anestezic? Îmi amintesc că, parcă, uneori, cloroformul mai este folosit şi ca

medicament împotriva tusei sau a mâncărimilor, dar cantitățile nu sunt suficiente pentru a emana acel miros unic.

Bobby spunea că lucrează ca furnizor. Poate transportă solvenți industriali. Îl voi întreba la următoarea ședință dacă maiorul Tom stabilește contactul cu solul până atunci.

Aud lovituri venind de la subsol. D.J. și ajutorul său încă lucrează la boiler. Se pare că toată instalația noastră a fost montată de un maniac cu un fetiș pentru țevi îndoite. Interiorul pereților arată ca o sculptură modernă. Numai Dumnezeu știe cât va costa reparația.

Sunt în bucătărie și stau lângă Charlie la masa pentru micul dejun cu o cafea în față. Își pune cartea de la bibliotecă pe o cutie cu cereale. Ziarul meu de dimineață se sprijină de sucul de portocale.

Charlie se joacă: imită tot ceea ce fac eu. Când mușc din pâinea prăjită, ea face la fel. Când sorb din cafea, ea soarbe din ceai. Până și capul și-l înclină la fel ca mine atunci când încerc să citesc pagina care se îndoise înăuntrul ziarului.

– Ai terminat cu marmelada? mă întreabă ea, fluturându-și mâna prin fața mea.

– Da. Scuză-mă.

– Erai dus cu zânele...

– Îți transmit salutări.

Julianne apare din spălătorie, îndepărtându-și de pe frunte o șuviță rebelă. Uscătorul cu tambur hodorogește în spate. Obișnuiam să luăm micul dejun împreună, bând cafea și schimbând pagini din ziarul de dimineață. Acum, nu mai are suficient timp pentru toate astea.

Pornește mașina de spălat vase și îmi pune pastila în față.

– Ce s-a întâmplat la spital?

– Unul dintre pacienții mei a avut o cădere. E bine acum.

Mă privește încruntată.

– Era vorba că vei prelua mai puține apeluri de urgență.

– Știu. Doar de data asta.

Mușcă dintr-o bucată de pâine prăjită și începe să-i pregătească lui Charlie pachetul pentru prânz. Îi simt parfumul și observ că poartă blugi noi și cea mai bună jachetă pe care o are.

– Unde mergi?

– La seminarul meu „Să înțelegem Islamul". Ai promis că vei fi acasă pe la patru, pentru Charlie.

– Nu pot. Am o programare.

Pare să se enerveze.

– Cineva trebuie să fie aici.

– Aș putea ajunge pe la cinci.

– OK. Am să caut o bonă.

Îl sun pe Ruiz de la birou. În fundal, se aude echipamentul de dragare și sunetul apei curgătoare. În momentul în care mă prezint, aud, de asemenea, un clinchet electronic. Mă întreb dacă înregistrează convorbirea.

– Voiam să te întreb ceva în legătură cu Catherine McBride.

– Da?

– Câte răni prin înjunghiere erau?

– Douăzeci și unu.

– A găsit cumva patologul urme de cloroform?

– Ai citit raportul.

– Nu era nicio mențiune legată de asta.

– De ce vrei să știi?

– Probabil că nu e important.

Oftează.

– Uite. Hai să facem o înțelegere. Încetează să mă mai suni ca să-mi pui întrebări tâmpite și o să te scap de amenda aceea de parcare neplătită pe care ai primit-o.

Înainte de a apuca să-mi cer scuze pentru că l-am deranjat, aud că cineva îi strigă numele. Mormăie un „Pentru nimic" și închide. Omul are aptitudinile de comunicare ale unui antreprenor de pompe funebre.

Fenwick stă în sala mea de așteptare, uitându-se la Rolexul lui din aur. Urmează să luăm prânzul în Mayfair, la restaurantul lui preferat. Este unul dintre locurile acelea care apar în suplimentele de duminică, pentru că maestrul bucătar este temperamental, atrăgător și se întâlnește cu un fotomodel. Este, de asemenea, un loc preferat al celebrităților, potrivit lui Fenwick, dar se pare că acestea nu-și fac niciodată apariția în prezența mea. L-am văzut odată pe Peter O'Toole. Fenwick îi zicea Peter și suna foarte fals.

Azi, Fenwick încearcă din răsputeri să fie amabil. Pe drumul către restaurant, mă întreabă de Julianne și de Charlie. Apoi parcurge întregul meniu cu voce tare, comentând fiecare fel de mâncare, ca și cum n-aș ști să citesc. Când cer apă minerală în loc de vin, pare dezamăgit.

– Am jurat că renunț la alcool la prânz, îi explic eu.

– Cât de antisocial!

– Unii dintre noi lucrează după-amiaza.

Chelnerul își face apariția și Fenwick îi dă instrucțiuni precise despre cum vrea să-i fie pregătită masa, mergând până la

a sugera temperatura cuptorului și că friptura ar trebui cumva frăgezită înainte. Dacă ospătarul este rațional, se va asigura că niciuna dintre aceste instrucțiuni nu va ajunge la bucătărie.

– Nu ți-a spus nimeni niciodată să nu-l superi pe cel care-ți gătește mâncarea? întreb eu.

Fenwick mă privește mirat.

– La-o baltă, zic eu. Evident, nu prea ți-ai bătut capul la facultate.

– Am dat admitere, bătrâne.

– Tipic!

Nu știu niciodată care e scopul acestor mese. De obicei, încearcă să mă convingă să investesc într-o afacere cu proprietăți sau într-o companie nouă de biotehnologie. Nu are deloc noțiunea banului sau, și mai important, habar nu are cât de puțin câștigă oamenii și cât de mari sunt ratele pe care aceștia le au.

Deși probabil că e ultima persoană căreia i-aș cere sfatul, Fenwick e aici, iar conversația a ajuns într-un punct mort.

– Am o întrebare ipotetică pentru tine, spun eu, împăturindu-mi și despăturindu-mi șervețelul. Dacă ai avea un pacient pe care îl suspectezi că ar fi comis o infracțiune, ce ai face?

Fenwick pare alarmat. Se uită peste umăr, îngrijorat că ar fi putut auzi cineva ce am spus.

– Ai vreo dovadă? șoptește el.

– Nu chiar... E vorba mai mult de instinct.

– Cât de gravă ar fi infracțiunea?

– Nu știu. Poate cea mai gravă.

Fenwick se lasă pe spate și își acoperă gura cu o mână. Nu ar putea fi mai bătător la ochi.

– Ar trebui să mergi la poliție, bătrâne.

– Dar cum rămâne cu confidențialitatea medic-pacient? Dacă pacienții nu au încredere în mine, nu îi pot ajuta. Stă la baza a tot ceea ce fac eu.

– Nu se pune în practică. Amintește-ți precedentul Tarasoff.

Tarasoff fusese o studentă ucisă de fostul ei iubit în California, în anii 1960. În timpul unei ședințe de terapie, iubitul ei îi mărturisise unui psiholog că plănuia să o ucidă. Părinții fetei ucise îl dăduseră în judecată pe psiholog pentru neglijență în serviciu și câștigaseră procesul.

Fenwick vorbește în continuare, mișcându-și agitat nasul.

– Ai datoria de a divulga informații confidențiale dacă un pacient îți comunică o intenție plauzibilă de a face rău unei terțe persoane.

– Exact. Dar dacă nu a făcut nicio amenințare la adresa unei anumite persoane?

– Nu cred că asta mai are importanță.

– Ba da, are. Avem datoria de a le proteja pe *posibilele* victime de a fi rănite, dar numai dacă pacientul a comunicat o amenințare de violență și a identificat în mod clar pe cineva.

– Despici firul în patru.

– Ba nu.

– Deci lăsăm un criminal să umble pe străzi.

– Nu știu dacă e criminal.

– Nu ar trebui să lași poliția să decidă asta?

Poate că Fenwick are dreptate, dar dacă trag concluzii pripite? Confidențialitatea este o parte integrantă a psihologiei clinice. Dacă dezvălui detalii ale ședințelor cu Bobby fără consimțământul lui, încalc o mulțime de reguli. Aș putea sfârși

prin a fi tras la răspundere de către asociație sau să mă trezesc implicat într-un proces.

Cât de convins sunt că Bobby e periculos? A atacat-o pe femeia din taxi. În rest, am fost martor la poveștile lui despre mori de vânt și o fată care-i apare în vis.

Fenwick își golește paharul cu vin și își comandă altul. Lui chiar îi face plăcere această situație. Am impresia că oamenii nu îi cer sfatul în mod regulat.

Mâncarea ne e servită, iar conversația revine pe un teritoriu familiar. Fenwick îmi povestește despre ultimele sale investiții și planuri de vacanță. Simt că se îndreaptă către ceva, dar că nu găsește o breșă care să-i permită să abordeze subiectul. În cele din urmă, după cafea, își ia inima în dinți:

– Aș vrea să te rog ceva, Joe. De obicei nu sunt genul de bărbat care cere favoruri, dar de data asta am să-ți cer una.

Mintea mea începe automat să se gândească la un refuz. Nu îmi pot închipui nici măcar un singur motiv pentru care Fenwick ar putea avea nevoie de ajutorul meu.

Copleșit de greutatea cererii, începe aceeași propoziție de câteva ori. În cele din urmă, îmi spune că el și Geraldine, prietena lui de mai multă vreme, s-au logodit.

– Bravo vouă! Felicitări!

Își ridică mâna ca să mă întrerupă.

– Da, păi... ne căsătorim în iunie în West Sussex. Tatăl ei are o proprietate acolo. Voiam să te rog... ei bine... ce voiam să spun... mă rog... Aș fi onorat dacă ai accepta să fii cavalerul meu de onoare.

Pentru o clipă, mă tem să nu izbucnesc în râs. Abia îl cunoșteam pe Fenwick. Lucrăm în birouri vecine de doi ani,

dar în afară de aceste mese ocazionale nu am socializat niciodată și nu am mers împreună la o partidă de golf sau la un meci de tenis. Îmi amintesc vag că am întâlnit-o o dată pe Geraldine la o petrecere de Crăciun organizată la birou. Până atunci, aveam suspiciuni cum că Fenwick ar putea fi un burlac dandy de modă veche.

– Cu siguranță, trebuie să fie altcineva...

– Da, desigur. Doar mă gândeam... Ei bine, mă gândeam...

Fenwick clipește repede, cu o expresie de om necăjit.

Apoi, am înțeles. Cu tot numele, evoluția socială, mândria și aroganța, Fenwick nu are prieteni. Altfel de ce m-ar fi ales pe mine să-i fiu cavaler de onoare?

– Desigur, îi spun. Câtă vreme ești sigur...

Fenwick este atât de bucuros încât cred că mă va îmbrățișa. Se ridică deasupra mesei și îmi apucă mâna, scuturând-o agitat. Zâmbetul lui e atât de demn de milă, încât îmi vine să-l iau acasă așa cum aș lua un câine rătăcit.

Pe drumul de întoarcere către birou, sugerează tot felul de lucruri pe care am putea să le facem împreună, inclusiv organizarea unei petreceri a burlacilor.

– Am putea folosi niște vouchere de la prelegerile tale, spune el timid.

Îmi amintesc brusc de o lecție pe care am învățat-o în prima mea zi la școală, când aveam opt ani. Primul copil care se va prezenta singur va fi cel care va avea cei mai puțini prieteni. Fenwick e *băiatul acela.*

CAPITOLUL XVIII

Elisa deschide ușa, îmbrăcată într-un halat de mătase. Lumina strălucește în spatele ei, subliniindu-i forma corpului dincolo de material. Încerc să mă concentrez asupra feței ei, dar ochii mă trădează.

– De ce ai întârziat atât? Credeam că vii acum câteva ore.

– Traficul.

Mă măsoară din ochi în pragul ușii, ca și cum nu ar fi sigură dacă să mă lase înăuntru. Apoi se întoarce, iar eu o urmez pe hol, privindu-i unduirea șoldurilor pe sub halat.

Elisa locuiește în clădirea unei foste imprimerii din Ladbroke Grove, nu departe de canalul Grand Union. Grinzi nevopsite de cherestea se încrucișează alcătuind un fel de versiune bonsai a unui castel Tudor.

Locul e plin de covoare vechi și mobilă stil care i-a fost trimisă din Yorkshire după ce a murit mama ei. Mândria și bucuria ei este un fotoliu al iubirii elisabetan, cu brațe și picioare sculptate minuțios. O mulțime de păpuși chinezești, cu fețe pictate delicat, stau cochete pe scaun, ca și cum ar aștepta să le invite cineva la dans.

Îmi toarnă ceva de băut și se așază pe canapea, făcându-mi semn să iau loc lângă ea. Mă vede că șovăi și se schimbă la față.

– Credeam că s-a întâmplat ceva. De obicei, primesc un pupic pe obraz.

– Îmi pare rău.

Ea râde și își încrucișează picioarele.

Simt că ceva în mine se rupe în bucăți.

– Hristoase, pari tensionat! Ai nevoie de un masaj.

Mă pune să mă întind și se urcă pe spatele meu, masându-mi cu degetele mușchii încordați dintre umeri. Picioarele îi sunt încolăcite în jurul meu și îi simt atingerea moale a părului pubian pe ceafă.

– Nu trebuia să vin.

– De ce ai venit?

– Voiam să-mi cer scuze. A fost vina mea. Am început ceva ce nu trebuia să încep.

– Bine.

– Nu te superi?

– Erai bun la pat.

– Nu vreau să vezi lucrurile așa.

– Ce a fost, atunci?

Reflectez o secundă la asta.

– Am avut o întâlnire scurtă.

Ea râde.

– Nu a fost chiar atât *de romantic.*

Mi se face rușine.

– Deci, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu cred că a fost corect față de tine.

– Sau față de soția ta?

– Da.

– Nu mi-ai spus niciodată de ce erai atât de supărat în noaptea aceea.

Tresar.

– Mă gândeam la viață și la alte lucruri.

– Viață?

– Și moarte.

– Isuse, nu încă unul.

– Ce vrei să spui?

– Un bărbat căsătorit care face patruzeci de ani și dintr-odată începe să se întrebe ce înseamnă totul. Obișnuiam să am parte de ei tot timpul. Vorbăreții! Ar fi trebuit să-i taxez dublu. Aș fi o femeie bogată.

– Nu e nimic de genul ăsta.

– Ei bine, atunci ce e?

– Dacă ți-aș spune că am o boală incurabilă?

Încetează să-mi mai maseze gâtul și îmi întoarce fața către ea.

– Asta spui?

Brusc, mă răzgândesc.

– Nu, mă prostesc doar.

Elisa se infurie. Crede că o manipulez.

– Știi care e problema ta?

– Care?

– Toată viața ta ai fost o specie care are nevoie de protecție. Cineva a avut mereu grijă de tine. Mai întâi a fost mama ta, apoi cei de la internat, apoi cei de la universitate, iar apoi te-ai căsătorit.

– Și ideea ta e?

– Ți-a fost prea ușor. Nimic rău nu ți s-a întâmplat. Lucrurile rele li se întâmplă altor oameni și tu iei bucățile, dar tu nu ai fost niciodată ca noi, ceilalți. Îți amintești când ne-am întâlnit a doua oară?

Încerc să îmi amintesc. Cred că a fost la închisoarea Holloway. Elisa avea douăzeci și trei de ani și fusese selectată să lucreze pentru o agenție de escorte bine cotată. Într-o noapte, fusese ademenită la un hotel în Knightsbridge. Nu își cunoștea clientul. Imediat ce intrase în cameră, simțise că e în neregulă ceva. În mod normal, clienții ei erau de vârstă mijlocie. Acesta era un adolescent. Pe măsuța de cafea se aflau o mulțime de sticle de bere goale.

Înainte ca ea să reacționeze, ușa de la baie se deschise și intrară șase persoane. Unul dintre ei avea petrecerea de majorat.

– Nu mi-o trag cu voi toți.

Ei râdeau.

După primul viol, încetase să mai riposteze. În loc de asta, se concentrase să ajungă la haină, care era întinsă sub ea, pe pat. Degetele ei apucară un cuțit mic din buzunar. Băieții au violat-o câte doi, simultan. Ceilalți își așteptau rândul, uitându-se la meciul zilei, dintre Manchester United și Chelsea.

Elisa se chinuia să respire. Din nas îi curgeau muci, amestecându-se cu lacrimi. În sfârșit, ajunse la haină și, în buzunar, mâinile i se închiseră în jurul unui cuțit.

„Ryan Giggs ia mingea de la jumătatea drumului și aleargă în stânga..." Niște mâini apucară din spate părul tuns scurt al Elisei. „Steve Clark încearcă să-l facă pe Giggs să meargă mai departe, dar acesta înaintează și se retrage..." Catarama

unei curele intră în pieptul ei, iar fruntea ei se rezemă de un stomac... „Mark Hughes aleargă până la cel mai apropiat post, atrăgându-i pe cei doi apărători centrali. Giggs plutește în cruce. Cantona lovește mingea prinsă din zbor pentru prima dată. Poarta se umflă." La fel și obrajii Elisei.

Eliberându-și gura, șopti: „S-a terminat".

Băgă cuțitul în fesele băiatului din fața ei. Țipătul lui umplu încăperea. Apoi se roti și îl înjunghie pe băiatul din spatele ei în coapsă.

În timp ce acesta căzu pe spate, ea se rostogoli, apucă gâtul unei sticle de bere și o sparse de colțul mesei de la marginea patului. Cu cuțitul într-o mână și cu sticla ciobită în cealaltă, îi înfruntă lângă pat.

Lama avea doar cincizeci de milimetri, așadar, niciuna dintre răni nu fusese adâncă.

Elisa sunase la poliție din foaierul hotelului. Apoi făcuse demersuri pentru a depune o plângere. Fiecare dintre băieți avu câte un avocat la interogatoriu. Versiunile lor erau identice.

Poliția o acuză pe Elisa de înjunghieri premeditate, în timp ce grupului i se ținu o prelegere de către șeful secției. Șase tineri cu bani, privilegii și cu un start promițător în viață o violaseră fără a fi pedepsiți.

În timpul reținerii ei la închisoarea Holloway, întrebase de mine. Stătea pe un scaun din plastic, cu capul înclinat într-o parte și cu părul căzut peste un ochi. Dinții ciobiți îi fuseseră reparați.

– Crezi că putem hotărî cursul pe care îl vor lua viețile noastre? mă întrebă.

– Până la un punct.

– Și când se termină punctul acela?

– Atunci când ceva asupra căruia nu avem control are loc: un șofer beat nu oprește la „stop", bilele de la loto cad în ordinea potrivită, niște celule atipice se înmulțesc în organismul nostru...

– Deci avem un cuvânt de spus doar în ceea ce privește lucrurile *mici?*

– Dacă suntem norocoși. Vezi cazul dramaturgului grec Eschil. El a murit atunci când un vultur i-a confundat capul chel cu o stâncă și a dat drumul unei țestoase. Nu cred că el se aștepta la așa ceva.

Râse. O lună mai târziu, pledă vinovată și fu trimisă în pușcărie pentru doi ani. Lucra la spălătoria închisorii. De câte ori devenea furioasă sau înverșunată în legătură cu ceea ce i se întâmplase, deschidea ușa unui uscător, își introducea capul acolo și striga în cuva argintie și caldă, lăsând sunetul să explodeze în capul ei.

Asta vrea Elisa să-mi amintesc? Predica mea despre motivele pentru care ni se întâmplă tot felul de rahaturi? Se ridică de pe canapea și merge prin cameră, căutându-și țigările.

– Deci ai venit până aici ca să-mi spui că n-o să mai facem sex.

– Da.

– Voiai să-mi spui înainte sau după ce ne băgam în pat?

– Vorbesc serios.

– Știu. Scuză-mă.

Lasă țigara să-i atârne pe buze, în timp ce își încheie cordonul halatului. Pentru o secundă, zăresc un sfârc mic, încordat.

Nu îmi dau seama dacă e furioasă sau dezamăgită. Poate nici nu-i pasa.

– Îmi vei citi propunerea pentru Biroul de Imigrări când o voi termina? mă întrebă.

– Desigur.

– Şi dacă am nevoie de tine pentru un discurs?

– Voi fi acolo.

Mă sărută pe obraz la plecare. Nu vreau să plec. Îmi place casa asta cu covoare uzate, păpuşile de porţelan, şemineul îngust, patul cu postere... Şi totuşi, se pare că dispar...

Casa mea este întunecată, cu excepţia unei lumini de la parter, care se zăreşte printre perdelele sufrageriei. Înăuntru, aerul e cald. Focul arde în camera din faţă. Pot simţi mirosul cărbunilor fumegânzi.

Ultimul tăciune străluceşte în vatră. Când ajung la întrerupător, mâna stângă îmi tremură. Văd umbra unui cap şi a unor umeri pe fotoliul de lângă geam. Braţele sunt aşezate peste cele ale scaunului. Pantofii negri se sprijină pe podeaua de lemn lustruit.

– Trebuie să vorbim.

Ruiz nu se oboseşte să se ridice.

– Cum ai intrat aici?

– Soţia ta spunea că pot aştepta.

– Ce pot face pentru tine?

– Ai putea să încetezi să mă mai calci pe nervi.

Se apleacă în faţă, în lumină. E palid şi vocea îi e obosită.

– L-am întrebat pe patolog despre cloroform. Nu au căutat prima dată. Când cineva este înjunghiat de atâtea ori, nu te mai oboseşti căutând altceva, spune el, întorcându-se să se uite la şemineu. De unde ştiai?

– Nu-ţi pot spune.

– Nu acesta e răspunsul pe care vreau să-l aud.

– A fost... o bănuială.

– Presupun că îmi zici şi de unde a apărut?

– Nu pot face asta.

Se înfurie. Trăsăturile i se aspriră.

– Sunt un detectiv de modă veche, profesore O'Loughlin. Am absolvit un liceu oarecare şi am început imediat munca. Nu am mers la universitate şi nu citesc multe cărţi. Uită-te la calculatoare. Nu ştiu multe despre ele, dar apreciez cât de folositoare pot fi. La fel e şi cu psihologii, spuse el, vocea devenindu-i mai gravă. De câte ori sunt implicat într-o anchetă, oamenii îmi spun mereu că nu pot face anumite lucruri. Îmi spun că nu pot cheltui prea mulţi bani, că nu pot urmări anumite telefoane sau percheziţiona anumite case. Sunt mii de lucruri pe care nu le pot face şi toate mă calcă pe nervi. Te-am avertizat deja de două ori. Mi-ai ascuns informaţii care erau relevante pentru ancheta crimei şi am să fac ca totul să se năruie în jurul tău, zice el şi arată cu mâna spre camera, casa, viaţa mea.

Nu mă pot gândi la un răspuns simpatic care să-l îmbuneze. Ce-aş putea să-i spun? Am un pacient pe nume Bobby Moran care e posibil, sau nu e posibil, să fie schizofrenic. A lovit o femeie, lăsând-o inconştientă, pentru că semăna cu mama lui, pe care o vrea moartă. Face liste. Ascultă mori de vânt. Hainele

îi miros a cloroform. Are asupra lui o bucată de hârtie pe care numărul „21" apare scris de sute de ori. Același număr cu cel al rănilor pe care Catherine McBride și le-a autoprovocat...

Ce-ar fi să-i spun toate astea? Probabil că ar râde de mine. Nu există nimic concret care să-l lege pe Bobby de Catherine. Aș fi responsabil pentru o grămadă de polițiști care ar bate la ușa lui Bobby, căutând prin trecutul lui, speriindu-i logodnica și pe fiul acesteia.

Bobby ar ști că eu i-am trimis. Nu va mai avea încredere în mine. Bănuielile lui vor fi fondate. Căuta ajutor, iar eu l-am trădat.

Știu că e periculos. Știu că fanteziile lui îl duc într-un punct teribil. Dar dacă nu va mai veni la mine, s-ar putea să nu-l pot opri niciodată.

Înverșunarea și ranchiuna atârnă în aer ca mirosul de cărbune. Ruiz își îmbracă haina și se îndreaptă către ușă. Îmi tremură brațul stâng. E acum sau niciodată. Ia o decizie.

– Când ați verificat apartamentul lui Catherine... Avea o rochie roșie?

Ruiz se întoarce brusc și face un pas spre mine.

– De unde știi asta?

– Lipsește cumva rochia?

– Da.

– Crezi că e posibil să o fi purtat când a dispărut?

– Posibil.

Încremenește în cadrul ușii deschise. Ochii îi sunt roșii, dar privirea fixă. Degetele i se deschid și i se închid în pumni. Ar fi vrut să mă sfâșie.

– Vino mâine după-amiază la mine la birou, îi spun. Am acolo un dosar. Nu îl poți lua. Nici măcar nu știu dacă va ajuta, dar trebuie să i-l arăt cuiva.

CAPITOLUL XIX

Dosarul albastru se află pe birou, în faţa mea. Are o panglică ce se răsuceşte în jurul unei spirale circulare, pentru a-l ţine închis. Îl deschid şi-l închid întruna.

Meena se uită nervoasă în spate, în timp ce intră în biroul meu, înainte de a şopti:

– În camera de aşteptare se află un om înspăimântător. Întreabă de tine.

– E în regulă, Meena. E detectiv.

Face ochii mari de uimire.

– A! Nu a spus. Doar a...

– Mormăit.

– Da.

– Îl poţi conduce înăuntru, spun eu, făcându-i semn să se apropie. În aproximativ cinci minute, vreau să-mi reaminteşti de o întâlnire importantă pe care o am în afara biroului.

– Ce întâlnire?

– Doar o întâlnire importantă.

Se încruntă la mine şi încuviinţează.

Cu o faţă posomorâtă, Ruiz îmi ignoră mâna întinsă şi o lăsă atârnând în aer, ca şi cum aş fi direcţionat traficul. Se

așază și se lasă pe spate în scaun, cu picioarele răschirate și cu pardesiul descheiat la nasturi.

– Deci aici lucrezi, profesore. Foarte frumos, zice el, uitându-se fugitiv prin încăpere, dar observând toate detaliile. Cât costă să închiriezi un birou ca acesta?

– Nu știu. Sunt doar unul dintre asociați.

Ruiz își scarpină bărbia și apoi se scotocește în buzunar după o lamă de gumă. O desface încet.

– Ce face mai exact un psiholog?

– Îi ajutăm pe oamenii care sunt afectați de evenimentele din viața lor. Oameni cu tulburări de personalitate, probleme sexuale sau fobii.

– Știi ce cred eu? Un bărbat e atacat și zace sângerând pe stradă. Doi psihologi trec pe acolo și unul îi zice celuilalt: „Haide să-l găsim pe cel care a făcut asta. Are nevoie de ajutor".

Zâmbetul nu-i ajunge și în privire.

– Ajut mai multe victime decât făptași.

Ruiz ridică din umeri și aruncă ambalajul gumei în coșul de gunoi.

– Începe să vorbești. De unde știai de rochia roșie?

Arunc o privire către dosar și desfac panglica.

– În câteva minute începând de acum, voi primi un telefon. Va trebui să părăsesc biroul, dar ești bine-venit să rămâi. Cred că îți vei da seama că scaunul meu este mult mai confortabil decât al tău, spun eu, deschizând dosarul lui Bobby. Când termini, mă găsești peste drum, la un pahar. Nu pot vorbi despre un pacient sau despre un caz anume, îi zic, apăsând pe dosarul lui Bobby, ca să mă fac mai bine înțeles. Pot vorbi doar în termeni generali despre tulburările de personalitate și

despre cum funcționează psihozele și psihopații. Va fi mult mai ușor dacă vei ține minte asta.

Ruiz își împreunează palmele ca pentru rugăciune și își apăsă degetele arătătoare pe buze.

– Nu îmi place să joc jocuri.

– Acesta nu este un joc. Facem în felul meu sau nu te pot ajuta.

Sună telefonul. Meena își începe discursul, dar nu-l termină. Eram deja pe drum.

Soarele strălucește și cerul e albastru. Pare a fi mai degrabă luna mai decât jumătatea lui decembrie. În Londra, se întâmplă uneori asta. Orașul mai oferă câte o zi glorioasă, ca să le reamintească oamenilor că nu e un loc chiar atât de rău.

De aceea se spune despre englezi că sunt printre cei mai optimiști oameni din lume. Avem parte de o săptămână uscată magnifică, și amintirea ei ne dă putere pentru o întreagă vară. Se întâmplă mereu. Când vine primăvara, cumpărăm pantaloni scurți, tricouri, costume de baie și saronguri, în așteptarea victorioasă a unui anotimp care nu vine niciodată.

Ruiz mă găsește stând la bar cu o sticlă de apă minerală.

– E rândul tău, zise el. Eu vreau o halbă de bere.

E ora prânzului și localul e aglomerat. Ruiz se uită la patru oameni care stau în colț, lângă geamul din față. Par băieți de birou, dar poartă costume bine croite și cravate de mătase.

Ruiz își flutură legitimația de poliție.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnilor, dar am nevoie de această masă pentru o misiune de supraveghere a băncii de vizavi.

Face un semn către geam și cei patru se întorc să privească.

– Încercați să nu faceți totul atât de evident!

Bărbații se întoarc rapid.

– Avem motive să credem că banca este ținta unui jaf armat. Îl vedeți pe bărbatul de acolo, care poartă vesta portocalie?

– Măturătorul de străzi? întreabă unul dintre ei.

– Da. Ei bine, el e unul dintre cei mai buni oameni ai mei. La fel e și vânzătoarea din magazinul de lenjerie care se află lângă bancă. Am nevoie de masa asta.

– Desigur.

– Absolut.

– Putem să vă mai ajutăm cu ceva?

– Ei bine, în mod normal nu fac asta. Nu folosesc civili sub acoperire, dar am nevoie de forță de muncă. Ați putea să vă împrăștiați și să luați fiecare câte un colț. Încercați să vă amestecați printre ceilalți. Uitați-vă după un grup de bărbați care merg într-o mașină.

– Cum vă contactăm?

– Îi spuneți măturătorului.

– Există vreun fel de parolă? întreabă unul dintre ei.

Ruiz își dă ochii peste cap.

– E o operațiune a poliției, nu un film cu Bond.

După ce bărbații pleacă, își ia scaunul de lângă geam și își așază paharul pe un suport. Stau lângă el și îmi las paharul neatins.

– Ți-ar fi dat masa oricum, îi zic eu, fiindu-mi imposibil să mă hotărăsc dacă îi plac glumele sau urăște oamenii.

– A ucis-o acest Bobby Moran pe Catherine McBride? mă întreabă el, ștergându-se la gură cu palma.

Întrebarea are subtilitatea unei cărămizi care-și nimerește ținta.

– Nu pot vorbi despre pacienți.

– A admis că ar fi ucis-o?

– Nu pot vorbi despre ce mi-ar fi spus sau nu mi-ar fi spus.

Ochii lui Ruiz dispar într-un labirint îngust de riduri și trupul i se încordează. Dintr-odată, expiră și îmi aruncă ceea ce cred că este un zâmbet. Se află în pană de idei.

– Vorbește-mi despre bărbatul care a ucis-o pe Catherine McBride.

Se pare că înțelesese mesajul. Scoțându-mi-l pe Bobby din cap, încerc să reflectez la criminalul lui Catherine, bazându-mă pe ceea ce știu în legătură cu crima. Am avut o săptămână cu nopți nedormite în care nu m-am gândit la aproape nimic altceva.

– Ai de-a face cu un psihopat sexual, încep eu, incapabil de a-mi recunoaște vocea. Uciderea lui Catherine a fost o manifestare a unor probleme de libido.

– Dar nu există semne ale unui abuz sexual.

– Nu poți gândi asta în termenii unui viol normal sau ai unei crime sexuale. Este de departe un exemplu extrem de deviere sexuală. Acest om este măcinat de dorința de a domina și de a provoca durere. Are fantezii legate de prindere, imobilizare, dominare, torturare și ucidere. Cel puțin câteva dintre aceste fantezii ilustrează îndeaproape exact ceea ce s-a întâmplat. Gândește-te la ceea ce i-a făcut. A luat-o de pe stradă ori a forțat-o să meargă cu el. Nu căuta o partidă de sex rapidă și violentă pe o alee întunecată, iar apoi să o reducă la tăcere, pentru a nu putea să-l identifice. În loc de asta, își propusese să o termine prin distrugerea sistematică a voinței, până când ea

avea să devină o jucărie plângăcioasă și speriată. Nici măcar asta nu a fost de ajuns pentru el. A vrut să dețină controlul total, să subjuge pe cineva în totalitate, conform voinței lui, astfel încât ea să se tortureze de una singură... Îl privesc pe Ruiz și mă aștept să-l pierd. Aproape că a reușit, dar, la sfârșit, Catherine nu a fost distrusă pe deplin. Încă mai exista în ea o scânteie de sfidare. Era asistentă. Chiar și numai cu o lamă scurtă știa unde să taie dacă voia să moară rapid. Când nu a mai putut suporta, și-a tăiat carotida. Asta i-a cauzat embolismul. A murit în câteva minute.

– De unde știi asta?

– Din cei trei ani de la Medicină.

Ruiz se holbează la halba lui, ca și cum verifică să vadă dacă este așezată perfect. Clopotele unei biserici sună undeva în depărtare.

– Omul pe care-l cauți este singur, inadaptat social și imatur sexual.

– Parcă ar fi un adolescent.

– Nu. Nu este vorba de un adolescent. E mai în vârstă. Mulți tineri încep așa, dar acesta a ajuns să dea vina pe ceilalți pentru singurătatea și frustrarea lui sexuală. Această amărăciune și această furie cresc cu fiecare respingere. Uneori, învinovățește pe cineva anume. Alteori, urăște un întreg grup de oameni.

– Le urăște pe toate femeile.

– E posibil, dar cred că mai degrabă urăște un anumit gen de femei. Vrea să le pedepsească. Are fantezii în legătură cu asta și îi face plăcere.

– De ce a ales-o pe Catherine McBride?

– Nu știu. Poate că semăna cu cea pe care voia s-o pedepsească. Se poate că s-a lăsat dus de val. Catherine era disponibilă, așa că și-a schimbat fantezia, pentru a introduce imaginea ei și a hainelor pe care le purta.

– Rochia roșie.

– Probabil.

– E posibil s-o fi cunoscut?

– Destul de posibil.

– Motivul?

– Răzbunare, control, satisfacție sexuală.

– Să aleg eu?

– Nu, sunt toate trei.

Ruiz e ușor încordat. Își drege glasul și-și scoate carnețelul.

– Deci, ce caut?

– Pe cineva cu vârsta cuprinsă între treizeci și patruzeci de ani. Locuiește singur, într-un loc mai retras, dar înconjurat de oameni care vin și pleacă. O pensiune de familie sau un parc de rulote, probabil. S-ar putea să aibă soție sau iubită. Are o inteligență peste medie. Este puternic din punct de vedere fizic, dar și mai puternic intelectual. Nu a fost mistuit de dorința sexuală sau de furie până la punctul de a-și pierde controlul. Își poate controla emoțiile. Este conștient că încalcă legea. Nu vrea să fie prins. Este vorba despre cineva care a reușit să-și separe cu succes diferitele compartimente ale vieții și să-l izoleze complet pe unul de celălalt. Prietenii lui, familia și colegii nu au idee despre ceea ce se întâmplă în mintea lui. Cred că are tendințe sado-masochiste. Nu e genul de lucru care apare de nicăieri. Cineva trebuie să-l fi învățat, deși probabil că într-o versiune mult mai blândă. Mintea lui a ridicat-o la un

nivel care depășește cu mult orice amuzament care nu implică durere. Siguranța de sine este ceea ce mă uimește pe mine. Nu există semne de anxietate sau emoții de începător...

Mă opresc din vorbit. Gura mi s-a uscat. Iau o înghițitură de apă. Ruiz mă privește plictisit, stând drept și luând din când în când notițe. Vocea mea se ridică din nou deasupra zgomotului.

– Nimeni nu devine un sadic peste noapte. Nu unul atât de abil. Organizații precum KGB-ul și-au petrecut ani pentru a-și forma anchetatorii ca să ajungă atât de buni. Gradul de control și de sofisticare este remarcabil. Aceste lucruri vin din experiență. Nu cred că acesta a fost începutul.

Ruiz se întoarce și se uită gânditor pe geam. Nu mă crede.

– Asta e o tâmpenie, zice el.

– De ce?

– Nimic din toate astea nu sună a Bobby Moran.

Are dreptate. Nu are nicio logică. Bobby este prea tânăr ca să fie un sadic atât de versat. Este prea dezordonat și instabil. Mă îndoiesc sincer că ar avea aptitudinile mentale și voința de a domina și controla pe deplin pe cineva precum Catherine. Fizic, da, dar nu și psihic. Apoi, din nou, Bobby m-a surprins mereu și am zgândărit doar la suprafața minții sale. Mi-a ascuns detalii sau mi le-a aruncat ca pe o dâră de firimituri de pâine dintr-o călătorie de poveste.

Basme? Așa îi sună toate astea lui Ruiz. Se ridică și se îndreaptă către bar. Oamenii se retrag în grabă din fața lui. Are o aură care-i avertizează pe oameni să-i facă loc.

Încep deja să regret. Ar fi trebuit să stau departe de toată treaba asta. Uneori, îmi doresc să-mi pot opri mintea, în loc să mă gândesc și să analizez întruna. Aș vrea să mă pot concentra

doar pe o bucățică din lumea asta, în loc să fiu atent la cum comunică oamenii și la hainele pe care le poartă, la ce-și pun în coșurile pentru cumpărături, la ce mașini conduc, la ce animale de companie își aleg, la ce reviste citesc sau la ce emisiuni TV se uită. Aș vrea să mă opresc din privit.

Ruiz se întoarce cu o altă halbă și cu un pahar de whisky. Își plimbă alcoolul prin gură, ca și cum ar vrea să scape de un gust rău.

– Chiar crezi că tipul ăsta a făcut-o?

– Nu știu.

Apucă halba cu o mână și se lasă pe spate.

– Vrei să-l verific?

– Asta depinde de tine.

Ruiz expiră cu o urmă de nemulțumire. Tot nu are încredere în mine.

– Știi de ce venise Catherine la Londra? îl întreb eu.

– Potrivit colegei sale de apartament, avea un interviu de angajare. Nu am găsit nicio corespondență. Probabil că era la ea.

– Dar înregistrări de pe telefon?

– Nimic pe numărul de fix de acasă. Avea un telefon mobil, dar acela lipsește.

Ruiz furnizează faptele fără comentarii sau exagerări. Trecutul lui Catherine se potrivește cu detaliile sărăcăcioase pe care mi le dăduse în timpul ședințelor noastre. Părinții ei sunt divorțați de când ea avea doisprezece ani. Intrase într-un anturaj prost și se drogase. La cincisprezece ani, își petrecuse șase săptămâni într-un spital psihiatric privat în West Sussex. Familia ei păstrase secret acest lucru, din motive evidente. Să

devină asistentă părea a fi punctul de cotitură. Deşi încă mai avea probleme, reuşise să le facă faţă.

– Ce s-a întâmplat după ce a plecat din Marsden? întreb eu.

– S-a întors la Liverpool şi s-a logodit cu un marinar comercial. Nu a mers.

– El e suspect?

– Nu. Se află în Bahrain.

– Alţi suspecţi?

Ruiz zâmbeşte ironic.

– Toţi voluntarii sunt bine-veniţi.

Terminându-şi băutura, se ridică în picioare.

– Trebuie să plec.

– Ce se va întâmpla?

– Am să-mi pun oamenii să afle tot ce se poate despre acest Bobby Moran. Dacă îl pot asocia cu Catherine, îl voi ruga foarte politicos să mă ajute cu ancheta.

– Şi nu-mi vei menţiona numele?

Mă priveşte dispreţuitor.

– Nu-ţi face griji, profesore, interesele tale se numără printre preocupările mele.

CAPITOLUL XX

Mama are o față drăguță, cu un nas cârn și păr drept, pe care îl poartă dintotdeauna coafat în același fel, prins la spate cu agrafe de argint și ascuns după urechi. Din nefericire, am moștenit părul tatălui meu. Dacă ajunge să crească mai mult cu un centimetru, devine complet rebel și arăt de parcă aș fi fost electrocutat.

Totul la mama denotă statutul ei de soție de doctor, de la fustele plisate și bluzele uni, până la pantofii cu toc jos. Din obișnuință, își ia poșeta la ea chiar și atunci când scoate câinele la plimbare.

Poate organiza o cină pentru douăsprezece persoane în tot atâta timp cât i-ar lua să fiarbă un ou. De asemenea, organizează petreceri câmpenești, sărbători școlare, mese bisericești, strângeri de fonduri în scopuri caritabile, turnee, târguri, plimbări, botezuri, nunți și înmormântări. În ciuda acestor abilități, a reușit să treacă prin viață fără să folosească un carnet de cecuri, să facă o decizie de investiții sau să-și exprime o opinie politică în public. Lasă problemele de genul acesta în grija tatălui meu.

De câte ori mă gândesc la viața mamei mele, sunt îngrozit de risipa și de speranțe neîndeplinite. La optsprezece ani, câștigase o bursă de matematică la Universitatea Cardiff. La 25 de ani, a scris o teză care a făcut universitățile americane să-i bată la ușă. Dar ce a făcut ea? S-a căsătorit cu tatăl meu și s-a mulțumit cu o viață de cultivare a convențiilor și de acceptare a unor compromisuri nesfârșite.

Îmi place să mi-o imaginez petrecând o zi de Sfântul Valentin și fugind cu un chelner grec sau scriind un roman de dragoste. Sau că într-o bună zi va lăsa deoparte prudența, autodisciplina și corectitudinea. Va dansa desculță pe câmpuri cu margarete și va călători spre Himalaya. Acestea sunt gânduri drăguțe. E, cu siguranță, mai bine decât să mi-o imaginez îmbătrânind ascultând la televizor vorbăriile goale ale tatălui meu sau citind cu voce tare scrisorile pe care el le trimite la ziare.

Asta face el acum. Scrie o scrisoare. Citește *The Guardian* numai atunci când stă cu noi, dar acea „cârpă roșie", așa cum o numește el, îi dă suficient material pentru cel puțin o duzină de scrisori.

Mama e în bucătărie cu Julianne, discutând despre meniul de mâine. La un moment dat, în cursul zilei de ieri, a fost stabilit un prânz de duminică menit să-i adune pe toți membrii familiei. Două dintre surorile mele vin cu soții lor și cu copiii lor cei cuminți. Numai Rebecca va scăpa. E în Bosnia, lucrând pentru Națiunile Unite. O fericesc.

Treburile mele de sâmbăta dimineața implică acum mutarea unei tone de echipament sanitar din holul din față la subsol. Apoi trebuie să greblez frunzele, să ung leagănul și să mai

iau două pungi de cărbune de la magazinul din apropiere. Julianne merge să facă niște cumpărături pentru masă, pe când Charlie și bunicii ei se duc să vadă instalațiile de Crăciun pe Oxford Street.

Coșmarul mamei mele e să cumpere un brad. O sarcină ingrată. Singurii brazi de Crăciun cu adevărat bine proporționați sunt cei folosiți pentru reclame. Dacă încerci să găsești unul în realitate, n-ai parte decât de dezamăgire. Bradul tău se va înclina în dreapta sau în stânga. Va fi prea bogat la bază sau prea sărăcăcios la vârf. Va avea zone plești sau crengile de pe cealaltă parte vor fi ciudat de asimetrice. Chiar dacă găsești, printr-un miracol, un brad perfect, nu va încăpea în mașină și, în același timp, îl vei strivi de acoperișul portbagajului și vei duce acasă crengile rupte sau îndoite. Îl înghesui pe ușă, rupându-i acele și transpirând puternic, doar ca să aud întrebarea enervantă ce rezonează încă de la nenumăratele sărbători de Crăciun anterioare: „Acesta e cel mai bun pe care ai reușit să-l găsești?"

Obrajii lui Charlie sunt roz de la frig și mâinile ei caută prin pungile de cadouri în care se află haine noi și o pereche de pantofi.

– Am primit tocuri, tati. Tocuri!

– Cât de înalte?

– Doar atât, spune ea, ridicându-și degetul mare și pe cel arătător.

– Credeam că ești un băiețoi, o tachinez eu.

– Nu sunt roz, zice ea aspru. Și nu am primit rochii.

Doctorul personal al lui Dumnezeu își toarnă un pahar cu whisky și se enervează că mama vorbește cu Julianne, în loc să-i aducă lui gheață. Charlie deschide cadourile entuziasmată. Apoi, se oprește brusc.

– Bradul! E minunat!

– Așa ar și trebui să fie. Mi-a luat trei ore să-l găsesc.

Trebuie să mă abțin să-i spun întreaga poveste despre prietenul meu de la magazinul grecesc de pe Chalk Farm Road, care îmi zisese despre un tip care vinde brazi la jumătate de preț față de oraș, direct dintr-un camion de trei tone.

Întreaga afacere sunase cam dubios, dar măcar o dată nu mi-a păsat. Am vrut să găsesc un exemplar minunat și asta am făcut. O piramidă de perfecțiune cu parfum de conifere, cu un trunchi drept și crengi simetrice.

De când m-am întors acasă, mă plimb înainte și înapoi prin living, admirând bradul. Julianne vrea să mă facă să mă simt bine, spunând: „Nu e un brad superb?" și așteptând răspuns.

Doctorul personal al lui Dumnezeu îmi vorbește despre soluția lui legată de descongestionare a traficului din zona centrală a Londrei. Aștept ca el să comenteze în legătură cu bradul. Nu vreau să-l provoc eu. Vorbește despre interzicerea tuturor camioanelor de marfă în West End, după anumite ore. Apoi începe să se plângă de cumpărătorii care merg prea încet și sugerează un sistem de benzi rapide și lente.

– Am găsit un brad azi! îl întrerup eu, fără să mai am răbdare.

Se oprește brusc și se uită peste umăr. Se ridică și îl analizează îndeaproape, mergând dintr-o parte în alta. Apoi, se dă înapoi ca să aprecieze simetria.

Dregându-și vocea, întreabă:

– E cel mai bun pe care ai reușit să-l găsești?

– Nu! Erau o mulțime de brazi mult mai buni! Sute! Acesta era unul dintre cei mai urâți! Cel mai nedorit! Mi-a fost milă de el. De aceea l-am adus acasă. Am adoptat un brad păduchios de Crăciun.

Se uită mirat la mine.

– Nu e chiar *atât* de rău.

– Ești de necrezut! mormăi eu, fiindu-mi imposibil să rămân în cameră.

De ce oare părinții noștri obișnuiesc să ne facă să ne simțim copii chiar dacă încărunțim și avem o ipotecă sau rate care rivalizează cu datoriile Lumii a Treia?

Mă retrag în bucătărie și îmi torn de băut. Tatăl meu e aici de doar zece ore și deja golesc sticla. Cel puțin mâine primesc întăriri.

În coșmarurile copilăriei mele fugeam mereu, încercând să scap de un monstru sau de un câine turbat, sau poate de un om de Neanderthal fără dinții din față și cu urechi ca o conopidă. Mă trezeam chiar înainte de a fi prins. Asta nu mă făcea să mă simt mai în siguranță. Asta e problema cu coșmarurile. Nimic nu se rezolvă. Ne trezim în aer sau chiar înainte ca bomba să explodeze sau să apărem dezbrăcați într-un loc public.

Stau pe întuneric de cinci ore. De câte ori mă gândesc la lucruri frumoase și încerc să adorm, mă trezesc panicat. E ca și cum ai urmări un film de groază, care este ridicol de prost, dar, ocazional, se ivește câte o scenă care te sperie de moarte.

În majoritatea timpului, încerc să nu mă gândesc la Bobby Moran, pentru că atunci când mă gândesc la el ajung la

Catherine McBride și nu aș vrea asta. Mă întreb dacă Bobby este internat sau dacă-l țin sub observație. Am în minte imaginea unei furgonete cu geamuri fumurii, parcate lângă casa lui.

Oamenii nu reușesc să-și dea seama că sunt urmăriți. Nu sunt capabili dacă nu au un indiciu clar sau nu văd ceva neobișnuit. Oricum, Bobby nu funcționează pe aceleași lungimi de undă ca majoritatea oamenilor. El selectează alte semnale. Un psihotic poate crede că televizorul îi vorbește și se va întreba de ce muncitorii repară liniile de telefon de peste drum sau de ce este o dubă cu geamuri fumurii parcată afară.

Poate niciuna dintre astea nu se întâmplă. Cu toată noua tehnologie, poate că Ruiz va găsi tot ce vrea doar introducând numele lui Bobby într-un calculator și accesând dosarele private pe care orice teoretician al conspirației este convins că guvernul le are despre cetățenii națiunii.

– Nu te gândi la asta. Doar încearcă să dormi, șoptește Julianne.

Ea poate simți când sunt îngrijorat în legătură cu ceva. Nu am mai avut o noapte de somn liniștit de la nașterea lui Charlie. Te dezobișnuiești, după o vreme. Acum iau pastilele astea, care înrăutățesc situația și mai mult.

Julianne stă întinsă pe partea ei, cu cearșaful strâns între coapse și cu o mână odihnindu-i-se pe pernă, chiar lângă fața ei. Charlie face la fel când doarme. Abia scot un zgomot sau se mișcă. E ca și cum nu ar vrea să lase nicio urmă în visele lor.

Duminică dimineață, casa este plină de mirosuri de mâncare și pălăvrăgeli femeiești. Sunt așteptat să aprind focul și să

mătur scările din față. Mă strecor până la chioșcul de ziare și iau presa de dimineață.

După ce mă întorc în biroul de acasă, răsfoiesc suplimentele și revistele și încep să caut articole despre Catherine. Sunt pe punctul de a mă așeza, când observ că unul dintre peștișorii aurii cu ochi bulbucați ai lui Charlie plutește la suprafață, în acvariu. Pentru o clipă, mă gândesc că ar putea fi un truc inteligent, dar la o inspecție mai atentă, nu prea pare sănătos și viguros. Are pete gri pe solzi. Dovada unei boli.

Charlie nu primește moartea prea bine. Regatele din Orientul Mijlociu au perioade de doliu mai scurte. Luând peștele în mână, mă uit la biata creatură. Mă întreb dacă Charlie va crede că pur și simplu a dispărut. Are doar opt ani. În același timp, nu mai crede nici în Moș Crăciun sau în Iepurașul de Paști. Cum am putut crește un copil atât de cinic?

– Charlie, am o veste proastă. Unul dintre peștișori a dispărut.

– Cum se poate să fi dispărut așa?

– Ei bine, de fapt, a murit. Îmi pare rău.

– Unde este?

– Doar nu vrei să-l vezi, nu?

– Ba da.

Peștele e încă în mâna mea, care e în buzunar. Când îmi deschid palma, seamănă mai mult cu un truc de magician decât cu o faptă solemnă.

Fiind foarte organizată, Julianne are o întreagă colecție de cutii de pantofi și de săculeți, pe care îi păstrează pentru acest gen de decese în familie. Cu Charlie privindu-mă, îngrop peștișorul sub un prun, între răposatul hamster Harold, un

șoarece cunoscut ca „Șoarece" și un pui de vrabie care aterizase direct în ușile franțuzești și-și rupsese gâtul.

Pe la prânz, majoritatea membrilor familiei se adunaseră, cu excepția surorii mele mai mari, Lucy, și a soțului său, Eric, care au trei copii ale căror nume nu mi le pot aminti, dar știu că se termină cu „y", precum Debby, Jimmy sau Bobby.

Doctorul-personal al lui Dumnezeu își dorise ca Lucy să-și numească primul băiat după el. Îi plăcea ideea unei a treia generații Joseph, însă Lucy rămăsese fermă și îi pusese alt nume: Andy, poate, sau Gary, sau Freddy.

Ei întârzie mereu. Eric este controlor de trafic aerian și cel mai aerian om pe care l-am cunoscut vreodată. Este înspăimântător. Uită mereu unde stăm și trebuie să sune ca să ceară indicații de fiecare dată când ne vizitează. Cum Dumnezeu reușește să țină zeci de avioane în aer? De câte ori îmi rezerv un bilet pentru avion care decolează de pe Heathrow, îmi vine să o sun pe Lucy înainte și să o întreb dacă Eric lucrează.

Sora mea mijlocie, Patricia, e în bucătărie, cu noul ei bărbat, Simon, un expert criminalist care lucrează pentru unul dintre acele seriale TV care expun greșelile justiției. Divorțul Patriciei s-a definitivat și sărbătorește cu șampanie.

– Mi-e greu să cred că e Bollinger, spune tata.

– De ce nu? spune ea, luând o înghițitură rapidă înainte să dea pe dinafară.

Hotărăsc să-l salvez pe Simon. Nimeni nu merită acest tip de introducere în familia noastră. Ne luăm băuturile și mergem în living să discutăm. Simon are o față rotundă și drăguță, și se lovește întruna peste burtă ca un Moș Crăciun jovial.

– Îmi pare rău să aud despre boala Parkinson, spune el. E cumplit.

Simt că mi se strânge inima.

– Cine ți-a zis?

– Patricia.

– De unde știe?

Realizând subit că făcuse o gafă, Simon începe să se scuze. Mai fuseseră câteva momente deprimante în ultima lună, dar nici unul atât de deprimant ca acesta, în care mă aflu în fața unui om complet străin, care îmi bea whisky-ul și căruia îi pare rău pentru mine.

Cine mai știe?

Sună clopoțelul. Eric, Lucy și copiii „y" năvălesc înăuntru, cu o grămadă de strângeri de mână viguroase și pupături pe obraji. Lucy mă privește și buza de jos începe să-i tremure. Își aruncă brațele în jurul meu și îi simt trupul zguduindu-se de plâns.

– Îmi pare foarte rău, Joe. Atât de rău!

Bărbia mea se odihnește pe vârful capului ei. Eric își pune mâna întinsă pe umărul meu ca și cum mi-ar da o binecuvântare papală. Nu cred că m-am simțit vreodată mai jenat.

Restul după-amiezii trece pentru mine ca un curs de sociologie lung de vreo patru ore. Când mă satur să mai răspund întrebărilor legate de sănătatea mea, mă retrag în grădină, unde Charlie se joacă împreună cu copiii „y". Le arată unde am îngropat peștișorul. În cele din urmă, îmi amintesc numele lor: Harry, Perry și Jenny.

Harry este doar un țânc și seamănă cu omulețul Michelin, în jacheta lui matlasată și căciula de lână. Îl ridic în aer, făcându-l să chicotească. Ceilalți copii îmi prind picioarele,

prefăcându-se că sunt un monstru. O urmăresc pe Julianne cum se uită nostalgică din pragul ușii. Știu la ce se gândește.

După-masă, ne retragem în living. Julianne servește cafeaua și ceaiul. Toată lumea spune lucruri frumoase despre brad și despre tortul de fructe al mamei.

– Hai să ne jucăm *Ce sunt eu?* spune Charlie, a cărei gură e plină cu firimituri.

Nu aude mormăitul colectiv. În schimb, înmânează hârtie și pixuri, în timp ce explică pe nerăsuflate regulile jocului.

– Trebuie să vă gândiți toți la cineva faimos. Nu trebuie să fie real. Poate fi un personaj de desene animate sau un star de cinema. Ar putea fi chiar și Lassie...

– S-a dus cu alegerea mea.

Se încruntă la mine.

– Nu lăsați pe nimeni să vadă numele pe care l-ați scris. Apoi, lipiți hârtia pe fruntea unuia dintre noi. El va trebui să ghicească cine e.

Jocul se dovedește a fi comic. Doctorul personal al lui Dumnezeu nu poate să înțeleagă de ce toată lumea râde copios la numele de pe fruntea lui: Morocănosul din *Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.*

Chiar încep să mă înveselesc când sună la ușă și Charlie se repede să răspundă. Lucy și Patricia se apucă să adune cești le și farfuriile.

– Nu arăți ca un polițist, spune Charlie.

– Sunt detectiv.

– Asta înseamnă că ai o insignă?

– Vrei s-o vezi?

– Poate ar trebui.

Ruiz tocmai își bagă mâna în buzunarul interior al hainei când ajung și eu la ușă.

– Am învățat-o să fie atentă, mă scuz eu.

– Asta e foarte isteț, spune el zâmbindu-i lui Charlie și părând cu cincisprezece ani mai tânăr.

Pentru o clipă, mă gândesc că i-ar putea ciufuli puțin părul, dar oamenii nu prea mai fac asta în vremurile noastre.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Da, mormăie el și apoi își pipăie buzunarele, ca și cum ar căuta ceva.

– Vrei să intri?

– Dacă nu deranjez.

Îl conduc în biroul meu și mă ofer să-i iau haina. Notițele despre Catherine sunt încă deschise pe birou, acolo unde le lăsasem.

– Îți faci temele?

– Voiam doar să mă asigur că nu am uitat nimic.

– Și ai uitat?

– Nu.

– M-ai putea lăsa pe mine să hotărăsc asta.

– Nu de data asta, spun eu, închizând caietele și punându-le deoparte.

Plimbându-se în jurul biroului, se uită la rafturile mele cu cărți, studiază fotografiile și o narghilea adusă din Siria.

– Cu cine a început?

– Poftim?

– Spuneai că nu e Catherine cea cu care a început criminalul, deci, cu cine a început?

– Practica.

– Pe cine?

– Nu știu.

Ruiz stătea acum la geam, uitându-se în grădină. Își ridică umerii și gulerul apretat al cămășii îi ajunge la urechi. Vreau să-l întreb ce a mai aflat despre Bobby, dar mă întrerupe:

– Va ucide din nou?

Nu vreau să răspund. Situațiile ipotetice sunt periculoase. Mă simte că dau înapoi și nu mă va lăsa să scap. Trebuie să spun *ceva.*

– În acest moment, încă se gândește la Catherine și la modul în care a murit. Când aceste amintiri vor începe să se șteargă, s-ar putea să caute noi experiențe cu care să-și hrănească fanteziile.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Acțiunile sale au fost relaxate și deliberate. Nu și-a pierdut controlul și nici nu s-a lăsat copleșit de furie sau de dorință. A plănuit totul cu calm, luare-aminte, aproape cu bucurie.

– Unde sunt celelalte victime? Nu le-am găsit.

– Poate că nu ați stabilit o legătură.

Ruiz tresare și își îndreaptă umerii. Îi displace insinuarea că pierduse din vedere ceva important. În același timp, nu are de gând să pericliteze investigația din cauza mândriei. Vrea să înțeleagă.

– Cauți indicii în metodă și simbolism, dar astea pot reieși doar din compararea crimelor. Găsește încă o victimă și vei putea găsi un tipar.

Ruiz scrâșnește din dinți. Ce altceva aș mai putea să-i spun?

– Cunoaște zona. I-a luat timp s-o îngroape pe Catherine. Știa că nu sunt case cu vedere spre acea parte a canalului. Și știa și la ce oră din noapte era mai liberă calea.

– Deci locuiește în apropiere.

– Sau locuia.

Ruiz vede cum faptele susțin teoria, încercând să le potrivească. Ceilalți din casă coboară la parter. Se aude cum e trasă apa la toaletă. Un copil plânge furios.

– Dar cum de a ales un loc public? Ar fi putut s-o ascundă în mijlocul pustietății.

– Nu o ascundea. V-a lăsat s-o găsiți pe Catherine.

– De ce?

– Poate că este mândru de îndemânarea lui sau vă dă o avanpremieră vicleană.

Ruiz se strâmbă.

– Nu știu cum îți faci treaba. Cum poți să stai în preajma lor, știind că sunt liberi și capabili de fapte bolnave? Cum poți trăi în mințile lor?

Își încrucișează brațele și își pune mâinile la subsuori.

– Apoi, în același timp, poate rahaturile astea îți fac plăcere.

– Ce vrei să spui?

– Spune-mi tu. E un joc pentru tine să faci pe detectivul? Să îmi arați dosarul unui pacient, dar nu și pe al altuia?

– Eu... nu am cerut să am de-a face cu asta.

Îi place furia mea. În liniștea care se lasă între noi, aud râsetele de la parter.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

Mă privește cu satisfacție și superioritate, înainte să-și ia haina și să coboare scările. Mă simt absolut epuizat.

La ușa din față, Ruiz își aranjează gulerul de la haină și se uită din nou la mine.

– În vânătoare, profesore, există vulpi, câini de vânătoare și sabotori ai vânătorii. Care dintre aceștia ești tu?

– Nu-mi place vânătoarea de vulpi.

– Serios? Nici vulpilor nu le place.

După ce musafirii noștri au plecat, Julianne mă trimite sus să fac o baie. Puțin mai târziu, o simt alunecând în pat, lângă mine. Se întoarce și se cuibărește lângă mine, până când trupul se mulează după al meu. Părul îi miroase a măr și scorțișoară.

– Sunt obosit, îi șoptesc.

– A fost o zi lungă.

– Nu la asta mă gândesc. Mă gândeam să fac niște schimbări.

– Cum ar fi?

– Doar... schimbări.

– Crezi că ar fi înțelept?

– Am putea merge în vacanță. Am putea merge în California. Vorbeam mereu că am putea face asta.

– Dar cum rămâne cu serviciul tău... și cu școala lui Charlie.

Julianne se întoarce și se proptește într-un cot, ca să mă poată privi.

– De unde ți-a venit asta?

– De nicăieri.

– Când a început treaba asta, spuneai că nimic din toate astea nu vrei să se schimbe. Spuneai că viitorul poate fi așa cum ne dorim noi să fie.

– Știu.

– Apoi, ai încetat să mai vorbești cu mine. Nu îmi dai niciun indiciu despre cum treci prin situație și apoi vii cu ideea asta!

– Îmi pare rău. Sunt doar obosit...

– Nu, e mai mult decât atât. Spune-mi...

– Mă chinuie ideea asta sâcâitoare cum că ar trebui să fac mai mult. Citești despre oamenii ale căror vieți sunt pline de incidente și de aventuri și te gândești că ar trebui să faci mai multe. Așa mă gândeam să plecăm.

– Cât încă mai este timp?

– Da.

– Deci este vorba despre Parkinson?

– Nu... Nu pot explica... Las-o baltă.

– Nu vreau s-o las baltă. Vreau să fii fericit. Dar nu avem bani. Nu cu ratele și cu reparația instalației. Ai spus-o chiar tu. Poate în vară am putea merge în Cornwall...

– Da. Ai dreptate. În Cornwall ar fi frumos.

Oricât de entuziasmat mă străduiesc să par, știu că nu reușesc. Julianne își strecoară un braț în jurul taliei mele și se trage mai aproape. Îi simt răsuflarea caldă pe gâtul meu.

– Cu puțin noroc, s-ar putea să fiu însărcinată până atunci, șoptește ea. Nu am vrea să fim prea departe.

CAPITOLUL XXI

Mă doare capul, iar gâtul mi-e uscat. Ar putea fi de la mahmureală. S-ar putea să fie gripă. Potrivit statisticilor, jumătate din locuitorii țării au fost victime ale unei insecte exotice din Beijing sau Bogotá, unul dintre acele locuri de unde nimeni nu se întoarce fără să fi contactat un microb virulent.

Vestea bună e că nu am descoperit alte efecte adverse ale consumului de selegilină, cu excepția insomniei, o condiție preexistentă. Vestea proastă e că medicamentul nu are absolut niciun efect asupra simptomelor mele.

Îl sun pe Jock pe la șapte.

– De unde știi că nu funcționează? spune el, enervat că fusese trezit.

– Nu simt nicio diferență.

– Asta e și ideea. Nu face ca simptomele să dispară. Le face să nu se agraveze.

– Bine.

– Doar ai răbdare și relaxează-te.

Îi e ușor să spună asta.

– Da, mint eu.

– Știu că e doar luni, dar nu te-ar tenta un meci de tenis? Voi fi blând cu tine.

– Când?

– Ne vedem la club la șase.

Lui Julianne nu-i va plăcea asta, dar măcar voi fi plecat de acasă. Îmi datorează puțină libertate, după ziua de ieri.

Primul meu pacient pe ziua de azi e un tânăr balerin, grațios ca o gazelă, cu dinții îngălbeniți și gingiile retrase ale unui bulimic. Apoi sosește Margaret, ținându-se încă de colacul de salvare portocaliu. Îmi arată un decupaj dintr-un ziar, despre prăbușirea unui pod în Israel. Privirea de pe fața ei spune: „Ți-am zis eu!" Îmi petrec următoarele cincizeci de minute făcând-o să se gândească la câte poduri sunt în lume și la cât de des se prăbușesc.

Pe la ora trei stau la geam, uitându-mă după Bobby printre pietoni. Mă întreb dacă va veni. Tresar când îi aud vocea. Își face apariția în pragul ușii, frecându-și brațele în sus și în jos pe lângă el, ca și cum ar șterge ceva de pe ele.

– Nu a fost vina mea, spune el.

– Poftim?

– Orice crezi că aș fi făcut.

– Ai bătut o femeie până ai lăsat-o inconștientă.

– Da. Asta e tot. Nimic altceva.

Ramele aurii ale ochelarilor săi luceau.

– O ostilitate ca asta trebuie să vină de undeva.

– Ce vrei să spui?

– Ești un tânăr inteligent. Ai înțeles ideea. De cât timp ești pacientul meu? De șase luni. Ai dispărut jumătate din timp. Ai

întârziat la programări, ai apărut neanunțat și m-ai dat jos din pat pe la patru dimineața...

Clipește rapid. Tonul vocii mele e atât de politicos, încât nu este sigur dacă-l critic sau nu.

– Chiar și atunci când ești aici, schimbi subiectul și ocolești adevărul. Ce încerci să ascunzi? De ce îți este atât de teamă?

Îmi trag scaunul mai aproape. Genunchii noștri aproape că se ating. E ca și cum te-ai uita în ochii unui câine bătut care nu este capabil să se întoarcă. Sunt aspecte ale vieții lui pe care le văd atât de clar! Mai ales trecutul. Dar tot nu reușesc să-i văd prezentul. Ce a devenit?

– Lasă-mă să-ți spun ce cred eu, Bobby! Cred că ai nevoie disperată de afecțiune, dar ți-e imposibil să te implici în relațiile cu alți oameni. Asta a început cu mult timp în urmă. Văd un băiat care e luminos și sensibil, care așteaptă în fiecare seară să audă sunetul de la bicicleta tatălui său, care e parcată în fața porții. Iar când tatăl lui apare în fața ușii în uniforma sa, băiatul abia așteaptă să-i audă poveștile și să-l ajute la treburi. Tatăl lui e amuzant, bun, isteț și inventiv. Are planuri măreție pentru invenții ciudate și minunate, care vor schimba soarta lumii. Face schițe ale acestora pe bucăți de hârtie și construiește machete în garaj. Băiatul îl privește lucrând și, uneori, noaptea, reușește să adoarmă printre scândurile de lemn, ascultând sunetul strungului. Dar tatăl lui dispare. Cea mai importantă persoană din viața lui, singurul de care-i pasă cu adevărat, îl abandonează. Mama lui, din nefericire, nu-i recunoaște sau înțelege necazul. Îl consideră ca fiind slab și visător, la fel ca tatăl lui. Nu e niciodată suficient de bun.

Mă uit cu atenție la Bobby, căutând semne de protest sau dezacord. Ochii i se mișcă dintr-o parte în alta, ca și cum ar visa, dar rămâne oarecum concentrat la mine.

– Acest băiat e deosebit de receptiv și inteligent. E capabil de sentimente și emoții intense. Începe să se îndepărteze de mama lui. Nu este suficient de mare sau de curajos încât să fugă de acasă. În loc de asta, se refugiază în el însuși. Își creează o lume a cărei existență ceilalți nu o pot cunoaște și nu o pot vedea. O lume în care e popular și puternic: unde poate pedepsi și recompensa. O lume în care nimeni nu râde de el, nu-l înjosește, nici măcar mama lui. Îi cade la picioare exact cum fac ceilalți. El este Clint Eastwood, Charles Bronson și Sylvester Stallone, toți într-unul. Mântuitor, Răzbunător, Judecător, Jurat, Călău. Își poate alege propria formă de justiție. Poate mitralia întreaga echipă de rugby a școlii sau să-l lege pe bătăușul școlii de un copac, pe terenul de joacă...

Ochii lui Bobby strălucesc conectați la amintirile pe care i le trezesc. Lumina și întunericul care i-au marcat trecutul. Colțurile gurii sale zvâcnesc.

– Deci, în ce s-a transformat acest băiat? Într-un insomniac. Suferă de crize de nesomn care îi distrug nervii și îl fac să vadă lucrurile deformat. Își imaginează conspirații și că e urmărit de oameni. Stă treaz și face liste și coduri secrete pentru acestea. Vrea să evadeze în cealaltă lume a lui, dar ceva nu este în regulă. Nu poate să se întoarcă acolo, deoarece i-a arătat cineva ceva mai bun, mai impresionant!

Bobby clipește și își ciupește pielea de pe partea interioară a mâinii.

– Ai auzit vreodată de expresia: „Hrana unui om e otravă pentru un altul"? îl întreb eu.

Aprobă aproape fără să-şi dea seama de asta.

– Ar putea fi o descriere a sexualităţii umane şi a modului în care fiecare dintre noi avem interese şi gusturi diferite. Băiatul a crescut şi, ca tânăr, a gustat din ceva care l-a stârnit şi l-a deranjat în egală măsură. Era un secret vinovat. O plăcere interzisă. Era îngrijorat că asta l-ar face un pervers. Acest fior sexual provocat de producerea durerii.

Bobby îşi scutură capul; ochii îi sunt măriţi în spatele lentilelor de la ochelari.

– Dar aveai nevoie de un punct de referinţă, Bobby. De un început. Asta nu mi-ai spus tu, Bobby. Cine a fost prietena specială care ţi-a deschis ochii? Cum te-ai simţit când ai rănit-o?

– Eşti bolnav!

– Iar tu minţi, spun eu, fără să-l las să schimbe subiectul. Cum a fost prima dată? Nu voiai să ai de-a face cu aceste jocuri, dar ea te-a forţat. Ce ţi-a zis? Se amuza pe seama ta? Râdea?

– Nu-mi vorbi! Taci! TACI!

Îşi apucă strâns în pumni manşetele hainei şi îşi acoperă urechile. Ştiam că încă mă asculta. Cuvintele mele îşi fac loc în fiecare cotlon al minţii lui.

– Cineva a plantat sămânţa. Cineva care credea că ţi-ar plăcea sentimentul de a deţine controlul... de a provoca durerea. La început, voiai să te opreşti, dar ea voia mai mult. Apoi ai observat că nu mai dai înapoi. Îţi făcea plăcere! Nu voiai să te opreşti.

– TACI! TACI!

Bobby se leagănă înainte și înapoi, pe marginea scaunului. Gura i s-a uscat și nu mai e atent la mine. Aproape că am ajuns unde voiam. Aproape pot să-i „ating" cu degetele mintea întortocheată. Nu am toate piesele. Risc să-l pierd dacă depășesc limita.

– Cine a fost, Bobby? O chema Catherine McBride? Știu că o cunoșteai. Unde ai întâlnit-o? Într-un spital? Nu e nicio rușine în a cere ajutor, Bobby. Știu că ai mai fost evaluat înainte. Catherine era pacientă sau asistentă? Cred că era pacientă.

Bobby se ciupește de nas, frecând locul pe care îi sunt așezați ochelarii. Își vâră încet mâna în buzunarul pantalonilor și dintr-odată simt un fior de îndoială. Degetele lui caută ceva. Are optzeci de kilograme și e cu douăzeci de ani mai tânăr decât mine. Ușa se află în partea cea mai îndepărtată a camerei. Nu voi reuși să ajung la ea înaintea lui.

Își scoate mâna la vedere. Mă holbez la ea, transfigurat. Ține o batistă albă, pe care o desface și o pune în poală. Apoi își ia ochelarii și curăță încet fiecare lentilă, frecând materialul între degetul mare și cel arătător. Poate că acest ritual îi acordă puțin timp.

Ridică ochelarii în lumină, verificând eventualele pete. Apoi se uită peste ei și se holbează direct la mine.

– Ai inventat tâmpeniile astea pe loc sau te-ai gândit la ele tot weekendul?

Tensiunea dispare ca aerul care iese dintr-o barcă găurită. Am exagerat. Vreau să-l întreb pe Bobby unde am greșit, dar nu-mi va spune. Un jucător de poker nu va explica niciodată de ce joacă la cacealma. Trebuie să fi fost aproape de țintă, dar asta nu e ca și atunci când cei de la NASA afirmă că satelitul

de pe Marte și-a atins ținta, deoarece s-a defectat și a dispărut pe planeta potrivită.

Încrederea lui Bobby în mine a fost zdruncinată. Știe, de asemenea, că mi-e teamă de el, ceea ce nu reprezintă o bază bună într-o relație clinică. La ce Dumnezeu mă gândeam? L-am pornit ca pe o jucărie automată, iar acum trebuie să-l las liber.

CAPITOLUL XXII

Un Audi alb trece pe Elgin Avenue, încetinind când ajunge în dreptul meu. Continui să șchiopătez de-a lungul trotuarului, cu racheta de tenis sub un braț și cu o umflătură de mărimea unui grepfrut pe coapsa dreaptă. La volan e Ruiz. Arată ca și cum ar vrea să mă însoțească până acasă, cu zece kilometri pe oră.

Mă opresc și mă întorc către el. Se apleacă să deschidă ușa pasagerului din dreapta.

– Ce-ai pățit?

– O rană de la sport.

– Nu știam că tenisul e atât de periculos.

– Nu ai jucat cu partenerul meu.

Intru înăuntru, lângă el. Mașina miroase a fum de țigară și a odorizant cu parfum de mere. Ruiz întoarce și se îndreaptă către vest.

– Unde mergem?

– La locul crimei.

Nu întreb de ce. Întregul lui comportament îmi spune că nu am de ales. Temperatura scăzuse aproape până la îngheț, iar ceața tulbură lumina felinarelor stradale. Beculețe

colorate strălucesc în geamuri și în ghirlandele de Crăciun agățate pe uși.

Mergem pe Harrow Road, apoi o luăm pe Scrubs Lane. După câteva sute de metri se vede podul Mitre, care traversează Canalul Grand Union și liniile feroviare Paddington. Ruiz trage pe dreapta și oprește motorul. Coboară din mașină și mă așteaptă și pe mine. Ușile se închid automat. Coapsa încă mă doare de la lovitura bine țintită a lui Jock. O ating ușor și șchiopătez de-a lungul străzii, până la pod.

Ruiz se oprește la un gard de sârmă. Prinzându-se de suportul metalic, se ridică până la zidul de piatră adiacent podului, apoi coboară pe partea cealaltă. Se întoarce și mă așteaptă și pe mine.

Drumul e pustiu, iar clădirile din apropiere sunt întunecate și goale. Parcă ar fi mult mai târziu decât este, ca în primele ore ale dimineții, când lumea pare mai singuratică și paturile mai calde.

Ruiz merge lângă mine, cu mâinile vârâte în buzunarele hainei și cu capul plecat. Pare a fi plin de furie înăbușită. După aproximativ cinci sute de metri, se zăresc șinele pe partea dreaptă. Adăposturile de întreținere par niște siluete în lumina obscură. Materialul rulant stă inutil pe șantierul de transporturi de marfă.

Un tren trece zgomotos și cu semnal. Sunetul se lovește de adăposturi și de pereții de cărămidă ai canalului, până când am impresia că am fi într-un tunel.

Ruiz se oprește brusc din mers. Aproape mă ciocnesc de el.

– Recunoști ceva?

Știu exact unde suntem. În loc să simt frică și tristețe, singurul meu sentiment este acela de furie. Este târziu, mi-e frig și, mai mult decât orice, m-am săturat de privirile ironice și de sprâncenele ridicate ale lui Ruiz. Dacă are ceva de spus, să spună odată și să mă lase să plec acasă.

– Ai văzut pozele.

– Da.

Ruiz își ridică brațul și, pentru o clipă, am impresia că vrea să mă lovească.

– Uită-te acolo. Urmărește marginea de jos a clădirii.

Privesc în direcția pe care mi-o indică și observ zidul. O fâșie mai întunecată din față trebuie să fie șanțul unde i-au găsit trupul. Uitându-mă peste umărul lui, văd siluetele copacilor și pietrele de mormânt din Cimitirul Kensal Green. Îmi amintesc cum stăteam pe margine, privind cum polițiștii o dezgropau pe Catherine.

– De ce sunt aici? îl întreb eu, simțindu-mă gol pe dinăuntru.

– Folosește-ți imaginația. Ești bun la asta.

E nervos și ceva îmi spune că, într-o oarecare măsură, e vina mea. Nu întâlnesc des pe cineva atât de zelos. Cu excepția obsesivilor-compulsivi. Cunoșteam tipi ca el când eram la școală. Copii care erau atât de hotărâți să demonstreze cât de tari sunt, încât nu se opreau niciodată din luptă. Aveau atât de multe de dovedit, dar niciodată suficient timp pentru asta.

– De ce sunt aici? îl întreb din nou.

– Pentru că am câteva întrebări pentru tine, spune el, fără să mă privească. Și vreau să-ți spun câteva lucruri despre Bobby Moran...

– Nu pot vorbi despre pacienții mei.

– Trebuie doar să asculți, zice el, legănându-se de pe un picior pe altul. Crede-mă pe cuvânt, vei fi fascinat. Mai face doi pași de-a lungul canalului și scuipă în apă. Bobby Moran nu are nicio iubită sau logodnică pe nume Arky. Locuiește într-o pensiune de familie din nordul Londrei, cu un grup de solicitanți de azil care așteaptă aprobarea consiliului. Nu are un loc de muncă și nu a mai lucrat de doi ani. Nu există nicio companie cu numele de Nevaspring; cel puțin nu una înregistrată. Tatăl lui nu a lucrat niciodată în aviație ca mecanic, pilot sau altceva. Bobby a crescut în Liverpool, nu în Londra. De când a abandonat școala, a avut joburi cu jumătate de normă și, pentru o vreme, a lucrat ca voluntar la un atelier din Lancashire. Nu am găsit nicio evidență anterioară a vreunei boli psihice sau spitalizări. Ruiz mărșăluiește înainte și înapoi în timp ce vorbește. Respirația lui se condensează în aer și se ține după el ca și cum ar fi un motor cu aburi. Mulți oameni au avut de spus o grămadă de lucruri frumoase despre Bobby. E foarte îngrijit și ordonat, potrivit proprietarei. Ea îi spală rufele și nu își amintește ca acestea să fi mirosit vreodată a cloroform. Șefii lui de la adăpost l-au numit „un băiat mare și finuț". Asta mi se pare foarte ciudat, profesore. Nimic din ceea ce ai spus despre el nu e adevărat. Aș înțelege dacă ai fi greșit un detaliu sau două. Toți facem greșeli. Dar este ca și cum am vorbi despre persoane complet diferite.

Vocea mea e răgușită:

– Nu poate fi vorba despre el.

– Asta am crezut și eu. Așa că am verificat. Un tip mare, 1,88 m, supraponderal, cu ochelari gen John Lennon. E tipul nostru. Apoi m-am întrebat de ce i-ar spune toate acele minciuni unui psiholog care încearcă să-l ajute. Nu are niciun sens, nu-i așa?

– Ascunde ceva.

– Poate. Dar nu a ucis-o pe Catherine McBride.

– Cum poți fi atât de sigur?

– O mulțime de oameni prezenți la o adunare din seara în care Catherine a dispărut pot confirma că el se afla acolo.

Nu mai am niciun pic de forță în picioare.

– Uneori, asimilez destul de lent informațiile, profesore. Bătrâna mea mamă obișnuia să spună că m-am născut cu o zi mai târziu și că nu am mai recuperat niciodată. Adevărul este că, în cele din urmă, ajung unde trebuie, doar că îmi ia puțin mai mult timp decât oamenilor inteligenți, spune el mai degrabă cu amărăciune decât cu satisfacție. Vezi tu, m-am întrebat de ce Bobby Moran ar fi inventat toate aceste minciuni. Dar apoi, m-am gândit: dacă nu a făcut-o? Dacă tu ești cel care spune minciuni? Ai fi putut inventa toate aceste lucruri ca să-mi distragi atenția.

– Nu se poate să vorbești serios.

– De unde știai că McBride și-a tăiat carotida ca să-și grăbească moartea? Nu era menționat în raportul medico-legal.

– Am studiat ca să mă fac doctor.

– Dar despre cloroform?

– Ți-am spus.

– Da, mi-ai spus. Am citit puțin. Știai că e nevoie de doar câteva picături de cloroform pe o mască sau pe o haină ca să lași o persoană inconștientă? Trebuie să știi ce faci când te joci cu chestii din astea. Puțin mai multe picături și victima rămâne fără suflare. Se sufocă.

– Mai mult ca sigur că ucigașul are cunoștințe medicale.

– M-am gândit și la asta.

Ruiz tropăie de loc, încercând să se încălzească. O pisică rătăcită, hoinărind de-a lungul gardului de sârmă, încremenește brusc la auzul vocilor noastre. Amândoi așteptăm, dar pisica nu se grăbește să se miște.

– De unde știai că e asistentă?

– Avea medalionul.

– Eu cred că ai recunoscut-o imediat. Cred că toate celelalte au fost niște pretexte.

– Nu.

Tonul lui e rece.

– De asemenea, îl știai pe bunicul ei, judecătorul McBride.

– Da.

– De ce nu mi-ai spus asta?

– Nu credeam că e important. S-a întâmplat în urmă cu câțiva ani. Psihologii depun adesea mărturie în cazurile de divorț. Facem evaluări asupra copiilor și părinților. Facem recomandări Curții.

– Ce părere aveai despre el?

– Avea defectele lui, dar era un judecător cinstit. Îl respectam.

Ruiz încearcă din greu să fie cordial, dar tentativa de a fi politicos nu îi vine în mod natural.

– Știi ce am găsit cu adevărat greu de explicat? spune el. De ce ți-a luat atâta timp să-mi spui că îi cunoșteai pe Catherine McBride și pe bunicul ei, ba încă mi-ai vândut o grămadă de gogoși în legătură cu un oarecare Bobby Moran. O, nu, îmi cer scuze, nu e corect. *Nu* vorbești despre pacienții tăi, nu-i așa? Tu doar joci jocuțe copilărești. Ei bine, se poate juca în doi...

Rânjește arătându-și dinții albi.

– Ar trebui să-ți spun ce am făcut în ultimele două săptămâni. Am verificat acest canal. În acest scop am adus echipament de dragare. A fost o muncă migăloasă. A fost peste un metru de nămol și mizerii. Am găsit biciclete furate, carduri de cumpărături, șasiuri de mașini, capace de roți, două mașini de spălat, anvelope, prezervative și mai mult de patru mii de seringi folosite... Știi ce am mai găsit?

Scutur din cap.

– Geanta și telefonul mobil ale lui Catherine McBride. Ne-a luat ceva vreme ca să le uscăm. Apoi am verificat înregistrările apelurilor telefonice. Atunci am descoperit că ultimul telefon dat a fost către biroul tău. La ora 18.37, miercuri, 13 noiembrie. Suna de la un bar, nu departe de aici. Oricine aranjase să se întâlnească aici cu ea nu a mai apărut. Eu cred că ea sunase ca să vadă de ce.

– Cum poți fi atât de sigur?

Ruiz zâmbește.

– I-am găsit, de asemenea, jurnalul. A stat în apă atâta timp încât paginile se lipiseră una de cealaltă și cerneala se decolorase. Băieții de la criminalistică au trebuit să îl usuce foarte

atent și să-i lipească paginile la loc. Apoi au folosit un microscop electronic ca să vadă urmele șterse rămase de cerneală. E uimitor ce reușesc să facă în zilele noastre.

Ruiz se îndreaptă către mine, fixându-și ochii la doar câțiva centimetri. Acesta e momentul lui gen Agatha Christie: monologul din salon.

– Catherine avea o notă în jurnal la 13 noiembrie. Își notase numele hotelului Grand Union. Știi de ce?

Dau din cap.

– E la doar un kilometru și jumătate de clubul tău de tenis. În josul aceleiași pagini, scrisese un nume. Cred că plănuia să se vadă cu acea persoană. Știi al cui nume era?

Scutur din cap.

– Îndrăznești să ghicești?

Simt o apăsare în piept.

– Al meu?

Ruiz nu face niciun gest triumfător sau un final înfloritor. Pur și simplu văd strălucirea cătușelor care ies din buzunarele lui. Primul meu impuls e de a râde, dar apoi mă ia cu frig și îmi vine să vomit.

– Te arestez sub suspiciunea de crimă. Ai dreptul de a tăcea, dar e de datoria mea să te previn că orice spui va fi folosit împotriva ta...

Brățările de metal se închid în jurul încheieturilor mele. Ruiz mă face să-mi îndepărtez picioarele și mă percheziționează, începând de la glezne.

– Ai ceva de spus?

Sunt ciudate lucrurile care au loc în momente ca astea. Îmi amintesc dintr-odată o vorbă pe care tatăl meu obișnuia să mi-o repete ori de câte ori aveam necazuri: „Nu spune nimic, decât dacă poți îmbunătăți tăcerea".

CARTEA A DOUA

Suntem adesea criminali în ochii pământului, nu doar pentru că am săvârşit crime, ci şi pentru că ştim ce crime am săvârşit.

Omul cu masca de fier

CAPITOLUL I

Mă uit la aceeaşi rază de lumină de atâta timp, încât, atunci când închid ochii, este încă acolo, strălucind în interiorul pleoapelor mele. Fereastra este sus, pe perete, deasupra uşii. Ocazional, aud paşi pe coridor. Fanta de supraveghere se deschide şi nişte ochi mă privesc. După câteva secunde, se închide şi mă întorc să mă holbez la fereastră.

Nu ştiu cât e ora. Am fost obligat să-mi negociez ceasul de mână, cureaua şi şireturile pentru o pătură gri, care seamănă mai mult cu şmirghelul decât cu lâna. Singurul sunet pe care-l pot auzi este cisterna de scurgere din celula adiacentă.

E linişte, de când a ajuns ultimul beţiv. Asta trebuie să se fi întâmplat după ora închiderii. Destul de mult ca cineva să adoarmă în autobuzul de noapte, să intre într-o altercaţie cu un şofer de taxi şi să sfârşească pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Încă îl mai aud lovind în uşa celulei şi ţipând: „Nici măcar nu l-am atins!"

Celula mea e lungă de 1,5 m şi lată de 1,2 m. Are un vas de toaletă, o chiuvetă şi un pat supraetajat. Graffiti-ul a fost pictat, zgâriat, şters şi mânjit pe toţi pereţii, deşi au fost făcute numeroase încercări de a se zugrăvi peste.

Nu știu unde a dispărut Ruiz. Probabil e în pat, visând cum să facă lumea un loc mai sigur. Primul interogatoriu a durat câteva minute. Când i-am zis că vreau un avocat, m-a avertizat să-mi iau unul „al naibii de bun".

Majoritatea avocaților pe care-i cunosc nu primesc telefoane acasă la ora asta din noapte. În schimb, l-am sunat și l-am trezit pe Jock. Puteam auzi vocea unei femei vociferând în fundal.

– Unde ești?

– La secția de poliție din Harrow Road.

– Ce faci acolo?

– Am fost arestat.

– Uau!

Numai Jock putea fi impresionat la auzul acestei vești.

– Am nevoie să-mi faci o favoare. Vreau să o suni pe Julianne și să-i spui că sunt bine. Spune-i că ajut poliția cu o investigație. Va ști despre ce e vorba.

– De ce nu îi zici adevărul?

– Te rog, Jock, nu întreba. Am nevoie de timp ca să rezolv asta.

De atunci, mărșăluiesc prin celulă. Mă ridic. Mă așez. Mă plimb.

Mă așez pe toaletă. M-am constipat din cauza emoțiilor sau poate a tratamentului. Ruiz crede că am păstrat pentru mine anumite lucruri sau că am fost „economicos" cu adevărul. Retrospecția e o știință exactă. Chiar acum, reflectez asupra greșelilor pe care le-am făcut.

Oamenii vorbesc despre păcatul omisiunii. Ce înseamnă asta? Cine decide că ceva e un păcat? Știu că e o chestiune de

semantică, dar, judecând după modul în care oamenii judecă și se grăbesc să tragă concluzii, oricine ar crede că adevărul este real și solid, că e ceva care poate fi cules și trecut de la unul la altul, cântărit și măsurat, înainte de a se cădea de acord asupra lui.

Dar adevărul nu este așa. Dacă ar fi să spun această poveste mâine, ar fi diferită de cea de azi. Aș filtra detaliile întru apărarea mea și mi-aș analiza acțiunile. Adevărul este o chestiune de semantică, fie că ne place, fie că nu.

Nu o recunoscusem pe Catherine din desen. Iar trupul pe care îl văzusem la morgă părea mai mult un manechin vandalizat dintr-un magazin decât o ființă umană reală. Trecuseră cinci ani. I-am spus lui Ruiz de îndată ce am fost sigur. Da, putea fi mai devreme, însă îi știa deja numele.

Nimănui nu-i place să admită că a greșit. Și cu toții urâm să recunoaștem ceea ce ar trebui să facem și ceea ce facem într-adevăr. Deci, ne modificăm fie acțiunile, fie credințele. Inventăm scuze sau ne redefinim conduita într-o lumină mai măgulitoare. În munca mea, se numește *disonanță cognitivă.* Nu a mers și în cazul meu. Vocea mea interioară, numiți-o conștiință, suflet sau înger păzitor, îmi șoptește în continuare: „Mincinosule, mincinosule, pantaloni în flăcări...!"

Ruiz are dreptate. Sunt într-un mare rahat.

Mă întind pe patul îngust, simțind arcurile cum mi se înfig în spate.

Să-l chem pe noul iubit al surorii mele la secția de poliție la ora 6.30 dimineața e un mod ciudat de a-l face să simtă că face parte din familie. Nu știu mulți avocați care apără criminali.

De obicei am de-a face cu consilierii juridici ai Parchetului Coroanei, care mă tratează ca pe noul lor cel mai bun prieten sau ca pe un gunoi, în funcție de opinia pe care o ofer Curții.

Simon ajunse după o oră. Nu pomenește de Patricia sau despre masa de sâmbătă. În schimb, îmi face semn să mă așez și își trase un scaun. Este vorba de afaceri.

Celulele sunt la etajul de dedesubt. Camera de acuzare trebuie să fie prin apropiere. Simt mirosul de cafea și aud cum sunt apăsate tastaturile de la calculator. La ferestrele camerei de interogatoriu sunt jaluzele venețiene. Începe să se însenineze.

Simon își deschide servieta diplomat și scoate un dosar albastru și un caiet juridic mare. Sunt uimit de modul în care combină el fizicul de Moș Crăciun cu comportamentul de avocat.

– Trebuie să luăm niște decizii. Vor să înceapă interogatoriul cât mai curând posibil. Este ceva ce-ai vrea să-mi spui?

Simt cum clipesc rapid. Ce vrea să spună? Se așteaptă să mărturisesc?

– Vreau să mă scoți de aici, spun eu, puțin prea abrupt.

Începe să-mi explice că Legea din 1984 acordă polițiștilor 48 de ore pentru a acuza un suspect sau pentru a-l lăsa să plece, cu excepția cazurilor în care sunt eliberați de instanțe.

– Deci aș putea rămâne aici pentru două zile?

– Da.

– Dar asta e ridicol!

– O știai pe fata asta?

– Da.

– Ai aranjat să te întâlnești cu ea în noaptea în care a murit?

– Nu.

Simon ia notițe. Se apleacă peste caiet, desenând puncte și subliniind unele cuvinte.

– Asta e una dintre acele arestări făcute fără cap, spune el. Tot ce trebuie să faci este să-ți găsești un alibi pentru data de 13 noiembrie.

– Nu pot face asta.

Simon îmi aruncă privirea unui profesor de la școală care nu este mulțumit de răspunsul pe care l-a primit. Apoi își scutură o scamă de pe manșeta costumului, ca și cum ar înlătura problema. Ridicându-se dintr-odată, bate de două ori în ușă, pentru a anunța că a terminat.

– Asta e tot?

– Da.

– Nu ai de gând să mă întrebi dacă am omorât-o?

Pare uluit.

– Salvează-ți pledoaria pentru jurați și roagă-te să nu se ajungă atât de departe.

Ușa se închide după el, dar încăperea e încă plină de ceea ce a lăsat în urmă: dezamăgire, candoare și parfumul de aftershave. Cinci minute mai târziu, o polițistă mă conduce de-a lungul coridorului spre camera de interogatoriu. Am mai fost într-una odată. La începutul carierei, jucam uneori rolul adultului responsabil, atunci când erau interogați adolescenți.

O masă și patru scaune ocupă cea mai mare parte a camerei. În colțul îndepărtat este un casetofon cu cronometru. Nu există nimic pe pereți sau pe pervaz. Polițista se așază imediat în cadrul ușii, încercând să nu mă privească.

Ruiz își face apariția, împreună cu un al doilea detectiv, care este mai tânăr și mai înalt, cu o față alungită și dinți strâmbi.

Simon îi urmează în camera de interogatoriu. Îmi șoptește în ureche:

– Dacă îți ating cotul înseamnă că vreau ca tu să taci.

Încuviințez din cap că sunt de acord.

Ruiz se așază în fața mea, fără a se obosi să își dea jos haina. Își freacă bărbia nerasă.

– Acesta este al doilea interogatoriu oficial al profesorului Joseph Paul O'Loughlin, suspect de crimă în cazul Catherine McBride, spune el pentru casetofon. Prezenți pe durata interogatoriului sunt: detectiv inspector Ruiz, detectiv sergent John Keebal și reprezentantul legal al domnului profesor O'Loughlin, Simon Koch. Este ora 8.14.

Polițista verifică dacă merge casetofonul. Îi face semn lui Ruiz. El își pune ambele mâini pe masă și își împreunează degetele. Ochii i se fixează pe mine și nu spune nimic. Trebuie să recunosc că este o pauză foarte elocventă.

– Unde erai în seara de 13 noiembrie a acestui an?

– Nu-mi amintesc.

– Erai acasă cu soția ta?

– Nu.

– Deci asta-ți amintești, rostește cu sarcasm.

– Da.

– Ai lucrat în acea zi?

– Da.

– La ce oră ai părăsit biroul?

– Aveam o programare la doctor la ora patru.

Întrebările continuă la modul ăsta, cerând precizări. Ruiz încearcă să mă ţintuiască. Ştie, la fel ca mine, că a minţi este mult mai greu decât a spune adevărul. Diavolul stă în detalii. Cu cât te adânceşti mai mult într-o poveste, cu atât e mai greu să te ţii de ea. Se aseamănă cu o haină care te strânge tot mai tare, lăsându-ţi tot mai puţin spaţiu pentru mişcare.

În cele din urmă, întreabă despre Catherine. Tăcere. Mă uit la Simon, care nu zice nimic. Nu a spus nimic de când a început interogatoriul. La fel a făcut şi tânărul detectiv, stând deoparte, puţin în spatele lui Ruiz.

– O cunoşteai pe Catherine McBride?

– Da.

– Unde ai întâlnit-o prima dată?

Spun întreaga poveste despre automutilare şi despre şedinţele de consiliere, cum ea părea să se simtă mai bine şi cum, în cele din urmă, a părăsit spitalul Marsden. E ciudat să vorbeşti despre un caz clinic. Vocea mea sună oarecum strident, ca şi cum aş încerca prea tare să-i conving. Când termin, îmi deschid palmele ca să subliniez sfârşitul poveştii. Ştiu ce ar vrea Ruiz. Mai mult de atât.

– De ce nu le-ai spus autorităţilor de la spital despre Catherine?

– Îmi părea rău pentru ea. Mă gândeam că ar fi crud să vezi o asistentă dedicată slujbei sale că îşi pierde locul de muncă. Cui i-ar fi folosit?

– Acesta e singurul motiv?

– Da.

– Aveai o aventură cu Catherine McBride?

– Nu.

– Ai întreținut vreodată relații sexuale cu ea?

– Nu.

– Când i-ai vorbit ultima dată?

– Acum cinci ani. Nu îmi amintesc data exactă.

– De ce sunase Catherine la biroul tău în noaptea în care a murit?

– Nu știu.

– Mai avem o înregistrare telefonică. E clar că mai apelase numărul de încă două ori, în seara precedentă.

– Nu pot explica asta.

– Numele tău era în agenda ei.

Scutur din cap. Este un alt mister.

Ruiz lovește violent cu palma în masă. Toată lumea tresare, inclusiv Simon.

– Te-ai întâlnit cu Catherine în acea noapte.

– Nu.

– Ai ademenit-o să vină lângă Canalul Grand Union.

– Nu.

– Ai torturat-o.

– Nu.

– Asta e o tâmpenie! explodează el. Ai mințit, negat și conspirat ca să împiedici investigația. Ai ascuns intenționat informații și ți-ai petrecut ultimele trei săptămâni ca să construiești o șaradă elaborată despre un fost pacient, într-un efort de a ține poliția departe de tine.

Simon îmi atinge brațul. Vrea să tac. Îl ignor.

– Nu am atins-o pe Catherine. Nu am văzut-o. N-AI NICIO DOVADĂ!

– Vreau să vorbesc cu clientul meu, spune Simon, mai insistent.

La naiba cu asta! M-am săturat să fiu politicos.

– Ce motiv pauzibil aș fi putut avea ca s-o ucid pe Catherine? țip eu. Ai numele meu într-o agendă, un apel telefonic la biroul meu și niciun motiv. Fă-ți treaba. Găsește dovezi înainte să vii să mă acuzi pe mine.

Tânărul detectiv rânjește. Realizez că totuși ceva nu e în ordine. Ruiz deschide un dosar verde care stă pe masă, în fața lui. Din el, scoate o bucată de hârtie fotocopiată, pe care mi-o întinde.

– Aceasta este o scrisoare din data de 19 aprilie 1997. Este adresată administratorului-șef de la spitalul Royal Marsden. În această scrisoare, Catherine McBride face o declarație cum că ai fi abuzat-o sexual în biroul tău din spital. Afirmă că ai hipnotizat-o, i-ai mângâiat sânii și i-ai atins lenjeria intimă.

– Și-a retras plângerea. Ți-am spus asta.

Scaunul meu se răstoarnă cu zgomot și realizez că sunt în picioare. Tânărul detectiv e mai rapid decât mine. Mă măsoară de sus până jos și se zbârlește către mine.

Ruiz pare să tresalte de bucurie.

Simon mă prinde de braț.

– Profesore O'Loughlin, Joe, te sfătuiesc să taci.

– Nu vezi ce vor să facă? Răstălmăcesc faptele...

– Pun întrebări legitime.

Încep să mă alarmez. Ruiz are un motiv. Simon îmi așază scaunul. Mă holbez pierdut la peretele îndepărtat, copleșit de oboseală. Mâna stângă îmi tremură. Ambii detectivi se uită la

ea în tăcere. Mă așez și îmi vâr mâna între genunchi, ca s-o opresc din tremurat.

– Unde ai fost în seara de 13 noiembrie?

– În West End.

– Cu cine erai?

– Cu nimeni. M-am îmbătat. Tocmai primisem niște veşti proaste legate de sănătatea mea.

Declarația atârnă în aer ca o pânză de păianjen zdrențuită, care caută ceva de care să se agațe. Simon izbucnește primul și explică detectivilor că sufăr de boala Parkinson. Vreau să-l opresc. Este treaba *mea*. Nu caut milă.

Ruiz nu pierde nimic.

– Unul dintre simptome este pierderea memoriei?

Sunt atât de ușurat, încât râd. Nu voiam să mă trateze diferit.

– Mai exact, unde ai mers să bei? insistă Ruiz.

– În niște cafenele și baruri.

– Unde?

– În Leicester Square, Covent Garden...

– Ai putea numi câteva dintre baruri?

Clatin din cap.

– Poate cineva să confirme asta?

– Nu.

– La ce oră te-ai întors acasă?

– Nu m-am întors.

– Unde ți-ai petrecut noaptea?

– Nu-mi amintesc.

Ruiz se întoarce către Simon.

– Domnule Koch, poți, te rog, să-ți instruiești clientul...

– Clientul meu s-a făcut clar înțeles că nu-și amintește unde și-a petrecut noaptea. Este conștient că asta nu-l ajută în situația de față.

Expresia de pe chipul lui Ruiz e greu de citit. Se uită la ceasul de mână, anunță ora și oprește casetofonul. Interogatoriul s-a terminat. Mă uit de la o față la alta, întrebându-mă ce urmează să se întâmple. S-a sfârșit?

Tânăra polițistă se întoarce în cameră.

– Sunt pregătite mașinile? întreabă Ruiz.

Ea dă din cap și ține ușa deschisă. Ruiz se strecoară afară și tânărul detectiv îmi pune cătușele. Simon începe să protesteze și i se înmânează o copie a mandatului de percheziție. Adresa este scrisă cu litere mari pe ambele pagini. Mă duc acasă.

Cea mai vie amintire din copilăria mea legată de Crăciun este cea cu sceneta Nașterii de la serbarea școlii anglicane Sf. Augustin, în care jucam rolul unuia dintre cei trei magi. Motivul pentru care este atât de memorabilă e Russell Cochrane, care jucase rolul Pruncului Isus și era atât de emoționat, încât și-a udat pantalonii și urina s-a prelins pe partea din față a robei albastre a Fecioarei Maria. Jenny Bond, o Marie foarte drăguță, a fost atât de furioasă, încât l-a lovit pe Russell în cap și i-a tras un picior în testicule.

Un murmur colectiv s-a auzit din public, dar era acoperit de vaietele de durere ale lui Russell. S-a dus naibii tot spectacolul și cortina s-a lăsat mai repede.

Farsa din culise s-a dovedit chiar și mai incitantă. Tatăl lui Russell, un om mare cu un cap în formă de glonț, era

sergent de poliție și venea uneori la școală să ne vorbească despre siguranța pe străzi. A prins-o pe Jenny Bond în culise și a amenințat-o că o arestează pentru abuz. Tatăl lui Jenny a râs. A fost o mare greșeală. Sergentul Cochrane l-a încătușat și l-a târât pe Stafford Street până la secția de poliție, unde și-a petrecut noaptea.

Piesa noastră despre Naștere umpluse ziarele naționale. „Tatăl Fecioarei Maria arestat", spunea titlul din *The Sun*. *The Star* scrisese: „Pruncul Isus lovit în testicule!"

Mă gândesc din nou la asta din cauza lui Charlie. Mă va vedea în cătușe, târât de un polițist? Ce va crede atunci despre tatăl ei?

Mașina fără însemne a poliției urcă rampa parcării subterane. Stând lângă mine, Simon îmi pune o haină peste cap. Prin țesătura de lână, pot zări luminile aparatelor de fotografiat și reflectoarele reporterilor. Nu știu câți fotografi și cameramani sunt. Le aud vocile și simt cum mașina poliției accelerează și se îndepărtează.

Traficul e încetinit până la viteza melcului pe Marylebone Road. Pietonii par să ezite și să se holbeze. Sunt convins că se uită la mine, întrebându-se cine sunt și ce fac pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

– Pot să-mi sun soția? întreb eu.

– Nu.

– Nu știe că venim.

– Exact.

– Dar nu știe că am fost arestat.

– Trebuia să-i fi spus.

Îmi amintesc subit de birou. Am pacienți care trebuie să vină azi. Toate programările trebuie amânate.

– Pot să-mi sun secretara?

Ruiz se întoarce și mă privește peste umăr.

– Avem, de asemenea, un mandat de percheziție pentru biroul tău.

Dau să ripostez, dar Simon îmi atinge cotul.

– Asta face parte din procedură, șoptește el, încercând să mă liniștească.

Convoiul alcătuit din trei mașini de poliție parchează în mijlocul străzii noastre, blocând-o din toate direcțiile. Ușile sunt larg deschise și detectivii se împrăștie urgent, unii folosind aleea de pe cealaltă parte, ca să ajungă în grădina din spate.

Julianne răspunde la ușa principală. Poartă o pereche de mănuși de cauciuc roz. Un clăbuc de spumă i s-a agățat în păr, când ți-a dat bretonul într-o parte. Un detectiv îi întinde o copie a mandatului de percheziție. Nu se uită la el. Se concentrează asupra mea. Vede cătușele și privirea de pe fața mea. Ochii ei sunt măriți din cauza șocului și a lipsei de înțelegere.

– Ține-o pe Charlie înăuntru, strig eu.

Mă uit la Ruiz. Îl implor.

– Nu în fața fiicei mele. *Te rog.*

Nu văd nimic în ochii lui, dar caută în buzunarul jachetei și găsește cheia de la cătușe. Doi detectivi mă iau de brațe.

Julianne pune întrebări, ignorându-i pe ofițerii care trec pe lângă ea și intră în casă.

– Ce se întâmplă, Joe? Ce ai...?

– Poliția crede că sunt implicat în moartea lui Catherine.

– Cum? De ce? E ridicol. Îi ajutai cu investigația.

Ceva cade și se sparge la etaj. Julianne se uită sus și apoi din nou spre mine.

– Ce fac în casa noastră? întreabă ea, pe punctul de a izbucni plâns. Ce ai făcut, Joe?

Văd fața lui Charlie apărând din living. Dispare rapid, când se întoarce Julianne.

– Stai acolo, domnișoară, strigă ea, părând mai degrabă speriată decât furioasă.

Ușa principală e larg deschisă. Oricine trece poate vedea ce se întâmplă înăuntru. Dulapurile și sertarele de la etajul de deasupra sunt răvășite. Saltelele sunt trase și paturile la fel. Julianne nu știe ce să facă. Pe de o parte, ar vrea să împiedice ca locuința să-i fie vandalizată, dar cel mai mult vrea răspunsuri de la mine. Iar eu nu am niciunul.

Detectivii mă duc în bucătărie, unde îl găsesc pe Ruiz uitându-se prin ușile franțuzești spre grădină. Oameni cu lopeți și sape răscolesc pământul. Ruiz se apleacă peste leagănul lui Charlie, cu o țigară atârnându-i din gură. Se uită la mine prin fum, iscoditor și insolent. O urmă slabă de zâmbet îi răsare la colțurile gurii.

Se îndepărtează neîncrezător, lasă țigara să cadă pe pietriș, unde continuă să ardă. Apoi se întoarce și desface ambalajul de plastic ce înconjoară caloriferul.

– I-am interogat pe vecini, explică Ruiz. A fost văzut îngropând ceva în grădină.

– Un peștișor auriu.

Ruiz este totalmente derutat.

– Poftim?

Julianne râde de absurditatea situației. Parc-am fi într-un episod din *Monty Python.*

– I-a îngropat lui Charlie peștișorul, spune ea. Este sub prun, lângă hamsterul Harold.

Câțiva detectivi din spatele nostru nu-și pot stăpâni chicotelile. Ruiz e roșu de furie. Știu că nu ar trebui să-l întărât, dar mă simt bine râzând.

CAPITOLUL II

Salteaua s-a lăsat și o simt tare ca betonul sub șoldurile și umerii mei. Din momentul în care mă întind, sângele îmi zvâcnește în urechi și mintea începe să o ia razna. Vreau să stau liniștit. În loc de asta, vânez gânduri periculoase, care iau amploare în imaginația mea.

Până acum, Ruiz trebuie să o fi interogat deja pe Julianne. Să o fi întrebat unde am fost pe 13 noiembrie. Ea trebuie să-i fi spus că mi-am petrecut noaptea cu Jock. Nu știe că e o minciună. Va repeta ceea ce i-am spus eu.

De asemenea, Ruiz trebuie să fi vorbit și cu Jock, care îi va fi spus că am părăsit biroul lui pe la ora cinci în acea zi. Mă invitase să ieșim la un pahar, dar îl refuzasem. I-am spus că merg acasă. Niciuna dintre poveștile noastre nu se vor potrivi.

Julianne își petrece întreaga seară la secția de poliție, sperând să mă vadă. Ruiz i-a spus că are cinci minute la dispoziție, dar nu pot da ochii cu ea. Știu că asta e îngrozitor. Știu că probabil e speriată, confuză, furioasă și profund îngrijorată. Ea vrea doar o explicație. Vrea să mă audă spunându-i că va fi bine. Sunt mult mai speriat de ideea de a mă confrunta cu ea

decât cu Ruiz. Cum aş putea să-i explic ce e cu Elisa? Cum aş putea repara lucrurile?

Julianne mă întrebase dacă nu mi se părea ciudat că o femeie pe care nu o mai văzusem de cinci ani e omorâtă şi că apoi poliţia îmi cere să ajut să o identifice. La repezeală, i-am spus despre coincidenţe, că sunt doar câteva lucruri care se petrec simultan. Acum, coincidenţele încep să se adune. Care erau şansele ca Bobby să-mi fie trimis ca pacient? Sau ca şi Catherine să fi sunat la biroul meu în seara în care avea să moară? Când încetează coincidenţele să mai fie coincidenţe şi devin un tipar?

Nu sunt paranoic. Nu văd umbre zburând, şi nici nu îmi imaginez conspiraţii ciudate. Dar aici se întâmplă ceva mai important decât pare la prima vedere.

Adorm cu gândul ăsta şi, la un moment dat, în timpul nopţii, mă trezesc brusc, respirând greu şi cu inima bătându-mi foarte tare. Nu pot vedea cine sau ce mă urmăreşte, dar ştiu că e acolo, privindu-mă, aşteptând şi râzând de mine.

Fiecare sunet pare să se amplifice în celula mea îngustă. Mă întind şi ascult scârţâielile arcurilor de pat, apa trasă din cisternă, beţivii vorbind prin somn şi ecoul pantofilor gardienilor pe coridoare.

Azi e ziua cea mare. Poliţia fie mă va acuza, fie îmi va da drumul. Ar trebui să fiu mai agitat şi mai îngrijorat. De fapt, mă simt detaşat de tot de ce se întâmplă. Mă plimb prin celulă, gândindu-mă la cât de bizară poate fi viaţa. Mă gândesc la toate aceste răsturnări de situaţie şi întoarceri, la coincidenţe şi la ghinion, la greşeli şi neînţelegeri. Nu mă simt furios sau înverşunat. Am încredere în sistem. În curând, vor realiza

că dovezile împotriva mea nu sunt suficient de puternice. Va trebui să-mi dea drumul.

Acest soi de optimism mă lovește destul de ciudat dacă mă gândesc la cât de cinic sunt în ceea ce privește legea și ordinea. Oameni nevinovați sunt închiși zi de zi. Am văzut dovezile. Sunt incontestabile. Dar încă nu mi-e teamă că asta mi s-ar putea întâmpla chiar mie.

O învinovățesc pe mama și încrederea ei de neclintit în autorități precum polițiști, judecători și politicieni. A crescut într-un oraș din Cotswolds, unde polițistul satului mergea pe bicicletă, îi știa pe toți localnicii după nume și rezolva mai multe cazuri într-o jumătate de oră. Întruchipa corectitudinea și onestitatea. De atunci, în ciuda poveștilor obișnuite legate de faptul că poliția plantează probe, ia mită și falsifică declarații, mama nu și-a schimbat niciodată convingerile. „Dumnezeu a făcut mai mulți oameni buni decât răi", spune ea, ca și cum o numărătoare de capete ar scoate asta la iveală. Și ca și cum asta nu ar fi suficient, mai adaugă: „Își vor primi recompensa în rai".

O trapă se deschide în jumătatea de jos a ușii, iar o tavă de lemn este împinsă pe podea. Am o sticlă de plastic cu suc de portocale, niște nămol gri, care presupun că e o omletă, și două felii de pâine prăjită. Le pun deoparte și aștept să ajungă Simon.

Arată drăguț cu cravata lui roz, imprimată cu stejari și cu clopoței argintii. Este genul de cravată pe care mi-ar da-o Charlie de Crăciun. Mă întreb dacă Simon a fost căsătorit vreodată sau dacă are copii.

Nu poate sta mult. Trebuie să meargă la tribunal. Văd șuvițe din peruca lui ieșind afară din servieta diplomat. Îmi zice că poliția a cerut probe de păr și de sânge. Nu am nicio problemă cu asta. Cer, de asemenea, permisiunea să-mi interogheze pacienții, dar un judecător le-a refuzat accesul la dosarele mele. Bravo lui!

Cea mai mare noutate are legătură cu cele două telefoane pe care Catherine le dăduse la biroul meu. Meena, Dumnezeu să-i binecuvânteze șosetele de bumbac, le spusese detectivilor că vorbise de două ori cu Catherine la începutul lui noiembrie.

Uitasem în totalitate de asta. Meena dăduse un anunț în ziarul *The Gardian.* Căutam secretară cu experiență sau în domeniul medical o persoană care făcuse școala de surori medicale. Primiserăm mai mult de optzeci de răspunsuri.

Încep să-i explic asta lui Simon, devenind tot mai entuziasmat.

– Meena venise cu o listă scurtă, de douăsprezece persoane. Catherine trebuie să fi fost pe listă.

– Da. Probabil. Trebuie să fi fost. Asta ar explica telefonul. Meena va ști.

Oare Catherine știa că aplica să devină secretara *mea?* Meena trebuie să fi menționat numele meu. Poate Catherine voia să mă surprindă. Sau poate se gândea că nu o voi chema la interviu.

Simon își trece degetele peste cravată, ca și cum ar tăia-o.

– De ce o femeie care te-a acuzat de abuz sexual ar aplica să-ți devină secretară? zise el pe un ton de procuror.

– Nu am abuzat-o.

Nu comentează. În loc de asta, se uită la ceas și închide servieta.

– Nu cred că ar trebui să mai răspunzi la alte întrebări de-ale poliției.

– De ce?

– Te afunzi singur într-o groapă mai adâncă.

Simon își îmbracă haina și se apleacă să îndepărteze un fir de praf de pe suprafața ca de oglindă a pantofilor lui negri.

– Mai au opt ore. Dacă nu vin cu ceva nou, vei fi acasă diseară.

Stând pe patul supraetajat, cu mâinile sub cap, mă holbez la tavan. Cineva zgâriase într-un colț: „O zi fără soare e ca... o noapte". Tavanul trebuie să fie la o înălțime de trei metri și ceva. Cum Dumnezeu a reușit cineva să ajungă până acolo?

Este ciudat să fii închis departe de lume. Nu am habar ce s-a mai întâmplat în ultimele patruzeci și opt de ore. Mă întreb ce-am pierdut. Din fericire, părinții mei se întorseseră în Țara Galilor. Charlie intrase în vacanța de Crăciun; boilerul trebuie să fi fost reparat; Julianne trebuie să fi împachetat cadourile și să le fi pus sub brad. Jock trebuie să-și fi scos de la naftalină costumul de Moș Crăciun, ca să-și facă turul anual pe la saloanele de copii. Și mai e Bobby. Ce-o fi făcând el?

Cam pe la mijlocul după-amiezii, sunt dus iar în camera de interogatoriu. Ruiz și același detectiv sergent așteaptă. Simon apare fără răsuflare de la urcatul scărilor. Ține un sendviș într-o pungă de plastic și o sticlă cu suc de portocale.

– Un prânz întârziat, se scuză el.

Casetofonul e pornit.

– Profesore O'Loughlin, ajută-mă puțin, spune Ruiz, oferindu-mi un zâmbet politicos. Este adevărat că adesea criminalii se întorc la locul crimei?

Unde vrea să ajungă cu asta? Mă uit la Simon, care-mi face semn că ar trebui să răspund.

– Un „criminal cu semnătură" se întoarce uneori, dar este mai mult un mit urban.

– Ce este un „criminal cu semnătură"?

– Orice criminal are un tipar comportamental. Este ca o umbră criminală care e lăsată în urmă la locul crimei, o semnătură. Poate fi vorba despre modul în care înnoadă o funie sau așază un cadavru. Unii se simt obligați să se întoarcă la locul crimei.

– De ce?

– Sunt mai multe motive posibile. Poate vor să retrăiască și să-și imagineze ceea ce au făcut sau să ia un suvenir. Unii poate că se simt vinovați sau pur și simplu simt nevoia să se apropie.

– Acesta e și motivul pentru care adesea răpitorii se oferă să ajute le căutări?

– Da.

– Și incendiatorii, la stingerea focului?

Eu încuviințez. Sergentul tace ca o statuie de pe Insula Paștelui, Ruiz deschide un dosar și scoate câteva fotografii.

– Unde ai fost pe 24 noiembrie, duminică?

Deci asta era, asta e ceea ce găsise.

– Îmi vizitam străbătușa.

O licărire de entuziasm fulgeră în ochii lui.

– La ce oră era asta?

– Dimineața.

– Unde locuieşte?

– La cimitirul Kensal Green.

Adevărul îl dezamăgeşte.

– Avem imagini cu maşina ta aflată în zona de parcare, zise el, împingând fotografiile pe masă.

În fotografie sunt eu, punând o cutie cu frunze pe braţele întinse ale lui Charlie.

Ruiz mai scoate o coală de hârtie.

– Îţi aminteşti cum am descoperit cadavrul?

– Ai spus că un câine a scurmat.

– Cel care a sunat nu a lăsat un nume sau un număr de telefon. A sunat de la cabina unui telefon public, de lângă intrarea în cimitir. Ai văzut pe cineva în zona respectivă?

– Nu.

– Ai folosit acel telefon?

Doar nu sugerează că am sunat eu?!

– Spuneai că ucigaşul cunoştea îndeaproape zona.

– Da.

– Cum ţi-ai descrie cunoştinţele legate de acel loc?

– Inspectore, cred că îmi dau seama unde vrei să ajungi cu asta. Chiar dacă aş fi ucis-o pe Catherine şi aş fi îngropat-o în canal, crezi că mi-aş fi adus soţia şi fiica să vadă cum e scoasă afară?

Ruiz închide cu zgomot dosarul, mârâind:

– Eu pun nenorocitele de întrebări. Tu fă-ţi griji pentru răspunsuri.

Simon intervine.

– Poate că ar trebui să ne liniştim cu toţii...

Ruiz se apleacă peste masă către mine, până ce îi văd capilarele de sub pielea de pe nas. Jur că poate respira prin porii aceia.

– Eşti de acord să vorbeşti cu mine fără ca avocatul tău să fie prezent?

– Dacă opreşti caseta.

Simon obiectează şi vrea să-mi vorbească între patru ochi. Afară, pe hol, avem parte de un schimb sincer de păreri. Îmi spune că sunt prost. Sunt de acord. Dar dacă îl pot face pe Ruiz să mă asculte, poate îl pot convinge să-l verifice din nou pe Bobby.

– Vreau să fie notat că te-am avertizat în legătură cu asta.

– Nu-ţi face griji, Simon. Nimeni nu te va învinovăţi pe tine.

Ruiz mă aşteaptă. O ţigară stă aprinsă în scrumieră. Se uită la ea intens, privind-o cum arde. Fumul gri formează întâmplător un turn care se va răsturna la prima răsuflare.

– Credeam că te laşi de fumat.

– Asta fac. Îmi place să privesc.

Ţigara se stinge şi Ruiz împinge scrumiera la o parte. Încuviinţează.

Camera pare atât de încăpătoare când suntem doar noi doi înăuntru! Ruiz îşi dă scaunul în spate şi îşi pune picioarele pe masă. Ghetele lui negre au tocurile scâlciate. Pe o şosetă, pe albul gleznei, este o urmă de cremă de pantofi.

– Am mers cu fotografiile tale prin toate cafenelele şi barurile din Leicester Square şi din Charing Cross, spune el. Niciun barman şi nicio chelneriţă nu-şi amintesc de tine.

– Sunt uşor de uitat.

– Vom merge din nou în seara asta. Poate cineva își va aminti. Într-un fel, n-aș crede. Nu cred că ai fost nici măcar aproape de West End.

Nu răspund.

– Am arătat fotografii cu tine și obișnuiților clienți ai hotelului Grand Union. Nimeni nu-și amintește să te fi văzut acolo. Și-au amintit-o pe Catherine. Era îmbrăcată foarte frumos, conform câtorva dintre membrii personalului. Unul dintre ei s-a oferit să-i aducă ceva de băut, dar a refuzat, spunând că așteaptă pe cineva. Erai tu?

– Nu.

– Cine era?

– Încă mai cred că Bobby Moran.

Ruiz dă drumul unui chiorăit încet care se sfârșește cu o tuse de salahor.

– Nu te lași, nu-i așa?

– Catherine nu a murit în noaptea în care a dispărut. Corpul ei nu a fost găsit timp de unsprezece zile. Cel care a torturat-o a avut nevoie de multă vreme ca să-i distrugă spiritul. Poate zile. Bobby ar fi putut-o face.

– Nimic nu îl indică pe el.

– Cred că o știa.

Ruiz râde ironic.

– Asta e diferența dintre ceea ce fac eu și ceea ce faci tu. Tu îți bazezi concluziile pe modele empirice. O poveste care te face să plângi în hohote, despre o copilărie groaznică, și ești în stare să trimiți pe cineva la terapie pentru ani de zile. Eu lucrez cu fapte și chiar acum toate duc la tine.

– Dar intuiția? Instinctul? Credeam că detectivii le folosesc tot timpul.

– Nu când încerc să obțin aprobare pentru un buget de supraveghere.

Stăm în tăcere, măsurând golul dintre noi. În cele din urmă, Ruiz vorbește:

– Am vorbit cu soția ta, ieri. Te-a descris ca fiind puțin distant în ultima vreme. I-ai sugerat să mergeți toți într-o călătorie în... America. Nu a putut explica de ce.

– Nu avea nicio legătură cu Catherine. Voiam să văd mai mult lumea.

– Înainte de a fi prea târziu, spune el, înmuindu-și vocea. Vorbește-mi despre Parkinson. Trebuie să fie destul de greu să primești vești din astea, mai ales când ai o soție care arată bine, o fiică tânără, o carieră de succes. Câți ani vei pierde? Zece? Douăzeci?

– Nu știu.

– Îmi imaginez că veștile de genul ăsta pot face pe cineva să se întoarcă împotriva lumii. Ai lucrat cu bolnavi de cancer. Spune-mi tu. Devin mai înverșunați și se simt trădați?

– Unii, da.

– Pariez că unora le vine să spargă totul în jurul lor. Vreau să spun, de ce li se întâmplă asta tocmai lor, nu-i așa? Ce-ai face într-o situație ca asta? Te-ai resemna sau ți-ar veni să te revolți? Ai putea încheia socoteli mai vechi și face amendamente. Nu e nimic rău în a-ți face puțină dreptate, dacă asta e singura posibilitate.

Mă amuză încercarea lui stângace de psihanaliză.

– Asta ai face tu, inspectore? Lui Ruiz îi ia câteva momente până să-şi dea seama că acum îl analizez eu. Crezi că spiritul vindicativ ar putea pune stăpânire pe tine?

Pentru o clipă pare să ezite. Vrea să meargă mai departe, să schimbe subiectul, dar mai întâi vreau să-i explic cum stă treaba cu oamenii cu boli în stadiu terminal sau incurabile. Da, unora le vine să urle de disperare. Însă amărăciunea şi furia dispar. În loc să-şi plângă de milă, înfruntă boala şi merg mai departe. Şi încearcă să se bucure de fiecare clipă care le-a mai rămas.

Lăsându-şi picioarele pe podea, Ruiz îşi pune mâinile pe masă şi se ridică. Nu se uită la mine în timp ce vorbeşte.

– Vreau să te acuz de crimă, dar procurorul spune că nu am suficiente dovezi. Are dreptate, dar şi eu am. Voi căuta în continuare, până voi mai găsi. E doar o chestiune de timp.

Priveşte în gol.

– Nu prea mă placi, nu-i aşa? întreb eu

– Nu în mod deosebit.

– De ce?

– Pentru că te gândeşti că sunt un poliţai tâmpit care nu citeşte cărţi şi crede că teoria relativităţii are legătură cu cosangvinizarea.

– Nu e adevărat.

Ridică din umeri şi apasă pe clanţa uşii.

– Cât din asta este ceva personal? întreb eu.

Răspunsul lui răzbate prin uşa care se închide:

– Nu te flata singur.

CAPITOLUL III

Aceeași polițistă care a fost umbra mea în ultimele patruzeci de opt de ore îmi înmânează racheta de tenis și un colet care conține ceasul meu, portofelul, verigheta și șireturile. Trebuie să-mi număr banii, inclusiv mărunțișul, și să semnez.

Ceasul de pe peretele din camera de acuzare arată că e ora 9.45. Ce zi este? Miercuri. Șapte zile înainte de Crăciun. Un brad mic argintiu este așezat în fața ghișeului, decorat cu o sumedenie de globuri și cu o stea șubredă. În spate, atârnând pe perete, se află un afiș pe care scrie „Pace și prosperitate tuturor!"

Polițista se oferă să-mi cheme un taxi. Aștept la recepție până ce șoferul claxonează. Sunt obosit, murdar și miros a transpirație. Ar trebui să merg acasă, însă, când mă așez pe scaunul din spate al taxiului, simt cum mă părăsește curajul. Aș vrea să-i spun șoferului să o ia în direcția opusă. Nu vreau să dau ochii cu Julianne. Semantica nu va merge în cazul ei. Doar purul adevăr.

Nu am iubit pe nimeni niciodată așa cum o iubesc pe ea, până să se nască Charlie. Nu există nicio scuză pentru faptul că am înșelat-o. Știu ce vor spune oamenii. O vor numi clasica paranoia a vârstei mijlocii. Am atins patruzeci de ani,

temându-mă de moarte, am avut o aventură de o noapte. Sau o vor pune pe seama autocompătimirii. În aceeași zi în care am aflat că sufăr de o afecțiune neurologică progresivă, m-am culcat cu o altă femeie, luându-mi porția de sex și entuziasm înainte ca trupul să mă lase.

Nu am nicio scuză pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu a fost un accident sau un moment de nebunie. A fost o greșeală. A fost sex. Au fost lacrimi, spermă și o altă femeie.

Jock tocmai îmi dăduse veștile proaste. Stăteam în biroul lui, incapabil să mă mișc.

Jock îmi propusese să mergem să bem ceva. L-am refuzat. Aveam nevoie de aer. În următoarele câteva ore am colindat prin West End, vizitând barurile și încercând să mă simt ca orice persoană care bea câteva pahare pentru a se relaxa.

Inițial, credeam că vreau să fiu singur. Apoi, am realizat că de fapt am nevoie să vorbesc cu cineva. Cineva care nu făcea parte din viața mea perfectă: cineva care nu o știa pe Julianne sau pe Charlie, sau pe vreun prieten ori alt membru al familiei. Așa am ajuns la ușa Elisei. Nu a fost un accident. Am căutat-o.

La început, doar am vorbit. Am vorbit ore în șir. (Probabil că Julianne va spune că asta face ca infidelitatea mea să fie și mai gravă, pentru că a fost mai mult decât o poftă masculină insațiabilă de sex.) Despre ce am vorbit? Amintiri din copilărie. Vacanțe preferate. Cântece speciale. Poate niciuna dintre astea. Cuvintele nu au fost importante. Elisa știa că sufăr, dar nu mă întrebase de ce. Știa că ori îi voi zice, ori ba. Nu avea nicio importanță pentru ea.

Îmi amintesc foarte puțin din ceea ce s-a întâmplat apoi. Ne-am sărutat. Elisa m-a pus peste ea. Tocurile ei se înfigeau

în spatele meu. Se mișca atât de încet în timp ce mă primea în ea. Am gemut când am ejaculat și durerea a dispărut.

Mi-am petrecut noaptea acolo. A doua oară, am luat-o *eu*. Am pus-o jos și am intrat în ea brutal, făcându-i șoldurile să tresară și sânii să tremure. Când s-a terminat, șervețele albe și pline de spermă zăceau pe podea ca niște frunze căzute.

Chestia ciudată e că mă așteptam să fiu cuprins de vinovăție sau de îndoială. Să mă simt normal nu intra în calculele mele. Eram convins că Julianne va vedea direct prin mine. Nu era nevoie să-mi miroasă hainele sau să găsească ruj pe gulerul meu. În schimb, va ști intuitiv, întocmai cum pare să știe totul despre mine.

Nu m-am considerat niciodată o persoană care își asumă riscuri sau cineva care simte adrenalina atunci când se apropie de marginea prăpastiei. O dată sau de două ori, la universitate, înainte să o cunosc pe Julianne, mai avusesem parte de aventuri de o noapte. Atunci păreau naturale. Jock avea dreptate. Fetele stângace erau mai ușor de dus în pat. Asta era altceva.

Taximetristul e fericit să scape de mine. Stau pe trotuar și privesc spre casa mea. Singura lumină care se vede e cea de la bucătărie, pe partea laterală.

Cheia alunecă în broască. Cum pășesc înăuntru, zăresc silueta lui Julianne într-un dreptunghi de lumină din partea îndepărtată a holului. Stă în pragul ușii de la bucătărie.

– De ce nu m-ai sunat? Te-aș fi luat eu...

– Nu voiam ca Charlie să vină la secția de poliție.

Nu îi pot vedea chipul. Vocea ei pare în regulă. Îmi pun jos echipamentul de tenis și mă îndrept către ea. Părul ei negru este ciufulit, iar sub ochi are pungi din cauza lipsei de somn.

Când încerc să o îmbrățișez, se îndepărtează. Abia poate să mă privească.

Nu este vorba doar despre o minciună. I-am adus polițiștii în casă, să deschidă sertarele, să se uite pe sub paturi, să îi umble prin lucrurile personale. M-au văzut vecinii în cătușe. Grădina noastră a fost răscolită. A fost interogată de detectivi și i s-au pus întrebări legate de viața noastră sexuală. A așteptat ore întregi în secția de poliție sperând să mă vadă, doar ca să fie întoarsă din drum, nu de autorități, ci de mine. Toate astea și nici măcar un telefon sau un mesaj care să o ajute să înțeleagă.

Mă uit la masa de bucătărie și văd o grămadă de ziare împrăștiate. Paginile sunt deschise la aceeași poveste. „Psiholog arestat în cazul uciderii lui McBride" scrie un titlu. „Psiholog celebru reținut" spune altul. Sunt fotografii cu mine stând pe bancheta din spate a mașinii de poliție, cu haina lui Simon peste capul meu. Par vinovat. Pune o haină peste capul Maicii Tereza și până și ea ar părea vinovată. De ce fac suspecții asta? Ar fi cu siguranță mai bine dacă ar zâmbi și ar face cu mâna.

Mă așez pe scaun și mă uit peste articole. Unul dintre ziare a folosit o fotografie de pe telefon, cu mine pe acoperișul de la Marsden, cu Malcolm prins în ham, în fața mea. O a doua fotografie mă arată acoperit cu haina. Mâinile îmi sunt încătușate și le țin în poală. Mesajul e clar: M-am transformat din erou în nimeni.

Julianne umple ceainicul electric și scoate două căni. Poartă colanți negri și un pulover foarte lung, pe care i l-am luat de la Camden Market. I-am spus că era pentru mine, dar știam ce se va întâmpla. Mereu îmi împrumută puloverele. Spune că îi place cum miros.

– Unde e Charlie?

– Doarme. E aproape unsprezece.

Când fierbe apa, umple fiecare cană și pune pliculețele de ceai. Pot simți aroma de mentă. Julianne are un dulap plin cu diverse ierburi pentru ceaiuri. Stă în fața mea. Se uită lung la mine, cu ochii lipsiți de orice emoție. Abia își mișcă încheieturile, întorcându-și palmele în sus. Cu acest semn discret mă avertizează că așteaptă să-i explic.

Aș vrea să-i spun că a fost doar o neînțelegere, dar mă tem că va suna banal. În loc de asta, mă rezum la poveste sau la ceea ce știu din ea. Îi spun cum Ruiz crede că am legătură cu moartea lui Catherine, pentru că numele meu apăruse în agenda pe care o recuperase din canal. Și cum Catherine venise la Londra pentru un interviu de angajare ca să fie secretara mea. Nu știusem despre asta. Meena pregătise lista. Catherine trebuie să fi văzut anunțul.

Julianne e cu un pas în fața mea.

– Acesta nu poate fi unicul motiv pentru care te-au arestat.

– Nu. Înregistrările telefonice arată că ea a sunat la mine la birou în seara în care a fost ucisă.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu. Aveam o programare la Jock. Atunci mi-a spus despre... știi tu ce.

– Cine a răspuns la telefon?

– Nu știu. Meena plecase acasă devreme, spun eu, coborându-mi privirea. Au dat de plângerea de abuz sexual. Ei bănuiesc că aveam o aventură cu ea. Că mă amenințase să-mi distrugă cariera și mariajul.

– Dar a retras plângerea.

– Știu, dar vezi și tu cum pare asta.

Julianne își pune cana pe mijlocul mesei și se ridică. Mă simt puțin mai relaxat, pentru că nu se mai holbează la mine. Chiar dacă nu mă uit la ea, știu exact unde stă, lângă ușile franțuzești, uitându-se, prin reflecția ei, la bărbatul pe care credea că-l cunoaște și care stă la masă.

– Mi-ai spus că erai cu Jock. Ai zis că te-ai îmbătat. Știam că minți. Am știut mereu.

– M-am îmbătat, dar nu cu Jock.

– Cu cine erai?

Întrebarea e scurtă, tăioasă și la subiect. Asta o caracterizează pe Julianne: e spontană și directă, și fiecare propoziție de-a ei are o țintă precisă.

– Mi-am petrecut noaptea cu Elisa Velasco.

– Te-ai culcat cu ea?

– Da.

– Ai făcut sex cu o prostituată?

– Nu mai este prostituată.

– Ai folosit prezervativ?

– Ascultă-mă, Julianne. Nu mai este prostituată de mulți ani.

– AI... FOLOSIT... PREZERVATIV?

Fiecare cuvânt e foarte clar articulat. Stă aplecată peste scaunul meu. Ochii îi sunt plini de lacrimi.

– Nu.

Îmi dă o palmă cu forța întregului ei corp. Mă întorc într-o parte, ținându-mă de obraz. Simt gustul de sânge în interiorul gurii și aud un sunet ascuțit în urechile mele.

Mâna lui Julianne e pe coapsa mea. Vocea ei e moale:

– Te-am lovit prea tare? Nu sunt obișnuită cu asta.

– Sunt bine, o asigur.

Mă plesnește din nou, de data asta chiar mai tare. Sfârșesc în genunchi, uitându-mă la parchetul lustruit.

– Ticălos egoist, prost, laș, mincinos!

Își scutură mâna de durere.

Sunt acum o țintă neajutorată și incapabilă să se miște. Mă lovește cu pumnul în spate. Strigă:

– O prostituată! Fără prezervativ! Și apoi ai venit acasă și mi-ai tras-o mie!

– Nu! Te rog! Nu înțelegi...

– Ieși afară! Nu ai ce căuta în casa asta! N-ai să mă mai vezi! N-ai s-o mai vezi pe Charlie.

Mă ghemuiesc jos, simțindu-mă mizerabil. Se întoarce și se îndepărtează pe coridor, până în camera din față. Mă ridic și o urmez, disperat după un semn că nu e ăsta sfârșitul.

O găsesc îngenuncheată în fața bradului de Crăciun, cu o pereche de foarfece de grădină în mâini. Aproape că a tăiat de tot a treia coroană a bradului, din partea de sus. Acum arată ca un abajur mare și verde.

– Îmi pare foarte rău.

Nu răspunde.

– Te rog, ascultă-mă!

– De ce? Ce îmi vei spune? Că mă iubești? Că nu a însemnat nimic? Că *i-ai tras-o* ei și apoi *ai făcut dragoste* cu mine?

Asta e dificultatea când te certi cu Julianne. Dă drumul la atâtea acuzații deodată, încât niciun răspuns nu le poate satisface pe toate în același timp. Și, în momentul în care începi să separi întrebările, te lovește din nou, cu o nouă serie.

Plânge acum. Lacrimile îi strălucesc în lumina lămpii, ca un șir de mărgele pe obrajii ei.

– Am făcut o greșeală. Când Jock mi-a spus despre Parkinson, am simțit-o ca pe o condamnare la moarte. Totul avea să se schimbe. Toate planurile noastre. Viitorul. Știu că am spus altceva. Nu e adevărat. De ce să primesc viața pe care o am și apoi să mă trezesc cu boala asta? De ce să mi se dea șansa să mă bucur de frumusețea ta și a lui Charlie, și apoi să îmi fie luate? Este ca și cum i-ai arăta cuiva o bucată din ceea ce poate fi viața și, la următoarea respirație, să îi spui că nu se poate întâmpla niciodată.

Îngenunchez lângă ea, genunchii mei aproape atingându-i pe ai ei.

– Nu am știut cum să-ți spun. Aveam nevoie de timp să mă gândesc. Nu puteam vorbi cu prietenii sau cu părinții, cărora le-ar fi părut rău pentru mine și mi-ar fi ținut discursuri de încurajare și zâmbete brave. De asta am mers la Elisa. Este o străină, dar, în același timp, o prietenă. E o femeie cumsecade.

Julianne își șterge lacrimile cu mânecile puloverului și se uită la șemineu.

– Nu plănuisem să mă culc cu ea. Pur și simplu s-a întâmplat. Aș vrea să pot schimba asta. Nu avem o aventură. A fost o noapte.

– Dar Catherine McBride? Cu ea te-ai culcat?

– Nu.

– Atunci de ce aplicase să fie secretara ta? Ce a făcut-o să creadă că i-ai da un loc de muncă după ce ne-a făcut să trecem prin atâtea?

– Nu știu.

Julianne se uită la mâna ei julită și apoi la obrazul meu.

– Ce vrei, Joe? Vrei să fii liber? Vrei să faci față singur?

– Nu vreau să vă trag pe tine și pe Charlie după mine.

Tonul meu plângăreț o înfurie. Își strânge pumnii de frustrare.

– De ce trebuie să fii întotdeauna atât de-al dracului de sigur pe tine? De ce nu poți recunoaște că ai nevoie de ajutor? Știu că ești bolnav. Știu că ești obosit. Ei bine, uite ceva nou: toți suntem bolnavi și toți suntem obosiți. M-am săturat să fiu marginalizată și sunt sătulă să fiu dată la o parte. Acum, vreau să pleci.

– Dar te iubesc.

– Pleacă!

– Ce va fi cu noi? Cu Charlie?

Îmi aruncă o privire rece, fixă.

– Poate că încă te iubesc, Joe, dar, în acest moment, nu te pot suporta.

CAPITOLUL IV

Când termin cu împachetatul, ieşitul pe uşă şi mersul cu taxiul până la Jock mă fac să mă simt ca în prima zi de şcoală. Abandonat. O singură amintire îmi vine în minte, cu toată lumina şi umbra realităţii. Stau pe scările din faţă de la Charterhouse, în timp ce tata mă îmbrăţişează şi simte hohotele de plâns în pieptul meu. „Nu în faţa mamei tale", îmi şopteşte. Se întoarse să plece şi îi spune mamei: „Nu în faţa copilului", în timp ce ea îşi şterge ochii plini de lacrimi.

Jock insistă că mă voi simţi mai bine după un duş, un bărbierit şi o masă decentă. Comandă mâncare de la localul indian din apropiere, dar eu adorm pe canapea înainte să sosească. Mânâncă singur.

În lumina slabă care se întrezăreşte printre jaluzele, pot vedea tăvi din staniol aşezate lângă chiuvetă, mânjite cu sos portocaliu-gălbui. Telecomanda televizorului mă înţeapă în spate, iar ghidul TV este înghesuit sub capul meu. Nu ştiu cum de am reuşit să adorm.

Mă gândesc întruna la Julianne şi la privirea pe care mi-a aruncat-o. Era mai mult decât dezamăgire. Tristeţea nu e un cuvânt suficient. Era ca şi cum ceva din ea ar fi îngheţat. Foarte

rar ne certăm. Julianne se ceartă cu pasiune și emoție. Dacă încerc să fac pe spiritualul sau mă arăt indiferent, mă acuză de aroganță și îi văd durerea în ochi. De data aceasta am văzut doar un gol imens. Un spațiu vast, bătut de vânturi, în care cineva ar putea muri încercând să-l treacă.

Jock e treaz. Îl aud cântând sub duș. Încerc să-mi pun picioarele pe podea, dar nu se întâmplă nimic. Pentru o fracțiune de secundă, mă tem că am paralizat. Apoi realizez că simt greutatea păturii. Concentrându-mi gândurile, în sfârșit îmi fac picioarele să răspundă.

Bradichinezia devine tot mai evidentă. Stresul este un factor agravant în cazul bolii Parkinson. Ar trebui să dorm foarte mult, să fac exerciții în mod regulat și să încerc să nu mă îngrijorez pentru nimic.

Da, vezi să nu!

Jock locuiește într-un bloc vechi cu apartamente cu vedere spre Hampstead Heat. La parter este un portar care îți ține umbrela deasupra capului atunci când plouă. Poartă uniformă și li se adresează oamenilor cu „domnule" sau „doamnă". Jock și a doua lui nevastă dețineau tot etajul de sus, dar, de la divorț, Jock abia își permite un apartament cu un dormitor. A trebuit, de asemenea, să-și vândă Harley-ul și să-i cedeze ei casa de la Cotswolds. De câte ori vede vreo mașină sport scumpă, susține că e a Natashei.

„Când privesc înapoi, realizez că nu fostele neveste mă speriau, ci soacrele", afirmă el. De la divorț a devenit, cum ar spune Jeffrey Bernard, un musafir rătăcit la cină, care privește din afară, și o muscă pe peretele căsniciei altora.

Eu și Jock ne-am cunoscut cu mult înainte de universitate. Același obstetrician, în același spital, ne-a moșit pe amândoi în aceeași zi, la diferență de numai opt minute. Asta se întâmpla pe 18 august 1960, la maternitatea spitalului Queen Charlotte, în Hammersmith. Mamele noastre au împărțit același salon, doctorul trebuia să fugă de la un pat la altul.

Eu am venit pe lume primul. Jock avea un cap așa de mare, încât a rămas înțepenit și a fost nevoie să-l scoată afară cu forcepsul. Ocazional, mai glumește în legătură cu faptul că a ieșit al doilea, și cu încercarea de a recupera. În realitate, competiția cu el nu e niciodată o glumă. Probabil că am stat unul lângă altul în salonul de nou-născuți. Probabil că ne priveam reciproc sau ne țineam treji unul pe celălalt.

Se vorbește despre separarea experienței individuale. Noi ne-am început viețile la opt minute diferență, dar nu ne-am reîntâlnit decât peste nouăsprezece ani. Julianne spune că soarta ne-a readus împreună. Poate că are dreptate. În afară de faptul că am fost ținuți cu capul în jos și loviți la fund de către același doctor, am avut foarte puține lucruri în comun. Nu-mi pot explica de ce eu și Jock am devenit prieteni. Ce ofer eu acestui parteneriat? El era foarte popular în campus, întotdeauna invitat la cele mai bune petreceri, și flirta cu cele mai drăguțe fete. Profitul meu era evident, dar el ce primea în schimb? Poate la asta se referă alții când spun că oamenii pur și simplu se înțeleg bine.

Cu mult timp în urmă ne mai certam pe unele teme de politică și, uneori, chiar de morală, dar asta nu ne-a pus la încercare prietenia. Mi-a fost cavaler de onoare la nuntă, iar eu i-am fost cavaler de onoare la ambele nunți. Avem fiecare chei

de la casa celuilalt și copii ale testamentelor. Trecutul comun creează o legătură puternică, dar nu e vorba doar despre asta.

Jock, cu toată fronda lui de dreapta, e de fapt un sentimental, care a donat mai mulți bani pentru actele de caritate decât a cheltuit cu vreuna din fostele lui soții. În fiecare an organizează o strângere de fonduri pentru spitalul Great Ormond Street și nu a pierdut niciun maraton din Londra în ultimii cincisprezece ani. Anul trecut, a împins un pat de spital plin cu asistente medicale „obraznice" în dresuri și jartiere. Arăta mai mult a Benny Hill decât a dr. Kildare.

Jock iese din baie cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Merge desculț de-a lungul livingului, până în bucătărie. Aud cum se deschide și apoi se închide ușa frigiderului. Taie portocale și apoi dă drumul unui storcător de fructe de mărime industrială. Bucătăria este plină de gadgeturi. Are o mașină de râșnit cafea, o alta ca să o cearnă și o a treia, care arată mai mult ca o cochilie decât ca un filtru, ca să o prepare. Știe să facă vafe, brioșe, clătite și poate prepara ouăle în douăsprezece moduri diferite.

E rândul meu să merg la baie. Oglinda este aburită. O șterg cu colțul unui prosop, făcând un cerc suficient de mare ca să-mi văd fața. Arăt extenuat. Efectul știrilor pe care le-am văzut la televizor miercuri noaptea mi s-a imprimat parcă pe obrazul drept. Îmi șterg fața cu un prosop umed.

Sunt mai multe gadgeturi pe pervazul de la geam, inclusiv un dispozitiv de tuns părul nazal care funcționează pe bază de baterie și bâzâie ca o albină dementă, prinsă într-o sticlă. Are o mulțime de mărci de șampon. Îmi amintește de casa

mea. Mereu o tachinez pe Julianne în legătură cu loțiunile și cremele care ocupă fiecare centimetru liber al băii noastre. Undeva, printre toate aceste cosmetice, am un aparat de ras de unică folosință, un tub de spumă de ras și un deodorant. Din nefericire, să le iau presupune să-mi asum riscul unui efect de domino care va răsturna toate sticlele din baie.

Jock îmi dă un pahar cu suc de portocale și stăm în liniște, uitându-ne la filtru.

– Aș putea s-o sun eu, sugerează el.

Scutur din cap.

– Aș putea să-i spun cum te învârți pe-aici... inutil pentru toată lumea... pierdut... dezolat...

– Nu ar schimba nimic.

Întreabă despre ceartă. Vrea să știe ce a supărat-o. Arestare, titlurile ziarelor sau faptul că am mințit-o?

– Minciuna.

– Mi-am imaginat.

El continuă să mă preseze pentru a obține detalii. Nu vreau să ajung acolo, dar povestea iese în timp ce cafeaua mi se răcește. Poate că Jock mă poate ajuta să dau un sens situației.

Când ajung la partea legată de vederea trupului lui Catherine la morgă, realizez dintr-odată că e posibil ca el s-o fi cunoscut. Cunoștea mult mai multe asistente de la spitalul Marsden decât mine.

– Da, mă gândeam la asta, spune el, dar n-am recunoscut-o din fotografia din ziar. Poliția voia să știe dacă ai stat cu mine în noaptea în care a fost ucisă, adaugă el.

– Îmi cer scuze pentru asta.

– Unde erai?

Mă încrunt.

– Înseamnă că e adevărat. Ai călcat puțin pe alături.

– Nu e așa.

– Niciodată nu e, bătrâne.

Jock revine la rutina lui școlărească, dorind să afle toate detaliile picante. Nu voi marșa, ceea ce-l face să devină morocănos.

– Deci, de ce nu le-ai putut spune polițiștilor unde ai fost?

– Prefer să nu spun.

Nemulțumirea îi apare pe față. Nu împinge lucrurile mai departe. În loc de asta, schimbă strategia și mă ceartă că nu am vorbit cu el mai devreme. Dacă voiam să îmi ofere un alibi, i-aș fi putut măcar spune.

– Dacă m-ar fi întrebat Julianne? Aș fi putut s-o liniștesc. Și puteam să le spun polițiștilor că ai fost cu mine, în loc să te arunc în rahat.

– Ai spus adevărul.

– Aș fi mințit pentru tine.

– Dar dacă am ucis-o eu?

– Tot aș fi mințit pentru tine. Ai face la fel pentru mine.

Neg printr-o mișcare de cap.

– Nu aș minți pentru tine dacă aș ști că ai ucis pe cineva.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și rămân așa. Apoi râde și se încruntă.

– Nu vom ști niciodată.

CAPITOLUL V

La birou, traversez holul de la intrare conştient că agenţii de securitate şi recepţionerul se holbează la mine. Iau liftul până sus, unde o găsesc pe Meena în sala goală de aşteptare.

– Unde e toată lumea?

– Au anulat programările.

– Toţi?

Mă aplec peste biroul ei şi mă uit peste programările de azi. Toate numele sunt tăiate cu linie roşie. Cu excepţia celui al lui Bobby Moran.

Meena vorbeşte în continuare:

– Mama domnului Lilley a murit. Hannah Barrymore are gripă. Zoe trebuie să aibă grijă de copiii surorii ei...

Ştiu că încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

Pun degetul pe numele lui Bobby şi îi cer să îl şteargă de pe listă.

– Dar nu a sunat.

– Ai încredere în mine.

În ciuda tuturor eforturilor Meenei de a face curat, biroul meu este vraişte. Dovezile căutărilor poliţiei sunt peste tot, inclusiv în pudra de grafit folosită pentru luarea amprentelor.

– Nu ți-au luat niciun dosar, dar unele dintre acestea au fost împrăștiate.

Îi spun să nu-și facă probleme. Notițele încetează să mai fie importante dacă nu mai am pacienți. Meena stă lângă ușă, încercând să spună ceva pozitiv.

– Ți-am făcut probleme?

– Ce vrei să spui?

– Fata care aplicase pentru locul de muncă... Cea care a fost ucisă... Trebuia să procedez altfel?

– Absolut deloc.

– O știai?

– Da.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Asta e prima dată când cineva conștientizează că moartea lui Catherine ar fi putut să mă întristeze. Toți ceilalți s-au purtat ca și cum nu aș avea niciun fel de sentiment. Poate cred că am un mod special de a înțelege necazul sau vreun fel de control asupra lui. Dacă despre asta e vorba, atunci se înșală. Să ajung să-mi cunosc pacienții – asta e meseria mea. Învăț despre cele mai profunde temeri și secrete ale lor. O relație profesională devine una personală. Nu se poate în alt fel.

O întreb pe Meena despre Catherine. Cum i s-a părut la telefon? A pus întrebări legate de mine? Poliția luase scrisoarea de intenție și CV-ul ei, dar Meena păstrase niște copii ale CV-ului.

Mi-l aduce și mă uit la scrisoarea de intenție și la prima pagină. Problema cu un curriculum vitae este aceea că nu îți spune practic nimic concret despre o persoană. Școli, rezultate la examene, cursuri de specializate, experiență de muncă...

Nimic din toate astea nu dezvăluie personalitatea individului sau temperamentul. Este ca și cum ai încerca să îți dai seama de înălțimea cuiva, în funcție de culoarea părului.

Înainte să termin de citit, sună telefonul. Sperând că ar putea fi Julianne, ridic receptorul înainte ca Meena să apuce. Vocea de pe fir este ca o furtună de gradul zece. Eddie Barret dă drumul unui șir de invective colorate. Are o imaginație deosebită atunci când vine vorba să descrie la ce ar putea fi bună teza mea de doctorat în eventualitatea unui deficit de hârtie igienică.

– Ascultă! Psihologu' lu' peşte, te reclam la Societatea Britanică de Psihologie, la Consiliul de Calificări și la Registrul de Experți al Marii Britanii. Bobby Moran te va da în judecată pentru calomnie, încălcarea drepturilor și orice altceva mai găsește. Ești o rușine! Ar trebui să fii distrus! Ca să trec la subiect, ești un tâmpit!

Nu am timp să răspund. De fiecare dată când simt o pauză în discursul lui Eddie, o face pentru a respira. Poate așa câștigă el atâtea cazuri. Nu tace suficient de mult încât să lase pe altcineva să vorbească.

Adevărul este că nu am cum să mă apăr. Am încălcat mai multe reguli profesionale și drepturi personale decât aș putea enumera, dar aș face-o din nou. Bobby Moran este un sadic și un mitoman desăvârșit. Însă, în același timp, mă simt pierdut. Trădând încrederea unui pacient, am deschis o ușă și am trecut peste o linie, intrând într-un loc care se presupune că este dincolo de limite. Acum, aștept ca ușa să mă lovească în fund.

Eddie închide și mă uit la telefon. Apăs tasta de apelare rapidă. Vocea lui Julianne se aude pe robotul telefonic. Mi se strânge inima. Viața fără ea mi se pare de inimaginat. Nu am idee ce vreau să spun. Încerc să par vesel, pentru că mă gândesc că Charlie ar putea auzi mesajul. Închei, pe un ton jovial de Moș Crăciun. Sun din nou și las alt mesaj. Al doilea e și mai rău.

Renunț și încep să-mi sortez dosarele. Poliția mi-a golit fișetele, căutând orice ar putea fi ascuns în spatele sertarelor. Îmi ridic privirea atunci când capul lui Fenwick se iește în ușă. Stă pe hol, uitându-se agitat peste umăr.

– O vorbă doar, bătrâne.

– Da.

– O afacere teribilă toată treaba asta. Voiam doar să-ți spun „Să fii tare" și toate celelalte. Nu-i lăsa pe neisprăviți să te dărâme.

– Foarte drăguț din partea ta, Fenwick.

Se leagănă de pe un picior pe altul.

– O treabă groaznică. Cu adevărat urâtă. Sunt sigur că înțelegi. Ce e cu publicitatea negativă și celelalte... spune el, părând afectat.

– Care e problema, Fenwick?

– Date fiind circumstanțele, bătrâne, Geraldine a sugerat că poate ar fi mai bine să nu fii tu cavalerul de onoare. Ce-ar spune ceilalți invitați? Îmi pare foarte rău. Urăsc să dau într-un om atunci când e la pământ.

– E în regulă. Mult noroc!

– Slavă Domnului. Păi... ă... te las atunci. Ne vedem după-amiază la ședință.

– Ce ședință?

– Vai, nu ți-a zis nimeni? Ce urât!

Se îmbujorează.

– Nu.

– Păi... nu e chiar treaba mea... spune el, mormăind și clătinând din cap. Partenerii au o întâlnire la ora patru. Unii dintre noi, nu și eu, desigur, sunt puțin îngrijorați în legătură cu impactul asupra practicii. Publicitatea negativă și restul. Nu este niciodată vorba despre vești bune atunci când poliția face razii și reporterii pun întrebări. Înțelegi tu.

– Desigur, spun eu, zâmbind printre dinții încleștați.

Fenwick se retrage deja din cadrul ușii. Meena îi aruncă o privire care-l face să dispară de tot.

Nu există posibilități benigne. Stimații mei colegi vor discuta despre parteneriatul meu, anularea lui fiind subiectul. Mi se va cere demisia. Niște cuvinte bine alese și o discuție cu contabilul-șef vor rezolva toată treaba fără prea mare tam-tam. La naiba cu asta!

Fenwick este deja la jumătatea coridorului. Îl strig:

– Spune-le că îi voi da în judecată dacă vor încerca să mă forțeze să plec. Nu îmi dau demisia.

Meena îmi aruncă o privire de solidaritate. E combinată cu o altă expresie, care ar putea fi interpretată greșit drept milă. Nu sunt obișnuit ca oamenii să mă compătimească.

– Ar trebui să pleci acasă. Nu are niciun rost să rămâi, îi spun.

– Dar cine va răspunde la telefon?

– Nu aștept niciun telefon.

Îi ia douăzeci de minute Meenei ca să plece, fâțâindu-se pe lângă birou și uitându-se agitată la mine, ca și cum ar încălca

vreun fel de cod „secretarial" de loialitate. Rămas singur, trag jaluzelele, dau dosarele nesortate la o parte și mă așez pe scaun.

Ce oglindă am spart? Pe sub ce scară am pășit? Nu cred în Dumnezeu, soartă sau destin. Poate asta este „Legea mediilor". Poate că Elisa avea dreptate. Viața mea a fost prea ușoară. Ajutându-mă să câștig la aproape toate aruncările importante de monedă, acum norocul mi s-a terminat.

Grecii antici obișnuiau să spună că zeița norocului era o fată frumoasă, cu păr ondulat, care se plimba printre oamenii de rând. Poate că numele ei era Karma. Era o iubită nestatornică, o femeie prudentă, o haimana și un suporter al echipei Manchester United. Obișnuia să fie a mea.

Plouă pe drumul spre Covent Garden. În restaurant, îmi scutur haina și i-o dau unei chelnerițe. Stropi de ploaie mi se preling pe frunte. Elisa ajunge cincisprezece minute mai târziu, înfășurată într-o haină neagră, cu guler de blană. Pe dedesubt, e îmbrăcată cu un camizol bleumarin, cu niște curele subțiri și o fustă mini asortată. Are dresuri negre, cu model. Folosește un șervețel de pânză ca să se usuce și își trece degetele prin păr.

– Uit mereu să iau umbrela cu mine.

– De ce?

– Cândva aveam una cu mâner gravat. Avea un stilet înăuntru... în caz de probleme. Vezi cât de bine m-ai învățat!?

Râde și se dă cu ruj. Aș vrea să-i ating vârful limbii cu degetele.

Nu pot explica sentimentul care mă încearcă să stau într-un restaurant cu o femeie atât de frumoasă. Bărbații râvnesc la Julianne, dar cu Elisa este vorba despre o adevărată poftă,

pentru că ei fierb pe dinăuntru și inimile lor palpită. Există un erotism pur, impulsiv și înnăscut la ea. Este ca și cum și-ar fi cultivat, filtrat și distilat sexualitatea până în punctul în care un bărbat poate crede că un singur strop ar fi suficient să-l satisfacă pentru toată viața.

Elisa aruncă o privire peste umăr și atrage automat atenția unui chelner. Comandă o salată, iar eu aleg paste carbonara.

În mod normal, mă încântă încrederea pe care o am când stau în fața Elisei, dar azi mă simt bătrân și ramolit, ca un măslin noduros, cu o coajă fragilă. Ea vorbește repede și mănâncă încet, alegând tonul ars și feliile de ceapă roșie.

Deși o las să vorbească, mă simt disperat și nerăbdător. Salvarea mea trebuie să înceapă azi. Ea încă mă urmărește. Ochii îi sunt ca niște oglinzi în alte oglinzi. Mă pot vedea pe mine însumi. Părul îmi este turtit pe frunte. Mă simt de parcă nu aș fi dormit de câteva săptămâni.

Elisa își cere scuze pentru că a acaparat discuția. Se apleacă peste masă și îmi ia mâna.

– Despre ce voiai să vorbești cu mine?

Inițial ezit și apoi încep să-i povestesc despre arestarea mea și despre anchetarea crimei. Pe măsură ce îi dezvălui chestii noi, îi privesc ochii copleșiți de îngrijorare.

– De ce nu le-ai spus polițiștilor că erai cu mine? întreabă ea. Nu mă supăr.

– Nu e așa de ușor.

– E din cauza soției tale?

– Nu. Ea știe.

Elisa ridică din umeri, exprimându-și concis ideile legate de căsnicie. Ca instituție culturală, nu are nimic împotriva ei,

pentru că îi furnizează pe unii dintre cei mai buni clienți ai ei. Bărbații căsătoriți sunt de preferat pentru că se spală mai des și miros mai bine.

– Deci, ce te oprește să le spui polițiștilor?

– Voiam să te întreb mai întâi pe tine.

Râde de cât de demodat sună asta. Simt că roșesc.

– Înainte să spui ceva, vreau să te gândești foarte bine, îi spun. Mă aflu într-o situație foarte dificilă când recunosc că mi-am petrecut noaptea cu tine. Sunt anumite reguli de conduită... de etică. Ești o fostă pacientă.

– Dar asta se întâmpla în urmă cu multă vreme.

– Nu e nicio diferență. Sunt oameni care vor încerca să folosească asta împotriva mea. Mă văd deja ca pe un rebel, din cauza muncii mele cu prostituate și a documentarului de la televizor. Și își propun să mă atace în legătură cu asta... cu tine.

Ochii ei sclipesc.

– Nu trebuie ca ei să știe. Voi merge la poliție și voi da o declarație. Le voi spune că erai cu mine. Nimeni nu trebuie să mai afle.

Încerc să-mi adun toată amabilitatea care mi-a mai rămas, dar cuvintele mele tot dor.

– Gândește-te pentru o clipă la ce s-ar întâmpla dacă voi fi acuzat. Va trebui să prezinți dovezi. Acuzarea va face orice ca să-mi distrugă alibiul. Ești o fostă prostituată. Ai fost condamnată pentru vătămare. Ți-ai petrecut ceva timp la închisoare. Ești, de asemenea, o fostă pacientă de-ale mele. Te-am cunoscut când aveai numai cincisprezece ani. Nu contează de câte ori le-am spune că a fost vorba de o singură noapte, vor crede că e mai mult de atât...

Rămân fără răsuflare, înfigându-mi furculița în bolul cu paste pe jumătate mâncate.

Bricheta Elisei se aprinde. Flacăra strălucește în ochii ei, care deja ard. Nu am mai văzut-o niciodată atât de aproape de a-și pierde stăpânirea de sine.

– Voi lăsa totul la latitudinea ta, spune ea încet. Dar vreau să dau o declarație. Nu îmi este frică.

– Mulțumesc.

Stăm în tăcere. După o vreme, se întinde peste masă și îmi atinge mâna, din nou.

– Nu mi-ai spus niciodată de ce erai atât de supărat în noaptea aceea.

– Nu mai contează.

– Soția ta e *foarte* supărată?

– Da.

– E norocoasă că te are. Sper că realizează asta.

CAPITOLUL VI

Cum deschid ușa de la birou, simt o prezență în cameră. Ceasul cromat de deasupra dulapurilor arată 15.30. Booby Moran stă în fața bibliotecii mele. Pare să fi apărut din senin.

Se întoarce brusc. Nu știu care din noi e mai speriat.

– Am ciocănit. Nu a răspuns nimeni, explică el, aplecându-și capul. Am o programare, spune el, citindu-mi gândurile.

– Nu ar trebui să vii cu avocatul tău? Am auzit că mă dai în judecată pentru calomnie, încălcarea confidențialității și orice altceva mai poate el găsi.

Arată rușinat.

– Domnul Barrett spune că ar trebui să fac lucrurile astea. Spune că m-aș putea alege cu mulți bani.

Trece pe lângă mine și se așază la masă. Este foarte aproape. Pot simți mirosul de aluat prăjit și zahăr. Părul umed îi este lipit pe frunte.

– De ce ești aici?

– Voiam să te văd.

Se simte ceva amenințător în vocea lui.

– Nu te pot ajuta, Bobby. Nu ai fost sincer cu mine.

– Tu ești întotdeauna sincer?

– Încerc să fiu.

– Cum? Spunând poliției că eu am omorât-o pe fata aceea?

Ia de pe biroul meu un prespapier de sticlă netedă și îl cântărește în mâna dreaptă, apoi în stânga. Îl ridică în lumină.

– Acesta e globul tău de cristal?

– Te rog, lasă-l jos.

– De ce? Ți-e teamă că te-aș putea lovi cu el?

– De ce nu iei loc?

– După tine, spune el, arătându-mi scaunul. De ce te-ai făcut psiholog? Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc... Un tată sever și o mamă exagerat de protectoare. Sau există un secret întunecat în familie? Vreo rudă care a început să strige la lună, așa că au închis-o undeva?

Nu îi voi da satisfacția de a ști cât de aproape e de adevăr.

– Nu sunt aici ca să vorbesc despre mine.

Bobby își aruncă privirea la peretele din spatele meu.

– Cum poți agăța acolo diploma aceea? E o glumă! Până acum trei zile credeai că sunt o persoană complet diferită. Erai gata să te prezinți la tribunal și să îi spui judecătorului dacă ar trebui să mă închidă ori să mă lase liber. Ce îți dă dreptul să distrugi viața cuiva? Nu mă cunoști.

Ascultându-l, simt că e pentru prima dată când vorbesc cu adevăratul Bobby Moran. Pune prespapierul pe masă care se rostogolește încet și cade la mine în poală.

– Ai ucis-o pe Catherine McBride?

– Nu.

– Ai cunoscut-o?

Se uită fix în ochii mei.

– Nu ești prea bun la asta, așa-i? Mă așteptam la mai mult.

– Ăsta nu e un joc.

– Nu. E mai important decât atât.

Ne privim în liniște unul pe celălalt.

– Știi ce e un mitoman, Bobby? întreb eu, în cele din urmă. Este cineva căruia îi vine mult mai ușor să spună o minciună decât adevărul, în orice situație, indiferent dacă e sau nu importantă.

– Se presupune că oamenii ca tine ar trebui să știe atunci când cineva minte.

– Asta nu schimbă cu nimic ceea ce ești tu.

– Tot ceea ce am făcut a fost să schimb câteva nume și locuri. Ai interpretat singur restul în mod greșit.

– Dar Arky?

– M-a părăsit acum șase luni.

– Spuneai că ai un loc de muncă.

– Ți-am spus că sunt scriitor.

– Ești foarte bun la spus povești.

– Acum faci mișto de mine. Știi care e problema cu oamenii ca tine? Nu se pot abține să nu pătrundă în mintea cuiva și să schimbe modul în care acea persoană vede lumea. Te joci de-a Dumnezeu cu viețile altor oameni.

– Cine sunt acești oameni ca mine? Cu cine ai mai vorbit înainte?

– Nu are importanță, spune Bobby, simplu. Sunteți la fel. Psihologi, psihiatri, psihoterapeuți, ghicitori în cărți de tarot, medici-vrăjitori...

– Ai fost la spital. Acolo ai cunoscut-o pe Catherine McBride?

– Cred că ai impresia că sunt idiot.

Bobby aproape că-și pierde calmul, dar și-l regăsește repede. Minte fără probleme. Dilatarea pupilelor, mărimea porilor, spasmele pielii și respirația rămân exact la fel. E ca un jucător de poker care nu are nicio reacție.

– Tot ceea ce am făcut în viața mea și toți cei cu care am avut tangență sunt importanți. Cei buni, cei răi și cei urâți, spune el, cu o notă de triumf în voce. Suntem suma pieselor noastre sau piesa sumelor noastre. Spui că acesta nu e un joc, dar greșești. Este vorba despre Bine versus Rău. Alb versus Negru. Unii oameni sunt pioni, alții sunt regi.

– Tu ce ești? întreb eu.

Se gândește la asta.

– Am fost cândva pion, dar am ajuns la capătul tablei. Acum pot fi orice.

Bobby oftează și se ridică în picioare. Conversația a început să-l plictisească. Ședința a început de doar o jumătate de oră, dar i-a fost de-ajuns. Nu ar fi trebuit să înceapă deloc. Eddie Barrett va avea o zi plină.

Îl conduc pe Bobby afară din birou. O parte din mine vrea ca el să rămână. Vreau să scutur copacul și să văd ce cade din crengi. Vreau adevărul.

Bobby așteaptă liftul. Ușile se deschid.

– Noroc.

Se întoarce și se uită curios la mine.

– Nu am nevoie de noroc.

Mișcarea ușoară a gurii lui dă impresia unui zâmbet.

Întors în birou, mă holbez la scaunul gol. Un obiect de pe podea îmi atrage atenția. Arată ca o figurină mică sculptată.

Ca o piesă de șah. Luând-o de jos, realizez că e o balenă mică din lemn, sculptată de mână. Un inel pentru chei e atașat pe un mic orificiu de pe spatele balenei. E genul de lucru pe care îl vezi atârnând de ghiozdanul unui copil sau de geanta de școală.

Bobby trebuie să-l fi scăpat. Încă l-aș putea ajunge. Aș putea suna jos la recepție și să-l rog pe portar să îi spună să aștepte. Mă uit la ceas. Este 16.10. Ședința trebuie să fi început. Nu vreau să fiu aici.

Înălțimea îl face pe Bobby să iasă în evidență. Este cu un cap mai mare decât oricine și pietonii se împrăștie și îi fac loc să treacă. Începe să plouă. Îmi bag mâinile în buzunare. Degetele mi se strâng în jurul micuței balene din lemn.

Bobby se îndreaptă spre stația de metrou Oxford Circus. Dacă rămân suficient de aproape, am șanse să nu-l pierd prin pasarelele labirintice. Nu știu de ce fac asta. Cred că vreau răspunsuri în loc de ghicitori. Vreau să știu unde și cu cine locuiește.

Dintr-odată, dispare din raza mea vizuală. Mă abțin să nu o iau la fugă. Continuu să merg în același ritm și trec pe lângă un magazin de băuturi. Îl zăresc pe Bobby la colț. La două uși mai departe, intru într-o agenție de turism. O fată într-o fustă roșie, bluză albă și cravată îmi zâmbește.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Mă uit doar.

– Pentru a evada din iarnă?

Țin în mână o broșură despre Caraibe.

– Da, așa este.

Bobby trece prin dreptul geamului. Îi dau ei broșura.

– O puteți lua, sugerează ea.

– Poate anul viitor.

Pe trotuar, Bobby e la aproximativ treizeci de metri în fața mea. Are o siluetă distinctivă. Nu are șolduri și arată ca și cum i-ar fi fost furată partea din spate. Își ține pantalonii ridicați sus, bine strânși cu cureaua.

Coborând scările spre stația de metrou, mulțimea pare să dispară. Bobby are un bilet pregătit. Este coadă la fiecare ghișeu de bilete. Trei linii de metrou străbat Oxford Circus. Dacă îl pierd acum, ar putea călători în oricare dintre cele șase direcții.

Mă strecor printre oameni, ignorându-le plângerile. La turnichet, mă prind cu mâinile de ambele capete și îmi trec picioarele peste barieră. Acum sunt vinovat de fraudă. Scara rulantă coboară încet. Un vânt puternic bate dinspre tuneluri, adus de forța motoarelor.

Spre nordul platformei de pe linia Bakerloo, Bobby se strecoară prin mulțimea care așteaptă, până ajunge la capătul îndepărtat. Îl urmez, încercând să rămân pe aproape. Mă aștept ca în orice moment să se întoarcă și să mă vadă. Patru sau cinci elevi, plini de acnee și mătreață, merg de-a lungul platformei, bătându-se în glumă și râzând. Toți ceilalți se uită drept înainte, în tăcere.

O boare de vânt și zgomot. Apare trenul. Se deschid ușile. Las mulțimea să mă împingă în vagon. Îl văd pe Bobby cu coada ochiului. Ușile se închid automat și trenul pornește, mărind viteza. Totul miroase a lână umedă și transpirație stătută.

Bobby se dă jos din tren la Warwick Avenue. S-a întunecat. Taxiuri negre trec, zgomotul anvelopelor depășindu-l pe cel al motoarelor. Stația se află la doar o sută de metri distanță de

Canalul Grand Union și la aproximativ trei kilometri de locul unde a fost găsit trupul lui Catherine.

Cu doar câțiva oameni prin preajmă, trebuie să rămân puțin în spate. Acum, el e doar o siluetă în fața mea. Merg cu capul aplecat și cu gulerul ridicat. Cum trec de un malaxor de ciment de pe drum, mă împiedic și calc cu pantoful într-o baltă. Îmi pierd echilibrul.

Merg pe Blomfield Road de-a lungul canalului, până când Bobby trece peste un podeț la capătul Formosa Street. Spoturile luminoase se proiectează pe o biserică anglicană. Ceața subțire arată ca niște scântei căzătoare în bătaia razelor de lumină. Bobby se așază pe o bancă și privește pentru mai mult timp spre biserică. Mă sprijin de un trunchi de copac, simțind cum îmi amorțesc picioarele de frig.

Ce face el aici? Poate locuiește prin apropiere. Oricine ar fi ucis-o pe Catherine cunoștea canalul foarte bine. Nu doar de pe o hartă a străzilor sau dintr-o vizită întâmplătoare. Era obișnuit cu locul. Era pe teritoriul lui. Știa unde trebuie să lase cadavrul ca să nu fie găsit prea repede. Se încadra în peisaj. Nimeni nu l-ar fi luat drept străin.

Nu se poate ca Bobby să se fi întâlnit cu Catherine la hotel. Dacă Ruiz și-a făcut bine treaba, trebuie să le fi arătat poze angajaților și clienților. Bobby nu e genul de persoană care se uită ușor.

Catherine a plecat din club singură. Oricine era cel cu care trebuia să se întâlnească nu a mai apărut. Locuia cu niște prieteni în Sheperd's Bush. Era prea mult de mers pe jos. Ce-o fi făcut? A căutat un taxi. Sau poate că a luat-o spre Westbourne

Park. De acolo sunt doar două stații până la Sheperd's Bush. Dar ar fi trebuit să traverseze canalul.

Un depou se află peste drum. Autobuzele vin și pleacă întruna. Cu oricine s-ar fi întâlnit, trebuie s-o fi așteptat peste pod. Trebuia să-l fi întrebat pe Ruiz în ce parte a canalului au dragat ca să găsească agenda și telefonul mobil ale lui Catherine.

Catherine avea 1,67 m și 60 de kilograme. Cloroformul are nevoie de câteva minute ca să-și facă efectul, dar cineva de mărimea și puterea lui Bobby nu ar fi avut mari probleme să o supună. Ea s-ar fi opus și ar fi țipat. Nu era genul care să se dea ușor bătută.

Dar dacă am dreptate și el o cunoștea, e posibil să nu fi avut nevoie de cloroform. Nu până ce Catherine a realizat pericolul și a încercat să scape.

Ce s-a întâmplat pe urmă? Nu e ușor să cari un cadavru. Poate că a târât-o pe potecă. Nu, avea nevoie de un loc ferit. Un loc pe care îl pregătise dinainte. Un apartament sau o casă? Vecinii pot fi băgăcioși. Sunt o mulțime de fabrici abandonate de-a lungul canalului. Ar fi riscat să folosească poteca? Oamenii străzii dorm uneori pe sub poduri sau cuplurile le folosesc pentru întâlniri romantice.

Umbra unei bărci înguste trece pe lângă mine. Zgomotul motorului e atât de silențios, încât abia îl aud. Singura lumină de pe barcă este cea de la timonă. Aruncă o strălucire roșie pe fața bărbatului de la cârmă. Sunt uimit. Urme de ulei de mașină și motorină au fost găsite pe fesele și în părul lui Catherine.

Mă uit pe după copac. Banca e goală. La naiba! Unde o fi plecat? Se vede o siluetă pe lângă biserică, deplasându-se

paralel cu gardul din grilaj. Nu sunt sigur că e el. Mintea îmi spune că ar trebui să alerg, dar picioarele nu mă ajută. Sfârșesc prin a mă prăbuși la pământ. Nu mi-am rupt nimic, doar mândria mi-e rănită.

Înaintez împleticindu-mă și reușesc să ajung la colțul bisericii, unde gardul de fier face un unghi de nouăzeci de grade. Bărbatul e tot pe cărare, dar se mișcă mai repede. Mă îndoiesc că aș putea ține pasul cu el.

Ce face? Oare m-a văzut? Mergând încet, înaintez, pierzându-l din vedere, din când în când. Încep să-mi pierd din hotărâre. Dacă s-a oprit? Poate mă așteaptă. Cele șase benzi ale autostrăzii Westway se curbează deasupra mea, susținute de stâlpi gigantici de beton. Strălucirea farurilor e prea mare ca să mă ajute.

În apropiere, aud un lipăit și un plâns înfundat. Cineva se află în canal. Zăresc niște brațe ieșind din apă. Încep să fug. Sub pod văd conturul slab al unei persoane. Marginile canalului sunt mai înalte acolo. Zidurile de piatră sunt negre și netede.

Încerc să-mi scot paltonul. Brațul drept mi se blochează în mânecă și trag de el până se eliberează.

– Aici! Pe aici! strig eu.

Nu mă aude. Nu știe să înoate.

Îmi dau jos pantofii și mă arunc. Frigul e cumplit. Tușesc să scap de apa pe care am înghițit-o. Din trei lungimi de braț ajung la el. Îmi pun mâna sub el și îl întind pe spate, ținându-i capul la suprafață. Îi vorbesc încet, spunându-i să se relaxeze. Vom găsi un loc pe unde să ieșim. Hainele ude îl trag la fund.

Înot să ne îndepărtăm de pod.

– Poți atinge fundul de aici. Doar ține-te bine.

Mă prind de zidul de piatră și îl trag și pe el după mine.

Nu e Bobby, ci un vagabond sărman, mirosind a bere și vomă, care zace la picioarele mele, tușind și bâlbâindu-se. Fața lui e plină de muci și lacrimi. Mă uit să văd dacă e teafăr.

– Ce s-a întâmplat?

– Un ticălos bolnav m-a aruncat în canal! Acum dorm și în momentul următor înot, spune el, sprijinindu-se pe genunchi și legănându-se înainte și înapoi ca o plantă subacvatică. Îți zic că nu mai există siguranță. E ca o nenorocită de junglă... Mi-a luat pătura? Dacă mi-a luat pătura, poți să mă arunci din nou.

Pătura lui e tot sub pod, întinsă pe un pat improvizat din cutii de carton turtite.

– Dar dinții mei?

– Nu știu.

Blestemă și își adună lucrurile, strângându-le cu gelozie la piept. Îi sugerez să chemăm o ambulanță și apoi poliția, dar nu e de acord. Tot corpul meu a început să tremure și mă simt de parcă aș inhala felii de gheață.

Îmi îmbrac paltonul și mă încalț, îi dau o bancnotă udă de douăzeci de lire și îi spun să găsească un loc în care să se usuce. Probabil că își va lua cu ei ceva de băut și se va încălzi pe dinăuntru. Picioarele îmi rămân înghețate în pantofi când urc scările către pod. Hotelul Grand Union se află pe colț.

Aproape ca într-un gând întârziat, mă aplec peste marginea podului și îi strig:

– Cât de des dormi aici?

Ecoul vocii lui rezonează de după arcul de piatră:

– Doar când la Ritz este plin.

– Ai văzut vreodată o barcă mică ancorată sub pod?

– Nu. Ancorează mult mai departe.

– Dar acum câteva săptămâni?

– Încerc să nu-mi amintesc lucruri. Îmi văd de treaba mea.

Nu are nimic de adăugat. Nu am autoritatea să-l presez. Elisa locuiește în apropiere. Mă gândesc să bat la ușa ei, dar i-am adus deja destule necazuri.

După douăzeci de minute, mă gândesc să iau un taxi. Șoferul nu vrea să mă ia, pentru că i-aș distruge scaunele. Îi ofer un supliment de douăzeci de lire. E doar apă. Sunt sigur că a avut parte de lucruri mult mai rele.

Jock nu e acasă. Sunt atât de obosit, încât abia îmi pot da jos pantofii înainte să mă prăbușesc în pat. În primele ore ale dimineții, îi aud cheia răsucindu-se în broască. O femeie râde, beată fiind, și își aruncă pantofii. Comentează în legătură cu toate gadgeturile.

– Stai să vezi ce am în dormitor, spune Jock, atrăgând și mai multe chicoteli.

Mă întreb dacă are și niște dopuri pentru urechi.

Este încă întuneric pe când îmi împachetez o geantă sport și las un bilet pe cuptorul cu microunde. Afară, o mașină curăță străzile. Nu se vede nici măcar un ambalaj de hamburger la orizont.

Pe drumul spre oraș, mă uit întruna pe geamul din spate. Schimb două taxiuri și trec pe la două bancomate înainte să prind un autobuz pe Euston Road.

Mă simt ca și cum mi-aș reveni încet după o anestezie. În ultimele câteva zile, am lăsat detaliile să-mi scape. Ba și mai rău, am încetat să cred în instinctele mele.

Nu îi voi spune lui Ruiz despre Elisa. Nu ar trebui să fie pusă în situația de a fi *prăjită* în boxa martorilor. Vreau s-o cruț de acest chin, dacă e posibil. Și, când toate astea se vor termina, dacă nimeni nu va afla de ea, aș putea încă să-mi reabilitez cariera.

Bobby Moran are ceva de-a face cu moartea lui Catherine McBride. Sunt convins de asta. Dacă poliția nu îl va ține sub observație, o voi face eu. De obicei, oamenii au nevoie de un motiv pentru a ucide, dar nu și pentru a rămâne liberi. Nu îi voi lăsa să mă trimită la închisoare. Nu voi fi despărțit de familia mea.

La stația Euston fac un inventar rapid. În afară de schimbarea hainelor, am însemnările despre Bobby Moran, CV-ul lui Catherine McBride, telefonul meu mobil și o sută de lire sterline. Am uitat să iau o fotografie cu Charlie și Julianne. Cea pe care o păstrez la birou e de acum câțiva ani. Se jucau pe unul dintre acele locuri de joacă viu colorate, fiecare strecurându-și capul printr-un hublou. Părul lui Charlie era mult mai scurt și fața ei avea și pe atunci rotunjimea unei acadele. Julianne arăta ca sora ei adolescentă.

Plătesc pentru biletul de tren cu banii jos. Am cincisprezece minute la dispoziție pentru a-mi cumpăra perie și pastă de dinți, un încărcător pentru telefonul mobil și un prosop din acela de călătorii care arată ca o cârpă pentru curățat mașina.

– Vindeți umbrele? întreb plin de speranță.

Vânzătorul se uită la mine ca și cum aș fi întrebat de pistol.

Luându-mi o cafea la pahar, urc în tren și găsesc un loc cu scaune duble, față în față. Îmi țin bagajul lângă mine, acoperit de palton.

Platforma goală se vede de pe geam și suburbiile din nordul Londrei dispar în același timp. Trenul ia curbele în mare viteză, înclinându-se într-o parte. Trecem prin stații mici cu platforme goale, pe unde se pare că nu mai opresc trenurile.

Capul meu e plin de întrebări. Catherine dorise să-mi fie secretară. O sunase pe Meena de două ori, iar apoi luase un tren spre Londra, ajungând cu o zi mai devreme.

De ce sunase la birou în acea seară? Cine îi răspunsese? Oare se gândea să mă surprindă? Voia să anuleze? Poate că voia doar să iasă la un pahar. Poate voia să-și ceară scuze pentru că mi-a cauzat atâtea necazuri.

Toate astea sunt presupuneri. În același timp, se potrivesc în rama detaliilor. Ar putea fi construit ceva. Toate piesele pot fi adunate pentru a construi o poveste, cu excepția uneia: Bobby.

Haina lui mirosea a cloroform. Bobby avea ulei de motor pe manșetele de la cămașă. Raportul medico-legal al lui Catherine menționa urme de ulei. „Totul este despre ulei", mi-a spus Bobby. Știa că fusese înjunghiată de douăzeci și una de ori? M-a condus el la locul unde dispăruse ea?

Poate mă folosește ca să-și construiască o apărare pledând ca fiind nebun. Jucând rolul nebunului, ar putea scăpa de condamnarea pe viață. În loc de asta, îl vor trimite la un spital-închisoare, în Broadmoor. Apoi, l-ar putea buimăci pe vreun psihiatru de-ai închisorii cu răspunsurile lui la tratament. Ar putea ieși în cinci ani.

Încep să mă port ca el. Inventând conspirații născute din coincidențe. Orice s-ar afla la baza acestei chestiuni, nu trebuie să-l subestimez pe Bobby. S-a jucat cu mine. Nu știu de ce.

Căutarea mea trebuie să înceapă de undeva. Liverpool e de ajuns deocamdată. Iau dosarul lui Bobby Moran și încep să citesc. Deschizându-mi noua agendă, scriu numele școlii primare la care a învățat, numărul de pe autobuzul tatălui său, numele unui club pe care părinții lui obișnuiau să-l frecventeze...

Astea ar putea fi tot minciuni de-ale lui Bobby. Dar ceva îmi spune că nu e așa. Cred că a schimbat unele nume și locuri, dar nu pe toate. Evenimentele și sentimentele pe care le descrisese erau adevărate. Trebuie să aflu unde se întind adevărului și să le urmez până în centrul pânzei.

CAPITOLUL VII

Ceasul alb cu limbi negre și solide din stația Lime Street strălucește, indicând ora unsprezece. Traversez repede prin mulțime, pe lângă standul de cafea și toaleta publică închisă. Câteva adolescente turuie ca niște gaițe, printr-un nor de fum de țigară.

Trebuie să fie cu cinci grade mai frig decât în Londra, iar vântul bate direct dinspre Marea Irlandei. Mă aștept să văd aisberguri la orizont. Primăria St George este peste drum. Bannerele flutură în vânt, făcând reclamă la ultimele retrospective ale trupei Beatles.

Trec pe lângă marile hoteluri de pe Lime Street și caut pe străduțele lăturalnice ceva mai mic. Nu departe de universitate, găsesc hotelul Albion. Are un covor uzat în holul de la intrare și o familie de irakieni cazată la primul etaj. Copiii se uită la mine rușinoși, ascunzându-se după fustele mamelor. Bărbații nu pot fi văzuți nicăieri.

Camera mea e la etajul doi. E suficient de mare cât să încapă un pat dublu și un dulap închis, cu un umeraș de sârmă. Chiuveta are o pată de rugină de forma unei lacrimi, dincolo

de robinet. Perdelele se trag numai pe jumătate, iar pervazul e presărat cu arsuri de țigară.

Am fost în foarte puține camere de hotel în viața mea. Sunt recunoscător pentru asta. Din anumite motive, singurătatea și regretul par să facă parte din decorul lor.

Apăs butonul de memorie de pe mobilul meu. Vocea lui Julliane se aude la robotul telefonic. Știu că ascultă. Mi-o pot imagina. Fac o încercare slabă de a-mi cere iertare și o rog să ridice receptorul. Îi spun că e important. Aștept... și aștept...

Răspunde. Inima îmi stă în loc.

– Ce e atât de important? spune ea, cu o voce aspră.

– Vreau să-ți vorbesc.

– Nu sunt pregătită să vorbesc.

– Nu-mi dai nicio șansă de a explica.

– Ți-am dat o șansă acum două nopți, Joe. Te-am întrebat de ce te-ai culcat cu o târfă și mi-ai spus că ți s-a părut mai ușor să vorbești cu ea decât cu mine. Cred că asta mă face o soție jalnică.

– Tu ai totul plănuit. Viața ta se scurge ca un ceas. Casa, munca, Charlie, școala; nu pierzi niciodată nimic. Sunt singurul lucru care nu funcționează... nu bine... nu mai funcționează...

– Și asta e vina mea?

– Nu, nu asta voiam să spun.

– Păi, iartă-mă că mă străduiesc atât de mult. Credeam că încerc să avem un cămin minunat. Credeam că suntem fericiți. Este bine pentru tine, Joe, ai o carieră și pacienți care cred despre tine că mergi pe apă. Eu aveam doar un singur lucru:

pe noi. Am renunțat la tot pentru asta și îmi plăcea. Te iubeam. Acum ai plecat și ai otrăvit totul.

– Dar nu vezi? Ceea ce am eu va distruge toate astea...

– Nu, nu încerca să dai vina pe o boală. Ai reușit să o faci de unul singur.

– A fost doar o noapte, mă tângui eu.

– Nu! A fost altcineva! Ai sărutat-o cum m-ai sărutat pe mine. Te-ai culcat cu ea! Cum ai putut?

Chiar și atunci când plânge în hohote și e furioasă reușește să rămână clară. Eu sunt egoist, imatur, înșelător și crud. Încerc să-mi dau seama care dintre adjective nu mi se potrivește și eșuez.

– Am făcut o greșeală, spun eu, vlăguit. Îmi pare rău.

– Nu e de-ajuns, Joe. Mi-ai frânt inima. Știi cât trebuie să aștept pentru un test SIDA? Trei luni!

– Eliza e curată.

– De unde știi? Ai întrebat-o înainte să te hotărăști să nu folosești prezervativul? Voi închide acum.

– Așteaptă! Te rog! Cum e Charlie?

– Bine.

– Ce i-ai spus?

– Că ești un rahat de doi bani și un laș, un patetic, un plângăcios, un egocentric.

– Nu cred.

– Nu, dar îmi venea să o fac.

– Voi fi plecat din oraș câteva zile. S-ar putea ca poliția să te întrebe unde sunt. De asta e mai bine dacă nu îți spun.

Nu răspunde.

– Mă poți găsi pe mobil. Sună-mă, te rog. Îmbrățișeaz-o pe Charlie din partea mea. Te las acum. Te iubesc.

Închid repede, temându-mă să-i ascult tăcerea.

Încui ușa la ieșirea din cameră și vâr cheia grea în buzunarul pantalonilor. În timp ce cobor scările, o caut de două ori. În schimb, găsesc balena lui Bobby. Îi urmăresc forma cu degetele.

Afară, un vânt cumplit mă împinge de-a lungul Hanover Street către docurile Albert. Liverpool îmi amintește de geanta de mână a unei femei bătrâne, plină de fleacuri, ciudățenii, rămășițe și pachete pe jumătate mâncate de bomboane tari. Cafenelele eduardiene stau ghemuite pe lângă catedralele enorme și blocurile de birouri art deco, care nu se pot hotărî pe ce continent să fie. Unele dintre cele mai moderne clădiri s-au degradat atât de repede încât arată ca niște săli de bingo abandonate, potrivite pentru un buldozer.

Bursa de bumbac de pe Old Hall Street este o amintire măreață a vremurilor când Liverpoolul era centrul comerțului internațional cu bumbac, aprovizionând industria textilă din Lancashire. Când clădirea a fost inaugurată în 1906, avea telefoane, lifturi electrice, ceasuri electronice sincronizate și un fir direct cu bursa de mărfuri din New York. Acum găzduiește, printre alte lucruri, treizeci de milioane de înregistrări de nașteri, morți și căsătorii din Lancashire.

Un amestec ciudat de oameni așteaptă la biroul de informații. O clasă de elevi care merg în excursie; turiști americani în căutare de relații la distanță; femei respectabile, cu fuste de stofă; avocați specializați în succesiune și vânători de avere.

Am un scop. Pare destul de realist. Îmi aştept rândul la volumele colorate, unde sper să găsesc înregistrată naşterea lui Bobby. Apoi, voi căuta certificatul de naştere, care îmi va da furniza numele mamei şi al tatălui, locul unde locuiesc şi ocupaţiile lor.

Volumele sunt depozitate pe rafturi metalice, aşezate după lună şi an. Anii 1970 şi 1980 sunt aranjaţi pe trimestre pentru fiecare an, cu numele în ordine alfabetică. Dacă Bobby a spus adevărul în legătură cu vârsta lui, s-ar putea să am doar patru volume de consultat.

Anul ar trebui să fie 1980. Nu găsesc pe nimeni cu numele Bobby Moran ori Robert Moran. Încep să caut în dosarele din alţi ani până în 1974 şi înapoi către 1984. Din ce în ce mai frustrat, mă uit la notiţele mele. Mă întreb dacă Bobby o fi schimbat ortografia numelui său ori l-a schimbat pe de-a-ntregul, intenţionat. Dacă aşa a făcut, sunt în belea.

La biroul de informaţii, întreb dacă pot împrumuta o carte de telefoane. Nu aş putea spune dacă îi farmec pe oameni cu zâmbetul meu sau îi sperii. Masca Parkinson e imprevizibilă.

Bobby a mințit în legătură cu şcoala pe care a urmat-o, dar poate nu a mințit în legătură cu numele. Sunt două şcoli St Mary în Liverpool. Doar una din acestea este o şcoală primară. Îmi notez un număr şi găsesc un colţ mai retras pe hol, de unde să pot suna. Secretara are un accent scouse[1]. Şi sună ca un personaj dintr-un film Ken Loach.

– Am închis de Crăciun, spune ea. Nici măcar nu ar trebui să mai fiu aici. Făceam ordine în birou.

---

[1] *Scouse* – dialect al limbii engleze, utilizat în regiunea Merseyside şi asociat în general oraşului Liverpool (n.tr.)

Inventez o poveste despre un prieten bolnav care vrea să dea de urma vechilor colegi. Caut anuare sau fotografii de clasă din anii 1980. Ea crede că la bibliotecă există un dulap plin de chestii de genul acesta. Ar trebui să sun iar de Anul Nou.

– Nu poate aștepta atât de mult. Prietenul meu e foarte bolnav. Este Crăciunul.

– Aș putea verifica, spune ea pe un ton compătimitor. Ce an căutați?

– Nu sunt sigur.

– Câți ani are prietenul dumneavoastră?

– Douăzeci și doi.

– Care e numele lui?

– Cred că numele lui era diferit pe atunci. De asta am nevoie să văd fotografiile. O să-l recunosc.

Ea devine dintr-odată mai puțin sigură de mine. Suspiciunea i se adâncește când îi propun să vin la școală. Vrea să o întrebe pe directoare. Totuși, ar fi mai bine să fac o cerere scrisă și să o trimit prin poștă.

– Nu am timp. Prietenul meu...

– Îmi pare rău.

– Așteptați! Vă rog! Vă puteți uita după un nume pentru mine? E Bobby Moran. E posibil să fi purtat ochelari. Trebuie să fi început prin 1985.

Ezită. După o pauză lungă, sugerează să o sun înapoi peste douăzeci de minute.

Ies să iau puțin aer curat. Afară, la intrarea pe alee, un bărbat stă lângă o roabă neagră. Din când în când, strigă: „Castane prăjite!" făcând să sune la fel de tânguitor ca plânsul unui

pescăruș. Îmi dă o pungă de hârtie maro și mă așez pe scări, deconjind pielița neagră de funingine de pe castanele calde.

Una dintre amintirile mele cele mai dragi despre Liverpool este legată de mâncare. Peștii și chipsurile și curry-ul din nopțile de vineri. Gemul din ruladă, pâinea și budinca de unt, siropul de melasă, cârnații și terciul... Îmi plăcea și amestecul ciudat de oameni: catolici, protestanți, musulmani, irlandezi, africani și chinezi. Muncitori buni, mândri, cărora nu le era teamă să-și arate deschis sentimentele.

Secretara de la școală e mai puțin circumspectă de data asta. Curiozitatea îi fusese trezită. Căutarea mea a devenit a ei.

– Îmi pare rău, dar nu am reușit să găsesc niciun Bobby Moran. Sunteți sigur că nu ați vrut să spuneți Bobby Morgan? A fost aici din 1985 până în 1988. A plecat în clasa a treia.

– De ce a plecat?

– Nu sunt sigură, spune ea, cu o voce incertă. Nu eram aici, pe atunci. O tragedie de familie, parcă.

Îmi spune că este cineva pe care ar putea să întrebe. O altă profesoară. Își notează numele hotelului și îmi promite să îmi lase un mesaj.

Întorcându-mă la dosarele colorate, verific din nou numele. De ce și-ar schimba Bobby Moran o literă din nume? Voia să se rupă de trecut sau să se ascundă de el?

În al treilea dosar, găsesc un Robert John Morgan. Născut pe 24 septembrie 1980 la Spitalul Universitar din Liverpool. Mama: Bridget Elsie Morgan (născută Aherne). Tatăl: Leonard Albert Edward Morgan (marinar în flota comercială).

Tot nu sunt convins că este Bobby, dar șansele sunt mari. Completez o cerere roz, pentru a solicita o copie a acestui certificat de naștere. Funcționarul de la ghișeu are o bărbie agresivă și nări mari. Îmi restituie cererea.

– Nu ați completat motivele.

– Urmăresc istoria familiei mele.

– Dar adresa poștală?

– O voi lua de aici.

Fără să se uite măcar o dată la mine, îmi trântește o ștampilă mare pe cerere.

– Întoarceți-vă de Anul Nou. Închidem de luni pentru sărbători.

– Dar nu pot aștepta atât de mult.

Dă din umeri.

– Deschidem luni până la amiază. Ați putea încerca atunci.

Zece minute mai târziu, părăsesc clădirea cu o hârtie în buzunar. Trei zile. Nu pot aștepta atât. În timp ce traversez, îmi fac un alt plan.

Birourile de la *Liverpool Echo* arată ca un cub Rubik. Holul e plin de pensionari veniți în vizită. Fiecare are o geantă pentru suvenire și o etichetă cu numele.

O tânără recepționeră stă pe un scaun mare, în spatele unei tejghele negre de lemn. E micuță și palidă, cu ochi de culoarea curry-ului. În stânga ei, se află o barieră de metal ce ne separă de lifturi, prin care se trece cu ajutorul unui card de intrare.

– Sunt profesorul Joseph O'Loughlin și speram că aș putea folosi biblioteca.

– Ne pare rău, dar nu este public accesul la biblioteca de periodice.

Un buchet mare de flori stă pe tejghea, lângă ea.

– Sunt minunate, spun eu.

– Nu sunt ale mele, din păcate. Editorul de modă primește toate mulțumirile.

– Sunt convins că primiți mai mult decât spuneți.

Știe că flirtez, dar râde, oricum.

– Dar dacă vreau să comand o fotografie? întreb eu.

– Completați unul dintre aceste formulare.

– Dar dacă nu știu data sau numele fotografului?

Suspină.

– Nu vreți o fotografie, de fapt, așa-i?

Încuviințez din cap.

– Caut un aviz de deces.

– Cât de recent?

– De acum aproximativ paisprezece ani.

Îmi cere să aștept, cât timp sună sus. Apoi mă întreabă dacă am un act oficial, o legitimație sau o carte de vizită. O pune într-un portofel de plastic și mi-o prinde de cămașă.

– Bibliotecara știe că mergeți. Dacă vă întreabă cineva ce faceți, spuneți că aveți nevoie de niște informații pentru paginile medicale.

Urc cu liftul până la etajul patru și o iau pe coridor. Îmi țin capul aplecat și încerc să pășesc hotărât. Din când în când, piciorul îmi înțepenește și se lasă în față ca prins într-o atelă.

Bibliotecara are vreo șaizeci de ani, părul vopsit și ochelari care îi atârnă pe un șnur de gât. Are un degetar de cauciuc pe

degetul mare de la mâna dreaptă, pentru întoarcerea paginilor. Masa ei e înconjurată de o mulțime de cactuși.

Mă observă privind în jur.

– Trebuie să păstrăm totul uscat aici, explică ea. Umezeala distruge hârtia de ziar.

Mese mari sunt acoperite cu ziare. Cineva decupează articole și le pune în grămezi ordonate. Altcineva citește fiecare articol și încercuiește anumite nume sau fraze. Un al treilea folosește aceste referințe ca să sorteze tăieturile în dosare.

– Avem volume legate chiar și de acum 150 de ani, spune bibliotecara. Decupajele nu țin atât. În cele din urmă, se sfarmă odată cu trecerea timpului și se fac praf.

– Credeam că acum totul este pe calculatoare, spun eu.

– Numai ce datează din ultimii zece ani. Costă prea mult scanarea tuturor volumelor legate. Sunt puse pe microfilme.

Se întoarce la un terminal de calculator și mă întreabă de ce am nevoie.

– Caut un anunț de deces publicat în jurul anului 1988. Leonard Albert Edward Morgan...

– Botezat după bătrânul rege.

– Cred că a fost taxator pe autobuz. E posibil să fi lucrat sau să fi locuit într-un loc numit Heyworth Street.

– În Everton, spune ea, bătând cu două degete la tastatură. Majoritatea autobuzelor locale pornesc sau termină traseul la Pier Head sau Paradise Street.

Îmi notez asta pe un carnet. Mă concentrez să fac literele mari și spațiate. Îmi amintește de vremea când eram în școala

primară, și desenam litere uriașe pe coli de hârtie, cu creioane care aproape că-mi ajungeau la umeri.

Bibliotecara mă conduce prin labirintul de rafturi care se întind de la podeaua de lemn până la aspersoarele de pe tavan. Până la urmă ajungem la un birou de lemn pe care se află un aparat de proiecție. Apasă pe un comutator și motorul începe să meargă. Un alt buton pornește becul și un pătrat de lumină apare pe ecran.

Îmi dă șase cutii cu filme acoperind perioada ianuarie-iunie 1988. Filetând primul film pe bobine, apasă ca să deruleze rapid înainte, trecând peste pagini și știind aproape instinctiv unde să se oprească. Merge la anunțurile publicitare și eu îmi notez numărul paginii, sperând că va fi aproximativ același în fiecare zi.

Urmăresc cu degetul lista alfabetică, uitându-mă după litera M. Satisfăcându-mi curiozitatea, nu găsesc niciun Morgan, așa că trec la ziua următoare... și la următoarea... Punctul de focalizare e delicat și trebuie ajustat în mod constant. Alteori, trebuie să derulez înainte și înapoi ca să păstrez coloanele ziarului pe ecran.

Terminând primul calup, iau alte șase cutii cu microfilme de la bibliotecară. Ziarele din preajma Crăciunului au mai multe pagini și îmi ia mai mult timp să le parcurg. Când termin cu noiembrie 1988, devin și mai agitat. Dacă nu e aici? Simt o durere în umeri, din cauză că am stat aplecat. Mă dor și ochii.

Filmul ajunge la o nouă zi. Găsesc necroloagele. Pentru câteva secunde, mă uit pe pagină în jos, fără să realizez ce văd.

Mă întorc. Uite-l! Apăs degetul pe nume ca și cum m-aș teme că ar putea dispărea.

> Lenny A. Morgan, 55 de ani, decedat sâmbătă, 10 decembrie, din cauza arsurilor cauzate de o explozie la Carnegie Engineering Works. Domnul Morgan, un taxator de autobuz popular de la depoul Green Lane, din Stanley, era un fost marinar pe un vas comercial și membru proeminent al sindicatului. Au rămas în urma lui surorile sale, Ruth și Louise, și fiii Dafyyd, 19, și Robert, 8. Înmormântarea va avea loc la ora 13.00, la biserica St James, din Stanley. Familia cere ca omagiile memoriale să ia forma unor contribuții pentru Partidul Muncitorilor Socialiști.

Mă uit peste ziarele apărute cu o săptămână înainte. Un accident ca acesta trebuie să fi fost raportat. Găsesc știrea în josul paginii cinci. Titlul sună așa: „Un muncitor moare într-o explozie la depou".

> Un taxator de autobuz din Liverpool a murit în urma exploziei de la Carnegie Engineering Works, sâmbătă după-amiază. Lenny Morgan, 55 de ani, s-a ales cu arsuri pe 80% din suprafața corpului în timp ce folosea un echipament de sudare cu vapori de gaz, care a luat foc. Explozia și focul au distrus atelierul, precum și două autobuze.
>
> Domnul Morgan a fost dus la spitalul Rathbone, unde a murit sâmbătă seara, fără să-și fi recăpătat cunoștința. Procuratura din Liverpool a început o anchetă pentru a determina cauza exploziei.

Prietenii și colegii i-au adus un ultim omagiu domnului Morgan, descriindu-l ca fiind extrem de popular printre călători, care îi savurau excentricitățile. „Lenny obișnuia să se îmbrace în Moș Crăciun și să le cânte călătorilor colinde de Crăciun", declară domnul Bert McMullen.

La ora trei, înapoiez microfilmul, punându-l în cutii și mulțumindu-i bibliotecarei pentru ajutor. Nu mă întreabă dacă am găsit ce căutam. E prea ocupată, încercând să repare cotorul unui volum legat, care fusese scăpat pe jos.

În ciuda faptului că am căutat și în ziarele apărute în următoarele două luni, nu am mai găsit referiri la accident. Trebuie să fi fost o anchetă. În timp ce cobor cu liftul, mă uit peste notele mele. Ce caut? O legătură cu Catherine. Nu știu unde a copilărit, dar bunicul ei lucrase în mod cert în Liverpool. Instinctul îmi spune că ea și Bobby fie s-au cunoscut la orfelinat, fie într-un spital psihiatric.

Bobby nu menționase că are un frate. Având în vedere faptul că Bridget avea doar douăzeci și unu de ani când l-a născut pe Bobby, Dafyyd fie fusese adoptat, fie, mai mult ca sigur, Lenny mai fusese căsătorit anterior și din mariaj rezultase un fiu.

Lenny avea două surori, dar am numai numele lor mic, așa că îmi va fi greu să le găsesc. Chiar dacă nu s-au căsătorit, câți de Morgan ar putea fi în cartea de telefoane din Liverpool? Nu vreau să ajung până acolo.

Trecând prin ușa turnantă, sunt atât de pierdut în gândurile mele, încât mă învârt de două ori înainte să găsesc

ieșirea. Pășind pe scări cu atenție, îmi fixez direcția și mă îndrept spre stația Lime Street.

Nu îmi place să recunosc, dar căutarea îmi dă satisfacție. Sunt motivat. Am o misiune. Cumpărătorii de ultima clipă umplu căile de acces și așteaptă autobuzele. Sunt tentat să găsesc numărul 96 și să văd unde mă duce. În loc să fac asta, iau un taxi și îi cer să mă lase la depozitul de autobuze Green Lane.

CAPITOLUL VIII

Un mecanic ține un carburator într-o mână murdară și cu cealaltă îmi arată direcția. Barul se numește Tramway Hotel și Bert McMullen este de obicei acolo.

– Cum îl voi recunoaște?

Mecanicul chicotește și se întoarce la motor, aplecându-se sub capota unui autobuz.

Găsesc destul de ușor barul Tramway. Cineva a desenat graffiti pe tabla de afară: „O bere înseamnă să nu fii niciodată nevoit să spui: «Mi-e sete»".

Intru pe ușă și dau într-o încăpere slab luminată, cu podele colorate și mobilă de lemn. Becurile roșii de deasupra barului îi dau locului o tentă roz, ca într-un bordel din Vestul Sălbatic. Fotografii alb-negru ale unor autobuze antice și tramvaie decorează pereții, împreună cu niște postere pentru muzica live.

Privesc în jur și număr opt oameni, incluzând un grup de adolescenți care joacă biliard în separeu, lângă toalete. Mă așez în fața robinetelor de bere, așteptând să fiu servit de un barman care nu se deranjează să-și ia ochii din *The Racing Post.*

Bert McMullen se află în capătul îndepărtat al barului. Jacheta lui mototolită din stofă este peticită la coate și împodobită cu diferite insigne și ace, toate referindu-se la autobuze. Într-o mână ține o țigară și în cealaltă o halbă plină cu bere. Întoarce paharul în mână, ca și cum ar citi vreo inscripție ascunsă, gravată pe o parte.

Bert mormăie la mine:

– Ce te uiți așa?

Mustața lui subțire pare să iasă direct din nas și stropi de spumă și de bere sunt agățați de firele înspicate de păr.

– Îmi cer scuze. Nu am vrut să mă holbez, spun eu, oferindu-mă să-i fac cinste cu o altă halbă de bere.

Se întoarce pe jumătate și mă examinează. Ochii lui, ca două ochiuri apoase de sticlă, se opresc pe pantofii mei.

– Cât au costat pantofii ăia?

– Nu-mi amintesc.

– Aproximativ?

Ridic din umeri.

– O sută de lire.

Își scutură capul dezgustat.

– Nu fac nici cât o ceapă degerată. Nu poți merge cu ei nici 20 km, că se și rup.

Încă se holbează la pantofii mei. Îi face semn barmanului să se apropie.

– Hei, Phill, ia uită-te la pantofii ăștia.

Phil se apleacă peste bar și se uită la pantofii mei.

– Cum le zici?

– Mocasini, răspund eu, mândru de mine.

– Fugi de-aici!

Amândoi se uită unul la celălalt neîncrezători.

– De ce ai vrea să porți un pantof numit mocasin? spune Bert. Ai mai mult fund decât creier.

– Sunt italienești, spun eu, de parcă ar conta.

– Italienești! Care e problema cu pantofii englezești?

– Niciuna.

Bert își apropie fața de a mea. Pot simți mirosul de fasole prăjită.

– Îmi dau seama că o persoană care poartă pantofi ca ăștia n-a muncit o zi în toata viața lui. Trebuie să porți cizme, băiete, cu bot de metal și cu flecuri pe talpă. Pantofii tăi nu ar rezista nici măcar o zi de lucru normală.

– Doar dacă nu cumva lucrează în spatele unui birou, spune barmanul.

Bert mă privește atent.

– Faci parte din vreo bandă?

– Nici vorbă. Muncesc din greu.

– Ai votat cu laburiștii?

– Nu cred că e treaba ta.

– Ești catolic?

– Agnostic.

– Ag-al naibii-ce?

– Agnostic.

– Isuse! Bine, asta e ultima ta șansă. Ții cu echipa Liverpool? întreabă el, schimbând subiectul.

– Nu.

Oftează dezgustat.

– Du-te acasă. Mama te așteaptă cu budincă.

Mă uit printre ei. Asta e problema cu cei care vorbesc în dialectul scouse. Nu știi niciodată dacă glumesc sau vorbesc serios, până când îți pun un pahar în față.

Bert îi face cu ochiul barmanului.

– Îmi poate lua ceva de băut, dar nu poate să-și piardă vremea pe-aici. Are cinci minute la dispoziție.

Phil îmi zâmbește. Urechile îi sunt împodobite cu cercei din argint și pandantive atârnate.

Barul are mese aranjate pe lângă pereți și un ring de dans în centru. Adolescenții încă mai joacă biliard. Singura fată din grupul lor pare a fi minoră și poartă o pereche de blugi strâmți și un top mulat, lăsând să i se vadă vag buricul. Băieții încearcă s-o impresioneze, dar iubitul ei e ușor de ghicit. Umflat cu pompa datorită exercițiilor fizice, arată ca un abces gata să explodeze.

Bert se uită cum se ridică bulele deasupra paharului lui de bere Guinness. Timpul trece. Simt cum mă fac tot mai mic. În sfârșit, duce paharul către buze și mărul lui Adam i se ridică și apoi se lasă când înghite.

– Voiam să te întreb despre Lenny Morgan. Am întrebat la depou. Mi s-a spus că erați prieteni.

Nu pare emoționat.

Îmi continuu discursul:

– Știu că a murit într-un incendiu. Știu că ai lucrat cu el. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat.

Bert își aprinde o țigară.

– Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

– Sunt psiholog. Fiul lui Lenny este în bucluc. Încerc să-l ajut.

Auzindu-mi vorbele, mă simt oarecum vinovat. Asta încerc eu să fac? Să-l ajut?

– Cum îl cheamă?

– Bobby.

– Mi-l amintesc. Lenny obișnuia să-l aducă la depou în timpul vacanțelor. Stătea în spate și suna clopoțelul ca să-i semnalizeze șoferului. Și ce a făcut?

– A bătut o femeie. E în pericol de a fi condamnat.

Bert zâmbește sarcastic.

– Rahaturi din astea se mai întâmplă. Întreab-o pe bătrâna mea doamnă. Am lovit-o o dată sau de două ori, dar ea dă mai tare decât mine. Până dimineața totul e uitat.

– Femeia asta a fost grav rănită. Bobby a tras-o dintr-un taxi și a lovit-o până a lăsat-o inconștientă în plină stradă.

– Se culca cu ea?

– Nu. Nu o cunoștea.

– Tu de partea cui ești?

– Îl evaluez pe el.

– Deci încerci să-l înfunzi?

– Vreau să-l ajut.

Bert pufnește. Farurile de afară alunecă de-a lungul pereților.

– Pentru mine totul e gin cu portocale, fiule, dar nu văd ce treabă are Lenny cu asta. E mort de paisprezece ani.

– Să pierzi un părinte poate fi traumatizant. Poate ar ajuta la explicarea unor lucruri.

Bert face o pauză ca să se gândească la asta. Știu că-și cântărește prejudecățile în favoarea instinctelor. Nu îi plac pantofii mei. Nu îi plac hainele mele. Nu îi plac străinii. Ar vrea să mârâie și să-mi tragă una, dar are nevoie de un motiv întemeiat pentru a face asta. O altă halbă de Guinness obține votul câștigător.

– Știi ce fac în fiecare dimineață? întreabă Bert.

Scutur din cap.

– Îmi petrec o oră stând întins în pat, cu spatele atât de distrus, încât nu pot nici măcar să mă rostogolesc ca să ajung la ţigări. Mă holbez în tavan şi mă gândesc la ce am de făcut azi. La fel ca în fiecare zi: mă trezesc, şchiopătez până la baie, apoi la bucătărie, iar după micul dejun, mă târăsc până aici şi mă aşez pe scaunul ăsta. Ştii de ce?

Scutur din cap.

– Am descoperit secretul răzbunării. Supravieţuiesc ticăloşilor. Voi dansa pe mormintele lor. Uită-te la Maggie Thatcher. A distrus clasa muncitoare din ţara asta. A închis minele, docurile şi fabricile. Dar acum ruginește. Ca bărcile astea de pe-aici. A suferit un atac nu de mult. Indiferent că eşti o navă de război sau o şalupă, până la urmă tot te atinge sarea. Şi când va muri, am să mă piş pe mormântul ei.

Soarbe din pahar ca şi cum ar vrea să-şi spele gustul rău din gură. Îi fac semn barmanului. Începe să toarne alt pahar.

– Semăna Bobby cu tatăl lui?

– Nu. Era flăcău deşirat. Purta ochelari. Îl diviniza pe Lenny, umbla după el ca un căţeluş, făcând comisioane şi aducându-i cești cu ceai. Când Lenny îl lua cu el la lucru, stătea şi îl aştepta afară şi bea limonadă până ce bea Lenny câteva halbe. După asta, mergeau cu bicicleta acasă.

Bert se încălzeşte.

– Lenny a fost cândva marinar pe un vas comercial. Braţele îi erau pline de tatuaje. Vorbea foarte puţin, dar dacă îl făceai să vorbească, îţi spunea poveşti despre tatuajele lui şi despre cum şi-l făcuse pe fiecare. Toată lumea îl plăcea pe Lenny.

Oamenii zâmbeau când îi rosteau numele. A fost un tip prea drăguț. Uneori, lumea poate trage foloase pe seama asta...

– Ce vrei să spui?

– Uită-te la nevastă-sa. Nu îmi amintesc numele ei. Era o irlandeză catolică, vânzătoare, cu șolduri mari și cu o sfoară de parașută în chiloți. Auzisem că Lenny i-a tras-o o singură dată. A fost prea domn, aș spune. Ea rămâne însărcinată și îi spune lui Lenny că e copilul lui. Orice alt bărbat ar fi fost suspicios, dar Lenny se însoară imediat cu ea. Cumpără o casă, folosind toți banii pe care îi economisise din mersul pe mare. Noi știam toți cum era de fapt doamna lui: o adevărată „oricând Annie". Jumătate din depou trebuie să o fi avut. O porecliserăm „Numărul 22", după ruta noastră cea mai populară.

Bert mă privește întristat, scuturându-și scrumul de pe mânecă. Îmi povestește cum Lenny începuse de la un garaj, unde lucrase ca mecanic până ce își încheiase socotelile și apoi pornise la drum. Pasagerii îi adorau pălăriile amuzante și cântecele improvizate. Când Liverpool a câștigat cu Real Madrid în finala Cupei Europene din 1981, și-a vopsit părul roșu și și-a decorat autobuzul cu hârtie igienică.

Potrivit lui Bert, Lenny știa de indiscrețiile soției sale. Aceasta nu se sfia să poarte doar fuste scurte și tocuri înalte. Dansa în fiecare noapte la Empire Ballroom și la Grafton.

Fără vreo avertizare, Bert își aruncă brațul, ca și cum ar vrea să lovească în ceva. Fața i se schimonosește de durere.

– Era prea moale. Moale la inimă, moale la cap. Dacă ar fi plouat cu supă, Lenny s-ar fi trezit cu o furculiță în mână. Unele femei merită o palmă. Îi luase tot... inima, casa, băiatul... Majoritatea bărbaților ar fi omorât-o. Dar Lenny nu

era așa. Îl sleise de puteri. Îl secătuise. Cheltuia cu o sută de lire mai mult decât câștiga el, în fiecare lună. Lenny lucra în ture duble și îngrijea casa, de asemenea. Îl auzeam rugându-se de ea la telefon: „Rămâi acolo în noaptea asta, pisicuțo?" Iar ea râdea de el.

– De ce nu o părăsea?

Bert ridică din umeri.

– Cred că îl avea cu ceva la mână. Poate-l amenințase că-i ia copilul. Lenny nu era un laș. O dată l-am văzut dând jos din autobuz patru huligani, pentru că îi deranjau pe ceilalți călători. Știa să se descurce. Doar cu ea nu reușea...

Bert tace. Pentru prima dată, observ că barul s-a umplut și zgomotul a crescut. Trupa de vineri noaptea își ocupa locul în colț. Oamenii se uită la mine, încercând să-și dea seama ce caut acolo.

Nu există anonimat atunci când ești singurul ciudat dintr-un loc.

Luminile roșii au început să pâlpâie și podelele de lemn să vibreze. Am încercat să țin pasul cu Bert, bând cot la cot.

Îl întreb de accident. Bert îmi spune că uneori Lenny folosea atelierul mecanic în weekend, pentru a-și construi invențiile. Șeful închidea ochii. Autobuzele de weekend mergeau, dar atelierul era gol.

– Cât de multe știi despre sudură? întreabă Bert.

– Nu prea multe.

Își împinge berea la o parte și ia două carduri. Apoi explică faptul că două bucăți de metal sunt legate una de cealaltă, folosindu-se căldura. În mod normal, temperatura este generată în două feluri. Un arc de sudură folosește un arc

puternic de electricitate, cu voltaj redus și curent mare, generând temperaturi de șase mii de grade Celsius. Apoi mai sunt și aparatele de sudură oxigaz, în cazul cărora gaze precum acetilena sau un gaz natural sunt amestecate cu oxigen pur și aprinse pentru a crea o flacără care să poată străbate metalul. Nu prea umbli cu aparate din astea, zice el. Dar Lenny era cel mai bun sudor pe care-l văzusem în viața mea. Amicii obișnuiau să spună că putea suda și două bucăți de hârtie. Ne luam mereu măsuri de precauție atunci când lucram în atelier. Toate lichidele inflamabile erau păstrate într-o cameră separată de cea unde se tăia sau se suda. Păstram combustibilul la cel puțin zece metri distanță. Acopeream scurgerile și păstram extinctoarele aproape. Nu știu ce construia Lenny. Unii glumeau spunând că era o navă-rachetă menită să o trimită pe fosta lui nevastă în spațiu. Suflul exploziei a răsturnat pe o parte un autobuz de opt tone. Rezervorul de acetilenă a făcut o gaură prin acoperiș. L-au găsit la o sută de metri distanță. Lenny sfârșise lângă ușile rulante. Singura parte din trupul său care nu fusese arsă a fost pieptul. S-au gândit că trebuie să fi stat întins atunci când mingea de foc îl înghițise, deoarece cămașa i-a fost doar puțin pârlită. Câțiva șoferi l-au târât afară. Tot nu am înțeles cum au reușit s-o facă... cu căldura și toate celelalte. Îmi amintesc că spuneau după asta că cizmele lui Lenny fumegau și că pielea îi era ca a unui porc fript. Era conștient încă, dar nu putea vorbi. Nu avea buze. Mă bucur că nu am văzut asta. Încă aș mai avea coșmaruri.

Bert lasă jos paharul și pieptul i se ridică într-un suspin scurt.

– Deci a fost un accident?

– Așa a părut, inițial. Toată lumea s-a gândit că o scânteie din aparatul de sudură a ajuns la rezervorul de acetilenă. Trebuie să fi fost o gaură în furtun sau o altă defecțiune. Poate că se acumulase gaz în rezervorul pe care îl suda.

– Ce vrei să spui prin „inițial"?

– Când i-au dat jos cămașa lui Lenny, au găsit ceva scris pe pieptul lui. Au spus că fiecare literă era scrisă la centimetru. Dar nu cred asta. Nu când trebuia să fi scris cu capul în jos și de la stânga la dreapta. Folosise un pistolet pentru sudare ca să-și ardă pe piele cuvintele „Îmi pare rău". Cum spuneam, era un om care folosea puține cuvinte.

CAPITOLUL IX

Nu îmi amintesc cum am părăsit localul Tramway. Opt halbe și apoi am pierdut socoteala. Aerul rece mă lovește și mă trezesc în mâini și în genunchi, lăsându-mi conținutul stomacului peste ruinele dărâmate și rămășițele unui bloc nelocuit.

Pare a fi o parcare auto improvizată. Formația de muzică western și country cântă în continuare. Cântă un cover[1] după un cântec de-ale lui Willie Nelson, despre mamele care nu își lasă copiii să devină cowboy atunci când cresc.

Când încerc să mă ridic, ceva mă împinge din spate și cad într-o băltoacă uleioasă. Cei patru adolescenți din bar stau aplecați deasupra mea.

– Ai bani? întreabă fata.

O lovitură e trimisă pentru a-mi lovi capul, dar ratează. O alta mă nimerește în abdomen. Mă chircesc de durere și îmi vine să vomit din nou. Trag aer în piept și încerc să gândesc.

– Isuse, Baz, ai spus că nimeni nu va fi rănit! spune fata.

– Taci naibii din gură! Nu folosiți nume!

---

[1] Preluarea unui cântec ce aparține altcuiva, de către un alt cântăreț/o altă cântăreață/trupă muzicală. (n.tr.)

– Du-te dracului!

– Terminați, voi doi, intervine cel numit Ozzie, stângaciul, care bea rom cu cola.

– Nu începe, cap-pătrat, spune Baz, domolindu-l.

Cineva îmi ia portofelul din geacă.

– Nu și cardurile, doar banii gheață, spune Baz.

El e mai în vârstă, având douăzeci și ceva de ani, și are o zvastică tatuată pe gât. Mă ridică ușor și își apropie fața de a mea. Simt mirosul de bere, alune și fum de țigară.

– Hei, ascultă, fund-de-sac! Nu ești bine-venit aici!

Împins înapoi, aterizez într-un gard de sârmă. Baz e chiar lângă mine. Este cu aproximativ șapte centimetri mai scund decât mine și solid ca un butoi. O lamă de cuțit strălucește în mâna lui.

– Îmi vreau portofelul înapoi. Dacă mi-l dai înapoi, n-o să fac plângere, spun eu.

Râde de mine și îmi imită vocea: „Chiar sunt atât de speriat?"

– M-ați urmărit de la bar. V-am văzut acolo, jucând biliard. Ai pierdut ultimul joc cu bilele negre.

Fata își pune ochelarii pe nas. Își roade repede unghiile de la degete.

– Ce vrea să spună, Baz?

– Taci din gură! Nu-mi folosi dracului numele!

Începe să o lovească, dar ea îi aruncă o privire feroce. Se așterne tăcerea. Mă trezesc din beție.

– Trebuia să-ți asculți instinctele, Denny, îi spun fetei.

Se uită la mine, cu ochii larg deschiși.

– De unde-mi știi numele?

– Te cheamă Denny și ești minoră, ai treisprezece sau poate paisprezece ani. El e Baz, iubitul tău, iar aceștia doi sunt Ozzie și Carl...

– Taci dracului din gură!

Baz mă împinge cu putere în gard. Simte că-și pierde inițiativa.

– Asta vrei, Denny? Ce va spune mama ta când va veni poliția să te caute? Crede că stai la o prietenă, nu-i așa? Nu îi va plăcea să audă că ieși cu Baz. Crede că e un ratat, un pierde-vară.

– Fă-l să tacă, Baz, spune Denny, acoperindu-și gura.

– Taci dracului din gură!

Nimeni nu mai spune nimic. Toți mă privesc. Fac un pas în față și îi șoptesc lui Baz:

– Folosește-ți creierul, Baz. Îmi vreau doar portofelul.

Denny intervine, izbucnind în lacrimi.

– Dă-i naibii portofelul! Vreau să mă duc acasă.

Ozzie se întoarce înspre Carl.

– Haide.

Baz nu știe ce să facă. Ar putea să mă înjunghie, dar acum e pe cont propriu. Ceilalți dispar deja, în hohote de râs.

Mă împinge cu forță spre gard, apăsând cuțitul în gâtul meu și apropiindu-și fața de a mea. Dinții lui se închid lângă lobul urechii mele. Acces de furie. Durere. Lăsându-și capul într-o parte, scuipă tare într-o băltoacă și mă împinge.

– Ăsta e un mic suvenir din partea lui Bobby!

Își șterge sângele de la gură și îmi pune portofelul la picioare. Apoi se îndepărtează și bate în ușa unei mașini parcate. Stau în

apă, lângă gard. În depărtare, văd lumini strălucind în vârful unor macarale industriale, departe de Mersey.

Încet, trăgând de mine, încerc să mă ridic. Piciorul drept îmi cedează și cad în genunchi. Sângele se scurge într-o dâră caldă pe gâtul meu.

Mă uit către strada principală, dar nu trece nimic. Arunc o privire peste umăr, temându-mă să nu se întoarcă. După câteva sute de metri de mers, găsesc o firmă de taxiuri cu grilaj de metal la uși și la geamuri. Înăuntru, e plin de fum de țigară și miroase a mâncare de fast-food.

– Ce ți s-a întâmplat? întreabă un bărbat gras de dincolo de grilaj.

Îmi întrezăresc reflexia într-o oglindă. Îmi lipsește lobul urechii și gulerul cămășii e plin de sânge.

– Am fost jefuit.

– De cine?

– Copii.

Îmi deschid portofelul. Banii sunt tot acolo... toți.

Grăsanul își dă ochii peste cap, fără să-și mai facă griji pentru mine. Sunt doar un bețiv care a mâncat bătaie. Cheamă o mașină și mă pune să aștept afară, pe trotuar. Mă uit agitat în susul și în josul străzii, după Baz.

Un suvenir! Bobby are niște prieteni fermecători. De ce nu au luat banii? Care era rostul? Doar dacă nu încercau să mă avertizeze. Liverpool e un oraș destul de mare încât să te poți rătăci și destul de mic ca să fii observat, mai ales atunci când începi să pui întrebări.

Prăbușit pe bancheta din spate a unei Mazda 626 vechi, îmi închid ochii și îmi liniștesc bătăile inimii. Transpirația mi se strânge printre omoplați, făcând să-mi înțepenească gâtul.

Taxiul mă lasă la Spitalul Universitar, unde aștept o oră ca să mi se facă șase copci la ureche. Când internul îmi șterge sângele de pe față cu un prosop, mă întreabă dacă a fost anunțată poliția. Mint și spun că da. Nu vreau ca Ruiz să știe unde sunt.

După aceea, cu o doză de paracetamol, pentru a-mi calma durerea, mă plimb prin oraș până ce ajung la Pier Head. Ultimul feribot vine dinspre Birkenhead. Motorul face ca aerul să pulseze. Luminile se răsfrâng asupra mea, într-un amestec colorat de roșu și galben. Mă uit la apă și încep să-mi imaginez că pot vedea forme negre. Trupuri. Mă uit din nou și nu mai sunt. De ce mă uit mereu după cadavre?

Când eram copil, uneori mergeam cu barca pe Tamisa, cu surorile mele. Într-o zi, am găsit un sac cu patru pisicuțe moarte. Patricia îmi spunea întruna să las jos sacul. Țipa la mine. Rebecca voia să vadă ce e înăuntru. Ea, ca și mine, nu văzuse niciodată ceva mort, cu excepția unor insecte și șopârle.

Am golit sacul și pisoiașii s-au rostogolit pe iarbă. Eram captivat și simțeam repulsie în același timp. Aveau blana moale și sângele cald. Nu erau foarte diferiți de mine.

Mai târziu, ca adolescent, îmi imaginam că voi muri pe la treizeci de ani. Era cam pe la mijlocul Războiului Rece, când lumea se afla pe marginea abisului, aflată la mila vreunui om nebun de la Casa Albă sau de la Kremlin, care oricând putea să vrea să știe „ce face butonul ăsta?"

De atunci, ceasul meu intern al apocalipsei a pivotat din plin înainte și înapoi, la fel ca versiunea oficială. Căsătoria cu Julianne m-a făcut extrem de optimist și venirea pe lume a lui Charlie a avut o contribuție importantă la asta. Chiar priveam în față, la vârsta senectuții tihnite, când ne-am fi schimbat rucsacurile cu valizele pe roți, ne-am fi jucat cu nepoții, plictisindu-i cu povești nostalgice, începând hobby-uri excentrice...

Viitorul va fi altfel acum. În loc de a descoperi un drum uimitor, văd un spectacol cu convulsii, bâlbâieli și picoteli în scaunul cu rotile. „Chiar trebuie să mergem să-l vedem pe tati azi? va întreba Charlie. Oricum nu va observa diferența dacă nu apărem."

O rafală de vânt face să-mi clănțăne dinții și mă îndepărtez de balustradă. Merg pe jos de la debarcader, fără să mă mai îngrijorez că m-aș putea rătăci. În același timp, mă simt vulnerabil. Expus.

La hotelul Albion, recepționera tricotează, mișcându-și buzele pe măsură ce numără ochiurile. De undeva din apropiere se aud chicoteli. Nu își dă seama că sunt acolo până nu termină rândul. Apoi îmi dă un bilet. Este scris numele și numărul de telefon al unei profesoare care îi predase lui Bobby la școala St Mary. Dimineață o voi suna.

Scările mi se par mai abrupte ca înainte. Sunt obosit și amețit. Vreau doar să mă bag în pat și să dorm.

Mă trezesc brusc, respirând greu. Îmi strecor mâna pe sub așternuturi, căutând-o pe Julianne. Ea se trezește de obicei când plâng în somn. Își pune palma pe pieptul meu și îmi șoptește că totul e în regulă.

Respirând adânc, aștept ca bătaile inimii să încetinească și apoi mă ridic din pat și merg desculț până la geam. Strada e goală, cu excepția unei furgonete de la un ziar, care face o livrare. Îmi ating ușor urechea și simt duritatea de la cusături. Văd sânge pe pernă.

Se deschide ușa. Nu bate nimeni. Niciun pas de avertizare. Sunt sigur că am închis-o. Apare o mână, cu unghii roșii și cu degete lungi. Apoi o față colorată cu ruj și fard de obraz. Este deschisă la culoare și slabă, cu păr blond tuns scurt.

– Ş̦ş̦ş̦ş̦ş̦ş̦ş̦ş̦ş̦!

O persoană chicotește după ea.

– Fir-ar să fie! Poți să taci?

Ea ajunge la întrerupător. Eu stau în umbră lângă geam.

– Camera e luată.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Scoate un singur țipăt șocat. În spatele ei, un bărbat mare, ciufulit, într-un costum prost croit, stă cu mâna sub bluza ei.

– M-ai speriat al naibii, spune ea, îndepărtându-i mâna.

El, beat, îi bâjbâie din nou la sâni.

– Cum ai intrat aici?

Ea își dă ochii peste cap.

– Din greșeală.

– Ușa era închisă.

Ea scutură din cap. Prietenul ei se uită peste umăr.

– Ce caută el în camera noastră?

– E camera lui, idiotule!

Îl lovește în piept cu o geantă mică, argintie, și îl împinge afară din încăpere. Când închide ușa, se întoarce și zâmbește.

– Nu vrei companie? Pot scăpa de tipul ăsta.

E atât de slabă, încât îi pot vedea oasele de pe piept, deasupra sânilor.

– Nu, mulțumesc.

Ridică din umeri și își atinge coapsele pe sub fusta mini. Apoi ușa se închide și îi aud cum încearcă să se strecoare pe hol și să urce la etajul următor.

Pentru câteva clipe, simt un val de furie. Chiar am uitat să încui ușa? Eram beat, zdruncinat.

E puțin trecut de șase. Julianne și Charlie încă dorm. Îmi iau mobilul și îl deschid, uitându-mă pe întuneric la ecranul strălucitor. Nu sunt mesaje. Asta e pedeapsa mea... Să mă gândesc la soția și la fiica mea atunci când adorm și atunci când mă trezesc.

Stând pe pervazul geamului, mă uit cum se luminează. Porumbei se rotesc și se înalță peste vârfurile acoperișurilor. Îmi amintesc de Varanasi din India, unde vulturii se răsucesc în înaltul cerului peste rugurile funerare, așteptând ca rămășițele să fie aruncate în Gange. Varanasi este o mahala rău famată a orașului, cu clădiri surpate, copii cu ochii încrucișați și nimic frumos în afara sariurilor viu colorate și a șoldurilor unduitoare ale femeilor. M-a uimit și m-a fascinat. La fel este și cu Liverpoolul.

Aștept să se facă șapte, înainte să o sun pe Julianne. Răspunde o voce de bărbat. La început, mă gândesc că am tastat greșit numărul, dar apoi îi recunosc vocea lui Jock.

– Tocmai mă gândeam la tine, zice el cu o voce bubuitoare.

Charlie se aude pe fundal, spunând:

– E tati? Pot vorbi cu el? Te rog, lasă-mă!

Jock acoperă receptorul, dar tot îl pot auzi. Îi spune să o cheme pe Julianne. Charlie se plânge, dar se supune.

Între timp, Jock e plin de bunătate prietenească. Îl întrerup.

– Ce faci acolo, Jock? E totul în regulă?

– Boilerul tău e tot de rahat.

Ce naiba știe el despre boilerul meu? Răceala din vocea lui se mulează după a mea. Îmi pot imagina cum i se schimbă fața.

– Cineva a încercat să intre în casă. Julianne s-a speriat puțin. Nu voia să rămână singură în casă. M-am oferit să rămân.

– Cine? Când?

– Probabil că era doar vreun drogat. Venise la ușa principală. Instalatorii o uitaseră deschisă. D.J. l-a găsit în birou și l-a urmărit până pe stradă. L-a pierdut lângă canal.

– Lipsește ceva?

– Nu.

Aud pași pe scări. Jock își pune mâna peste telefon.

– Pot vorbi cu Julianne? Știu că e acolo.

– Ea nu vrea.

Încep să mă enervez. Jock încearcă să mă tachineze din nou.

– Vrea să știe de ce ai sunat-o pe maică-sa la trei dimineața.

O amintire vagă revine la suprafață: formarea numărului, mustrarea rece a mamei sale. Îmi închisese.

– Lasă-mă doar să vorbesc cu Julianne.

– Nu pot, bătrâne. Nu se simte prea bine.

– Ce vrei să spui?

– Ce ai auzit. Se simte puțin slăbită.

– E ceva în neregulă?

– Nu. Este în ordine. I-am oferit o partidă completă.

Încearcă să mă enerveze. Funcționează.

– Dă-i afurisitul de telefon!

– Nu cred că eşti în măsură să-mi dai ordine, Joe. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Îmi vine să-i trag un pumn în abdomenul lui lucrat de o sută de exerciţii pe zi. Apoi aud un clic. Cineva a ridicat telefonul din biroul meu. Jock nu realizează.

Încerc să par reconciliant şi îi spun că sun mai târziu. El lasă telefonul jos, dar eu aştept, ascultând.

– Tati, tu eşti? întreabă Charlie emoţionată.

– Ce faci, iubito?

– Bine. Când vii acasă?

– Nu ştiu. Trebuie să lămuresc nişte lucruri cu mami.

– V-aţi certat?

– De unde ştii?

– Când mami e nervoasă pe tine, nu ar trebui să o las să îmi aranjeze părul.

– Îmi pare rău.

– Este în regulă. E vina ta?

– Da.

– De ce nu spui că îţi pare rău? Asta îmi spui mie să fac atunci când mă cert cu Taylor Jones.

– Nu cred că va fi suficient de data asta.

Mi-o imaginez gândindu-se la asta. Parcă o văd muşcându-şi buza de jos, pe măsură ce se concentrează.

– Tati?

– Da.

– Ăăă... Vreau să te întreb ceva. E vorba despre... Păi...

Continuă să înceapă şi să se oprească. Îi spun să se gândească întâi la întreaga întrebare şi apoi să mă întrebe.

În sfârșit, iese o vorbă:

– Era poza asta în ziar... cu cineva care avea o haină pe cap. Unii copii vorbesc... la școală. Lachlan O'Brian spune că erai tu. L-am făcut mincinos. Apoi, aseară, am luat niște ziare din coșul de gunoi. Mama le-a aruncat afară. Le-am strecurat sus, în camera mea...

– Ai citit articolul?

– Da.

Mi se strânge stomacul. Cum să îi explic ideea de arestare din greșeală și identitate greșită unui copil de opt ani? Charlie a fost învățată să aibă încredere în poliție. Dreptatea și corectitudinea sunt importante chiar și pe terenul de joacă.

– A fost o greșeală, Charlie. Poliția a făcut o greșeală.

– Atunci de ce e mami supărată pe tine?

– Pentru că și eu am făcut o greșeală. O altfel de greșeală. Nu are legătură cu poliția sau cu tine.

Tace. Aproape că o aud cum gândește.

– Ce se întâmplă cu mami? întreb eu.

– Nu știu. Am auzit-o spunându-i unchiului Jock că i-a întârziat.

– Ce i-a întârziat?

– Nu a spus. A spus doar că i-a întârziat.

Îi cer să repete propoziția cuvânt cu cuvânt. Nu înțelege de ce. Gura mi-e uscată. Nu e doar mahmureala. În fundal, o aud pe Julianne strigând-o pe Charlie.

– Trebuie să plec, șoptește Charlie. Să te întorci acasă curând.

Închide repede. Nu apuc să-i spun la revedere. Primul impuls e să sun din nou. Vreau să sun întruna, până ce Julianne

va vorbi cu mine. Oare „întârziat" înseamnă ceea ce cred eu? Mi se face rău de la stomac; sunt disperat.

Aș putea fi acasă în trei ore dacă aș lua un tren. Aș putea sta la ușă până ar fi de acord să-mi vorbească. Poate asta vrea: ca eu să mă întorc și să lupt pentru ea.

Am așteptat șase ani. Julianne nu a încetat niciodată să creadă. Eu am fost cel care a renunțat să spere.

CAPITOLUL X

Un clopoțel sună deasupra capului când intru în magazin. Mirosul uleiurilor aromatice, lumânările parfumate și ceaiurile de plante îmi invadează nările. Rafturi înguste, făcute din lemn închis la culoare, se ridică de la podea până la tavan. Acestea sunt ticsite cu tămâie, săpunuri, uleiuri și clopote de sticlă pline cu de toate, de la pietre ponce la alge marine.

O femeie masivă apare de după o perdea. Poartă un caftan viu colorat, care începe de la gât și cade în valuri, peste sânii uriași. Șiruri de mărgele răsar din țeasta ei și clincăne în timp ce se mișcă.

– Vino, vino, nu fi timid, spune, trăgându-mă către ea.

Este Louise Elwood. Îi recunosc vocea de la telefon. Unii oameni arată precum vocile lor. Ea e una dintre ei. Profundă, scăzută și stridentă. Brățările îi zornăie pe brațe când îmi scutură mâna. În centrul frunții și-a lipit un punct roșu.

– Of, of, of, spune ea, punându-și mâna pe bărbia mea. Ai venit la timp. Uită-te la ochii ăia. Mohorâți. Uscați. Nu ai dormit bine, nu-i așa? Ai toxine în sânge. Prea multă carne roșie. Poate o alergie la grâu. Ce ai pățit la ureche?

– Un frizer zelos.

Își ridică o sprânceană.

– Am vorbit la telefon, îi explic eu. Sunt profesorul O'Loughlin.

– Tipic! Uită-te la statura ta! Doctorii și profesorii sunt cei mai răi pacienți. Nu-și ascultă niciodată propriile sfaturi.

Face o piruetă cu o agilitate remarcabilă și merge mai departe în magazin. În același timp, continuă să vorbească. Nu sunt semne evidente ale existenței vreunui bărbat în viața ei. Pozele cu copiii de pe panou îi reprezintă probabil pe nepoți și pe nepoate. Are o birmaneză (păr de pisică), un sertar plin cu ciocolată (staniol pe podea) și gust pentru scriitorii de romane siropoase *(Doamna cea tăcută,* de Catherine Cookson).

Dincolo de perdea e un fel de separeu cu suficient spațiu pentru o masă, trei scaune și o chiuvetă mică. Un ceainic electric și un radio sunt conectate la o priză izolată. Pe mijlocul mesei se află o revistă pentru femei, deschisă la pagina de cuvinte încrucișate.

– Ceai din plante?

– Aveți cafea?

– Nu.

– Atunci e bun ceaiul.

Îmi înșiră o mulțime de mărci diferite. Pe când termină, uitasem deja care erau primele.

– Mușețel.

– O alegere excelentă. Bun pentru reducerea stresului și scăderea tensiunii, spune ea, oprindu-se. Nu prea crezi în astea, nu-i așa?

– Nu am fost niciodată capabil să înțeleg de ce au ceaiurile din plante un miros atât de puternic, dar un gust atât de slab.

Râde. Întregul corp i se scutură.

– Gustul este subtil. Lucrează în armonie cu trupul. Mirosul este cel mai rapid dintre toate simțurile noastre. Atingerea se poate dezvolta prima și poate fi ultima care se ofilește, dar mirosul este direct conectat la creierul nostru.

Scoate două căni chinezești și umple cu apă fiartă un ceainic de ceramică. Frunzele de ceai sunt strecurate de două ori printr-o strecurătoare argintie, înainte să-mi dea una din cești.

– Nu citești în frunze de ceai?

– Cred că faci mișto de mine, profesore, spune ea, fără să se simtă ofensată.

– Acum cincisprezece ani erai profesoară la St Mary.

– Pentru păcatele mele.

– Îți amintești de un băiat pe care-l chema Bobby Morgan?

– Bineînțeles.

– Ce îți amintești în legătură cu el?

– Era destul de sclipitor, însă prea puțin încrezător în puterile sale. Unii dintre ceilalți băieți obișnuiau să-l tachineze pentru că nu era prea bun la sport, în schimb avea o voce minunată.

– Te ocupai de cor?

– Da. Odată, i-am sugerat niște lecții de muzică, dar mama lui nu era o femeie ușor de abordat. Am văzut-o o singură dată la școală. Venise să se plângă că Bobby îi furase bani din poșetă pentru o excursie la Liverpool Museum.

– Dar tatăl lui?

Se uită la mine zeflemitor. În mod clar, mă aștept să știe ceva. Acum se hotărăște dacă să continue.

– Tatăl lui Bobby nu avea acces la şcoală, spune ea. Avea un ordin de restricţie pentru Bobby, de când acesta era în clasa a doua. Nu ţi-a spus Bobby despre asta?

– Nu.

Dă din cap. Mărgelele se mişcă dintr-o parte în alta.

– Eu am tras alarma. Bobby făcuse pe el în clasă de două ori în câteva săptămâni. Apoi îşi murdărise pantalonii şi îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii în toaleta băieţilor. Era supărat. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, nu mi-a spus. L-am dus la asistenta şcolii. I-a găsit o altă pereche de pantaloni. Atunci a observat urmele de pe picioarele lui. Părea că fusese bătut.

Asistenta de la şcoală a urmat procedura normală şi a informat-o pe directoare care, la rândul său, a semnalat Departamentul de Servicii Sociale. Ştiam procesul pe de rost. Un asistent social s-ar fi ocupat de sesizare. Apoi era discutată cu un manager regional. Piesele de domino începuseră să se concretizeze odată cu analizele medicale, interogatorii, acuzaţii, negări, conferinţe pe baza cazului, concluzii bănuite, ordine provizorii de îngrijire, recursuri, fiecare având legătură cu următoarea.

– Vorbeşte-mi despre hotărârea Curţii, o rog eu.

Îşi aminteşte doar detalii disparate. Constatări de abuz sexual pe care tatăl le-a negat. Un ordin de restricţie. Supravegherea lui Bobby între ore.

– Poliţia investigase, dar nu ştiu rezultatul. Directoarea s-a ocupat de asistenţii sociali şi de poliţie.

– Ea încă mai e pe aici?

– Nu. A demisionat acum optsprezece luni, din motive familiale.

– Ce s-a întâmplat cu Bobby?

– S-a schimbat. Avea un calm pe care nu îl întâlnești la mulți copii. Mulți profesori îl găseau enervant.

Se uită în ceașca ei, rotind-o încet, înainte și înapoi.

– Când tatăl lui a murit, a devenit și mai retras. Nu interacționa aproape cu nimeni.

– Crezi că Bobby fusese abuzat?

– Școala St. Mary se află într-o zonă săracă, doctore O'Loughlin. În unele cămine, doar să te trezești dimineața e o formă de abuz.

Nu știu aproape nimic despre mașini. Le pot alimenta cu combustibil, umfla roțile și pune apă în radiator, dar nu mă interesează cum sunt făcute, modelele sau dinamica motoarelor moderne cu ardere. De obicei, nu observ trecerea altor vehicule pe stradă, dar azi e altfel. Văd întruna o furgonetă albă. Am observat-o inițial dimineață, când am părăsit hotelul Albion. Era parcată pe partea cealaltă. Celelalte mașini erau acoperite de gheață, dar nu și aceasta. Parbrizul și geamul din spate fuseseră curățate.

Aceeași furgonetă albă sau o alta asemănătoare este parcată pe o rampă de livrare, pe partea cealaltă a magazinului lui Louise Elwood. Ușile din spate sunt deschise. Pot vedea saci întinși pe jos. Trebuie să fie sute de furgonete albe în Liverpool. Poate o întreagă flotă care îi aparține unei firme de curierat.

După noaptea trecută, văd fantome pândind din toate pragurile și stând în mașini. Mă plimb prin piața mare, oprindu-mă în fața unei vitrine. Studiindu-mi reflexia, pot vedea spațiul din spatele meu. Nu mă urmărește nimeni.

Nu am mâncat nimic. Găsesc o cafenea la primul etaj al unei arcade comerciale, cu vedere spre atriu. De la masa mea, îi pot vedea pe cei care urcă.

H.L. Mencken, jurnalist, băutor de bere și înțelept, spunea că pentru fiecare problemă complicată există o soluție simplă, ordonată și greșită. Îi împărtășesc neîncrederea, din motive evidente.

La facultate, îi puneam în permanență în încurcătură pe studenții mei cu ipoteze simple. „De ce nu pot fi acceptate lucrurile așa cum sunt?" întrebau ei. „De ce nu poate răspunsul simplu să fie corect?"

Natura nu funcționează așa. Dacă evoluția s-ar fi bazat pe răspunsuri simple, am fi avut cu toții creiere uriașe și nu ne-am mai uita la „Ai fost păcălit". Sau am fi avut creiere mai mici și nu am fi inventat arme de distrugere în masă. Mamele ar fi avut patru brațe și copiii ar fi plecat de acasă la șase săptămâni. Am fi avut cu toții oase de titan, piele rezistentă la ultraviolete, vedere cu raze X și abilitatea de a avea erecții permanente și orgasme multiple.

Bobby Morgan? Îi voi spune pe numele real acum. El avea multe dintre semnele distinctive ale unui abuz sexual. Chiar și așa, nu îmi doresc să fie adevărat. Ajunsesem să-l plac pe Lenny Morgan. A făcut o grămadă de lucruri bune când îl creștea pe Bobby. Oamenii îl simpatizau. Bobby îl adora.

Poate că Lenny avea o personalitate dualã. Nu este nimic care sã-l împiedice pe un agresor sã fie o figurã protectoare, iubitoare. Asta ar explica în mod cert de ce s-a sinucis. Ar putea fi, de asemenea, motivul pentru care Bobby a avut nevoie de douã personalitãți ca sã supravieţuiascã.

CAPITOLUL XI

Serviciul de Asistență Socială păstrează dosarele copiilor care au fost abuzați sexual. Cândva, aveam acces complet la ele, dar acum nu mai fac parte din sistem. Legile de confidențialitate sunt obligatorii.

Am nevoie de ajutorul unei persoane pe care nu am mai văzut-o de mai bine de zece ani. Numele ei este Melinda Cossimo și mă tem că s-ar putea să n-o mai recunosc. Am aranjat să ne întâlnim într-o cafenea, vizavi de Magistratură.

Când am venit pentru prima dată în Liverpool, Melinda era asistent social. Acum este director regional (ei îi spun specialist în protecția copilului). Nu mulți reușesc să reziste o perioadă atât de lungă în serviciul de asistență socială. Ori explodează, ori se sting.

Mel era adepta stilului original punk, cu păr țepos și o garderobă alcătuită din jachete de piele *vintage* și denim zdrențuit. Contesta întotdeauna opiniile celorlalți, pentru că îi plăcea să vadă că oamenii își susțin cu tărie convingerile, fie că ea era sau nu de acord cu ele.

Crescând în Cornwell, îl auzise mereu pe tatăl ei, un pescar local, făcând distincția dintre *munca pe care o fac bărbații* și *munca pe care o prestează femeile.* Aproape predictibil, ea a devenit

o feministă convinsă și autoare a lucrării *Când femeile poartă pantaloni*, teza ei de doctorat. Probabil că tatăl ei se răsucește în mormânt.

Soțul lui Mel, Boyd, un flăcău din Lancashire, purta pantaloni kaki, pulovere cu guler și își rula propriile țigări. Înalt și slab, încărunțise de pe la nouăsprezece ani, și își purta părul lung legat la spate, într-o coadă de cal. I l-am văzut o singură dată desfăcut, la dușuri, după ce jucasem badminton.

Erau gazde foarte bune. Ne adunam în majoritatea weekendurilor, pentru cine, pe terasa dărăpănată a lui Boyd, cu grădina ei cu clopoței de vânt și plante de cannabis care creșteau într-un fost iaz. Eram cu toții suprasolicitați, subapreciați și totuși idealiști. Julianne cânta la chitară, iar Mel avea o voce ca a lui Joni Mitchell. Mâncam produse vegetariene, beam prea mult vin, fumam puțină iarbă și îndreptam greșelile lumii. Mahmureală ținea până lunea și balonarea, până la mijlocul săptămânii.

O văd pe Mel făcând o grimasă. Poartă pantaloni negri și un taior bej elegant. La rever are prinsă o panglică albă a unei organizații de caritate al cărei nume nu mi-l pot aminti.

– Ăsta e *look*-ul de manager?

– Nu, doar vârsta de mijloc, râde ea, așezându-se. Pantofii ăștia mă omoară, spune ea, dându-i jos și frecându-și gleznele.

– Cumpărături?

– O programare la Tribunalul pentru minori. O urgență.

– Rezultate bune?

– Se putea și mai rău.

Iau cafeaua, iar ea curăță masa. Știu că mă urmărește, încercând să-și dea seama cât de multe s-au schimbat. „Mai

avem lucruri în comun? De ce am apărut dintr-odată?" Meseria a făcut-o suspicioasă.

– Ce ai pățit la ureche?

– M-a mușcat un câine.

– Nu ar trebui să-ți faci de lucru cu animalele.

– Așa am auzit.

Mel se uită cum încerc să amestec în cafea cu mâna dreaptă.

– Mai ești cu Julianne?

– Da. O avem pe Charlie acum. Are opt ani. Cred că e posibil ca Julianne să fie însărcinată din nou.

– Nu ești sigur? spune ea, râzând.

Râd și eu, dar simt o strângere de inimă din cauza vinovăției.

O întreb de Boyd. Mi-l imaginez ca pe un hipiot îmbătrânit, purtând încă tricouri de in și pantaloni Punjabi. Mel își întoarce fața, dar nu înainte să văd durerea abătută ca un nor peste ochii ei.

– Boyd a murit.

– Când?

– De mai bine de un an. Un bolid a ignorat culoarea semaforului și l-a curățat.

Îi spun că îmi pare rău. Zâmbește trist și linge spuma de lapte de pe linguriță.

– Se spune că primul an e cel mai greu. E ca și cum ai fi bătut de cincizeci de polițiști cu bastoane și scuturi de apărare. Încă nu mă pot obișnui cu ideea că nu mai este. L-am învinovățit chiar pe el, o vreme. Credeam că mă abandonase. Sună prostesc, dar de ciudă, i-am vândut colecția de discuri. M-a costat de două ori mai mult ca să o răscumpăr.

Râde și soarbe din cafea.

– Ar fi trebuit să păstrăm legătura. Nu am ştiut.

– Boyd a pierdut adresa voastră. Era disperat. Ştiu că aş fi putut să vă găsesc, spune ea, scuzându-se. Doar că o vreme nu am vrut să văd pe nimeni. Mi-aş fi reamintit doar de vremurile vechi.

– Unde e acum?

– Acasă, într-un vas de argint de pe dulapul meu, spune ea de parcă Boyd îşi făcea de lucru prin grădină. Nu puteam să-l pun în pământ. E prea rece. Dacă ninge? Ura frigul. Se uită la mine cu tristeţe. Ştiu că e o prostie.

– Nu şi pentru mine.

– Mă gândeam că i-aş putea păstra cenuşa şi să o duc în Nepal. Aş putea-o arunca de pe munte.

– Îi era frică de înălţimi.

– Da. Poate că ar trebui să o arunc în Mersey.

– Ai putea face asta?

– Nu văd cum m-ar putea opri cineva. Râde trist. Şi ce te aduce acum în Liverpool? Abia aşteptai să pleci de aici cât mai repede.

– Îmi doresc să vă fi putut lua cu mine.

– Jos, în sud! Nu prea! Ştii ce credea Boyd despre Londra. Spunea că e plină de oameni care caută ceva imposibil de găsit altundeva, pentru că nici nu au încercat să caute.

Mi-l închipui pe Boyd spunând cuvintele astea.

– Am nevoie de dosarul unui copil.

– Un caz roşu.

Nu mai auzisem termenul de ani de zile. Este porecla dată de asistenţii sociali din Liverpool sesizărilor de protecţie

a copilului, deoarece formularul de iniţiere are un chenar roşu-închis.

– Care copil?

– Bobby Morgan.

Mel face imediat legătura. Văd asta în ochii ei.

– Am trezit un judecător la ora două dimineaţa ca să semneze ordinul temporar de custodie. Tatăl se sinucisese. Trebuie să-ţi aminteşti.

– Nu.

Se încruntă.

– Probabil că era unul dintre cazurile lui Erskine.

Rupert Erskine era psiholog principal în cadrul departamentului. Eu făceam parte din echipa de juniori. Lucru pe care mi-l amintea cu fiecare ocazie.

Mel fusese asistenta socială care se ocupase de cazul lui Bobby.

– Sesizarea venise din partea unei profesoare de la şcoală, explică ea. La început, mama nu a vrut să spună nimic. Când a văzut dovezile medicale, a rupt tăcerea şi ne-a spus că îl suspecta pe soţul ei.

– Poţi să-mi faci rost de dosar?

Simt că ar vrea să mă întrebe de ce. În acelaşi timp, realizează că ar fi probabil mai bine să nu ştie. Dosarele închise sunt depozitate la Hatton Gardens, biroul central al Serviciului de Asistenţă Socială din Liverpool. Dosarele sunt păstrate timp de optzeci de ani şi nu pot fi văzute decât de un membru al personalului, o agenţie autorizată sau un reprezentant al tribunalului. Orice solicitare e consemnată.

Mel îşi priveşte reflexia în linguriţă. Trebuie să ia o decizie. Mă ajută sau nu? Aruncă o privire la ceas.

– Voi da câteva telefoane. Treci pe la mine la birou pe la unu și jumătate.

Mă sărută pe obraz la plecare. Comand o altă cafea. Momentele în care sunt singur sunt cele mai rele. Îmi oferă prea mult timp de gândire. Atunci se întâmplă că gândurile mi se învârtejesc în cap. Julianne e însărcinată. Vom avea nevoie de o poartă pentru copil în partea de jos a scărilor. Charlie vrea să meargă în tabără în vara asta. Care e legătura dintre Bobby și Catherine?

Altă dubă. Dar nu e albă. Șoferul aruncă ziare pe trotuar, în fața cafenelei. Titlul de pe prima pagină sună așa: „Se oferă recompensă pentru prinderea ucigașului din cazul McBride".

Mel are un birou curat, cu două teancuri de documente, așezate de fiecare parte a calculatorul lui decorat cu autocolante, titluri și desene. Unul dintre ele îl arată pe un hoț care amenință cu o armă și spune: „Banii ori viața!" Victima răspunde: „Nu am nici bani, nici viață. Sunt asistent social".

Ne aflăm la etajul trei al Departamentului Serviciului de Asistență Socială. Majoritatea birourilor sunt goale în weekend. Fereastra lui Mel dă spre un depozit din prefabricate pe jumătate construit. A reușit să-mi facă rost de trei dosare, fiecare dintre ele fiind legat cu o panglică roșie. Am la dispoziție o oră până când se întoarce ea de la cumpărături.

Știu la ce să mă aștept. Prima regulă a unui profesionist inteligent este să salveze toate părțile. Asta fac asistenții sociali. Când au de-a face cu viețile oamenilor, își notează atent fiecare decizie. Vor avea loc interogatorii, evaluări ale familiei, rapoarte psihologice și fișe medicale. Vor exista consemnări

ale fiecărei ședințe și întâlniri strategice, precum și copii ale declarațiilor date poliției și hotărâri judecătorești.

Dacă Bobby și-a petrecut o vreme într-un cămin de copii sau într-un salon psihiatric, trebuie să fi fost înregistrat. Vor fi nume, date și locuri. Cu puțin noroc, aș putea asocia toate astea cu dosarul lui Catherine McBride și să descopăr o legătură.

Prima pagină a dosarului este transcrierea unei convorbiri telefonice de la școala St Mary. Recunosc scrisul de mână al lui Mel. Bobby prezentase „un număr de schimbări comportamentale recente". În afară de a-și fi udat și pătat pantalonii, prezentase și „un comportament sexual neadecvat". Își dăduse jos pantalonii și simulase sexul cu o fetiță de șapte ani.

Mel îi trimisese prin fax informațiile directorului regional. Apoi, sunase la arhivă și-l rugase pe funcționarul de acolo să verifice dacă au ceva despre Bobby, părinții lui sau vreun frate. Nu s-a găsit nimic. Rănile o îngrijoraseră cel mai mult. Se consultase cu Lucas Dutton, asistentul social (de la secția de copii), care a hotărât să se deschidă o investigație.

„Un caz roșu" e ușor de găsit datorită chenarului. Înregistrează numele lui Bobby, data nașterii, adresa și detalii în legătură cu părinții, școala și probleme de sănătate cunoscute. Mai sunt și informații despre directoarea de la St Mary, prima persoană care făcuse sesizarea.

Mel ceruse un consult medical complet luni, 12 septembrie 1988. Doctorul Richard Legende găsise „două sau trei semne de aproximativ cincisprezece centimetri, pe ambele fese". Descrisese rănile ca fiind în concordanță cu „două sau trei lovituri succesive cu un obiect dur, precum o curea cu ținte".

Bobby fusese tulburat pe parcursul examinării și refuzase să răspundă la orice întrebare. Doctorul Legende observase ceea ce părea să fie o cicatrice veche a țesutului din jurul anusului. „Nu este clar dacă rana a fost provocată accidental sau prin penetrare deliberată", scrisese el. Într-un raport ulterior, își întărise convingerea și descrisese cicatricea ca fiind „provocată de un abuz".

Bridget Morgan fusese interogată. Ostilă la început, acuzase serviciile sociale că s-ar ține de nimicuri. Când i s-a vorbit despre rănile și comportamentul lui Bobby, a început să-și cântărească răspunsurile. În cele din urmă, a încercat să-i găsească scuze soțului ei.

– E un bărbat bun, dar nu se poate abține. Se enervează și își pierde controlul.

– Te-a lovit vreodată?

– Da.

– Dar pe Bobby?

– El primește ceea ce e mai rău.

– Când îl bate pe Bobby, ce folosește?

– O lesă de câine... Mă va ucide dacă află că am fost aici... Nu știți cum este...

Întrebată despre un eventual comportament sexual inadecvat, Bridget a negat complet că soțul ei ar fi putut face așa ceva. Protestele ei erau din ce în ce mai vehemente. A izbucnit în plâns și a cerut să-l vadă pe Bobby.

Toate acuzațiile de abuz sexual trebuie să fie raportate poliției. După ce i s-a spus asta, Bridget Morgan a devenit și mai agitată. Fiind clar tulburată, a recunoscut că o îngrijorase

relația dintre soțul ei și Bobby, dar nu a vrut sau nu a putut să ofere mai multe informații.

Bobby și mama lui au fost duși la secția de poliție din Marsh Lane, pentru un interogatoriu oficial. Au fost prezenți Mel Cossimo, superiorul ei, Lucas Dutton, detectivul sergent Helena Bronte și Bridget Morgan. Petrecând câteva minute singură cu Bobby, doamna Morgan a acceptat că era nevoie de o investigație.

Răsfoind prin declarația pe care a dat-o poliției, încerc să găsesc esența acuzațiilor ei. Cu doi ani înainte, afirmase că îl văzuse pe Bobby stând în poala tatălui său, fără a purta chiloți. Soțul ei avea doar un prosop înfășurat în jurul taliei și părea să îi împingă lui Bobby mâna între picioarele sale.

Cu un an în urmă, când Bobby se dezbrăca pentru a face baie, ea observase că nu purta chiloți. Când l-a întrebat de ce, el ar fi răspuns: „Lui tati nu îi place să port chiloți".

Mama susținuse, de asemenea, că soțul ei făcea baie doar atunci când Bobby era treaz și lăsa ușa de la baie deschisă. L-ar fi invitat pe Bobby de multe ori să-i țină companie, dar băiatul inventa scuze.

Deși nu este o declarație credibilă, în mâinile unui procuror bun, ar putea fi destul de condamnabilă. Următoarea declarație pe care mă aștept s-o găsesc este a lui Bobby, dar nu este aici. Dau câteva pagini înapoi și aflu că nu există nicio mențiune legată de o declarație oficială, ceea ce ar putea explica de ce Lenny Morgan nu fusese niciodată acuzat. În loc de asta, există o casetă video și un teanc de note scrise de mână.

Mărturia unui copil este crucială. Dacă el sau ea nu recunoaște că a fost molestat, șansele de reușită sunt slabe. Agresorul

trebuie să își recunoască infracțiunea sau dovezile medicale să fie incontestabile.

Mel are o înregistrare pe o casetă video și un televizor în birou. Scot caseta din carcasa ei. Eticheta are numele întreg al lui Bobby, precum și data și locul interogatoriului. În momentul în care primele imagini apar pe ecran, timpul este trecut în colțul de jos din partea stângă.

Evaluarea care se face unui minor de către Protecția copilului este foarte diferită de consultarea unui pacient obișnuit, din cauza constrângerilor de timp. De multe ori poate fi nevoie de săptămâni pentru a stabili gradul de încredere care îl face pe un copil să-și dezvăluie încet lumea interioară. Evaluările trebuie făcute repede și, de aceea, întrebările sunt mai directe.

Camera de interogare a copiilor are pe podea jucării și pereți viu colorați. Hârtii de desen și creioane au fost lăsate pe masă. Un băiețel stă emoționat pe un scaun din plastic, uitându-se la hârtia goală. Poartă uniforma școlară cu pantaloni scurți largi și pantofi uzați. Se uită la cameră și îi pot vedea clar fața. S-a schimbat mult în ultimii paisprezece ani, dar tot îl recunosc. Stă nepăsător, ca și cum ar fi resemnat cu soarta lui.

Mai este ceva. Ceva mai mult. Detaliile se întorc precum niște soldați predați. L-am mai văzut pe acest băiat înainte. Rupert Erskin îmi ceruse să revăd cazul. Un băiețel care nu răspundea la niciuna dintre întrebările lui. Era nevoie de o nouă abordare. Poate de o nouă față.

Filmul încă merge. *Îmi* aud vocea.

– Preferi să ți se spună Robert, Rob sau Bobby?

– Bobby.

– Știi de ce te afli aici, Bobby?

Nu răspunde.

– Trebuie să îți pun câteva întrebări. E în regulă?

– Vreau să plec acasă.

– Nu încă. Spune-mi, Bobby, înțelegi diferența dintre adevăr și minciună, nu-i așa?

Încuviințează.

– Dacă spun că am un morcov în loc de nas, ce-ar fi asta?

– O minciună.

Așa este.

Caseta continuă. Pun întrebări nesemnificative despre școală și casă. Bobby vorbește despre emisiunile lui preferate de la televizor și despre jucării. Se relaxează și începe să mâzgălească pe o bucată de hârtie, în timp ce vorbește.

Dacă ar putea să-și pună trei dorințe magice, care ar fi acelea? După două starturi eșuate și alegeri amestecate, venise cu deținerea unei fabrici de ciocolată, mersul în tabără și construirea unei mașini care i-ar face pe toți fericiți. Cine i-ar plăcea cel mai mult să fie? Ariciul Sonic[1], pentru că „aleargă foarte repede și își salvează toți prietenii".

Urmărind filmul, recunosc unele gesturi și limbajul trupului adultului Bobby. Zâmbea sau râdea rar. Menținea contactul vizual doar pentru puțin timp.

Îl întreb despre tatăl lui. La început, Bobby e încântat și deschis. Vrea să meargă acasă și să-l vadă.

– Lucrăm la o invenție. Se va termina cu aruncatul pungilor de cumpărături în portbagajul mașinii.

---

[1] Ariciul Sonic, personaj dintr-un joc video, inventat de Sega (n.tr.)

Bobby desenează o imagine a lui însuși și îi cer să numească diferite părți ale corpului. Se bâlbâie când vorbește despre *părțile intime.*

– Îți place să faci baie cu tatăl tău?

– Da.

– Ce îți place la asta?

– Mă gâdilă.

– Unde te gâdilă?

– Peste tot.

– Te atinge vreodată în vreun loc unde nu îți place?

Bobby se încruntă.

– Nu.

– Îți atinge vreodată părțile intime?

– Nu.

– Dar atunci când te spală?

– Presupun.

Mormăie încă ceva, dar nu pot să înțeleg.

– Dar mama ta? Îți atinge vreodată zonele intime?

Scutură din cap și cere să meargă acasă. Strânge bucata de hârtie și refuză să mai răspundă la alte întrebări. Nu este supărat sau speriat. Este un alt exemplu de *distanțare,* obișnuit în cazul copiilor abuzați sexual care încearcă să se facă mai mici și să nu mai fie o țintă.

Interogatoriul se termină, rezultatul fiind neconcludent. Limbajul trupului și gesturile nu sunt suficiente pentru a-mi forma o opinie.

Întorcându-mă la dosare, pun cap la cap ceea ce s-a întâmplat după aceea. Mel recomandase ca Bobby să fie trecut în Registrul de Protecție a Copilului, o listă a copiilor din zonă

considerați a fi în situație de risc. Solicitase un ordin interimar de custodie, trezindu-l pe un judecător la ora două dimineața.

Poliția îl arestase pe Lenny Morgan. Casa îi fusese percheziționată, odată cu vestiarul lui de la depozit și un garaj din vecini pe care îl închiriase ca atelier. Își susținuse în permanență nevinovăția. Se descrisese ca un tată iubitor, care nu greșise cu nimic și nu avusese probleme cu poliția. Declarase că nu știa nimic despre rănile lui Bobby, dar recunoscuse că îl smotocise atunci când dezmembrase și stricase un ceas în perfectă stare de funcționare.

Nu știam nimic din toate astea. Implicarea mea se sfârșise după un singur interviu. Era cazul lui Erskine.

O ședință asupra cazului avusese loc luni, 15 august. Aceasta fusese condusă de Lucas Dutton și la ea participase asistentul social, psihologul consultant Rupert Erskine, medicul lui Bobby, directoarea de la școală și detectivul sergent Helena Bronte.

Procesul-verbal al reuniunii indică faptul că Lucas Dutton se ocupase de procedură. Mi-l amintesc. La prima mea conferință, mă ironizase atunci când oferisem o sugestie alternativă la a lui. Directorii sunt rar luați la întrebări, mai ales de către psihologii juniori, ale căror diplome sunt destul de proaspete pentru a putea fi mânjite.

Poliția nu deținuse destule dovezi pentru a-l acuza pe Lenny Morgan, dar investigația continua. Bazată pe dovezile fizice și pe declarația lui Bridget Morgan, se recomandase ca Bobby să fie luat din sânul familiei și dus într-un cămin de copii, dacă tatăl lui nu era de acord să stea departe în mod

voluntar. Erau permise întrevederi zilnice, dar tatăl și fiul nu erau lăsați niciodată singuri.

Bobby își petrecuse cinci zile în cămin, până când Lenny fusese de acord să părăsească locuința familiei și să locuiască separat, până ce acuzațiile vor fi investigate în totalitate.

Al doilea dosar începe cu o pagină de cuprins. Mă uit peste listă și continui să citesc. Timp de trei luni, familia Morgan fusese supravegheată de asistenți sociali și psihologi, care încercau să-și dea seama cum trăiesc. Comportamentul lui Bobby fusese monitorizat și revăzut, mai ales cel din timpul vizitelor tatălui său. În același timp, Erskine îi interogase pe Bridget și pe Lenny separat, ținând seama de detaliile poveștilor. De asemenea, vorbise și cu bunica din partea mamei, Pauline Aherne, și cu sora mai mică a lui Bridget.

Amândouă păreau să confirme suspiciunile lui Bridget legate de Lenny. În particular, Pauline Aherne declarase că fusese martora unui exemplu de comportament inadecvat, atunci când tatăl și fiul se jucau înainte de culcare, și văzuse cum Lenny își vâra mâna în pantalonii de pijama ai lui Bobby.

Când am comparat declarația ei cu a lui Bridget, am observat că folosiseră aceleași fraze și descrieri de mai multe ori. Asta m-ar fi îngrijorat, dacă ar fi fost cazul meu. Sângele este mai gros decât apa. Nicicând mai adevărat ca în cazurile de custodie a copilului.

Prima soție a lui Lenny murise într-un accident de mașină. Un fiu din prima căsătorie, Dafyyd Morgan, plecase de acasă la optsprezece ani, fără să fi atras atenția Serviciului de Asistență Socială.

Fuseseră făcute câteva încercări de a-l găsi. Asistenții sociali luaseră legătura cu profesorii lui și cu antrenorul de înot, care afirmaseră că nu exista niciun motiv de îngrijorare în ceea ce privește comportamentul său. Dafyyd abandonase școala la cincisprezece ani și fusese luat ca ucenic la o firmă locală de construcții. Renunțase, și ultima lui adresă știută era o pensiune din sudul Australiei.

Dosarul conține concluziile lui Erskine, dar nu și notițele lui din timpul ședințelor. Îl descrisese pe Bobby ca fiind „agitat, zvăpăiat și cu un temperament fragil" și, de asemenea, ca prezentând simptome de stres posttraumatic. „Când e întrebat despre un abuz sexual anal, Bobby devine din ce în ce mai defensiv și agitat, scrisese Erskine. Devine defensiv și atunci când cineva sugerează că familia lui nu e ideală. E ca și cum ar încerca din răsputeri să ascundă ceva."

Despre Bridget Morgan notase: „Prima ei grijă e întotdeauna fiul ei. Se arată reticentă în legătură cu continuarea interogatoriilor cu Bobby, din cauza anxietății pe care acestea i-o provoacă. Se pare că Bobby își face nevoile în pat și are probleme cu somnul".

Grija ei era de înțeles. La o numărătoare de rutină, estimez că Bobby trebuie să fi fost interogat de mai mult de douăsprezece ori de psihiatri, psihologi și asistenți sociali. Întrebările erau repetate și reformulate.

În timpul ședințelor libere de joacă, Bobby fusese observat dezbrăcând păpușile și numindu-le părțile corpului. Niciuna dintre aceste ședințe nu fusese înregistrată, dar un psihiatru raportase că Bobby pusese o păpușă peste cealaltă și scosese zgomote ciudate.

Erskine a inclus două dintre desenele lui Bobby în dosar. Le țin pe brațe. Sunt reușite, dar la modul abstract. Un amestec între Picasso și familia Flintstone. Trupurile sunt ca niște roboți, cu fețe distorsionate. Adulții sunt desenați de mărimi foarte mari, iar copiii foarte mici.

Erskine concluzionase:

> Există câteva dovezi semnificative, care, în opinia mea, întăresc puternic posibilitatea unui contact sexual între domnul Morgan și ale fiul său.
>
> În primul rând, sunt declarațiile lui Bridget Morgan și ale mamei sale, doamna Pauline Aherne. Niciuna din femei nu are vreun motiv de a fi părtinitoare. Amândouă au fost martore la diverse situații în care domnul Morgan se expusese în fața fiului său și îi dăduse acestuia jos chiloții.
>
> În al doilea rând, este dovada domnului doctor Richard Legende care a găsit „două sau trei semne de cincisprezece centimetri lungime pe ambele fese ale copilului". Și mai îngrijorătoare este dovada unei cicatrice în jurul anusului.
>
> La astea se mai adaugă și schimbările de comportament ale lui Bobby. A prezentat un interes nesănătos pentru sex, precum și cunoștințe legate de muncă mult peste cele ale unui copil normal de opt ani.
>
> Bazându-mă pe aceste fapte, cred că este foarte posibil ca Bobby să fi fost abuzat sexual, cel mai probabil de către tatăl său.

Trebuie să mai fi avut loc o ședință, pe la mijlocul lunii noiembrie. Nu găsesc procesul-verbal. Investigația poliției fusese oprită, dar dosarul rămăsese deschis.

Al treilea dosar e plin cu documente legale, unele dintre acestea legate cu o panglică. Recunosc actele. Mulţumit că Bobby era pe lista de risc, Serviciul Social solicitase un ordin permanent de luare în custodie. Avocaţii nu fuseseră de acord.

– Ce tot mormăi? spune Mel, care terminase cumpărăturile, balansând două cești de cafea pe o tavă. Îmi pare rău că nu îţi pot oferi ceva mai tare. Îţi aminteşti când obişnuiam să cărăm cutii de vin de Crăciun?

– Mi-l amintesc pe Boyd beat cum uda florile artificiale de pe hol.

Râdem amândoi.

– Ţi-au revenit amintiri? spune ea, arătând către dosare.

– Trist.

Mâna stângă îmi tremură. Mi-o ascund în poală.

– Ce părere aveai tu despre Lenny Morgan?

Se aşază şi îşi dă jos pantofii.

– Credeam că e un porc. Era agresiv şi violent.

– Ce a făcut?

– M-a confruntat la ieşirea din tribunal. Am mers să dau un telefon din hol. M-a întrebat de ce fac asta, ca şi cum ar fi fost ceva personal. Când am încercat să trec de el, m-a împins la perete şi şi-a pus mâna în jurul gâtului meu. Avea privirea aceea... spune ea, oprindu-se.

– Nu ai depus plângere?

– Nu.

– Era supărat?

– Da.

– Dar soţia lui?

– Bridget. Era toată îmbrăcată în blană și fără chiloți. O adevărată parvenită.

– Dar o plăceai?

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu ordinul de luare în custodie?

– Un magistrat fusese de acord cu el, însă doi spuneau că nu există dovezi suficiente pentru a-l susține.

– Așa că ai încercat să duci cazul lui Bobby în instanță?

– Evident! Nu l-aș fi lăsat pe tatăl lui să se apropie de el. Am mers direct la tribunal și am obținut o audiere pentru acea după-amiază. Hârtiile ar trebui să fie acolo, spune ea, arătând către documente.

– Cine a depus dovezile?

– Eu.

– Dar Erskine?

– Am folosit raportul lui.

Pe Mel o enervează întrebările mele.

– Orice asistent social ar fi făcut la fel. Dacă nu-i poți face pe magistrați să vadă sensul, mergi la un judecător. De nouă ori din zece vei fi recompensat.

– Acum nu.

– Nu, spune ea, dezamăgită. Acum au schimbat regulile.

Din momentul în care Bobby fusese pus sub tutelă, orice decizie în legătură cu viața lui era luată de un tribunal în loc de familie. Nu putea schimba școala, obține un pașaport, nu se putea înrola în armată sau căsători fără ca tribunalul să își dea acordul. De asemenea, era garantat că tatăl nu va mai avea ce căuta în viața lui.

Răsfoind paginile dosarului, găsesc hotărârea judecătorească. Se întinde pe aproximativ opt pagini, dar trec repede peste ele, uitându-mă la concluzii.

> Soțul și soția sunt, fiecare, cu adevărat îngrijorați în legătură cu bunăstarea copilului. Sunt mulțumit pentru că, în trecut, au încercat, în felul lor, să-și exercite obligațiile de părinți prin cele mai bune abilități ale lor. Din nefericire, în cazul soțului, abilitatea de a-și manifesta obligațiile în mod adecvat a fost, în opinia mea, grav afectată de acuzațiile aduse la adresa lui.
>
> Am luat în considerare dovezile compensatorii, și anume negările soțului. În același timp, sunt conștient de faptul că acest copil își dorește să locuiască atât cu mama, cât și cu tatăl său. În mod sigur, greutatea dată de aceste dorințe trebuie cântărită înaintea altor probleme legate de bunăstarea lui Bobby.
>
> Ghidul de protecție a copilului și testele sunt clare. Interesele lui Bobby sunt capitale. Acest tribunal nu poate acorda custodia sau accesul unui părinte, dacă această custodie sau acces l-ar expune pe copil la un risc inacceptabil de abuz sexual.
>
> Sper că, la timpul cuvenit, când Bobby va atinge un anumit nivel de autoprotecție, maturitate și înțelegere, va avea oportunitatea de a-și petrece timpul cu tatăl lui. Totuși, până se va ajunge acolo, ceea ce se va întâmpla abia cândva în viitor, nu ar trebui să aibă niciun contact cu tatăl lui.

Decizia era ștampilată și semnată de domnul judecător Alexander McBride, bunicul lui Catherine.

Mel mă privește peste masă.

– Ai găsit ce căutai?

– Nu chiar. Ai avut mult de-a face cu judecătorul McBride?

– E un om bun.

– Presupun că ai auzit despre nepoata lui.

– Un lucru îngrozitor.

Își rotește scaunul încet și își întinde picioarele, până ce pantofii i se sprijină de perete. Ochii ei mă fixează.

– Știi cumva dacă avea și Catherine McBride un dosar?

– E amuzant că întrebi asta.

– De ce?

– A mai venit azi cineva să îl vadă. Au fost două cereri într-o zi.

– Cine a cerut dosarul?

– Un detectiv care investighează crima. Voia să știe dacă numele tău apare pe acolo.

Ochii ei strălucesc. E furioasă pe mine pentru că i-am ascuns informații. Asistenții sociali nu prea au încredere în oameni. Învață să nu aibă încredere... nu atunci când au de-a face cu copii abuzați, soții bătute, dependenți de droguri, alcoolici și părinți care se luptă pentru custodie. Nimic nu poate fi luat așa cum pare. Învață să nu aibă încredere în jurnaliști, într-un avocat al apărării sau într-un părinte care e speriat. Mel avusese încredere în mine. O dezamăgisem.

– Detectivul spune că ești un subiect de interes. Spune că victima, Catherine McBride, depusese o plângere de hărțuire sexuală împotriva ta. A întrebat dacă mai fuseseră depuse vreodată și alte plângeri.

Acesta e teritoriul lui Mel. Nu are nimic împotriva bărbaților, doar împotriva lucrurilor pe care aceștia le fac.

– Hărțuirea sexuală e o ficțiune. Nu am atins-o pe Catherine.

Nu-mi pot ascunde furia din voce. A întoarce și celălalt obraz e caracteristic oamenilor care vor să se uite în cealaltă parte. Sunt sătul să fiu acuzat de ceva ce nu am făcut.

Întorcându-mă la hotelul Albion, încerc să potrivesc piesele. Urechea cusută pulsează, dar mă ajută să mă concentrez asupra gândurilor mele. Este ca atunci când te concentrezi cu televizorul dat la volumul maxim.

Când își pierduse tatăl, Bobby avea aceeași vârstă cu Charlie. O tragedie ca asta poate afecta teribil pe cineva, dar este nevoie de mai mult de o persoană pentru a modela mintea unui copil. E nevoie de bunici, unchi, mătuși, frați, surori, profesori, prieteni și de o listă uriașă de figuranți. Dacă aș putea să-i sun pe toți acești oameni și să-i interoghez, poate aș afla ce i s-a întâmplat.

Ce-mi scapă? Un copil este pus sub tutela unui tribunal. Tatăl lui se sinucide. O poveste tristă, dar nu unică. Copiii nu mai sunt puși sub tutela tribunalelor. Legea s-a schimbat la sfârșitul anilor 1990. Vechiul sistem era prea deschis abuzurilor. Dovezi prețioase au fost cerute și nu erau verificări și bilanțuri.

Bobby prezenta toate semnele unui abuz sexual. Victimele abuzurilor sexuale își găsesc moduri de a se autoproteja. Unii suferă de amnezie traumatică; alții își îngroapă durerea în subconștient sau refuză să se gândească la ceea ce s-a întâmplat. În același timp, există uneori asistenți sociali care mai degrabă

le verifică decât să-şi pună sub semnul întrebării acuzaţiile. Ei cred că acuzatorii nu mint niciodată, iar agresorii întotdeauna.

Cu cât Bobby nega mai mult ceea ce s-a întâmplat, cu atât lumea credea că trebuia să fie adevărat. Această ipoteză puternică stătea la baza întregii investigaţii.

Dacă am interpretat totul greşit?

Cercetătorii de la Universitatea din Michigan au făcut odată un rezumat al unui caz în care era implicată o fetiţă de doi ani şi l-au prezentat unui grup de experţi, incluzând opt psihologi clinici, douăzeci şi trei de studenţi absolvenţi şi cincizeci de asistenţi sociali şi psihiatri. Cercetătorii ştiau dinainte că acel copil nu fusese abuzat sexual.

Mama sesizase abuzul, bazându-se pe faptul că descoperise o vânătaie pe piciorul fetiţei şi un fir de păr pubian (care părea a fi al tatălui) în scutecul fetiţei. Patru examene medicale nu au arătat nicio dovadă a vreunui abuz. Două teste cu detectorul de minciuni şi o investigaţie condusă de poliţie şi de Serviciul de Protecţie a Copilului îl arătaseră pe tată ca fiind nevinovat.

În ciuda acestora, trei sferturi din experţi au recomandat ca şi contactul tatălui cu fetiţa să fie ori supravegheat, ori interzis de tot. Câţiva dintre ei au concluzionat că fata ar fi fost sodomizată.

Nu există presupusă nevinovăţie în cazurile de abuzuri asupra copiilor. Acuzatul e vinovat până ce dovedeşte contrariul. Pata este invizibilă, dar de neşters.

Ştiu toate mijloacele de apărare pentru argumente de genul acesta. Acuzaţiile false sunt rare. Greşim de mai multe ori decât avem dreptate.

Erskine e un bun psiholog și un om bun. Și-a îngrijit soția suferindă de scleroză multiplă până când a murit și a muncit foarte mult să înființeze o bursă de cercetare care să-i poarte numele. Mel are pasiune și o conștiință socială care mă face mereu să mă simt rușinat. În același timp, nu are nicio pretenție de obiectivitate. Ea știe ce știe. Instinctul contează.

Nu știu unde mă vor duce toate astea. Sunt obosit și mi-e foame. Tot nu am dovezi că Bobby ar fi cunoscut-o pe Catherine McBride, cu atât mai puțin că ar fi omorât-o.

După câțiva pași, când mă îndrept spre camera de hotel, realizez că ceva e în neregulă. Ușa e deschisă. O dâră de culoarea vinului roșu se scurge pe covor, înspre scări. Lângă ușă, se află un ghiveci cu un palmier. Vasul de lut trebuie să se fi spart în jumătate când s-a agățat în clanța ușii.

Pe casa scării e un cărucior pentru menaj. Conține două găleți, mopuri, perii de spălat și o grămadă de cârpe ude. Femeia care se ocupă de curățenie stă în mijlocul camerei. Patul este întors, plin cu bucăți dintr-un sertar rupt. Chiuveta, smulsă din perete, stă lângă o țeavă ruptă și lângă un firicel de apă care se prelinge constant.

Hainele mele sunt împrăștiate pe covorul îmbibat cu apă, printre pagini cu notițe rupte și dosare sfâșiate. Geanta mea de bagaje e îndesată în interiorul vasului de toaletă, decorată cu un rahat.

– Nu se compară nimic cu a avea camera curată, nu-i așa? spun eu.

Menajera se uită la mine neîncrezătoare.

Pe oglindă mi-a fost lăsat un mesaj scris cu pastă de dinți: PLEACĂ ACASĂ SAU VEI FI TRIMIS ÎNTR-UN SICRIU.

Simplu. Succint. Precis. Administratorul hotelului vrea să cheme poliția. Trebuie să-mi deschid portofelul ca să-l fac să se răzgândească. Nu găsesc prea multe lucruri care ar putea fi salvate. Prudent, ridic o grămadă de hârtii ude, mânjite cu cerneală. Singura pagină inteligibilă este ultima din CV-ul lui Catherine. Citisem scrisoarea de intenție la birou, dar nu am ajuns mai departe. Uitându-mă în josul paginii, observ trei persoane care pot da recomandări. Numai una dintre ele contează: doctorul Emlyn R. Owen. Mai sunt trecute adresa și numărul de telefon de pe Harley Street ale lui Jock.

CAPITOLUL XII

Lucrările de întreținere, frunzele de pe linie, semnalele false, defecțiunile... alege-ți-le pe oricare, toate se referă la același lucru. Trenul va ajunge cu întârziere la Londra. Conductorul se scuză frecvent la difuzor, ținându-i pe toți treji.

Îmi cumpăr o ceașcă de ceai de la vagonul-restaurant și cu un sendviș „gourmet", dovada clară a modului cum cuvintele culinare pot fi devalorizate. Nu are niciun gust în afară de cel de maioneză. Gândurile răzlețe mă fac să uit de oboseală. Piese lipsă. Piese noi. Nicio piesă.

Există minciuni mici, atât de mici, încât nu contează prea mult dacă le crezi sau nu. Altele par mici, dar au ramificații uriașe. Și, uneori, nu este vorba despre ceea ce spui, ci despre ceea ce nu spui. Minciunile lui Jock se apropie întotdeauna de adevăr.

Catherine avea o aventură cu cineva de la Marsden; un bărbat căsătorit. Era îndrăgostită de el. Reacționase prost când el hotărâse să pună capăt relației. În noaptea în care murise, aranjase să se vadă cu cineva. Era Jock? Poate de asta sunase ea la biroul meu. Pentru că el nu apăruse. Sau poate că *a apărut.* Nu mai era căsătorit. O veche flacără se reaprinse.

Jock îi făcuse lui Bobby legătura cu mine. Îmi spusese că e o favoare pentru Eddie Barrett.

Isuse! Nu-mi pot lua gândul de la asta. Aș vrea să adorm și să mă trezesc într-un alt corp și având o altă viață. Orice scenariu ar fi mai bun decât acesta. Cel mai bun prieten al meu? Vreau să mă înșel în privința lui. Am fost împreună încă de la început. Obișnuiam să cred că faptul de a fi împărțit același salon la naștere ne făcea să fim ca frații; gemeni non-genetici, care respirau același aer și care văzuseră aceeași lumină când au venit pe lume.

Nu știu ce să mai cred. M-a mințit. Acum se află în casa mea și profită de tot ceea ce s-a întâmplat. Am observat felul în care o privește pe Julianne, cu un sentiment mult mai primar decât invidia.

Cu Jock, totul e o competiție. Un duel. Și se enervează și mai tare dacă ajunge să creadă că nu te străduiești, pentru că asta face ca obținerea victoriei să nu fie atât de glorioasă.

Cu Catherine trebuie să fi fost ușor. Jock le cucerea repede pe cele vulnerabile, deși nu îl entuziasmau precum cele sigure pe ele și cool. Aventurile lui au dus la două divorțuri. Nu se putuse abține.

De ce ar fi păstrat Catherine legătura cu cineva care îi zdrobise inima? Și de ce l-ar fi trecut pe Jock la referințe în CV-ul ei?

Cineva trebuie să-i fi spus că am nevoie de o secretară. Este prea mare coincidența ca să pot crede că a văzut anunțul din întâmplare și apoi a descoperit că aplicase ca să lucreze pentru mine. Poate că Jock începuse să se vadă cu ea din nou. De data asta, nu mai trebuia să fie un secret. Doar dacă nu

cumva era jenat în legătură cu problema pe care Catherine mi-o cauzase mie.

Ce-mi scapă?

Părăsise hotelul Grand Union singură. Jock nu apăruse sau poate stabiliseră să se întâlnească mai târziu. Nu! Asta e o tâmpenie! Jock nu e capabil să tortureze pe cineva, să o oblige să se taie singură cu un cuțit. Poate fi un nemernic, dar nu un sadic.

Mă învârt în cerc. Ce știu că este adevărat? O cunoștea pe Catherine. Știa că-și făcea singură rău. A mințit că nu o cunoștea.

Mă înfior de teamă. Julianne ar spune că cineva tocmai a trecut peste mormântul meu.

Stația Euston, într-o seară rece și senină. Coada la taxiuri se întinde de-a lungul trotuarului, până la scări. În drum spre Hamstead, mă uit la cifrele roșii ale aparatului de taxat și îmi fac un plan.

Portarul de la vila lui Jock a plecat acasă, dar îngrijitorul mă recunoaște și îmi deschide ușa.

– Ce ați pățit la ureche?

– O mușcătură de insectă. S-a infectat.

Scara interioară este de culoarea mahonului închis, iar balustradele strălucesc în lumina candelabrelor. Este întuneric în apartamentul lui Jock. Deschid ușa și observ lumina roșie pâlpâitoare de la alarmă. Nu este activată. Jock uită mereu codul.

Las lumina stinsă și merg prin apartament, până ajung la bucătărie. Plăcile de marmură negre și albe arată ca o tablă

uriașă de șah. Lumina de deasupra aragazului se reflectă în podea și în dulăpioare. Nu știu de ce mi-e frică să aprind lumina. Cred că asta pare mai mult o intrare prin efracție.

Mai întâi, mă *uit* în sertarul de lângă telefon, pentru a găsi vreo dovadă că o știa pe Catherine. O agendă telefonică, o scrisoare sau o factură veche. Apoi caut în dulapul din dormitorul principal, unde Jock își păstrează cămășile, costumele și cravatele aranjate pe culori. O mulțime de cămăși, încă ambalate în pungi, sunt puse pe rafturi separate.

În fundul dulapului, găsesc o cutie plină cu documente, inclusiv facturi. Cea mai recentă factură telefonică este într-o pungă de plastic. Pe desfășurător se află apelurile efectuate de către abonat, cele internaționale, precum și cele către telefoane mobile.

Uitându-mă pe prima pagină, caut numere care încep cu 0151, prefixul pentru Liverpool. Nu am niciunul dintre numerele lui Catherine.

Ba da, am! CV-ul ei!

Scot paginile încă umede din jachetă și le împrăștii cu atenție pe covor. Cerneala s-a șters în colțuri, dar încă se vede adresa. Compar numerele cu cele de pe factură, fiind atent la apelurile din 13 noiembrie. Numerele îmi sar în ochi: două apeluri către telefonul lui Catherine. Al doilea a fost la ora 17.24 și a durat mai mult de trei minute. Prea mult ca să fi format numărul din greșeală, dar destul de lung cât să poată fixa o întâlnire.

Ceva nu se leagă. Ruiz deține înregistrările telefonice primite de Catherine. Trebuie să știe despre aceste apeluri.

Cartea de vizită a lui Ruiz este în portofelul meu, dar aproape că s-a făcut pastă odată cu saltul meu în canal. La început, răspunde robotul, dar chiar înainte să închid, o voce morocănoasă blestemă tehnologia și îmi spune să aștept. Îl aud cum încearcă să oprească robotul.

– Inspectore Ruiz.

– A, s-a întors profesorul, spune el, citind numărul de telefon al lui Jock de pe ecranul telefonului. Cum a fost în Liverpool?

– De unde știi?

– O păsărică mi-a șoptit că ai avut nevoie de tratament medical. Agresiunile suspecte trebuie raportate. Ce-ți face urechea?

– Doar o degerătură.

Îl pot auzi mâncând, pesemne ceva încălzit în cuptorul cu microunde.

– Este timpul ca noi doi să mai avem o discuție. Voi trimite o mașină să te ia.

– Trebuie să mă asigur că nu plouă.

– Cred că nu ne înțelegem. La ora zece, în această dimineață, a fost emis un mandat de arestare pe numele tău.

Arunc o privire spre holul de la intrare și mă întreb cât i-ar lua lui Ruiz să trimită pe cineva să spargă ușa cu o lovitură de picior.

– De ce?

– Îți amintești că am spus că voi mai găsi ceva? Catherine McBride îți trimitea scrisori. Păstra copii. Le-am găsit în calculatorul ei.

– E imposibil. Nu am primit nicio scrisoare.

– Ba ai primit. Ea era Florence a ta. Florence Nightingale, micuța ta asistentă.

– Trebuie să fie o greșeală. Asta e o nebunie.

Preț câteva clipe, sunt tentat să îi povestesc totul despre Elisa, despre Jock și despre CV-ul lui Catherine, în loc să țin lucrurile pentru mine.

– Mi-ai spus că ultimul apel dat de Catherine a fost către biroul meu. Dar trebuie să mai fi existat și alte telefoane în acea zi. Trebuie să o fi sunat și pe ea cineva. Cu siguranță că ai verificat asta, nu? Doar nu ai abandonat tot atunci când mi-ai găsit mie numele pe listă.

Ruiz nu răspunde.

– Mai era cineva de la Marsden. Cred că avea o aventură cu acea persoană. Și mai cred că el o sunase în acea zi, pe 13. Asculți ce-ți spun?

Par disperat. Ruiz nu-mi va spune nimic. Stă acolo, cu zâmbetul lui strâmb, gândindu-se că nu e nimic nou sub soare. Sau poate că e viclean. Stoarce fiecare strop din mine.

– Mi-ai spus cândva că aduni bucăți de informații, până când două sau trei dintre ele se potrivesc. Ei bine, încerc să te ajut. Încerc să aflu adevărul.

După încă un veac, Ruiz rupe tăcerea:

– Te întrebi dacă l-am interogat pe prietenul tău, doctorul Owen, în legătură cu relația lui cu Catherine McBride. Răspunsul e da. Am vorbit cu el. L-am întrebat unde era în noaptea aceea, dar el, spre deosebire de tine, mi-a oferit un alibi. Ar trebui să-ți spun cine e? Sau poate ar trebui să te las să bâjbâi

mai mult în călătoria ta pentru aflarea adevărului. Întreabă-ți soția, profesore.

– Ce are ea de-a face cu asta?

– Ea e alibiul lui.

CAPITOLUL XIII

Taxiul negru mă lasă pe Primrose Hill Avenue și merg pe jos ultima jumătate de kilometru. Mintea mea analizează tot, dar un curent de energie copleșitoare îmi spulberă oboseala.

Încercările mele zadarnice de a-i proteja pe oameni de ceva ce nu înțeleg au fost ridiculizate. Cineva, undeva, râde de mine. Ce prost am fost! În tot acest timp, am acționat gândindu-mă că de mâine totul va funcționa diferit. „Trezește-te și miroase trandafirii", asta îmi spune Jock întotdeauna. Ei bine, acum înțeleg. Cu fiecare zi, lucrurile se vor înrăutăți.

La capătul străzii mele mă opresc, aranjându-mi hainele și mergând repede pe trotuar, fiind atent la pietrele de pavaj denivelate. La etajele superioare ale casei mele nu este aprinsă nicio lumină, cu excepția celei din dormitorul principal și al unui bec din baie, de la primul etaj.

Ceva mă face să mă opresc. În depărtare, în umbrele întunecate ale copacilor, văd lumina slabă a unui ceas de mână, ridicată la nivelul feței cuiva. Lumina dispare. Nimeni nu se mișcă. Oricine ar fi probabil că așteaptă.

Ascunzându-mă după o mașină parcată, mă mut de la un autovehicul la altul, privind peste capotă. Deslușesc doar o siluetă în umbră.

O altă persoană stă în mașină. Strălucirea unei țigări îi luminează buzele.

Ruiz i-a trimis. Pe mine mă așteaptă.

Mă retrag, fără să-i scap din ochi, până când ajung la colțul străzii mele și o iau pe aleea din spate. Recunosc casa familiei Franklin, chiar lângă casa noastră.

Sar peste o poartă și traversez grădina, stând departe de lumina care se răsfrânge de la geamuri. Daisy Franklin e în bucătărie, amestecând în ceva pe aragaz. Două pisici apar și dispar de sub fusta ei. Probabil că e o familie întreagă acolo.

Mă ascund după un cireș noduros, în spatele grădinii, și mă ridic, trecându-mi un picior peste gard. Celălalt mi se înțepenește. Toată greutatea mi se lasă în față și, pentru o secundă, sfidez legea gravitației, mișcându-mi lent brațele, înainte să cad cu capul direct într-un morman de compost.

Blestemând, mă târăsc în mâini și în genunchi, strivind melci sub palme, până când ies dintre crengile de fucsia. Lumina se răsfrânge prin ușile franțuzești. Julianne stă la masa din bucătărie, cu părul proaspăt spălat înfășurat într-un prosop.

Buzele i se mișcă. Vorbește cu cineva. Îmi lungesc gâtul să văd cine e, aplecându-mă peste un borcan mare de măsline italienești, care începe să se clatine, până când reușesc să-l stabilizez cu o atingere.

Pe masă, apare o mână, iar degetele se întâlnesc cu ale lui Julianne. Este Jock. Mi se face rău. Ea îi îndepărtează mâna și îi dă o palmă peste încheietură, ca și cum ar lovi un copil

obraznic. Apoi traversează bucătăria și merge să pună ceștile de cafea în mașina de spălat vase. Jock o urmărește cu privirea. Îmi vine să-i scot ochii.

Nu am fost niciodată genul gelos, dar, dintr-odată, îmi amintesc de un fost pacient ciudat, care era obsedat că și-ar putea pierde soția. Aceasta era o femeie superbă și el își imagina întruna că bărbații se holbau la sânii ei. Treptat, în ochii lui, sânii ei creșteau tot mai mari, iar bluzele deveneau mai mici și mai strâmte. Fiecare mișcare a ei i se părea provocatoare. Toate chestiile astea nu aveau nicio noimă, însă nu și pentru el.

Jock e obsedat de sâni. Ambele lui soții au făcut operații estetice.

De ce să te mulțumești cu sărăcia pe care ți-a dat-o natura, când poți îmbunătăți totul cu bani?

Julianne a plecat sus, să-și usuce părul. Jock caută prin buzunarele jachetei din piele. Umbra lui se vede în pragul ușii, chiar înainte să iasă. Pietrișul scrâșnește sub picioare. Aprinde o brichetă. Trabucul începe să scoată fum.

Îi trag una peste picioare, făcându-l să cadă pe spate.

– Joe!

– Dispari din casa mea!

– Isuse! Dacă e vreo arsură pe puloverul ăsta...

– Și stai departe de Julianne!

Se târăște și încearcă să se ridice.

– De ce te furișezi pe aici?

– Pentru că poliția e în față, spun eu.

Se holbează la trabuc și se gândește dacă să îl aprindă din nou.

– Ai avut o aventură cu Catherine McBride. Numele tău este pe CV-ul ei!

– Calmează-te, Joe. Nu știu ce vrei...

– Mi-ai spus că nu o cunoșteai. Ai văzut-o în noaptea aceea.

– Nu.

– Ai aranjat să te întâlnești cu ea.

– Nu comentez.

– Ce vrei să spui cu „Nu comentez"?

– Doar atât: fără comentarii.

– Asta e o porcărie! Ai aranjat să te vezi cu ea.

– Nu am mers.

– Minți.

– Bine, mint, spune el sarcastic. Crezi ce vrei, Joe.

– Nu mă mai enerva.

– Ce-ai vrea să-ți spun? Îmi plăcea. Aranjasem să mă văd cu ea. Dar nu m-am mai dus. Sfârșitul poveștii. Nu-mi ține predici. Tu ți-ai tras-o cu o prostituată. Ți-ai pierdut șansa de a moraliza.

Dau cu pumnul, dar de data asta e pregătit. Se ferește într-o parte și apoi îmi trage un picior în vintre. Durerea vine ca un șoc și genunchii mi se înmoaie. Fruntea mea se lasă pe pieptul lui, în timp ce mă ține să nu cad.

– Nimic din toate astea nu contează, Joe, spune el, cu o voce blândă.

Încercând să respir, șoptesc:

– Bineînțeles că are importanță. Ei cred că am omorât-o eu.

Jock mă ajută să mă ridic. Îi împing mâinile și mă dau înapoi.

– Ei cred că eu aveam o aventură cu ea. Ai putea să le spui adevărul.

Jock îmi aruncă o privire vicleană.

– Din câte știu eu, și tu i-o trăgeai.

– Asta e o tâmpenie și știi foarte bine!

– Trebuie să vezi lucrurile și din punctul meu de vedere. Nu voiam să fiu implicat.

– Așa că m-ai aruncat pe mine într-un rahat și mai mare.

– Aveai un alibi, doar că nu l-ai folosit.

Alibi. La asta bate apropo. Trebuia să fiu acasă cu soția mea; cu soția mea însărcinată. Ea trebuia să fie alibiul meu!

Era într-o miercuri seara. Julianne avea cursuri de spaniolă. În mod normal, nu se întoarce acasă înainte de zece.

– De ce nu ai mai mers la întâlnirea cu Catherine?

Zăresc un zâmbet dincolo de ochii lui.

– Am avut o ofertă mai bună.

Nu are de gând să-mi spună. Vrea să-l întreb eu.

– Erai cu Julianne.

– Da.

Simt că mă trec fiori. Sunt speriat acum.

– Unde te-ai văzut cu ea?

– Fă-ți griji pentru propriul alibi, Joe!

– Răspunde la întrebare.

– Am luat cina. Voia să mă vadă. M-a întrebat despre boala ta. Nu avea încredere că tu îi vei spune adevărul.

– Și după cină?

– Am venit aici, pentru o cafea.

– Julianne e însărcinată, spun eu, sub formă de declarație, nu de întrebare.

Îmi dau seama că ar fi vrea să spună o altă minciună, dar se răzgândește. Am înțeles amândoi cum stă treaba. Toate minciunile și jumătățile de adevăr l-au făcut să scadă în ochii mei.

– Da, e însărcinată, spune el, râzând încet. Bietul Joe, nu știe dacă să fie fericit sau trist. Nu ai încredere în ea? Ar trebui să o cunoști mai bine de atât.

– Credeam că te cunosc pe tine.

Se aude apa trasă la toaleta de la etaj. Julianne se pregătește de culcare.

– Scrisorile pe care Catherine le-a scris – erau pentru tine, nu?

Se uită la mine, dar nu răspunde.

– De ce mi-ar fi scris Catherine mie?

Nu-mi răspunde nimic. Trebuie să înțeleg acum.

Tăcerea lui mă enervează. Îmi vine să-i iau una din rachetele de tenis și să-i sparg rotulele. Am înțeles. Avem aceleași inițiale: J.O. Deci scrisorile era pentru Jock.

– Trebuie să le spui polițiștilor.

– Poate ar trebui să le spun unde ești.

Nu glumește. În sinea mea, îmi vine să-l omor. Sunt scârbit de competiție.

– E vorba de Julianne? Crezi că am păstrat locul cald în toți acești ani? Ia-ți gândul! Nu va veni fugind spre tine dacă mi se întâmplă ceva. Nu dacă mă trădezi. Nu vei mai putea trăi cu tine însuți.

– Trăiesc cu mine însumi acum, asta e problema. Ochii lui strălucesc și vocea lui ca un oboi e șovăitoare. Ești un bărbat foarte norocos, Joe, să ai o familie ca asta. Eu nu am reușit niciodată.

– Nu ai putut rămâne cu nicio femeie suficient de mult.

– Nu am găsit-o pe cea potrivită.

Frustrarea i se citește pe chip. Dintr-odată, îmi este clar. Văd filmul vieții lui Jock, așa cum e: o serie de amărăciuni, dezamăgiri dureroase, în care greșelile și eșecurile lui se repetă mereu, pentru că nu reușește niciodată să învețe ceva.

– Pleacă din casa mea, Jock, și stai departe de Julianne.

Își strânge lucrurile – o servietă și o jachetă – și se întoarce către mine, lăsând cheia de la ușa din față pe tejgheaua de la bucătărie. Îl văd uitându-se în sus, ca și cum s-ar gândi dacă să-și ia la revedere de la Julianne. Hotărăște să n-o facă și pleacă.

Când se închide ușa în spatele lui, simt un gol, o îndoială sâcâitoare. Poliția așteaptă afară. I-ar fi foarte ușor să-i anunțe că eram în casă.

Înainte să conștientizez pericolul, Julianne își face apariția. Părul ei e aproape uscat și poartă pantaloni de pijama și o bluză de rugby. Stând nemișcat, o privesc din grădină. Își ia un pahar cu apă și se îndreaptă spre ușă, să vadă dacă e încuiată. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, și niciun sentiment nu i se zărește pe față. Își ia o geacă groasă, care atârnă pe spătarul unui scaun. Punându-și-o pe umeri, iese afară.

– Ce ai pățit?

– Am căzut peste gard.

– Mă refer la ureche.

– Un tip tatuat dubios.

Nu are chef de glume.

– Mă spionezi?

– Nu. De ce?

Ridică din umeri.

– Cineva supraveghează casa.

– Poliția.

– Nu. Altcineva.

– Jock a spus că cineva a încercat să intre.

– D.J. l-a speriat.

Îl face să sune ca și cum ar fi un câine de pază.

Lumina din spatele ei, strălucind prin păr, creează un efect de aureolă. Poartă cei mai urâți papuci de casă din lume, pe care i-am cumpărat de la o tarabă de suvenire. Nu îmi dau seama ce aș putea să spun. Doar stau, neștiind dacă să merg la ea. Momentul trece.

– Charlie vrea o pisică de Crăciun, spune ea, strângându-și jacheta pe lângă trup.

– Credeam că asta se întâmpla anul trecut.

– Da, dar acum a găsit formula perfectă. Dacă vrei o pisică, cere un cal.

Râd și ea zâmbește, fără să-și ia ochii de pe mine. Următoarea întrebare e directă, ca de obicei.

– Aveai o aventură cu Catherine McBride?

– Nu.

– Poliția are scrisorile ei de dragoste.

– I le scrisese lui Jock.

Ochii ei se măresc.

– Aveau o aventură când erau amândoi la Marsden. Jock era bărbatul căsătorit cu care se vedea.

– Când ai aflat?

– În seara asta.

Ochii ei sunt fixați asupra mea. Nu știe dacă să mă creadă sau nu.

– Și de ce nu le-a spus Jock polițiștilor?

– Încă încerc să-mi dau seama. Nu am încredere în el. Nu îl vreau pe aici.

– De ce?

– Pentru că m-a mințit și ascunde detalii poliției și aranjase să se vadă cu Catherine în noaptea în care ea a murit.

– Nu poți vorbi serios! Vorbești despre Jock, prietenul tău cel mai bun...

– Iar soția mea este alibiul lui, spun eu, făcând să pară ca o acuzație.

Își mijește ochii.

– Un alibi pentru ce, Joe? Crezi că a ucis pe cineva sau te gândești că mi-o trage?

– Nu asta am spus.

– Nu. Așa este. Tu nu spui niciodată ceea ce spui. Tu pui totul între paranteze sau ghilimele, sau sub semne de întrebare... Dacă tot ești un psiholog atât de strălucit, ar trebui să-ți vezi propriile defecte. Sunt sătulă să-ți susțin ego-ul. Vrei să ți le spun din nou? Uite lista: Nu semeni *deloc* cu tatăl tău. Penisul tău *are* mărimea potrivită. Îți petreci timp mai mult decât suficient cu Charlie. Nu trebuie să fii gelos pe Jock. Mama mea *chiar* te place. Și nu te condamn pentru că mi-ai distrus puloverul negru din caşmir, lăsând șervețele prin buzunare. Mulțumit?

Zece ani de potențială terapie, condensați în exact șase puncte. Dumnezeule, femeia asta chiar e bună! Câinii vecinilor încep să latre, iar mie îmi pare ca un cor înăbușit, care strigă: „Aici! Aici!"

Se întoarce să intre în casă. Nu vreau să o las să plece, așa că încep să-i vorbesc, să-i spun toată povestea legată de CV-ul lui Catherine și despre căutările din apartamentul lui Jock. Vreau să par rațional, dar mă tem că totul sună ca și cum aș încerca să bravez.

Fața ei frumoasă pare răvășită.

– Te-ai întâlnit cu Jock în noaptea aceea. Unde ați fost?

– M-a dus la cină în Bayswater. Știam că nu-mi vei spune adevărul în legătură cu diagnosticul. Voiam să-l întreb pe el.

– Când l-ai sunat?

– În după-amiaza aceea.

– La ce oră a ajuns aici?

Scutură din cap cu tristețe.

– Nici măcar nu te mai recunosc. Ești obsedat! Nu eu sunt cea care...

Nu vreau să aud asta. Izbucnesc:

– Știu despre copil.

Tremură încet. Ar putea fi din cauza frigului. Atunci văd în ochii ei revelația că ne pierdem unul pe celălalt. Pulsul mi-e tot mai slab. Probabil că încă mă vrea, dar nu are nevoie de mine. E destul de puternică încât să se descurce singură. A trecut peste pierderea tatălui ei, peste meningita lui Charlie de la un an și jumătate, peste o biopsie la sânul drept. E mai puternică decât mine.

Când plec, respirând aerul rece, mă întorc să mă uit spre casă. Julianne a plecat. Lumina e stinsă la bucătărie. O urmăresc în timp ce urcă scările, întorcându-se să stingă luminile.

Jock a plecat. Chiar dacă îi spune lui Ruiz adevărul, mă îndoiesc că l-ar crede cineva. Va fi văzut ca un prieten care

încearcă să mă salveze. Traversez grădina familiei Franklin și ies pe alee. Apoi mă îndrept spre West End, privind cum umbra îmi apare și dispare odată cu luminile de pe stradă.

Un taxi negru încetinește, trecând pe lângă mine. Șoferul îmi aruncă o privire. Apuc mânerul portierei.

Elisa nu se consideră o vizionară și îi displace să fie prezentată de jurnaliști ca un fel de evanghelistă care salvează fetele de pe stradă. Nu le vede pe prostituate ca pe niște „femei căzute" sau victime ale societății.

Cu toții avem talente nedescoperite și, ascuns undeva în sufletul ei, Elisa a găsit un diamant. S-a reinventat într-un moment în care credea că nu-i poate merge mai rău.

La șase luni după ce a fost eliberată din închisoare, mi-a lăsat un mesaj la Marsden. Îi venise o idee și voia părerea mea. Îmi amintesc că ne-am întâlnit. Era discret machiată și avea părul tuns scurt. Arăta ca o directoare de firmă în fusta și taiorul închise la culoare.

Voia să înființeze un centru pentru tinerele fete care făceau trotuarul, unde acestea să primească sfaturi despre siguranța personală, sănătate, adaptare și programe de dezintoxicare. Avea niște economii și a închiriat o casă veche lângă stația King's Cross.

Centrul a dovedit a fi doar începutul. Apoi, a organizat campania „Și prostituatele sunt oameni". Am fost mereu uimit de oamenii pe care îi suna pentru a primi sfaturi: judecători, avocați, jurnaliști, asistenți sociali și psihologi. Uneori mă întrebam câți dintre aceștia îi fuseseră clienți. Apoi, iarăși mă

gândesc: și eu am ajutat-o... și asta nu a avut nimic de-a face cu sexul.

Nu se vede nicio lumină în casa ei. Grinzile tudoriene sunt acoperite cu gheață și luminița de deasupra clopoțelului de la ușă pâlpâie când apăs butonul. Trebuie să fie trecut de miezul nopții și aud în hol ecoul soneriei. Elisa nu e acasă.

Habar nu am unde să mă duc. Am nevoie să-mi pun capul pe o pernă câteva ore. Doar să dorm. Știu unde ține cheia de rezervă. Nu se va supăra. Îmi pot spăla hainele și îi voi pregăti micul dejun dimineață. Atunci îi voi spune că am nevoie de alibiul ei, în cele din urmă.

Introduc cheia în broasca ușii. Răsucesc de două ori. Schimb cheile. Încă o încuietoare. Ușa se deschide. Plicurile cad pe covorașul de sub cutia poștală. Nu a mai trecut pe acasă de câteva zile.

Pașii mei se aud pe podea. Livingul are atmosfera unui butic, cu perne brodate și covorașe indiene. O luminiță pâlpâie pe robotul telefonic. Caseta e plină.

Mai întâi îi zăresc picioarele. E întinsă pe scaunul elisabetan, cu gleznele legate cu o bandă adezivă maro. Trunchiul e înclinat pe spate și capul e acoperit cu o pungă de plastic, strânsă în jurul gâtului cu bandă. Mâinile îi sunt legate la spate. Fusta îi este ridicată până la nivelul coapselor, iar dresurile îi sunt deșirate și rupte.

Într-o fracțiune de secundă mă transform iar în doctor, rupând punga, verificându-i pulsul, punându-mi urechea pe pieptul ei. Buzele îi sunt albastre, iar trupul, rece și înțepenit. Părul îi este dat peste frunte. Ochii îi sunt deschiși, holbându-se mirați la mine.

Simt o durere vie în piept, ca și cum o mașină de găurit ar sfredeli în carnea mea. Îmi imaginez scena – confruntarea și moartea; cum s-a luptat să se elibereze. Cât oxigen poate fi în punga asta? Cel mult cât să reziste zece minute. Zece minute de luptă. Zece minute ca să mori. A molfăit punga cu gura, răsucind-o și încercând s-o spargă. Pe podea, sunt carcase de CD-uri și o măsuță e întoarsă. O fotografie înrămată stă cu fața în jos, cu sticla spartă. Lănțișorul ei din aur este rupt la închizătoare.

Biata Elisa! Încă îi mai simt moliciunea buzelor de când ne-am luat la revedere la restaurant. Poartă aceeași bluză bleumarin și fusta mini asortată. Trebuie să se fi întâmplat joi, după ce ne-am despărțit.

Mă plimb dintr-o cameră în alta, căutând dovezi ale unei intrări prin efracție. Ușa din față era încuiată pe dinafară. Criminalul trebuie să fi avut un set de chei.

Pe băncuța din bucătărie este o cană cu o lingură plină de granule de cafea, coagulată la bază precum caramelele. Ceainicul e răsturnat pe o parte cu un scaun peste el. Un sertar de la bucătărie e deschis. Conține șervețele speciale pentru ceai, o trusă cu unelte, becuri și o rolă de saci negri pentru gunoi. Coșul de gunoi din bucătărie e gol, cu un sac nou înăuntru.

Haina Elisei atârnă pe marginea ușii. Cheile de la mașină sunt pe masă, lângă poșetă, două scrisori nedeschise și telefonul mobil. Bateria e moartă. Unde îi este eșarfa? Mă întorc și îi găsesc eșarfa pe podea, în spatele scaunului. Un singur nod e făcut în centru, formând un lat de mătase.

Elisa este prea precaută ca să deschidă ușa unui străin. Ori îl cunoștea pe criminal, ori acesta era deja înăuntru. Unde?

Cum? Uşile de la verandă sunt din sticlă incasabilă şi dau spre o curte mică. Luminile de siguranţă funcţionează pe bază de senzori.

Biroul de jos e aglomerat, dar ordonat. La prima vedere, nu pare să fi dispărut nimic, cum ar fi un DVD player sau un laptop.

Sus, în al doilea dormitor, verific din nou ferestrele. Hainele Elisei atârnă frumos pe umeraşe. Cutia cu bijuterii, incrustată cu perle, este în sertarul de jos. Oricine ar fi căutat ar fi putut-o găsi uşor.

În baie, capacul toaletei este lăsat. Covoraşul atârnă pe un suport de rufe, peste un prosop albastru. Un tub nou de pastă de dinţi stă într-o cană luată ca suvenir de la Camera Comunelor. Apăs cu piciorul pedala de la coşul de gunoi şi capacul se deschide. E gol.

Sunt pe cale să merg mai departe, când observ o dâră de praf negru pe plăcile albe de gresie de sub chiuvetă. Dau cu mâna peste suprafaţă, luând un reziduu fin, de culoare gri, care miroase a trandafiri şi lavandă.

Elisa avea un bol de ceramică, pictat, cu plante aromate, pe pervaz. Poate că l-a spart din greşeală. Poate a măturat şi a aruncat cioburile în coşul de gunoi. Apoi a golit coşul în cel de jos... Dar cel din bucătărie este gol.

Uitându-mă mai bine la geam, văd aşchii de lemn pe marginile unde vopseaua era dusă. Fereastra a fost deschisă cu forţa. Trecându-mi degetele peste bază, încerc să fac la fel, încleştându-mi dinţii, deoarece lemnul umflat scârţâie.

Strecurându-mă afară, văd ţevile de scurgere şi acoperişul jos al spălătoriei. Glicina a crescut pe peretele din cărămidă

din partea dreaptă a curții, făcându-l mai ușor de cățărat. Țevile ar oferi cuiva un punct bun de sprijin pentru a ajunge la fereastră.

Refăcând scena cu ochii închiși, văd pe cineva stând pe țevi, urmărind fereastra. Nu a venit să fure sau să vandalizeze. Dă peste vasul cu plante aromate atunci când se strecoară pe geam, iar apoi e nevoit să curețe. Nu vrea să pară ca o intrare prin efracție. Apoi așteaptă.

Dulapul din spatele scărilor are un zăvor. Este un fel de debara pentru mopuri și mături, suficient de mare încât cineva să se poată ascunde înăuntru, ghemuit.

Elisa ajunge acasă. Își ia plicurile de pe podea și le duce în bucătărie. Își lasă haina pe ușă și își aruncă lucrurile pe masă. Apoi umple ibricul și toarnă cafea într-o cană. O singură cană. El o atacă din spate, înfășurându-i eșarfa în jurul gâtului, asigurându-se că nodul îi apasă pe trahee. Când își pierde cunoștința, o târăște în living, lăsând urme slabe pe covor.

Îi leagă mâinile și picioarele, tăind cu atenție banda și curățând orice resturi care cad jos. Apoi, îi pune pe cap punga de plastic. La un moment dat, ea își recapătă cunoștința și vede doar negru în fața ochilor. Atunci moare.

Sunt copleșit de furie. Îmi văd reflexia în oglinda dormitorului; o față disperată, confuză și speriată. Mă las în genunchi și vomit în toaletă, proptindu-mi bărbia pe colac. Apoi mă ridic și merg împlticindu-mă în dormitorul principal. Perdelele sunt trase și așternuturile sunt mototolite și nearanjate. Ochii mei se fixează asupra coșului de gunoi. Zeci de șervețele folosite sunt în el. Îmi revin o serie de amintiri: greutatea Elisei pe coapsele mele; corpurile noastre, atingerea...

Dintr-odată, mă trezesc adunând şervețelele din coşul de gunoi. Îmi arunc privirea prin cameră. Am atins lampa? Dar peria de dinți sau uşa, pervazul, balustrada...?

E nebunie curată. Nu pot steriliza locul crimei. Urmele mele sunt peste tot prin casă. Îmi periase părul. Am dormit în patul ei. I-am folosit baia. Am băut vin dintr-un pahar, cafea dintr-o ceaşcă. Am atins întrerupătoarele, carcasele CD-urilor, scaunele. Ne-am tras-o pe canapea, pentru numele lui Dumnezeu!

Sună telefonul. Inima aproape că-mi sare din piept. Nu pot risca să răspund. Nu poate şti nimeni că sunt aici. Rămân nemişcat, ascultând cum sună, aproape aşteptându-mă ca Elisa să se trezească dintr-odată şi să spună: „Poate cineva să răspundă? Ar putea fi ceva important."

Sunetul se opreşte. Respir din nou. Ce voi face? Să sun poliția? Nu! Trebuie să plec! În acelaşi timp, nu o pot lăsa aici. Trebuie să spun cuiva.

Mobilul meu începe să sune. Bâjbâi prin buzunarele jachetei şi am nevoie de ambele mâini ca să îl țin bine. Nu recunosc numărul.

– Sunteți Joseph O'Loughlin?

– Cine întreabă?

– Suntem de la Poliția Metropolitană. Cineva ne-a sunat să ne anunțe despre un intrus la o adresă din Ladbroke Grove. Informatorul a dat acest număr de telefon ca fiind un număr de contact. Este corect?

Simt că mă sufoc şi abia pot scoate o vorbă. Mormăi ceva legat de faptul că nu sunt în apropierea adresei respective. „Nu, nu, nu este suficient de bine!"

– Îmi pare rău. Nu vă aud, mormăi eu. Va trebui să sunați din nou.

Opresc telefonul și mă holbez oripilat la ecran. Nu mă pot auzi din cauza zgomotului din capul meu. Volumul crește constant, și până acum vâjâie ca un tren care intră într-un tunel.

Trebuie să ies. Să fug! Sar câte două trepte odată, mă împiedic și cad. Fugi! Iau cheile de la mașina Elisei și mă gândesc doar la aerul curat, un loc îndepărtat și un somn bun.

CAPITOLUL XIV

Cu o oră înainte să se crape de ziuă, străzile sunt curățate de ploaie, și smocuri de ceață apar și dispar printre stropi. Faptul că i-am furat Elisei mașina e cea mai mică dintre grijile mele. Să apăs ambreiajul cu un picior stâng inert este problema cea mai mare.

Undeva lângă Wrexham parchez pe un drum de țară și adorm. Imaginile cu Elisa îmi revin întruna în minte. Îi văd buzele albastre și încheieturile însângerate; ochii care mă urmăresc în tăcere.

Sunt asaltat de bănuieli și întrebări fără răspuns. Biata Elisa!

„Fă-ți griji pentru propriul alibi", îmi zisese Jock. Ce voia să spună? Chiar dacă aș putea demonstra că n-am ucis-o pe Catherine – ceea ce oricum nu pot face acum –, mă vor învinovăți pentru asta. Vin după mine acum. Îmi imaginez cum polițiștii vin peste câmpii, ținând câinii în lesă, pe jos sau călare, hăituindu-mă. Mă rostogolesc în șanț, căutând să mă adăpostesc. Spinii se agață de picioare. Câinii se apropie.

Se aude o lovitură ușoară în geam. Nu văd nimic, decât o lumină foarte strălucitoare. Ochii mei sunt plini de pietriș și

trupul mi-e înțepenit din cauza frigului. Bâjbâi după mânerul ușii și las geamul în jos.

– Îmi pare rău că vă trezesc, domnule, dar blocați strada.

Un cap cărunt se uită la mine prin geam, de sub o căciulă de lână. Un câine latră la picioarele lui și aud zgomotul unui motor de tractor, parcat lângă mine.

– Nu vreți să dormiți prea mult aici. E al naibii de frig.

– Mulțumesc.

Nori gri, copaci piperniciți și câmpii pustii se întind în jurul meu. Soarele a răsărit și se chinuie să încălzească. Trag mașina de pe șosea și privesc cum trece tractorul printr-o poartă și se hurducă prin bălți către un hambar pe jumătate părăginit.

Pornesc căldura la maximum și o sun pe Julianne pe mobil. E trează și aproape fără răsuflare din cauza exercițiilor pe care le face.

– I-ai dat lui Jock adresa Elisei?

– Nu.

– I-ai menționat cumva numele?

– Despre ce e vorba, Joe? Pari speriat.

– I-ai spus ceva?

– Nu știu despre ce vorbești. Nu fi paranoic cu mine...

Strig la ea, încercând să o fac să asculte, dar ea se enervează.

– Nu închide! Nu închide!

E prea târziu. Chiar înainte să închidă, urlu în telefon:

– Elisa e moartă!

O sun din nou. Degetele îmi sunt înțepenite și aproape că scap telefonul din mână. Julianne răspunde instantaneu.

– Ce vrei să spui?

– Cineva a ucis-o. Poliția va crede că eu am făcut-o.

– De ce?

– Eu i-am găsit trupul. Amprentele mele și Dumnezeu mai știe ce sunt peste tot în apartamentul ei...

– Ai fost în apartamentul ei! spune ea, cu o voce neîncrezătoare. De ce ai mers acolo?

– Ascultă-mă, Julianne. Doi oameni sunt morți. Cineva încearcă să-mi însceneze ceva.

– De ce?

– Nu știu. Asta încerc să aflu.

Julianne trage adânc aer în piept.

– Mă sperii, Joe. Vorbești ca un nebun.

– Nu ai auzit ce am spus?

– Du-te la poliție. Spune-le ce s-a întâmplat.

– Nu am alibi. Sunt singurul lor suspect.

– Păi, vorbește cu Simon. Te rog, Joe!

Plângând, închide și deconectează telefonul. Nu reușesc să o mai prind.

Doctorul personal al lui Dumnezeu deschide ușa, îmbrăcat în halat. Într-o mână ține un ziar și are o expresie furioasă, menită să-i sperie pe musafirii nepoftiți.

– Credeam că sunt blestemații de colindători, mormăie el. Nu îi suport. Niciunul nu poate să țină tonul așa cum trebuie.

– Credeam că cei din Țara Galilor sunt buni coriști.

– Un alt mit răsuflat, spune el, uitându-se peste umărul meu. Unde ți-e mașina?

– Am parcat în colț, mint eu.

Am lăsat mașina Elisei la gară și am venit pe jos ultima jumătate de kilometru.

Se întoarce și îl urmez de-a lungul holului până în bucătărie. Papucii lui de casă uzați i se lovesc cu zgomot de călcâiele albe ca varul.

– Unde e mama?

– S-a trezit și a ieșit devreme. O adunare de protest. Se transformă într-o membră a opoziției; mereu protestează pentru ceva.

– Bravo ei.

Mă ia în râs, evident, nefiind de acord.

– Grădina arată bine.

– Ar trebui să vezi în spate. A costat o avere. Cu siguranță maică-ta îți va face marele tur. Blestematele acelea de programe de lifestyle de la televizor ar trebui interzise. „Restaurarea" grădinilor și „campaniile de amenajare a curții". Aș arunca o bombă asupra lor.

Nu pare nici măcar puțin surprins să mă vadă, chiar dacă am apărut neanunțat. Probabil, se gândește că îi spusese mama în timp ce nu o asculta. Umple ceainicul și aruncă la coș frunzele de ceai vechi din vas.

Pe masă se găsesc diverse suvenire, cum ar fi o cutie pentru ceai din St Mark's Cross și un borcan de gem din Cornwall. Linguriță de argint este un cadou de la Palatul Buckingham, de când fuseseră odată invitați la una dintre petrecerile în aer liber ale reginei.

– Vrei ouă? Șuncă nu mai este.

– Ouăle sunt bune.

– S-ar putea să mai fie niște jambon în frigider, dacă preferi o omletă.

Se învârte spre bucătărie, încercând să-și dea seama ce-mi trebuie. Halatul îi e strâns în jurul taliei cu un cordon cu ciucuri, iar ochelarii îi atârnă de un lanț auriu, ca să nu-i piardă.

Știe că am fost arestat. De ce nu zice nimic? Asta e șansa lui de a-mi spune: „Ți-am zis eu". Poate da vina pe meseria pe care mi-am ales-o și să-mi sugereze că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi făcut doctor.

Stă la masă, privindu-mă cum mănânc, sorbind din când în când din ceai și răsfoind ziarul *The Times*. Îl întreb dacă mai joacă golf. Nu mai joacă de trei ani.

– Acela din față e un Mercedes?

– Nu.

Se așterne tăcerea, însă sunt singurul care o găsește inconfortabilă. Stă și citește titlurile, din când în când mai aruncându-mi câte-o privire pe deasupra ziarului.

Ferma e în familia noastră încă dinainte ca eu să mă fi născut. Foarte mult timp, până ce tata s-a pensionat, era casa noastră de vacanță. Mai avea și alte proprietăți, în Londra și în Cardiff. Clinicile universitare și facultățile de medicină din alte orașe i-ar fi asigurat cazare, dacă el ar fi acceptat să predea ca profesor invitat.

Când a cumpărat ferma, aceasta avea nouăzeci de acri, iar el a dat în arendă cea mai mare parte a terenului producătorului de lactate din vecini. Casa principală, construită din piatră, are tavane joase și unghiuri ciudate acolo unde fundația datează de mai mult de un secol.

Vreau să mă aranjez puțin înainte ca mama să se întoarcă. Îl întreb pe tata dacă îmi poate da o cămașă și o pereche de pantaloni. Îmi arată șifonierul lui. La capătul patului, se află un trening, împăturit îngrijit.

Mă vede că mă uit la el.

– Eu și mama ta mergem la plimbare.

– Nu știam.

– Se întâmplă doar în ultimii ani. Ne trezim devreme dacă vremea este bună. Sunt niște locuri de plimbare frumoase în Snowdonia.

– Așa am auzit.

– Mă menține în formă.

– Bravo ție.

Își drege glasul și merge să caute un prosop curat.

– Presupun că vrei să faci duș, nu baie.

Din tonul lui ai zice că asta e ceva foarte modern și o dovadă de trădare. Un adevărat galez și-ar dori o cadă de tablă în fața unui foc.

Îmi pun fața sub jetul de apă, ascultând-o cum îmi năvălește peste urechi. Încerc să spăl murdăria adunată în ultimele zile și să înec vocile din capul meu. Toate astea au început cu o boală, un dezechilibru chimic, o tulburare neurologică uimitoare. O simt mai mult ca pe un cancer, o adunătură de celule rebele care au infectat fiecare cotlon al vieții mele, înmulțindu-se de două ori și fixându-se pe gazde noi.

Mă întind în dormitorul de oaspeți și închid ochii. Vreau doar să mă odihnesc câteva minute. Vântul bate în geamuri. Pot simți mirosul pământului ud și al focurilor aprinse cu

cărbune. Mi-l amintesc vag pe tata învelindu-mă cu o pătură. Poate e un vis. Hainele mele murdare atârnă pe brațul lui. Se apleacă și îmi mângâie fruntea.

Puțin mai târziu, aud sunetul scos de linguriţele care amestecă în cești și vocea mamei mele în bucătărie. Celălalt sunet, aproape la fel de familiar, e cel făcut de tatăl meu când sparge gheața pentru a o pune în găleată.

Trag perdelele și văd zăpada de pe dealurile din depărtare și ultimele rămășițe de gheață de pe gazon. Poate vom avea un Crăciun alb, precum acela din anul în care s-a născut Charlie.

Nu mai pot rămâne aici mult timp. Odată ce poliția găsește trupul Elisei, vor pune piesele cap la cap și vor veni să mă caute, în loc să mă aștepte să apar undeva. Iar acesta e unul dintre locurile în care vor căuta prima dată.

Urina împroașcă în toaletă. Pantalonii tatălui meu îmi sunt prea largi, dar strâng cureaua, adunând materialul de deasupra buzunarelor. Părinții mei nu mă aud. Stau în pragul ușii, privindu-i.

Mama mea, ca de obicei, e îmbrăcată aproape perfect, cu un pulover de cașmir de culoarea piersicii și o fustă gri. Mijlocul i s-a îngroșat după ce a împlinit cincizeci de ani, și nu a mai reușit să dea jos din greutate.

Pune o cană de ceai în fața tatălui meu și îl sărută zgomotos pe creștet.

– Uită-te la asta, spune ea. Iar mi s-au rupt dresurile. E a doua pereche săptămâna asta.

El își strecoară mâna pe după talia ei și o strânge. Mă simt jenat. Nu îmi amintesc să-i mai fi văzut vreodată împărțind un moment atât de intim.

Mama mea tresare surprinsă și mă dojenește pentru că am speriat-o. Începe să facă tam-tam în legătură cu hainele de pe mine. Ar fi putut strâmta ușor pantalonii, spune ea. Nu mă întreabă despre hainele mele.

– De ce nu ne-ai spus că vii? întreabă ea. Am fost foarte speriați, mai ales după toate acele povești groaznice din ziare.

Face ca tabloidele să pară la fel de atractive ca o minge de blană udă pe covor.

– Cel puțin, acum e gata cu treaba aceea, spune ea cu severitate, ca și cum ar vrea să tragă o linie peste întregul episod. Desigur, va trebui să evit clubul de bridge pentru o vreme, dar îndrăznesc să spun că totul va fi uitat în curând. Gwyneth Evans va fi incredibil de satisfăcută. Va crede că acum a scăpat de gura lumii. Băiatul ei mai mare, Owen, a fugit cu dădaca și și-a lăsat biata soție cu doi băieți în grijă. Acum, doamnele vor avea un alt subiect de discuție.

Tata pare neatent la conversație. Citește o carte cu nasul atât de aproape de pagini, că arată de parcă ar vrea să le miroasă.

– Vino, vreau să-ți arăt grădina. Arată minunat. Dar trebuie să promiți că ai să te întorci la primăvară, când vor da mugurii. Acum avem propria seră și șindrile noi pe acoperișul grajdului. Am scăpat de toată umezeala aceea. Îți amintești mirosul? Erau cuiburi de șobolani după pereți. Îngrozitor!

Apucă două perechi de cizme Wellington.

– Nu îmi amintesc măsura ta.

– Astea sunt bune.

Mă obligă să împrumut haina Barbour a tatălui meu și apoi mă conduce pe scări în jos, către potecă. Iazul e înghețat, de culoarea supei, iar priveliștea este de un gri perlat. Îmi arată zidul din piatră care se prăbușise pe vremea copilăriei mele, dar acum, după ce-a fost reperat, e stabil și solid. O nouă seră, cu panouri de sticlă și rame din pin. Răsadurile acoperă mesele și coșurile de primăvară, căptușite cu mușchi, atârnând din tavan. Apasă pe un buton și un spray fin înceţoșează aerul.

– Haide să vezi vechile grajduri. Am scăpat de toate vechiturile. Puteam face din ele o căsuță de oaspeți. O să-ți arăt interiorul.

Mergem pe cărare, printre rândurile de legume și pomi fructiferi. Mama vorbește în continuare, dar o ascult doar pe jumătate. Îi pot vedea scalpul sub părul încărunțit.

– Cum a fost la adunarea de protest? întreb eu.

– Bine. Au fost prezenți mai mult de cincizeci de oameni.

– Despre ce era vorba?

– Încercăm să oprim construirea morilor de vânt. Vor să le așeze chiar pe creastă, spune ea, arătându-mi direcția. Ai auzit vreodată o turbină eoliană? Zgomotul e îngrozitor. Aerul urlă de durere.

Se ridică pe vârfuri ca să ia cheia din ascunzătoarea de deasupra ușii de la grajd.

Mă ia din nou cu palpitații.

– Ce ai spus?

– Când?

– Chiar acum... „aerul urlă de durere".

– A, morile de vânt; ele fac un zgomot atât de înspăimântător.

Ține cheia în mână. Este legată de o bucată mică de lemn sculptat. Fără să realizez, mâna mea țâșnește și o prind de încheietură. I-o răsucesc și presiunea îi face degetele să se deschidă.

– Cine ți-a dat asta? spun eu, cu vocea tremurându-mi.

– Joe, mă doare, zice ea, uitându-se la inelul cheii. Bobby mi-a dat-o. El e tânărul despre care îți povesteam. El a reparat peretele de piatră și șindrilele de pe acoperiș. A construit sera și a plantat totul. Un muncitor atât de harnic! M-a dus să văd morile de vânt...

Pentru câteva clipe, simt că mă prăbușesc, dar nu se întâmplă nimic. Este ca și cum cineva ar fi înclinat peisajul, iar eu mă aplec odată cu el, strângând tocul ușii.

– Când?

– A stat cu noi trei luni vara trecută.

– Cum arăta?

– Cum să ți-l descriu politicos? Era foarte înalt, dar poate puțin supraponderal. Ciolănos. Voia doar o cameră și masă.

Adevărul nu este o lumină orbitoare și nici un jet de apă aruncat în față. Se strecoară în mintea mea ca o pată de vin pe un covor deschis la culoare sau ca o umbră întunecată pe o radiografie pulmonară. Bobby știa multe lucruri despre mine, lucruri pe care le-am considerat coincidențe. Tigrii și Leii. Balena desenată de Charlie... Știa și de Catherine și cum murise ea. Un cititor de gânduri. Un hărțuitor. Un vrăjitor medieval care dispare și reapare învăluit în fum.

Dar de unde știa de Elisa? Ne văzuse luând prânzul împreună și apoi ne urmărise. Nu. L-am văzut în acea după-amiază. A venit la consiliere. Atunci l-am pierdut lângă canal, aproape de casa Elisei.

No comprenderas todavia lo que comprenderas en el futuro. Nu înțelegi încă ceea ce vei înțelege în cele din urmă...

Mișcându-mă repede, mă împiedic și aterizez neîndemânatic pe cărare. Ridicându-mă, alerg șchiopătând către casă, ignorând întrebările mamei mele legate de faptul că nu am văzut încă grajdul.

Dau buzna înăuntru, mă lovesc de peretele spălătoriei, dărâmând un coș de rufe și o cutie de detergent de pe raft. O pereche de chiloți de-ai mamei mi se prind de cizmă. Cel mai apropiat telefon e în bucătărie. Julianne răspunde la al treilea apel. Nu îi las timp să vorbească.

– Spuneai că cineva urmărea casa.

– Închide, Joe, poliția încearcă să te găsească.

– Ai văzut pe cineva?

– Închide și sună-l pe Simon.

– Te rog, Julianne!

Îmi recunoaște disperarea în voce. Se potrivește cu a ei.

– Ai văzut pe cineva?

– Nu.

– Dar cel pe care îl urmărise D.J. până afară? L-a văzut?

– Nu.

– Trebuie să fi spus ceva despre asta. Era mare, înalt, supraponderal?

– D.J. nu a reușit să ajungă atât de aproape de el.

– Ai pe cineva la cursurile de spaniolă pe nume Bobby, Robert sau Bob? E înalt și poartă ochelari.

– Este un Bobby.

– Care e numele lui de familie?

– Nu știu. L-am dus acasă într-o seară. Spunea că a locuit cândva în Liverpool...

– Unde e Charlie? Scoate-o din casă! Bobby vrea să vă facă rău. Vrea să mă pedepsească...

Încerc să-i explic, dar ea mă întreabă întruna de ce ar face Bobby așa ceva. E o întrebare la care nu pot să răspund.

– Nimeni nu ne va face rău, Joe. Strada e plină cu polițiști. Unul dintre ei m-a urmărit pe lângă supermarket azi. L-am făcut de râs, rugându-l să-mi care sacoșele de cumpărături...

Brusc, realizez că poate are dreptate. Ea și Charlie sunt mai în siguranță acasă decât oriunde altundeva, pentru că poliția le supraveghează... așteptându-mă pe mine.

Julianne vorbește în continuare:

– Sună-l pe Simon, te rog. Nu face nimic aiurea.

– Nu voi face.

– Promite-mi.

– Îți promit.

Numărul de acasă al lui Simon este scris pe spatele cărții lui de vizită. Când răspunde, o pot auzi pe Patricia pe fundal. Doarme cu sora mea. De ce mi se pare asta ciudat?

Vocea lui se transformă în șoaptă și îl pot auzi mergând cu telefonul într-un loc mai retras. Nu vrea ca Patricia să audă conversația.

– Ai luat prânzul cu cineva joi?

– Elisa Velasco.

– Ai mers cu ea acasă?

– Nu.

Răsuflă ușurat. Știu ce urmează.

– Elisa a fost găsită moartă în apartamentul ei. A fost sufocată cu un sac de gunoi. Vin după tine, Joe. Au un mandat de arestare. Te vor acuza de crimă.

Vocea mea e doar o șoaptă și tremură.

– Știu cine a ucis-o. E un pacient de-al meu: Bobby Morgan. Mă urmărește de ceva vreme...

Simon nu mă ascultă.

– Vreau să mergi la cea mai apropiată secție de poliție. Predă-te. Sună-mă când ești acolo. Nu spune nimic până ce nu sunt eu lângă tine...

– Dar cum rămâne cu Bobby Morgan?

Vocea lui Simon devine și mai insistentă:

– Trebuie să faci cum îți spun. Au probe de ADN, Joe. Urme de spermă și fire de păr; amprentele tale au fost găsite în dormitor și în baie. Joi seara un șofer de taxi te-a luat de la un kilometru de locul crimei. Își amintește de tine. I-ai făcut semn din fața aceluiași bar unde a dispărut Catherine McBride...

– Voiai să știi unde mi-am petrecut noaptea de 13? Îți voi spune. Eram cu Elisa.

– Ei bine, alibiul tău a murit.

Declarația e atât de brutală și de onestă, încât renunț să mai încerc să-l conving. Totul a fost planificat cu grijă, lăsându-mă în situația aceasta disperată. Chiar și negările mele sună penibil.

Tatăl meu stă în pragul uşii, îmbrăcat în trening. În spatele lui, după perdelele trase din living, se văd două maşini de poliţie care parchează.

CARTEA A TREIA

În adevărata noapte întunecată a sufletului este întotdeauna ora trei dimineaţa, zi după zi.

F. Scott Fitzgerald, *Accidentul*

CAPITOLUL I

Cinci kilometri înseamnă mult atunci când alergi în cizme de cauciuc. Înseamnă și mai mult atunci când șosetele ți-au alunecat și ți s-au adunat ghemotoc sub tălpi, făcându-te să alergi ca un pinguin.

Mergând pe urmele făcute de oi, prin noroi și sărind printre pietre, o iau pe lângă un pârâu parțial înghețat, care traversează câmpia. În ciuda cizmelor, reușesc să păstrez un ritm bun și să-mi arunc privirea înapoi doar ocazional. Chiar acum, fac totul mecanic. Dacă mă opresc pentru ceva, sunt terminat.

Îmi petreceam vacanțele din copilărie explorând aceste câmpii. Cunoșteam fiecare dumbravă și fiecare colină; cele mai bune locuri de pescuit și cele mai bune ascunzători. Am sărutat-o pe Ethelwyn Jones în podul de fân din hambarul unchiului său, la cea de-a treisprezecea ei aniversare. A fost primul meu sărut cu limba și am simțit instantaneu o erecție. Ea se așezase fix pe organul meu sexual și scosese un țipăt, mușcându-mi tare buza de jos. Avea aparat dentar și o gură ca a lui Jaws din filmele cu James Bond. M-am ales cu o bubă care s-a vindecat peste două săptămâni, dar a meritat.

Când ajung pe A55, mă strecor printre stâlpii de beton ai unui pod și merg de-a lungul pârâului. Malurile sunt tot mai abrupte și de două ori alunec ușor în apă, spărgând gheața subțire de pe margini.

Ajung la o cascadă înaltă cam de trei metri și mă târăsc în sus, ajutându-mă de smocurile de iarbă și de stânci ca puncte de sprijin. Genunchii îmi sunt plini de noroi și pantalonii uzi. După zece minute, mă aplec sub un gard și găsesc un drumeag marcat.

Plămânii încep să mă doară, dar mintea mi-e limpede. La fel de limpede precum aerul rece. Câtă vreme Julianne și Charlie sunt în siguranță, nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Mă simt ca o cârpă îndesată în gura unui câine. Cineva se joacă, rupându-mă în bucăți, pe mine, pe familia mea, viața mea, cariera mea... De ce? Asta e o porcărie. Este ca și cum ai încerca să citești scrisul de pe o oglindă; totul e inversat.

După o sută de metri trec de poarta unei ferme și ajung la drumul către Llanrhos. Carosabilul îngust e străjuit de un gard viu pe ambele părți. Merg pe marginea drumului și mă îndrept spre biserica din depărtare. Smocuri de ceață s-au așezat jos, la sol, ca niște bălți de lapte vărsat. Sar de două ori de pe șosea, când aud că vine un autovehicul. Următoarea este o mașină de poliție, cu câini care latră din spatele geamurilor acoperite cu gratii.

Satul pare pustiu. Singurele locuri deschise sunt o cafenea și o agenție imobiliară cu semnul „Revin în zece minute" pe ușă. În unele ferestre se văd luminițe colorate și în piață e un brad de Crăciun, vizavi de monumentul închinat eroilor din

război. Un om care-şi plimbă câinele mă salută. Dinţii îmi sunt atât de încleştaţi, încât nu pot răspunde.

Găsesc o bancă şi mă aşez. Aburii se ridică din geaca mea. Genunchii îmi sunt acoperiţi cu noroi şi sânge. Palmele îmi sunt zgâriate, iar unghiile îmi sângerează. Vreau să închid ochii ca să mă gândesc, dar trebuie să rămân atent.

Casele din jurul pieţei sunt ca nişte conace de poveste, cu garduri şi porţi ornamentale din fier forjat. Au nume galeze scrise cu simboluri florale, lângă fiecare uşă. Pe scările din faţa bisericii se zăresc conffeti.

Nunţile galeze sunt ca înmormântările. Folosesc aceleaşi maşini, florării şi biserici, cu vase de ceai antice, purtate de aceleaşi femei cu bustul proeminent, îmbrăcate în rochii largi şi înflorate.

Frigul îmi pătrunde în oase, odată cu trecerea minutelor. Un Land Rover ponosit întoarce în piaţă şi se târâşte către parc. Privesc şi aştept. Înţepenit, mă ridic. Cămaşa, îmbibată de transpiraţie, mi se lipeşte de spate.

Uşa din dreapta scârţâie. Mă strecor pe scaun. O pernă mare de spumă acoperă arcurile ruginite şi husele de vinil. Motorul este atât de prost reglat, încât eliberează o mie de zgomote şi zornăie când tata se zbate să schimbe în viteza întâi.

– A naibii maşină! Nu a mai fost condusă de luni de zile.

– Dar poliţia?

– Caută pe câmp. Am auzit că au găsit o maşină la gară.

– Cum ai plecat?

– Le-am spus că am de făcut o operaţie. Am luat Mercedesul şi l-am schimbat cu Land Roverul. Slavă Domnului că a pornit!

De fiecare dată când nimerim câte-o baltă, apa țâșnește ca o fântână dintr-o gaură în podea. Șoseaua se răsucește și se întoarce, cufundându-se și reapărând prin vale. Cerul se înseninează înspre vest și umbrele norilor sunt măturate din peisaj de o briză proaspătă.

– Am mari probleme, tată.

– Știu.

– Nu am omorât pe nimeni.

– Știu și asta. Ce spune Simon?

– Că ar trebui să mă predau.

– Pare un sfat bun.

În același timp, acceptă că nu se va întâmpla și că nimic din ceea ce va spune nu va schimba lucrurile. Conduce de-a lungul Văii Conwy, înspre Snowdonia. Câmpurilor le iau locul pâlcuri răzlețe de copaci, iar apoi, păduri dese.

Șoseaua șerpuiește printre copaci și păduri dese, și un conac mare se zărește pe o creastă cu vedere spre vale. Porțile din fier sunt închise și un afiș pe care scrie „DE VÂNZARE" este sprijinit.

– Cândva ăsta era un hotel, spune el, fără să-și ia ochii de la drum. Am dus-o acolo pe mama ta în luna de miere. Era grandios în acele vremuri. Oamenii veneau la seratele cu ceai în după-amiezile de sâmbătă, iar hotelul avea propria orchestră...

Mama îmi spusese povestea înainte, dar nu am auzit-o niciodată de la tata.

– Am împrumutat Austin Healey-ul unchiului tău și am plecat în vacanță o săptămână. Atunci am găsit ferma. Nu era de vânzare pe vremea aceea, dar ne-am oprit ca să cumpărăm

mere. Ne opream destul de des, pentru că mama ta avea infecție urinară. Trebuia să stea pe pernă pe drumurile accidentate.

Chicotește acum și îmi dau seama ce vrea să spună. Asta e o informație în plus legată de inițierea sexuală a mamei mele, dar râd împreună cu el. Apoi îi spun povestea prietenului meu, Scott, care și-a lăsat inconștientă noua mireasă pe un ring de dans din Grecia, în timpul petrecerii de nuntă.

– Cum a făcut asta?

– Încerca să-i arate clapeta[1] și a scăpat-o. S-a trezit la spital și nu știa în ce țară era.

Tata râde și la fel fac și eu. Mă simt bine. Chiar mai bine atunci când ne oprim din râs și liniștea nu este incomodă. Tata îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Vrea să îmi spună ceva, dar nu știe cum să înceapă.

Îmi amintesc când mi-a ținut discursul la majorat. Mi-a zis că are ceva important să-mi spună și m-a luat la o plimbare prin New Gardens. Acesta era un eveniment atât de neobișnuit – să ne petrecem timpul împreună –, încât am simțit că pieptul mi se umflă de mândrie.

Tata a făcut mai multe încercări de a-și începe discursul. De fiecare dată când deschidea gura, dar nu reușea să pronunțe nimic, accelera ritmul și mai tare. În momentul în care a ajuns să vorbească despre actul sexual și luarea măsurilor de protecție, săream pe lângă el, încercând să prind cuvintele și să-mi țin pălăria să nu cadă.

Acum, ciocănește agitat cu degetele pe volan, ca și cum ar încerca să-mi transmită mesajul în codul Morse. Tușind fără

[1] Clapeta, o mișcare de dans care implică ridicarea partenerei. (n.tr.)

a fi necesar, începe să-mi spună o poveste complicată despre alegeri, responsabilități și oportunități. Nu știu unde vrea să ajungă cu asta.

În sfârșit, începe să-mi spună despre când a studiat Medicina la universitate.

– După aceea, am făcut doi ani de știință comportamentală. Voiam să mă specializez în psihologia educațională...

Stai puțin! Știință comportamentală? Psihologie? Mă privește cu tristețe și realizez că nu glumește.

– Tatăl meu a aflat ce făceam. Făcea parte din consiliul de administrație al universității și era prieten cu vicepreședintele. A făcut special o călătorie ca să mă vadă și m-a amenințat că-mi taie alocația.

– Ce ai făcut?

– Am făcut ce a vrut el. Am devenit chirurg.

Înainte să pot pune o altă întrebare, ridică mâna. Nu vrea să fie întrerupt.

– Cariera mi-a fost trasată. Mi-a aranjat stagii, posturi, numiri... Ușile mi-erau deschise. Eram promovat... spune el, iar vocea i se reduce la o șoaptă. Cred că ceea ce încerc să-ți spun este că sunt mândru de tine. Ai rămas la armele tale și ai făcut ce ai vrut. Ai reușit în termeni proprii. Știu că nu sunt un om ușor de iubit, Joe! Nu dau nimic în schimb. Dar te-am iubit întotdeauna. Și voi fi întotdeauna aici pentru tine.

Trage pe dreapta într-un refugiu și lasă motorul pornit, în timp ce ia un bagaj de pe bancheta din spate.

– Asta e tot ce am reușit să aduc, spune el, arătându-mi conținutul genții. Este o cămașă curată, niște fructe, un termos,

pantofii mei și un plic plin cu bancnote de 50 de lire. Ți-am găsit și telefonul mobil.

– Bateria e moartă.

– Păi, ia-l pe al meu. Nu l-am folosit niciodată, al naibii de lucru.

Așteaptă ca eu să mă strecor în spatele volanului și înghesuie geanta pe scaunul pasagerului.

– Nu le va lipsi niciodată Land Roverul... nu pentru o vreme. Nici măcar nu e înmatriculat.

Arunc o privire în colțul de jos al parbrizului. O etichetă cu o sticlă de bere e lipită pe geam. El rânjește.

– Am condus-o doar pe drumuri de țară. Un traseu decent îi va prinde bine.

– Cum vei ajunge acasă?

– Făcând autostopul.

M-aș mira să fi ridicat vreodată degetul mare în toată viața lui. Ce știu eu? A fost plin de surprize azi. Încă arată ca tatăl meu, dar, în același timp, e diferit.

– Noroc, spune el, scuturându-mi mâna prin geam.

Poate că, dacă am fi fost amândoi în picioare, ar fi fost o îmbrățișare. Îmi place să cred asta.

Bag în viteză Land Roverul și urc pe asfalt. Îl pot vedea în oglinda retrovizoare, stând pe marginea șoselei. Îmi amintesc de ceva ce mi-a spus când mătușa mea favorită a murit și sufeream: „Ține mine, Joseph, cea mai rea oră a vieții tale durează doar șaizeci de minute".

Poliția îmi va lua urma pe malul pârâului, dar va mai dura ca să organizeze blocajele rutiere. Cu puțin noroc, voi

scăpa de orice baricadă pe care-o vor ridica. Nu știu cât timp îmi oferă asta. Până mâine, fața mea va fi prin toate ziarele și la televizor.

Mintea pare să-mi funcționeze mai repede, în timp ce trupul mi-e tot mai obosit. Nu pot face ceea ce se așteaptă ei. În schimb, trebuie să blufez și să reblufez. Acesta este unul dintre scenariile acelea de genul el-crede-că-eu-cred-că-el-crede, în care fiecare participant încearcă să găsească următoarea mutare a celuilalt. Am două mentalități de luat în considerare. Una îi aparține unui polițist scos rău din pepeni, care crede că m-am jucat cu el, și cealaltă a unui criminal sadic, care știe cum să ajungă la soția și la fiica mea.

Motorul Land Roverului se întrerupe la fiecare câteva secunde. A patra viteză e aproape imposibil de găsit și, când o găsesc, trebuie să o mențin cu o mână pe schimbătorul de viteză.

Ajung la bancheta din spate și bâjbâi după telefonul mobil. Am nevoie de ajutorul lui Jock. Știu că îmi asum un risc. E un mincinos nenorocit, dar duc lipsă de oameni de încredere.

Răspunde și aproape scapă telefonul. Îl aud blestemând.

– De ce lumea sună mereu când mă piș?

Mi-l imaginez încercând să-și echilibreze telefonul sub bărbie și să se încheie la fermoar.

– Ai spus poliției despre scrisori?

– Da. Nu mă cred.

– Convinge-i. Trebuie să ai ceva de la Catherine care să te poată ajuta să demonstrezi că te culcai cu ea.

– Da. Sigur. Am păstrat fotografii ca să le pot arăta avocaților de divorț ai soției mele.

Dumnezeule, ce nenorocit încrezut poate fi! Nu am timp pentru asta. Și totuși, zâmbesc în sinea mea. M-am înșelat în privința lui Jock. Nu e un criminal.

– Pacientul pe care mi l-ai recomandat, Bobby.

– Ce e cu el?

– Cum l-ai întâlnit?

– Cum ți-am spus. Avocatul lui voia teste neurologice.

– Cine mi-a sugerat numele? Tu sau Eddie Barret?

– Eddie te-a recomandat.

A început să cadă ploaia. Ștergătoarele au o singură viteză: încet.

– Este un spital oncologic în Liverpool, numit Clatterbridge. Vreau să știu dacă au fișa unei paciente pe nume Bridget Morgan. S-ar putea să-și folosească numele de fată, Bridget Aherne. Are cancer la sân. Se pare că a avansat mult. S-ar putea să fie o pacientă externată sau internată la ospiciu. Trebuie s-o găsesc.

Nu o cer ca pe o favoare. Ori face asta, ori relația noastră de o viață va fi iremediabil terminată. Jock bâjbâie după o scuză, dar nu poate găsi una. Cel mai mult vrea să caute o portiță de scăpare. A fost mereu un laș, cu excepția situației când putea intimida pe cineva fizic. Nu îi voi da șansa de a se linguși. Știu că i-a mințit pe polițiști. De asemenea, cunosc prea multe detalii despre bunurile pe care le-a păstrat ascunse de fostele soții.

Vocea lui e ascuțită.

– Te vor prinde, Joe.

– Ne vor prinde pe toți, spun eu. Sună-mă pe numărul ăsta cât de repede poți.

CAPITOLUL II

În clasa a treia, în timpul unei vacanțe în Țara Galilor, am luat câteva chibrituri din bolul de porțelan de pe șemineu, ca să fac un foc de tabără. Era pe la sfârșitul unei veri secetoase, iar iarba era maronie și uscată. Am menționat că sufla și vântul?

Grămăjoara mea de nuiele a aprins iarba, iar focul a distrus două garduri, un gard viu vechi de 200 de ani și a amenințat un hambar din vecini plin cu furaje pentru iarnă. Am dat alarma, strigând din toți rărunchii, în timp ce mergeam spre casă cu obrajii negri și mirosind a fum.

M-am cățărat în colțul îndepărtat al podului de la grajduri, stând nemișcat sub acoperișul înclinat. Știam că tata e prea mare ca să poată ajunge la mine. Stăteam întins, în liniște, respirând praful și ascultând sirenele mașinilor de pompieri. Îmi imaginam tot felul de orori. Mi-am închipuit toate fermele și toate satele în flăcări. Aveau de gând să mă trimită la închisoare. Fratele lui Carey Moynihan fusese trimis la școala de corecție pentru că dăduse foc unui vagon de tren. Se întorsese mai rău decât intrase.

Am stat cinci ore în pod. Nimeni nu a strigat la mine și nu m-a amenințat. Tata a spus că ar trebui să ies afară și să-mi primesc pedeapsa ca un bărbat. De ce băieții trebuie să se poarte ca bărbații? Privirea dezamăgită de pe fața mamei era de departe mai dureroasă decât usturimea curelei tatălui meu. Ce vor spune vecinii?

Închisoarea pare mai aproape acum decât părea atunci. Mi-o pot imagina pe Julianne ținându-l pe copilul nostru deasupra mesei. „Fă-i cu mâna lui tati", îi spune ea (e băiat, desigur), trăgând în jos de fusta ei, în mod conștient, realizând că o mulțime de deținuți se holbează la picioarele ei.

Îmi imaginez clădiri de cărămidă ridicându-se din asfalt. Uși metalice cu chei de mărimea palmei unui bărbat.

Văd podele metalice, cozi de așteptare pentru mâncare, terenuri pentru exerciții, gardieni țanțoși, bastoane, oale de noapte, geamuri cu gratii și un mănunchi de fotografii lipite pe tavanul celulei.

Ce i se întâmplă unuia ca mine în închisoare?

Simon are dreptate. Nu pot fugi. Și, exact cum am învățat în clasa a treia, nu mă pot ascunde pentru totdeauna. Bobby vrea să mă distrugă. Nu mă vrea mort. M-ar fi putut omorî de o grămadă de ori până acum, dar mă vrea viu, ca să văd ce face și să știu că e el.

Va continua poliția să-mi păzească oare casa ori vor muta supravegherea în Țara Galilor? Nu vreau asta. Am nevoie să știu că Julianne și Charlie sunt în siguranță.

Sună telefonul. Jock are o adresă pentru o Bridget Aherne, la un azil din Lancashire.

– Am vorbit cu oncologul. Îi dau doar câteva săptămâni.

Îl pot auzi desfăcând plasticul de pe un trabuc. E devreme. Poate că sărbătorește. Am stabilit amândoi un armistițiu incomod. Ca un vechi cuplu căsătorit, recunoaștem jumătățile de adevăr și ignorăm neplăcerile.

– Este o fotografie cu tine în ziarele de azi, spune el. Arăți mai mult ca un bancher decât ca un urmărit.

– Nu sunt fotogenic.

– E menționată Julianne. E descrisă ca fiind extenuată și sentimentală când e vizitată de reporteri. Le-a spus să dispară.

– Da, asta mi-am imaginat și eu.

Îl aud cum expiră fumul.

– Trebuie să ți-o spun, Joe. Te-am crezut mereu o bășină plicticoasă. Destul de plăcut, dar virtuos. Uită-te la tine acum! Două amante și urmărit!

– Nu m-am culcat cu Catherine McBride!

– Păcat. Era bună la așa ceva.

– Dacă te-ai auzi uneori, Jock!

Când mă gândesc că mai demult îl invidiam. Uite ce-a devenit: o parodie de om de dreapta, un șovin din clasa de mijloc și un bigot. Nu mai am încredere în el, dar am nevoie de încă o favoare.

– Vreau să stai cu Julianne și cu Charlie. Doar până rezolv cu asta.

– Mi-ai spus să nu mă apropii de ele.

– Știu.

– Îmi pare rău, nu te pot ajuta. Julianne nu îmi răspunde la apeluri. Îmi imaginez că trebuie să-i fi spus despre Catherine și despre scrisori. E supărată pe amândoi acum.

– Măcar sun-o; spune-i să aibă grijă. Spune-i să nu lase pe nimeni în casă.

CAPITOLUL III

Land Roverul atinge o viteză maximă de șaizeci și are tendința de a coti către centrul șoselei. Arată mai mult ca o piesă de muzeu decât ca o mașină și oamenii claxonează când mă depășesc. Acesta ar putea fi cel mai bun autovehicul pentru evadare construit vreodată, pentru că nimeni nu se așteaptă ca un bărbat dat în urmărire să evadeze atât de încet.

Pentru a ajunge în Lancashire, folosesc drumurile lăturalnice. O hartă rutieră mucegăită din torpedou, aproximativ din 1965, mă ține pe drumul cel bun. Trec prin sate cu nume precum Puddinglake sau Woodplumpton. La periferia Blackpool-ului, lângă o benzinărie aproape părăsită, folosesc baia ca să mă aranjez. Șterg cu buretele noroiul de pe pantaloni și îi țin sub uscătorul de mâini înainte să-mi schimb cămașa și să-mi curăț tăieturile de pe mâini.

Azilul Squires Gate e situat pe un promotoriu. Turnulețele, geamurile arcuite și acoperișul din tablă par eduardiene, însă dependințele sunt noi și mai puțin intimidante.

Flancat de plopi, drumul șerpuiește spre intrarea spitalului și dă într-o zonă de parcare. Urmez indicatoarele către secția de îngrijiri paliative, pe marginea oceanului. Coridoarele sunt

goale și scările aproape curate. O asistentă de culoare, rasă pe cap, stă lângă o partiție de sticlă, holbându-se la un ecran. Se joacă la calculator.

– Aveți o pacientă pe nume Bridget Aherne.

Se uită în jos, la genunchii mei, care nu mai au aceeași culoare ca restul pantalonilor.

– Sunteți membru al familiei?

– Nu. Sunt psiholog. Trebuie să vorbesc cu ea despre fiul ei.

Își ridică sprâncenele.

– Nu știam că are un fiu. Nu primește multe vizite.

O urmez pe femeia cu mers calm, unduios de-a lungul coridorului și prin niște uși duble care dau afară. O alee de pietriș separă gazonul, unde două asistente împart un sendviș pe un scaun de grădină.

Intrăm într-o anexă cu un singur etaj, aflată mai aproape de stânci, și ajungem într-un salon comun lung, cu o mulțime de paturi, dintre care jumătate goale. O femeie slabă, fără păr, stă rezemată de pernă. Se uită la doi copii care mâzgălesc o carte de colorat la capătul patului ei. În altă parte, o femeie cu un singur picior, îmbrăcată într-o rochie galbenă, stă într-un scaun cu rotile, în fața unui televizor, cu o pătură tricotată în poală.

În capătul îndepărtat al salonului, după două uși, se află camerele private. Nu se obosește să bată la ușă. Camera este întunecată. La început, nu observ nimic, în afară de aparate. Monitoarele și cadranele creează iluzia măiestriei medicale: ca și cum totul ar fi posibil dacă ai calibra aparatul și ai apăsa pe butoanele potrivite.

O femeie de vârstă mijlocie, trasă la față, stă întinsă în centrul unui păienjeniș de tuburi și sonde. Are o perucă blondă, sâni căzuți și leziuni de culoarea smoalei pe gât. O cămașă roz îi acoperă trupul, cu un cardigan roșu, zdrențuit atârnându-i pe umeri. O pungă cu lichid se scurge prin tuburile care i se răsucesc înăuntrul și în afara trupului. Se văd niște linii închise la culoare în jurul încheieturilor și al gleznelor, nu destul de închise ca să fie tatuaje și prea uniforme pentru a fi vânătăi.

– Să nu îi dai țigări. Nu își poate curăța plămânii. De câte ori tușește, mișcă tuburile.

– Nu fumez.

– Bravo ție.

Ia o țigară din spatele urechii și o duce la gură.

– Te descurci să găsești singur drumul înapoi.

Perdelele sunt trase. De undeva se aude muzică. Îmi ia ceva timp să realizez că este un radio dat la volum mic pe noptiera patului, lângă o vază goală și o Biblie.

Doarme. E sedată. Probabil, morfină. Un tub îi iese din nas și un altul vine de undeva de lângă pântecele ei. Fața îi este întoarsă spre butelia de oxigen.

Mă lipsesc de perete și îmi las capul pe spate.

– Locul ăsta îți dă fiori, spune ea, fără să-și deschidă ochii.

– Da.

Mă așez pe scaun, așa că nu e nevoie să-și întoarcă fața ca să mă vadă. Ochii i se deschid încet. Fața îi e mai albă decât pereții. Ne uităm unul la celălalt, în semiîntuneric.

– Ai fost vreodată în Maui?

– E în Hawaii.

– Știu unde dracului e, spune ea, tușind și scuturând patul. Acolo ar trebui să fiu acum. Ar trebui să fiu în America. Trebuia să mă fi născut americancă.

– De ce spui asta?

– Pentru că yankeii știu cum să trăiască. Totul e mai mare și mai bun. Oamenii râd de asta. Îi numesc aroganți și ignoranți, dar ei sunt doar onești. Mănâncă țări mici precum asta la micul dejun și le elimină înainte de prânz.

– Ai fost vreodată în America?

Schimbă subiectul. Ochii ei sunt umflați, iar din colțul gurii i se scurge saliva.

– Ești doctor sau preot?

– Psiholog.

Râde sarcastic.

– Nu văd niciun rost să încerci să mă cunoști. Doar dacă nu cumva îți plac înmormântările.

Cancerul trebuie să fi atacat rapid. Trupul ei nu a avut timp să se împuținеze. E palidă, cu o bărbie frumoasă, gât grațios și nări largi. Dacă aș putea face abstracție de locul unde ne aflam și de vocea cavernoasă, aș considera-o o femeie atractivă.

– Problema cu cancerul este că nu se simte ca un cancer, știi? O răceală la cap se simte ca o răceală. Și un picior rupt se simte ca un picior rupt. Dar cu cancerul nu știi decât dacă faci radiografii și scanări. Cu excepția nodulilor, desigur. Cine poate uita de noduli? Pune mâna!

– E în regulă.

– Nu face mare tam-tam. Ești băiat mare. Pune mâna. Probabil, te întrebi dacă sunt adevărați. Majoritatea bărbaților o fac.

Își întinde mâinile și mă apucă de încheieturi. Strângerea ei e surprinzător de puternică. Mă lupt să o împing. Îmi pune mâna sub cămașa ei. Degetele mele ating moliciunea sânului.

– Chiar acolo. Îl simți? Era de mărimea unui bob de mazăre, mic și rotund. Acum e cât o portocală. În urmă cu șase luni mi s-a extins în oase. Acum a ajuns la plămâni.

Mâna mea e încă pe sânul ei. O freacă pe sfârcul care se întărește sub palma mea.

– Poți să mi-o tragi, dacă vrei, spune ea, vorbind serios. Aș vrea să simt ceva diferit de această... această degradare.

Privirea compătimitoare de pe fața mea o înfurie. Îmi împinge mâna și își strânge cardiganul în jurul pieptului. Nu se mai uită la mine.

– Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

– Las-o baltă! Nu am nevoie de niciunul fel de discurs de încurajare. Nu sunt în perioada de negare și am încetat să fac târguri cu Dumnezeu...

– Sunt aici pentru Bobby.

– Ce e cu el?

Nu am plănuit ce s-o întreb. Nici măcar nu sunt sigur ce caut.

– Când l-ai văzut ultima dată?

– Cu șase, poate chiar șapte ani în urmă. Avea mereu necazuri. Nu asculta pe nimeni. Oricum, nu pe mine. Dă-i unui copil cei mai buni ani din viața ta. Va fi mereu nerecunoscător.

Propozițiile ei sunt scurte.

– Deci, ce a mai făcut de data asta?

– A fost condamnat pentru agresiune gravă. A bătut o femeie până a lăsat-o inconștientă.

– O iubită?

– Nu, o străină.

Trăsăturile ei se înmoaie.

– Ai vorbit cu el. Cum e?

– E furios.

Oftează.

– Uneori mă gândeam că mi-au dat alt copil la spital. Nu simțeam că e al meu. Semăna cu tatăl lui, care era o rușine. Nu puteam să văd nimic de-al meu în el, în afară de ochi. Avea două picioare stângi și o pâine rotundă în loc de față. Nu putea niciodată să păstreze ceva curat. Trebuia să-și bage mâinile prin toate lucrurile, să le deschidă, să afle cum funcționează. Odată, a distrus un radio care funcționa perfect și acidul din baterie s-a scurs peste tot pe covor. Exact ca tatăl lui...

Se oprește o clipă, dar începe din nou.

– Nu am simțit niciodată ce se presupune că ar trebui să simtă o mamă. Bănuiesc că nu am instinct matern, dar asta nu mă lasă rece, nu-i așa? Nu am vrut să rămân însărcinată și nu am vrut să mă aleg cu un fiu vitreg. Aveam doar douăzeci și unu de ani, pentru numele lui Hristos!

Își arcuiește o sprânceană ca o linie de subțire.

– Te mănâncă să pătrunzi în mintea mea, nu-i așa? Nu mulți oameni sunt interesați de ceea ce gândesc alții sau de ceea ce vor să spună. Uneori, oamenii se prefac că ascultă, când de fapt își așteaptă rândul sau se pregătesc să se arunce în vorbă. Ce aștepți să spui tu, domnule Freud?

– Încerc să înțeleg.

Lenny era așa: întotdeauna punea întrebări, vrând să știe unde mergeam și când mă întorceam.

Îi imită vocea plângăcioasă:

„– Cu cine ești, floricico? Te rog, vino acasă. Te voi aștepta". Era atât de patetic! Nu e de mirare că am ajuns să mă întreb dacă asta e tot ce pot face. Nu aveam de gând să stau întinsă lângă trupul lui transpirat pentru tot restul vieții mele.

– S-a sinucis.

– Nu credeam că ar fi în stare de așa ceva.

– Știi de ce?

Nu pare să mă asculte. În loc de asta, se uită la perdele. Fereastra trebuie să aibă vedere direct înspre ocean.

– Nu îți place panorama?

Ridică din umeri.

– Circulă un zvon cum că nu se obosesc să ne îngroape. În loc de asta, ne aruncă de pe stânci.

– Dar soțul tău?

Nu mă privește.

– Se autonumea inventator. Ce glumă! Știi că, dacă făcea vreun ban – slabe șanse să se întâmple –, obișnuia să-i dea? Să îmbogățească lumea, spunea el. Așa era el, mereu hoinărind pentru a-i ajuta pe muncitori și pentru a susține revoluția proletariatului, ținând discursuri și moralizând. Comuniștii nu cred în rai și iad. Unde crezi că o fi el?

– Nu sunt o persoană religioasă.

– Dar crezi că e posibil să fi ajuns undeva?

– Nu am de unde să știu.

Armura ei de indiferență trădează slăbiciunea.

– Poate că suntem toți în iad și nu știm. Face o pauză și își închide ochii: Am vrut să divorțez. Nu a fost de acord. I-am spus să-și găsească o iubită. Nu m-ar fi lăsat să plec. Oamenii

spun că sunt rece, dar simt mai mult decât o fac ei. Știam cum să găsesc plăcerea. Știam cum să folosesc ce mi s-a dat. Asta mă face o târfă? Unii oameni își petrec întreaga viață în negare sau făcându-i pe ceilalți fericiți, sau colectând puncte despre care cred că le vor fi răscumpărate în viața următoare. Nu și eu.

– L-ai acuzat pe soțul tău că ar fi abuzat sexual de Bobby.

Ridică din umeri.

– Eu doar am încărcat pistolul. Nu am tras cu el. Oamenii ca tine au făcut-o. Doctori, asistenți sociali, profesori, avocați, făcători de bine...

– Am interpretat noi greșit?

– Judecătorul nu asta a crezut.

– Ce crezi tu?

– Cred că uneori poți uita care este adevărul atunci când auzi suficient de des o minciună.

Se ridică și apasă butonul de deasupra capului. Nu pot pleca încă.

– De ce te urăște fiul tău?

– Toți sfârșim prin a ne urî părinții.

– Te simți vinovată.

Își strânge pumnii și râde zgomotos. Un suport cromat pe care e așezată o perfuzie cu morfină se clatină înainte și înapoi.

– Am patruzeci și doi de ani și sunt pe moarte. Plătesc prețul pentru tot ce am făcut. Poți spune la fel?

Asistenta ajunge, părând deranjată că a fost chemată. Unul dintre cadranele monitoarelor nu mai merge. Bridget își ține brațul în sus, pentru a fi reconectată. În același fel, mișcă dezaprobator din mână. Întrevederea s-a încheiat.

Afară s-a întunecat. Străbat aleea străjuită de copaci, până ce ajung la parcare. Scot termosul din geantă și sorb din el cu lăcomie. Whisky-ul e tare și cald. Vreau să beau în continuare, până când nu mai simt frigul sau până ce nu-mi mai tremură brațul.

CAPITOLUL IV

Melinda Cossimo răspunde la ușă cu reticență. Vizitatorii de duminică noaptea rareori înseamnă ceva bun pentru asistenții sociali. Tensiunile din familii tind să escaladeze în weekend. Soțiile sunt bătute și copiii fug de acasă. Asistenții sociali abia așteaptă ziua de luni. Nu îi las timp să vorbească.

– Mă caută poliția. Am nevoie de ajutorul tău.

Clipește către mine cu ochii larg deschiși, dar pare aproape calmă. Părul ei e ridicat și strâns cu o agrafă de forma unei carapace mari de broască țestoasă. Fire subțiri au rămas pe dinafară și îi ating obrajii și gâtul. Când se închide ușa, îmi face semn să o iau înainte pe scări, până la baie. Așteaptă afară, la ușă, în timp ce îi dau hainele mele.

Protestez cum că nu am timp, dar nu reacționează la nerăbdarea din vocea mea.

– Nu durează mult să speli câteva lucruri, spune ea.

Mă holbez la străinul dezbrăcat din oglindă. A slăbit. Asta se poate întâmpla atunci când nu mănânci. Știu ce ar spune Julianne: „De ce eu nu pot slăbi așa de ușor?" Străinul din oglindă îmi zâmbește.

Mă duc jos, purtând un halat, şi o aud pe Mel închizând telefonul. Pe când ajung eu în bucătărie, deschide o sticlă de vin şi umple două pahare.

– Pe cine ai sunat?

– Pe nimeni important.

Se prăbuşeşte într-un fotoliu mare, cu paharul de vin în mână. Cealaltă şi-o pune pe o carte deschisă, aşezată cu faţa în jos pe braţul fotoliului. Lampa de citit de lângă ea aruncă umbre pe chipul ei.

Am asociat mereu casa asta cu râsul şi cu vremurile bune, dar acum pare prea liniştită. Una dintre picturile lui Boyd atârnă deasupra şemineului şi o alta pe peretele opus. Este şi o fotografie cu el şi motocicleta lui, făcută la *Isle of Man TT track.*[1]

– Deci, ce-ai făcut?

– Poliţia crede că am omorât-o pe Catherine McBride, printre altele.

– Printre altele? spune ea, ridicându-şi o sprânceană.

– Păi, doar o alta. O fostă pacientă.

– Urmează să-mi spui că nu ai făcut nimic rău.

– Doar dacă nu cumva să fii prost e o infracţiune.

– De ce fugi?

– Pentru că cineva vrea să-mi însceneze tot...

– Bobby Morgan.

– Da.

Îşi ridică mâna.

– Nu vreau să ştiu mai mult. Am destule necazuri pentru că ţi-am arătat dosarele.

---

[1] *Isle of Man TT track* – o competiţie pentru motociclişti, care a fost pentru mulţi ani considerată cea mai importantă din lume. (n.tr.)

– Am interpretat greşit situaţia.

– Ce vrei să spui?

– Tocmai am vorbit cu Bridget Morgan. Nu cred că Bobby a fost abuzat de către tatăl lui.

– Ea ţi-a spus asta!

– Voia să divorţeze. El nu i-ar fi acordat divorţul.

– A lăsat un bilet când s-a sinucis.

– Un cuvânt.

– O scuză.

– Da, dar pentru ce?

Vocea lui Mel e rece.

– Asta e o poveste veche, Joe. Las-o baltă. Ştii regula nescrisă? Nu te întoarce niciodată, nu redeschide un caz. Am destui avocaţi care mi se uită peste umăr şi fără un alt afurisit de proces...

– Ce s-a întâmplat cu însemnările lui Erskine? Nu erau în dosare.

Ea ezită.

– E posibil să fi cerut să fie excluse.

– De ce?

– Poate că Bobby a cerut să îşi vadă dosarul. Îi este permis să facă asta. Un minor pus sub tutelă poate vedea tot ceea ce a scris asistentul social şi unele dintre procesele-verbale de la şedinţe. Cu observaţiile terţilor, precum notiţele doctorului şi rapoartele psihologice, treaba stă altfel. Trebuie să avem permisiunea specialistului ca să le eliberăm...

– Vrei să spui că Bobby şi-a văzut dosarul?

– Se poate, spune ea, în acelaşi timp respingând ideea. E un dosar vechi. Lucrurile s-au rătăcit.

– E posibil ca Bobby să fi sustras notițele?

Șoptește enervată:

– Nu se poate să vorbești serios, Joe! Fă-ți griji pentru tine.

– E posibil să fi văzut caseta?

Dă din cap, refuzând să mai spună ceva. Nu o pot lăsa baltă. Fără ajutorul ei, teoria mea fragilă se duce pe apa sâmbetei. Vorbind repede, ca și cum m-aș teme că m-ar putea opri, îi spun despre cloroform, balene și mori de vânt: cum m-a urmărit Bobby luni întregi, infiltrându-se în viețile tuturor celor din jurul meu.

La un moment dat, îmi pune hainele spălate în uscător și îmi reumple paharul de vin. O urmez în bucătărie și opresc blenderul, care face pastă boabele de năut. Întinde humus pe feliile de pâine prăjită, asezonate cu piper negru măcinat.

– De asta trebuie să îl găsesc pe Rupert Erskine. Am nevoie de notițele sau de amintirile lui.

– Nu te mai pot ajuta. Am făcut destul, spune ea, aruncându-și privirea spre ceasul de deasupra aragazului.

– Aștepți pe cineva?

– Nu.

– Pe cine ai sunat mai devreme?

– Pe un prieten.

– Ai sunat la poliție?

Ezită.

– Nu. I-am lăsat câteva instrucțiuni secretarei mele. Dacă nu o sun înapoi într-o oră, va trebui să contacteze poliția.

Mă uit la același ceas, calculând cât timp a trecut.

– Isuse, Mel!

– Îmi pare rău. Trebuie să mă gândesc la cariera mea.

– Mulţumesc pentru nimic.

Hainele mele nu sunt uscate în întregime, dar îmi iau pe mine pantalonii şi cămaşa. Mă prinde de mânecă.

– Predă-te.

Îi împing mâna la o parte.

– Nu înţelegi.

Piciorul stâng mi se bălăngăne când încerc să mă mişc repede. Mâna mea e pe uşa din faţă.

– Erskine. Ai vrut să-l găseşti, spune ea, izbucnind. S-a retras acum zece ani. Din câte am auzit ultima dată, locuia lângă Chester. Cineva din cadrul departamentului l-a contactat cu ceva vreme în urmă. Am avut o discuţie... interceptată.

Îşi aminteşte adresa: un sat numit Hatchmere. Casa parohială. Îmi notez detaliile pe o bucată de hârtie de pe masa din hol. Mâna mea stângă refuză să se mişte. Mâna dreaptă va trebui s-o facă.

Toate dimineţile ar trebui să fie la fel de luminoase şi de clare! Soarele pătrunde prin geamul crăpat, din spate, al Land Roverului, împrăştiindu-se precum razele luminoase dintr-un glob disco. Cu ambele mâini, forţez deschiderea unui geam lateral şi privesc atent afară. Cineva a pictat lumea în alb; a transformat culoarea în ceva monocrom.

Blestemând portiera înţepenită, o împing pentru a o deschide şi îmi scot picioarele afară. Aerul miroase a pământ şi fum de lemn aprins. Iau un pumn de zăpadă şi îmi frec faţa cu el, încercând să mă trezesc. Apoi, îmi desfac fermoarul şi mă uşurez la baza copacului, pictându-l într-un maroniu-închis. Cât de mult am condus azi-noapte? Voiam să merg în continuare, dar

farurile Land Roverului pâlpâiau și mă afundau în întuneric. De două ori aproape că era să intru într-un șanț.

Cum și-o fi petrecut Bobby noaptea? Mă întreb dacă mă caută pe mine ori le urmărește pe Julianne și pe Charlie. Nu va aștepta ca eu să-mi dau seama de asta. Trebuie să mă grăbesc.

Lacul Hatchmere este mărginit cu stuf și apa reflectă albastrul cerului. Mă opresc la o casă în alb și roșu, și cer îndrumări. O femeie în vârstă, îmbrăcată încă în halat, răspunde la ușă și mă ia ca și cum aș fi un turist. Începe să-mi prezinte istoria Hatchmere-ului, apoi divaghează și-mi povestește despre fiul ei care lucrează în Londra și despre nepoții ei pe care îi vede o singură dată pe an.

Îi mulțumesc întruna și mă retrag. Ea stă la ușa din față în timp ce mă chinui să pornesc Land Roverul. Asta-mi mai trebuia! Probabil că e expertă în cribbage[1], cuvinte încrucișate și plăcuțe de înmatriculare. „Nu uit niciodată un număr", va spune ea, în timp ce va da raportul la poliție.

Motorul își revine și pornește, scoțând un fum gros pe țeava de eșapament. Fac cu mâna și zâmbesc. Pare îngrijorată pentru mine.

Casa parohială are luminițe de Crăciun la ferestre și uși. O mulțime de mașini de jucărie sunt înșirate pe aleea din față, încercuind un bidon vechi de lapte. Un cearșaf murdar de rugină, cu două capete legate de un copac, atârnă pe diagonală, de-a lungul aleii. Un băiat stă ghemuit sub el, cu o găletușă de înghețată pe cap. Îndreaptă un băț de lemn către pieptul meu.

[1] Cribbage, un joc de cărți în cadrul căruia jucătorii arată câte puncte au punând bucăți mici din lemn în niște găuri dintr-o tablă. (n.tr.)

– Eşti un Viperin[1]? întreabă el.

– Poftim?

– Poţi intra aici doar dacă eşti din Gryffindor[2].

Pistruii de pe nasul lui au culoarea porumbului copt.

O femeie tânără apare în pragul uşii. Părul ei blond e ciufulit şi pare că se luptă cu o răceală. Ţine în braţe un copilaş care molfăie o felie de pâine prăjită.

– Lasă omul în pace, Brendan, spune ea, zâmbindu-mi obosită.

Păşind printre jucării, ajung la uşă. Văd o masă de călcat desfăcută în spatele ei.

– Îmi cer scuze pentru asta. Se crede Harry Potter. Vă pot ajuta?

– Sper că da. Îl caut pe Rupert Erskine.

O umbră i se abate peste faţă.

– Nu mai locuieşte aici.

– Ştiţi unde aş putea să-l găsesc?

Saltă copilul în braţe şi îşi încheie un nasture desfăcut de la bluză.

– Ar fi mai bine să întrebaţi pe altcineva.

– Ar şti vreunul dintre vecini? Este foarte important să-l văd.

Îşi muşcă buza de jos şi se uită peste mine, către biserică.

– Păi, dacă vreţi să-l vedeţi, îl veţi găsi chiar acolo.

Mă întorc să mă uit.

---

[1] Viperin, membru al Casei Viperinilor, una dintre cele patru case ale şcolii de magie, farmece şi vrăjitorii Hogwarts, din romanele cu Harry Potter, create de scriitoarea britanică J.K. Rowling. (n.tr.)

[2] Gryffindor, o altă casă a şcolii de magie din aceleaşi romane, înfiinţate de Godric Gryffindor. (n.tr.)

– E în cimitir, spune ea. Realizând cât de șocant sună afirmația, adaugă: Îmi pare rău dacă l-ați cunoscut.

Fără a conștientiza ce fac, mă așez pe trepte.

– Obișnuiam să lucrăm împreună, îi explic eu. Se întâmpla cu mulți ani în urmă.

Aruncă o privire peste umăr.

– Vreți să intrați?

– Mulțumesc.

Bucătăria miroase a biberoane sterilizate și a terci. Pe masă și pe scaune sunt împrăștiate creioane și bucăți de hârtie. Își cere scuze pentru dezordine.

– Ce i s-a întâmplat domnului Erskine?

– Știu doar ce mi-au spus vecinii. Sătenii au fost destul de zguduiți de întâmplare. Nu te aștepți la lucruri de genul ăsta. Nu prin părțile astea.

– Ce fel de lucruri?

– Vecinii spun că a ieșit în calea unuia care încerca să-i jefuiască locuința, dar nu văd cum ar explica asta tot ce s-a întâmplat. Ce fel de hoț leagă un bătrân de scaun și îi lipește gura cu bandă adezivă? A supraviețuit două săptămâni. Unii oameni spun că a făcut un atac de cord, dar am auzit că a murit din cauza deshidratării. Fuseseră cele mai toride două săptămâni din an.

– Când a fost asta?

– În luna august. Îmi dau seama că unii se simt vinovați pentru că nimeni nu a observat că lipsește. Lucra mereu prin grădină și se plimba pe malul lacului. Cineva din corul bisericii bătuse la ușă și un bărbat venise să citească contorul de gaz. Ușa din față era deschisă, dar nimeni nu s-a gândit să intre.

Copilul se agită în braţele ei.

– Sigur nu doriţi o cană de ceai? Nu arătaţi prea bine.

Văd cum i se mişcă buzele şi aud întrebarea, dar nu ascult cu adevărat. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Ea încă vorbeşte:

– ... un bătrânel foarte drăguţ, spun oamenii. Văduv. Probabil, ştiţi deja asta. Nu cred că mai avea pe cineva din familie...

O rog să mă lase să folosesc telefonul şi am nevoie de ambele mâini ca să pot ţine receptorul. Cifrele abia se pot citi. Louise Elwood răspunde. Trebuie să mă abţin şi să nu ţip.

– Aţi spus că directoarea de la St Mary s-a retras din motive familiale.

– Da. Numele ei era Alison Gorski.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum aproximativ un an şi jumătate. Mama ei a murit într-un incendiu şi tatăl ei a suferit arsuri grave. S-a mutat la Londra ca să îl poată îngriji. Cred că el e în cărucior cu rotile.

– Cum a izbucnit incendiul?

– Se spune că a fost vorba despre o eroare de identitate. Cineva a pus o bombă cu benzină în cutia poştală. Ziarele au afirmat că ar fi fost vorba despre un atac antisemit, dar nu s-a spus nimic mai mult.

Mă trec fiorii. Ochii mei se fixează asupra tinerei femei care mă priveşte neliniştită de lângă sobă. Îi e frică de mine. Am adus ceva sinistru în casa ei.

Mai dau un telefon. Mel răspunde imediat. Nu îi dau timp să vorbească.

– Ce s-a întâmplat cu şoferul maşinii care l-a lovit pe Boyd?

Vocea mea sună nefiresc.

– Joe, a fost poliția pe aici. Un detectiv numit Ruiz...

– Doar spune-mi despre șofer.

– L-a lovit și a fugit. Au găsit mașina la distanță de câteva străzi.

– Și șoferul?

– Și-au închipuit că a fost un adolescent. Era o amprentă pe volan, dar nu s-a potrivit nimănui.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

– De ce? Ce are asta a face cu...

– Te rog, Mel!

La început se bâlbâie, încercând să-și amintească dacă era șapte și jumătate sau opt și jumătate când Boyd ieșise în acea seară. O deranjează faptul că ar fi putut uita un detaliu ca acesta. Se teme că Boyd ar putea să se piardă tot mai mult în amintirile ei.

Era Noaptea Artificiilor.[1] Aerul era îmbibat cu praf de pușcă și sulf. Copiii vecinilor, plini de entuziasm, se adunaseră în jurul unui foc de tabără. Boyd ieșea adeseori seara să-și ia țigări. A trecut pe la localul lui preferat ca să bea un pahar, apoi pe la un magazin aflat în drumul său. Purta o vestă fluorescentă și o cască galbenă Coada încărunțită îi atârna prinsă la spate. Se oprise la o intersecție de pe Great Homer Street.

Poate că s-a întors în ultimul moment, când a auzit mașina. E posibil chiar să fi văzut fața șoferului în fracțiunea aceea de secundă, înainte să dispară sub bară. Corpul lui a fost târât nouăzeci de metri sub șasiu, prins între cadrele răsucite ale motocicletei sale.

---

[1] *Bonfire Night* este un eveniment organizat în Marea Britanie în data de 5 noiembrie a fiecărui an, dedicat celebrărilor și focurilor de artificii. (n.tr.)

– Ce se întâmplă? întreabă Mel.

Mi-o imaginez cu gura ei roşie şi cu ochii cenuşii timizi.

– Unde este acum Lucas Dutton?

Mel răspunde cu o voce calmă, tremurândă:

– Lucrează pentru un organ consultativ al Guvernului, legat de consumul de droguri printre adolescenţi.

Mi-l amintesc pe Lucas. Îşi vopsea părul; juca golf şi colecţiona cutii de chibrituri şi sticle de scotch. Soţia lui era profesoară de actorie. Conduceau o Skoda şi mergeau în vacanţe într-un campus din Bognor. Aveau două gemene...

Mel cere o explicaţie, dar vorbesc peste ea:

– Ce s-a întâmplat cu gemenele?

– Una din ele a murit anul trecut de Paşte, din cauza unei supradoze.

I-o iau înainte, recitind o listă de nume: judecătorul McBride, Melinda Cossimo, Rupert Erskine, Lucas Dutton, Alison Gorski – toţi implicaţi în acelaşi caz de protecţie a copilului. Erskine e mort. Ceilalţi au pierdut cu toţii pe cineva drag lor. Ce are asta a face cu mine? Eu doar l-am interogat pe Bobby o dată. Cu siguranţă, asta nu e suficient ca să explice morile de vânt, lecţiile de spaniolă, tigrii şi leii... De ce şi-ar fi petrecut luni întregi în Ţara Galilor, lucrând în grădina părinţilor mei şi reparându-le grajdurile?

Mel ameninţă că îmi va închide, dar nu o pot lăsa.

– Cine a înaintat cererea legală pentru ordinul de luare în custodie?

– Eu, desigur.

– Ai spus că Erskine era în concediu. Cine a semnat raportul psihologic?

Ea ezită. Ritmul respirației i se schimbă. E pe cale să mintă.

– Nu îmi amintesc...

Sunt mai insistent, de data asta:

– Cine a semnat raportul psihologic?

– Tu ai făcut-o.

– Cum? Când?

– Ți-am pus formularul în față și l-ai semnat. Credeai că e o autorizație pentru un părinte adoptiv. Era ultima ta zi în Liverpool. Beam câteva pahare de rămas-bun la Casa Windy.

Oftez, ținând în continuare telefonul la ureche.

– Numele meu se afla în dosarul lui Bobby?

– Da.

– L-ai scos din documente înainte să mi le arăți mie?

– S-a întâmplat acum mulți ani. Credeam că nu contează.

Nu pot să-i răspund. Las telefonul să-mi cadă din mână. Tânăra mamă își strânge copilul în brațe, scuturându-l în sus și în jos pentru a-l opri din plâns. Când mă întorc la scări, o aud cum îl cheamă pe fiul cel mare înăuntru. Nimeni nu vrea să fie în preajma mea. Sunt ca un bolnav contagios.

CAPITOLUL V

George Woodcock numise ticăitul ceasului „tiranie mecanică" și credea că ne transformă în sclavi ai unei mașini pe care am creat-o noi înșine. Suntem terorizați de propriul monstru, exact ca baronul von Frankenstein.

Aveam odată un pacient, un văduv care locuia singur și care era convins că ticăitul ceasului de deasupra mesei din bucătărie îi vorbea ca un om. Ceasul îi dădea anumite comenzi: „Mergi la culcare!", „Spală vasele!", „Stinge lumina!". La început, a ignorat sunetul, dar ceasul repeta instrucțiunile iar și iar, folosind mereu aceleași cuvinte. În cele din urmă, a început să urmeze ordinele și ceasul îi controla viața. Îi spunea ce să mănânce la cină și la ce să se uite la televizor, când să spele hainele, ce telefoane să dea...

Când a venit prima dată la mine la cabinet, l-am întrebat dacă vrea ceai sau cafea. Inițial, nu a răspuns. Și-a îndreptat nonșalant privirea spre ceasul de pe perete și, după un moment, s-a întors și a zis că un pahar cu apă ar fi suficient.

În mod ciudat, nu voia să fie vindecat. Ar fi putut să arunce toate ceasurile din casă sau să-și ia unul digital, dar era ceva în legătură cu vocile, ceva pe care îl găsea liniștitor și chiar

confortabil. Soția lui fusese, din toate punctele de vedere, o femeie agitată și foarte organizată, care îl grăbea mereu, scriindu-i liste, alegându-i hainele și, în general, luând decizii pentru el.

În loc să vrea ca eu să opresc vocile, dorea să le poată lua cu el. Casa avea deja câte un ceas în fiecare cameră, dar ce se întâmpla când ieșea afară?

I-am sugerat un ceas de mână, dar, din anumite motive, acestea nu vorbeau suficient de tare sau se bâlbâiau, vorbind incoerent. După ce ne-am gândit mai mult, am mers la cumpărături la Gray's Antique Market. Și-a petrecut mai mult de o oră ascultând demodatele ceasuri de buzunar, până ce a găsit unul care îi vorbea destul de clar.

Ceasul pe care îl aud eu ticăind ar putea fi bătăile motorului de la Land Rover. Sau ar putea fi ceasul apocalipsei. Șapte minute până la miezul nopții. Trecutul meu perfect se transformă în istorie și nu pot opri ceasul.

Două mașini de poliție trec pe lângă mine pe șoseaua care iese din Hatchmere, luând-o în direcția opusă. Mel trebuie să le fi dat în sfârșit adresa lui Erskine. Nu au de unde să știe despre Land Rover. Cel puțin, nu încă. Micuța bătrână cu memorie fotografică le va spune. Cu puțin noroc, le va spune mai întâi povestea vieții ei, oferindu-mi suficient timp să scap.

Mă uit întruna în oglinda retrovizoare, așteptându-mă să văd lumini albastre pâlpâitoare. Acesta va fi opusul unei vânători polițiste la mare viteză. M-ar putea depăși pe biciclete dacă nu reușesc să găsesc viteza a patra. Poate vom avea unul

dintre acele momente gen O.J. Simpson[1], o mișcare lentă a cortegiului, filmată din elicopterele știrilor.

Îmi amintesc scena finală din *Butch Cassidy and the Sundance Kid*[2], când Redford și Newman glumesc întruna în timp ce ies să înfrunte armata mexicană. Personal, nu sunt atât de lipsit de frică în fața morții. Și nu pot vedea nimic glorios într-o ploaie de gloanțe și un sicriu închis.

Lucas Dutton locuiește într-o casă de cărămidă pe o stradă de la periferie, unde magazinele de pe colț au dispărut și au fost înlocuite de traficanți de droguri și bordeluri. Fiecare perete gol a fost acoperit cu graffiti. Chiar și arta populară și picturile murale protestante au fost stricate. Nu există un pic de simț al culorii sau creativitate. Doar vandalism stupid.

Lucas e cocoțat pe o scară, pe alee, demontând un coș de baschet de pe perete. Părul lui e chiar mai negru, dar s-a îngroșat în jurul taliei și fruntea îi e brăzdată de linii fine, care dispar în sprâncene stufoase.

– Ai nevoie de o mână de ajutor?

Se uită în jos și durează ceva până-și amintește numele meu.

– Astea sunt cam ruginite, spune el, atingând șuruburile. Coborară scara, își șterge mâinile de cămașă și îmi întinde mâna. În același timp, se uită la ușa din față, trădându-și

[1] O.J. Simpson, jucător profesionist de fotbal american și actor, condamnat și închis pentru uciderea lui Nicole Brown Simpson și a lui Ronald Goldman. (n.tr.)

[2] *Butch Cassidy and the Sundance Kid* este titlul unui film western american din 1969, regizat de către George Roy Hill și scris de William Goldman. (n.tr.)

emoțiile. Soția lui trebuie să fie înăuntru. Probabil că au văzut știrile sau au ascultat radioul.

Se aude muzica de la o fereastră de sus: ceva zgomotos cu mult bas. Lucas îmi urmărește privirea.

– Îi spun să îl oprească, dar Claire zice că trebuie dat tare. Un semn al vârstei, presupun.

Mi le amintesc pe gemene. Sonia era o bună înotătoare, în bazin, în mare, se mișca frumos. Am fost invitat la un grătar într-un weekend, pe când ea avea aproximativ nouă ani. Anunțase că într-o bună zi va traversa înot Canalul Mânecii.

– Va fi mult mai ușor după ce vor construi tunelul, i-am zis eu.

Toată lumea a râs. Sonia și-a dat ochii peste cap. Nu m-a mai plăcut după aceea.

Sora ei geamănă, Claire, era studioasă, purta ochelari cu ramă metalică și suferea de ambliopie. Își petrecuse majoritatea timpului în camera ei, plângându-se că nu aude televizorul, pentru că toți cei de afară „trăncăneau ca maimuțele".

Lucas a strâns scara pliantă și mi-a explicat că fetele nu mai folosesc coșul.

– Mi-a părut rău să aud de Sonia, îi zic eu.

Se poartă ca și cum nu m-ar fi auzit. Pune sculele într-o lădiță. Sunt pe cale să-l întreb ce s-a întâmplat, când începe să-mi spună că Sonia tocmai câștigase două titluri la campionatul național de înot și a bătut un record la distanță.

Îl las să vorbească, pentru că simt că are ceva important de spus. Povestea se dezvăluie. Sonia Dutton, în vârstă de aproape douăzeci și trei de ani, era îmbrăcată pentru un concert rock. Plecase cu Claire și cu un grup de prieteni de la facultate.

Cineva îi dăduse o pastilă imprimată cu un logo în formă de scoică. Dansase toată noaptea, până ce inima a început să-i bată foarte repede, iar tensiunea i-a crescut brusc. Se simțea slăbită și agitată. S-a prăbușit într-o cabină de toaletă.

Lucas e încă ghemuit peste lada cu scule, ca și cum ar fi pierdut ceva. Umerii îi tremură. Cu o voce aspră, îmi descrie cum Sonia a zăcut trei săptămâni în comă, nerecăpătându-și cunoștința. Lucas și soția lui s-au certat dacă să o deconecteze sau nu de la aparate. El era cel pragmatic. Voia să și-o amintească alunecând prin apă. Soția lui îl acuzase că renunță la speranță, că se gândește numai la el sau că nu se roagă suficient pentru un miracol.

– Nu mi-a zis mai mult de douăsprezece cuvinte de atunci. Nu toate într-o propoziție. Noaptea trecută, ți-a văzut fotografia la știri. I-am pus întrebări la care a răspuns. A fost prima dată în ani de zile...

– Cine i-a dat Soniei tableta? Au prins vreodată pe cineva?

Lucas scutură din cap. Claire le-a dat o descriere. S-a uitat la fotografii și a asistat la o procedură de recunoaștere.

– Cum a spus că arăta?

– Înalt, slab, bronzat... avea părul drept pieptănat pe spate.

– Ce vârstă?

– Cam treizeci și cinci.

Închide lada și rotește închizătoarele de metal, înainte de a se uita cu tristețe spre casă, nefiind încă pregătit să intre. Treburi precum coșul de baschet au devenit importante, pentru că îl țin ocupat și mai mult pe afară.

– Sonia nu ar fi luat niciodată droguri de bunăvoie, spune el. Voia să participe la jocurile olimpice. Știa despre substanțele

interzise şi despre testele antidrog. Cineva trebuie să îi fi strecurat pastila.

– Ţi-l aminteşti pe Bobby Morgan?

– Da.

– Când l-ai văzut ultima dată?

– Acum paisprezece... cincisprezece ani. Era doar un copil.

– Şi de atunci deloc?

Încuviinţează din cap şi îşi mijeşte ochii, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit de ceva.

– Sonia cunoştea pe cineva numit Bobby Morgan. Nu se poate să fi fost aceeaşi persoană. Lucra la centrul de înot.

– Nu l-ai văzut niciodată?

– Nu.

Vede cum se mişcă perdelele în sufragerie.

– Nu aş rămâne pe aici dacă aş fi în locul tău, spune el. Va chema poliţia dacă te vede.

Lada cu scule îi artârna greu în mâna dreaptă. O mută în cealaltă mână şi se uită la coşul de baschet.

– Cred că trebuie să mai rămână acolo puţin.

Îi mulţumesc şi se grăbeşte să intre în casă. Uşa se închide şi tăcerea îmi amplifică zgomotul paşilor în timp ce mă îndepărtez. Obişnuiam să cred că Dutton era încrezut şi dictatorial, nedorind să asculte sau să-şi schimbe punctul de vedere când venea vorba la şedinţe. Era genul de autocrat, de funcţionar public critic, extraordinar la a face trenurile să circule la termen, dar care eşuează jalnic atunci când vine vorba să lucreze cu oamenii. Dacă personalul lui ar putea fi la fel de loial precum Skoda! Să pornească la prima cheie în dimineţile reci

și să reacționeze automat la fiecare mișcare a volanului. Acum fusese micșorat, redus, pus la pământ de circumstanțe.

Bărbatul care îi dăduse Soniei tableta albă nu pare a fi Bobby, dar declarațiile martorilor oculari sunt deseori nesigure. Stresul și șocul pot altera percepțiile. Memoria este defectuoasă. Bobby e un cameleon, își schimbă culoarea, se camuflează, se mișcă înainte și înapoi, dar întotdeauna se potrivește perfect în peisaj.

Există o poezie pe care mătușa Gracie obișnuia să mi-o recite. O poezie burlescă incorectă din punct de vedere politic, intitulată „Zece negri mititei." Începea cu zece negri mititei care ies pentru a lua masa, dar unul se îneacă și mai rămân nouă. Toți cei nouă negri mititei stau până târziu, dar unul doarme prea mult și mai rămân opt...

Negrișorii sunt înțepați de albine, mâncați de pești, îmbrățișați de urși și tăiați în două, până ce doar unul mai rămâne, lăsat singur. Mă simt ca acel ultim negru mititel.

Acum înțeleg ce face Bobby. Încearcă să ia ceea ce fiecare dintre noi are mai drag: dragostea unui copil, apropierea unui partener, simțul apartenenței. Vrea ca noi să suferim cum a suferit el, să pierdem ceea ce iubim mai mult, să-i experimentăm pierderea.

Mel și Boyd erau suflete pereche. Toți cei care îi cunoșteau puteau să vadă asta. Jerzy și Esther Gorski supraviețuiseră camerelor de gazare naziste și se stabiliseră în nordul Londrei, unde și-au crescut singurul copil, pe Alison, care devenise profesoară și se mutase la Liverpool. Pompierii au descoperit trupul lui Jerzy la baza scărilor. Încă mai era viu, în ciuda arsurilor. Esther se sufocase în somn.

Catherine McBride, nepoata favorită a unei familii unite. Capricioasă, răsfățată și privilegiată, nu pierduse niciodată iubirea bunicului ei, care era afectuos cu ea și îi ierta toate indiscrețiile.

Rupert Erskin nu avusese soție sau copii. Poate Bobby nu reușise să descopere ce avea acesta mai drag, sau poate că știuse tot timpul. Erskine era un bătrân arțăgos, cam la fel de plăcut ca un covor ars. Noi i-am inventat scuze, deoarece nu se poate să-i fi fost ușor să își îngrijească soția în toți acei ani. Bobby nu îi dăduse de ales. Îl lăsase în viață suficient de mult – legat de un scaun – încât să regrete.

E posibil să mai fie și alte victime. Nu am timp să le găsesc pe toate. Elisa este greșeala mea. Nu am descoperit secretul lui Bobby la timp. Bobby devenise mai sofisticat cu fiecare moarte, dar eu sunt menit să fiu premiul. Ar fi putut să le ia pe Julianne sau pe Charlie de lângă mine, dar, în loc de asta, hotărâse să-mi ia tot: familia, prietenii, cariera, reputația și, în final, libertatea. Și își dorește ca eu să știu că el e responsabil.

Ideea centrală a analizei este de a înțelege, nu de a lua esența din ceva și de a o reduce la altceva. Odată, Bobby mă acuzase că mă joc de-a Dumnezeu. Îmi zisese că oamenii ca mine nu se pot abține să nu-și vâre mâinile în mințile altora și să le schimbe acestora modul în care văd lumea.

Poate că avea dreptate. Poate că am făcut greșeli și am căzut în capcana de a nu mă gândi suficient de mult la cauză și efect. Și știu că nu e destul de bine ca la sfârșit să inventezi scuze și să afirmi: „Am avut intenții bune". Am folosit aceleași cuvinte. „Cu cele mai bune intenții posibile..." și „cu toată bunăvoința din lume..."

Într-unul dintre primele mele cazuri în Liverpool, a trebuit să hotărăsc dacă o tânără de douăzeci de ani handicapată psihic, fără familie și cu o viață întreagă de îngrijire instituționalizată, e capabilă să-și păstreze copilul nenăscut.

Încă mi-o amintesc pe Sharon, în rochia de vară, strânsă tare peste burta ei însărcinată. Se îngrijise foarte bine, spălându-și și pieptănându-și părul. Știa cât de important e interviul pentru viitorul ei. Însă în ciuda eforturilor, uitase chestii minore. Șosetele aveau aceeași culoare, dar lungimi diferite. Fermoarul la rochie era defect. O pată de ruj pe obraz.

– Știi de ce te afli aici, Sharon?

– Da, domnule.

– Trebuie să decidem dacă poți avea grijă de copilul tău. E o responsabilitate foarte mare.

– Pot. Pot. Voi fi o mamă bună. Îmi voi iubi copilul.

– Știi de unde vine copilul?

– Crește înăuntrul meu. Dumnezeu l-a pus acolo, zise ea reverențios și își frecă burtica.

Nu puteam să-i contrazic logica.

– Hai să ne jucăm de-a „Și dacă..." Bine? Vreau să-ți imaginezi că îi faci baie copilului și că sună telefonul. Copilul este alunecos și umed. Ce faci?

– A... a... pun copilul pe podea, învelit într-un prosop.

– În timp ce vorbești la telefon, cineva sună la ușă. Răspunzi?

Pentru moment, pare nesigură.

– Poate sunt pompierii, adaug eu. Sau poate că e asistentul tău social.

– Aș răspunde la ușă, spuse ea, încuviințând hotărât din cap.

– Se dovedește a fi vecina ta. Niște băieți au aruncat cu o piatră în geamul ei. Vrea să mergi în apartamentul ei și să aștepți să vină geamgiii.

– Nemernicii aceia mici! Mereu dau cu piatra, spuse Sharon, strângându-și pumnii.

– Vecina ta are televiziune prin satelit: canale de filme, desene, telenovele. La ce te vei uita cât timp aștepți?

– La desene.

– Vei bea o cană cu ceai?

– Poate.

– Vecina ta ți-a lăsat niște bani ca să-i plătești pe geamgii. Cincizeci de lire. Manopera va costa doar 45, dar îți spune că poți păstra restul.

Face ochii mari.

– Pot păstra banii?

– Da. Ce vei cumpăra?

– Ciocolată.

– De unde o vei cumpăra?

– De la magazin.

– Când mergi la magazin, ce iei cu tine, de obicei?

– Cheile și poșeta.

– Altceva?

Scutură din cap.

– Unde ți-e copilul, Sharon?

O urmă de panică se abate pe fața ei și buza de jos începe să-i tremure. Tocmai când credeam că o să izbucnească în plâns, anunță dintr-odată:

– Barney va avea grijă de el.

– Cine e Barney?

– Câinele meu.

Câteva luni mai târziu, stăteam în fața sălii de nașteri, la maternitate, ascultând-o pe Sharon plângând în hohote în timp ce copilul ei era învelit într-o pătură și luat de lângă ea. Era treaba mea să transfer copilul la un alt spital. Am pus bebelușul pe bancheta din spate a mașinii mele. Uitându-mă la ghemotocul adormit, mă întrebam ce va crede el, ani de zile mai târziu, despre decizia pe care am luat-o pentru el. Va considera că l-am salvat sau mă va învinovăți că i-am ruinat viața?

Un alt copil s-a întors. Mesajul lui e clar. Am dat greș în cazul lui Bobby. M-am înșelat în ceea ce-l privește pe tatăl lui, un om nevinovat, arestat și interogat ore în șir despre viața lui sexuală și despre mărimea penisului său. Casa și atelierul lui au fost percheziționate. Nu s-au găsit materiale pornografice cu copii, dar numele lui a fost pus pe lista cu pedofili, în ciuda faptului că nu fusese niciodată judecat, condamnat.

Această pată de neșters avea să-i dezonoreze viața pentru totdeauna. Toate viitoarele relații i-au fost compromise. Ar fi trebuit să le spună soțiilor și colegilor. Să crească un copil ar fi devenit un risc. Să antreneze o echipă școlară de fotbal ar fi fost de-a dreptul nesăbuit. Cu siguranță, asta e suficient ca să determini un om să se sinucidă.

Socrate, cel mai înțelept dintre greci, a fost condamnat pe nedrept pentru coruperea tinerilor și trimis la moarte. Ar fi putut să scape, dar a băut otrava. Socrate credea că trupurile noastre sunt mai puțin importante decât sufletele. Poate că avea Parkinson.

Îmi asum vina în cazul lui Bobby. Făceam parte din sistem. Vina mea a fost lașitatea de a tăcea. În loc să nu fi fost

de acord, am preferat să nu spun nimic. M-am pus de acord cu punctul de vedere al majorității. Eram tânăr, tocmai îmi începusem cariera, dar asta nu e o scuză. M-am comportat ca un spectator, în loc să fiu arbitru.

Julianne m-a făcut laș când m-a dat afară. Acum știu ce voia să spună. Am stat în tribună, nedorind să mă înec în mariajul nostru sau în boala mea. Am păstrat distanța, speriat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Am permis ca starea mea de spirit să mă absoarbă. Am fost atât de îngrijorat în legătură cu balansul bărcii, încât nu am văzut aisbergul.

CAPITOLUL VI

Acum trei ore, aveam un plan. Nu era primul. Mi-am imaginat cam o duzină, luând în calcul toate aspectele, dar fiecare avea un defect fatal. M-am săturat de toate. Ingeniozitatea mea trebuie temperată de limitările mele fizice. Asta însemna să renunț la orice ar presupune să mă cațăr pe o clădire, să mă lupt cu un paznic, să scurtcircuitez un sistem de securitate sau să sparg un seif.

De asemenea, am abandonat orice plan care nu avea o strategie de ieșire. De asta eșuează majoritatea campaniilor. Cei implicați nu gândesc destul de departe. Sfârșitul jocului este partea plictisitoare, operațiunea de curățare, lipsită de strălucirea și entuziasmul provocării principale. De aceea, oamenii devin frustrați și plănuiesc doar până în acel punct. De acolo, își imaginează că va fi floare la ureche, încrezători fiind în abilitatea lor de a-și aranja retragerea la fel de abil ca avansarea.

Știu asta pentru că am avut în cabinetul meu oameni care au înșelat, au furat și au fraudat pentru a trăi. Dețin case frumoase, își trimit copiii la școli private și joacă golf. Votează cu conservatorii și văd legea și ordinea ca pe o problemă

importantă, pentru că străzile pur și simplu nu mai sunt sigure. Acești oameni sunt rareori prinși și mult mai rar merg la închisoare. De ce? Pentru că își plănuiesc fiecare mișcare.

Stau în cel mai întunecat colț al unei parcări din Liverpool. Pe locul de lângă mine se află o pungă de cumpărături din hârtie. Hainele mele sunt înăuntru și acum port pantaloni gri-cărbune, un pulover de lână și un pardesiu. Părul mi-e tuns și fața, proaspăt bărbierită. Între picioare am o cârjă. Acum, că merg ca un schilod, s-ar putea să am parte și de puțină simpatie.

Sună telefonul. Nu recunosc numărul de pe ecran. Pentru o secundă, mă întreb dacă e posibil ca Bobby să mă fi găsit. Ar fi trebuit să știu că e Ruiz.

– Mă surprinzi, profesore O'Loughlin... spune el cu o voce hârâită. Mi te imaginam genul de persoană care apare la cea mai apropiată secție de poliție, cu o echipă de avocați și cu un expert în relații publice.

– Îmi cer scuze dacă te-am dezamăgit.

– Am pierdut douăzeci de lire. Nu îți face griji. Avem o nouă miză. Punem pariu dacă vei fi împușcat sau nu.

– Care sunt cotele?

– Pot obține trei la unu dacă scapi neîmpușcat.

Pe fundal aud zgomot de trafic. Este pe autostradă.

– Știu unde ești, spune el.

– Ghicești doar.

– Nu. Și știu și ce încerci să faci.

– Spune-mi.

– Mai întâi zi-mi tu de ce ai ucis-o pe Elisa.

– Nu am ucis-o.

Ruiz trage cu sete dintr-o țigară. Fumează din nou. Am un sentiment ciudat de realizare.

– De ce aș fi ucis-o pe Elisa? Acolo mi-am petrecut noaptea de 13 noiembrie. Ea era alibiul meu.

– Ce ghinion pentru tine!

– Voia să dea o declarație, dar știam că nu ai s-o crezi. I-ai fi cercetat trecutul și ai fi umilit-o. Nu voiam să o fac să treacă prin toate astea din nou...

Râde la fel cum râde Jock adeseori, ca și cum aș fi încet la minte.

– Am găsit hârletul, spuse Ruiz. Era îngropat sub un morman de frunze ude.

Despre ce vorbește? Gândește! Era un hârleț lângă mormântul lui Grace.

– Colegii de la laborator ne-au dat un nou motiv de mândrie. Am comparat probe de pământ de pe hârleț cu cele luate din mormântul lui Catherine. Iar amprentele de pe mânerul hârletului se potrivesc cu ale tale.

Când se va termina oare? Nu mai vreau să știu nimic. Vorbind peste el, încerc să nu las disperarea să se audă în vocea mea. Îi spun să cerceteze de la început și să caute marginea roșie.

– Numele lui este Bobby Morgan, nu Moran. Citește dosarul cazului. Toate piesele sunt acolo. Pune-le cap la cap...

Nu mă ascultă. E prea mult pentru el ca să înțeleagă.

– În alte circumstanțe, probabil că ți-aș fi admirat entuziasmul, dar am deja destule dovezi, spune el. Am motivul, oportunitatea și dovada fizică. Nu ți-ai fi putut marca teritoriul mai bine nici dacă te-ai fi pișat în fiecare colț.

– Pot explica...

– Bine! Explică-le juraților! Asta e frumusețea sistemului nostru legal. Ai o grămadă de șanse ca să-ți susții cazul. Dacă juriul nu te crede, poți face apel la Înalta Curte și apoi la Camera Lorzilor și la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Îți poți petrece tot restul vieții făcând recurs.

Apăs butonul de terminare a apelului și închid telefonul.

Părăsind parcarea, cobor scările și ies la nivelul străzii. Îmi arunc hainele și pantofii vechi într-un container, împreună cu geanta de călătorie și bucățile de hârtie ude din camera de hotel. Mergând de-a lungul străzii, îmi balansez bastonul într-un mod care sper că pare elegant și vesel. Cumpărătorii sunt pe afară și fiecare magazin e împodobit cu beteală și se aud colinde. Mă face să-mi fie dor de casă. Charlie adoră chestiile de genul ăsta: magazinul lui Moș Crăciun, afișele de pe ferestre și vizionarea de filme vechi cu Bing Crosby[1], realizate în Vermont.

Tocmai când traversez strada, zăresc un poster pe o parte a unei furgonete cu ziare: VÂNĂTOAREA CRIMINALULUI LUI CATHERINE. Fața mea este dedesubt, fixată sub plastic. Instantaneu, mă simt de parcă aș purta un semn uriaș de neon cu acul arătând în jos.

Hotelul Adelphi se află în fața mea. Intru prin ușile rulante și traversez foaierul, luptând cu nevoia de a-mi mări pasul. Îmi spun să nu merg prea repede sau să mă împiedic. Capul sus. Ochii drept înainte.

E un hotel mare și vechi, în apropierea gării, datând de pe vremea când trenurile cu aburi veneau de la Londra, iar

[1] Harry Lillis „Bing" Crosby (n. 3 mai 1903–d. 14 octombrie 1977) a fost cântăreț și actor american. (n.tr.)

vapoarele cu aburi plecau către New York. Acum edificiul pare la fel de obosit ca unele dintre chelnerițe, care ar trebui să fie acasă, punându-și bigudiuri în păr.

Centrul de afaceri e la primul etaj. Secretara, pe nume Nancy, e o ființă subțirică, cu păr roșcat ondulat și cu o eșarfă roșie la gât, care se asortează cu rujul ei. Nu-mi cere o carte de vizită și nici nu verifică dacă sunt cazat în hotel.

– Dacă ai întrebări, doar pune-le, zice ea, dornică să ajute.

– Mă descurc. Vreau doar să-mi verific e-mailurile.

Mă așez la un calculator și mă întorc cu spatele la ea.

– De fapt, Nancy, ai putea face ceva pentru mine. Poți verifica dacă există vreun zbor spre Dublin în după-amiaza asta?

După câteva minute, flutură o listă. Aleg zborul de la sfârșitul după-amiezii și îi dau detaliile cardului meu de debit.

– Poți să te uiți și cum să ajung la Edinburgh? întreb eu.

Își ridică o sprânceană.

– Știi cum sunt șefii de birou, îi explic eu. Nu se pot hotărî niciodată.

Încuviințează și zâmbește.

– Și mai vezi dacă este un loc de dormit valabil pe feribotul *Isle of Man.*

– Biletele sunt nerambursabile.

– E în regulă.

În același timp, caut adresele de e-mail ale ziarelor principale și adun numele editorilor de știri, reporterilor-șefi și ale reporterilor de investigație. Încep să scriu un e-mail cu mâna dreaptă, apăsând pe rând câte o tastă. Îmi ascund mâna stângă sub coapsă, ca să o opresc din tremurat.

Încep cu datele de identitate, dându-mi numele, adresa, numărul asigurării de sănătate și detalii legate de locul de muncă. Nu vor avea cum să creadă că e o farsă. Trebuie să fie convinși că sunt Joseph O'Loughlin, bărbatul care le-a ucis pe Catherine McBride și pe Elisa Velasco.

Este trecut de ora patru. Editorii decid ordinea articolelor primei ediții. Trebuie să schimb titlurile de mâine. Trebuie să-l fac pe Bobby să bată pasul pe loc, să continue să ghicească.

Până acum, a fost mereu cu doi, trei sau chiar patru pași înaintea mea. Actele lui de răzbunare au fost genial concepute și perfect puse în practică. El nu a repartizat pur și simplu vinovăția. A transformat-o într-o formă de artă. Dar cu tot geniul lui, e capabil să facă o greșeală. Nimeni nu este infailibil. A lovit o femeie până a lăsat-o inconștientă, pentru că îi amintea de mama lui.

Pentru cine ar putea fi interesat:

Aceasta este confesiunea și mărturia mea. Eu, Joseph O'Loughlin, afirm solemn și sincer că sunt responsabil pentru moartea lui Catherine McBride și a Elisei Velasco. Îmi cer iertare de la cei care au suferit în urma pierderii lor. Și pentru cei care m-ați crezut mai bun de atât, îmi pare cu adevărat rău.

Intenționez să mă predau poliției în următoarele douăzeci și patru de ore. În acel moment, nu voi căuta să mă ascund după avocați sau să scuz suferința pe care am provocat-o. Nu voi pretinde că am auzit voci în capul meu. Nu am fost drogat și nici nu am primit instrucțiuni de la Satana. Aș fi putut opri asta.

Au murit oameni nevinovați. Fiecare oră mi-e plină de vinovăție.

Înșir numele, începând cu Catherine McBride. Scriu tot ceea ce știu despre moartea ei. Boyd Cossimo e următorul. Descriu ultimele zile ale lui Rupert Erskine; supradoza Soniei Dutton; incendiul care a ucis-o pe Esther Gorski și i-a mutilat soțul. Elisa e ultima.

Nu invoc niciun fel de reducere a pedepsei. Unii dintre voi probabil că ar vrea să știe mai multe despre crimele mele. Dacă e așa, trebuie să mergeți pe urmele mele sau să găsiți pe cineva care a făcut așa ceva. Există o astfel de persoană. Numele lui este Bobby Moran (pe numele adevărat Bobby Morgan) și va fi la Tribunalul Penal din Londra mâine-dimineață. El, mai mult decât oricine, înțelege ce înseamnă să fii atât victimă, cât și criminal.

Al vostru cu sinceritate,
Joseph O'Loughlin

M-am gândit la toate, cu excepția a ceea ce ar putea asta însemna pentru Charlie. Bobby a fost victima unei decizii luate fără voia sa. Îi fac același lucru fetei mele. Degetul meu ezită deasupra butonului de trimitere. Nu am de ales. E-mailul dispare în labirintul poștal electronic.

Nancy crede că sunt nebun, dar mi-a rezolvat aranjamentele de călătorie, luând zboruri spre Dublin, Edinburgh, Londra, Paris și Frankfurt. În plus, a găsit și locuri la clasa întâi în trenurile către Birmingham, Newcastle, Glasgow, Londra,

Swansea și Leeds. A reușit, de asemenea, să-mi închirieze un Vauxhall Cavalier[1], care mă așteaptă jos.

Totul a fost plătit cu un card de debit care nu necesită autorizație de la bancă. Cardul este conectat la un cont deschis de către tatăl meu. Taxele succesorale sunt încă unul dintre lucrurile pe care le urăște. Presupun că Ruiz mi-a înghețat toate conturile, dar de acesta nu se poate atinge.

Ușa de la lift se deschide și traversez foaierul, privind drept înainte. Mă izbesc de un ghiveci cu un palmier și îmi dau seama că plutesc în derivă. Mersul a devenit o gamă constantă de ajustări și de corecții, ca și cum aș ateriza cu un avion.

Mașina închiriată e parcată afară. În timp ce pășesc pe scările din față ale hotelului, mă aștept să simt o mână pe umăr sau să aud un țipăt de recunoaștere sau de alarmă. Degetele mele bâjbâie după chei. Taxiurile negre sunt în așteptare în fața mea, dar unul dintre ele îmi ușurează drumul. Urmăresc fluxul traficului, privind în oglinzi și încercând să-mi amintesc cea mai rapidă rută de ieșire din oraș.

Oprit la un semafor, mă uit dincolo de pietoni la parcarea cu mai multe etaje. Trei mașini de poliție blochează rampa de intrare și o alta e pe trotuar. Ruiz stă aplecat peste ușa deschisă a unei mașini, vorbind prin stație. E foc și pară.

Când semaforul se face verde, mi-l imaginez pe Ruiz uitându-se în sus și pe mine salutându-l precum un pilot dintr-un avion avariat din Primul Război Mondial, supraviețuind ca să mai lupte o zi.

La radio e unul dintre cântecele mele preferate – *Jumping Jack Flash.* În facultate, cântam la chitară bas pentru o trupă

[1] Vauxhall Cavalier, marcă de mașină deținută de către Opel (n.tr.)

care se numea *Screaming Dick Nixons.* Nu eram la fel de buni precum cei de la Rolling Stones, dar eram mai zgomotoşi. Nu ştiam nimic despre cântatul la chitară bas, dar era cel mai uşor instrument de falsat. În principiu, ambiţia mea era de a obţine câte o partidă de sex, dar asta i se întâmpla numai solistului nostru, Morris Whiteside, care avea păr lung şi o scenă a crucificării tatuată pe tors. Acum este contabil-şef la Deutsche Bank.

Mă îndrept spre vest, către Toxteth, şi parchez Cavalierul pe un teren viran năpădit de buruieni. Un grup de adolescenţi mă privesc din umbră, de lângă un centru comunitar dezafectat. Conduc genul acela de maşină de lux pe care o văd numai în reclame.

Telefonez acasă. Julianne răspunde. Vocea ei sună aproape, clară precum cristalul, dar începe să tremure:

– Slavă Domnului! Pe unde ai fost? Reporterii sună întruna la uşă. Spun că eşti periculos. Spun că poliţia te va împuşca.

Încerc să dirijez conversaţia departe de arme de foc.

– Ştiu cine a făcut asta. Bobby încearcă să mă pedepsească pentru ceva ce s-a întâmplat în urmă cu mult timp. Nu sunt doar eu. Are o listă cu nume...

– Ce listă?

– Boyd e mort.

– Cum?

– A fost ucis. La fel şi Erskine.

– Dumnezeule!

– Poliţia mai supraveghează casa?

– Nu știu. Ieri era cineva într-o furgonetă albă. La început am crezut că venise D.J. să termine cu centrala de încălzire, dar e programat abia mâine.

O aud pe Charlie cântând în fundal și mi se pune un nod în gât.

Poliția va încerca să urmărească apelul. Cu telefoanele mobile, vor trebui să meargă înapoi, să identifice releele care transmit semnalele. Probabil că există vreo șase transmițătoare între Liverpool și Londra. Pe măsură ce fiecare e bifat, aria căutării se îngustează.

– Vreau să rămâi pe fir, Julianne. Dacă nu mă întorc, doar lasă telefonul deschis. Este important.

Strecor telefonul sub scaunul șoferului. Cheile mașinii sunt încă în contact. Închid ușa mașinii și mă îndepărtez, cu capul plecat, retrăgându-mă în întuneric, întrebându-mă dacă Bobby mă urmărește în tăcere.

Douăzeci de minute mai târziu, ajung într-o gară care pare abandonată și mă urc mulțumit într-un tren personal. Vagoanele sunt aproape goale.

Ruiz trebuie să fi aflat deja despre feribot, tren și rezervările la avion. Își va da seama că încerc să-l derutez, dar va verifica oricum.

Expresul de Londra pleacă din gara de pe Lime Street. Poliția va căuta în fiecare vagon, dar sper că nu vor rămâne în tren. Edgehill e la o stație distanță, de unde la zece și jumătate iau un tren spre Manchester. După miezul nopții prind altul, spre York. Mai sunt trei ore până ce expresul Great North Eastern va pleca spre Londra. Stau într-o sală de așteptare

slab luminată, privindu-i pe oamenii de serviciu concurând pentru cât mai puțină muncă.

Plătesc pentru bilete cu bani gheață și aleg cel mai aglomerat vagon. Mă împleticesc de-a lungul culoarelor, lovindu-mă de oameni și cerându-mi scuze.

Doar copiii se holbează la bețivi. Adulții evită contactul cu ochii, sperând să mă mișc în continuare și să găsesc un alt loc de stat. Când adorm cu capul lipit de un geam, întregul vagon oftează ușurat.

CAPITOLUL VII

Călătoriile cu trenul din tinerețea mea au fost spre internat și înapoi. Obișnuiam să mă îndop cu pungi de bomboane și gumă de mestecat, chestii nepermise la Charterhouse. Câteodată mă gândesc că ar fi fost mai simplu cu explozibil decât cu gumă de mestecat. Unul dintre băieții mai mari a înghițit atât de multă gumă, încât și-a blocat intestinul, iar doctorii au fost nevoiți să i-l deblocheze prin rect. Nu e de mirare că guma nu a mai fost la fel de populară după acel incident.

Discursul tatălui meu de reîncepere a școlii se reducea, în ultimă instanță, la șapte cuvinte: „Să nu cumva să mă sune directorul". Când Charlie a început școala, mi-am promis că voi fi un alt gen de părinte. Am așezat-o pe un scaun și i-am ținut un discurs ce trebuia păstrat mai degrabă pentru liceu sau chiar pentru facultate. Julianne chicotea întruna, lucru care a nedumerit-o pe Charlie.

– Să nu-ți fie frică de matematică, am încheiat eu.

– De ce?

– Pentru că multe fete se tem de numere. Ajung să se convingă singure că se pricep la alte chestii.

– Bine, zise Charlie, fără să aibă vreo idee despre ce vorbeam.

Mă întreb dacă voi ajunge să o văd la liceu. De săptămâni bune mă gândesc la boala asta care mă privează de multe lucruri. Acum își pierde din importanță dacă e comparată cu crima.

Când trenul oprește la King's Cross, merg încet uitându-mă pe peron după polițiști. Mă ciocnesc de o femeie care trage după ea un geamantan enorm. Când ajungem la barieră, mă ofer să o ajut. Acceptă, dând recunoscătoare din cap. La punctul de control mă întorc spre ea.

– Unde-ți este biletul, mamă?

Îmi dă biletul fără să clipească. Întind amândouă biletele controlorului și îi arunc un zâmbet plictisit.

– Nu urăști orele astea matinale? mă întreabă el.

– Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu ele, îi răspund eu, în timp ce îmi dă jumătățile de bilet.

Îmi fac loc prin sala aglomerată și mă opresc în față la WH Smith, unde ziarele de dimineață sunt expuse unele lângă altele. „Psihologul mărturisește: «Am ucis-o pe Catherine»" urlau titlurile în *The Sun.*

Afișele indică niște creșteri ale dobânzilor și amenințări de grevă ale poștașilor. Povestea lui Catherine? Povestea mea? Este pe partea cealaltă a ziarului. Oamenii trec pe lângă mine și cumpără ziare. Niciun contact vizual. Aceasta este Londra, un oraș ai cărui oameni circulă, uitându-se doar înainte, cu expresii imobile, ca și cum ar fi gata să înfrunte orice și să evite totul. Trebuie să ajungă undeva. Nu-i întrerupe. Doar vezi-ți de drum.

Îmi găsesc ritmul pașilor și îmi fac loc spre Covent Garden, trec de restaurante și de buticurile selecte. Ajung la Strand,

o iau la stânga și continui pe Fleet Street, până zăresc Old Bailey, cu fațada sa gotică.

Un tribunal își avusese sediul aici timp de aproape cinci sute de ani și chiar înainte de asta, în timpuri medievale, în fiecare zi de luni aveau loc execuții publice.

Îmi aleg un loc vizavi de tribunal și mă reazem cu spatele de un zid, pe o alee ce dă spre Tamisa. Plăcuțe de alamă sunt prinse pe aproape fiecare ușă. Arunc din când în când câte o privire la ceas, pentru a da impresia că aștept pe cineva. Femei și bărbați în costume negre și robe trec ușor pe lângă mine, ținând strâns cutii cu dosare și teancuri de hârtii legate cu panglici.

La ora nouă și jumătate sosește prima echipă de știri: un cameraman și un sunetist. Încet, li se alătură și alții. Câțiva fotografi duc cu ei scări mobile și lăzi. Reporterii stau împreună mai în spate, pentru a sorbi din cafea și a face schimb de bârfe și informații eronate.

Puțin înainte de ora zece, observ un taxi care oprește lângă mine. Eddie Barrett, care arată ca un Danny DeVito cu păr, coboară primul. Bobby îl urmează și, chiar dacă e mai înalt cu două capete decât Eddie, totuși a reușit să găsească un costum care pare să-i fie prea mare.

Amândoi sunt la mai puțin de cinci metri distanță de mine. Îmi aplec capul și îmi suflu în pumni. Buzunarele paltonului lui Bobby sunt burdușite cu hârtii, iar ochii îi sunt de un albastru foarte pal. Contrastul dintre căldura din taxi și frigul de afară îi aburește ochelarii. Se oprește să-i șteargă. Mâinile îi sunt ferme. Reporterii îl observă pe Eddie și-l așteaptă cu camerele și luminile pregătite.

Îl văd pe Bobby aplecându-şi capul, dar e prea înalt pentru a se putea ascunde. Reporterii îl asaltează cu întrebări. Eddie Barrett îşi pune mâinile pe braţul lui Bobby, care se retrage ca şi cum ar fi fost certat. O cameră video este chiar în faţa lui. Blitul pâlpâie. Nu se aştepta la asta. Nu mai are scăpare.

Barrett încearcă să-l împingă spre treptele de piatră, spre uşile cu arcadă. Fotografii se îmbrâncesc între ei şi unul cade pe spate. Bobby e deasupra lui cu pumnul încleştat de luptă. Cei de pe margine îl apucă de umeri, iar Eddie îşi învârte servieta în aer ca o seceră, făcându-şi loc în faţă. Singurul lucru pe care îl observ înainte de a se închide porţile este capul lui Bobby deasupra mulţimii.

Tot ce îmi permit e un zâmbet scurt şi nimic mai mult. Nu-mi permit să fiu optimist. În apropiere, se află un magazin de suvenire cu vitrinele ticsite de bezele în formă de Moş Crăciun şi de biscuiţi verzi şi roşii. Se mai pot zări ceasuri în formă de ren cu nasul fosforescent. Mă folosesc de reflexia din geam pentru a urmări ce se întâmplă pe treptele tribunalului.

Îmi imaginez ce se întâmplă înăuntru. Locurile presei trebuie să fie pline, iar în zona publicului toţi sunt în picioare. Lui Eddie îi place să interacţioneze cu publicul. Va cere o amânare pentru comportamentul meu neprofesionist şi va susţine că drepturile clientului au fost încălcate, având în vedere afirmaţiile mele maliţioase. Un nou raport psihologic va trebui făcut, ceea ce ar dura săptămâni. Bla, bla, bla...

Există totuşi o şansă ca judecătorul să refuze şi să pronunţe sentinţa imediat. Cel mai probabil va accepta amânarea şi Bobby va circula liber, fiind chiar mai periculos decât înainte.

În timp ce mă balansez în față și în spate pe călcâie, îmi reamintesc regulile. Evită să stai cu picioarele prea apropiate unul de celalalt. Ridică picioarele pentru a nu le târșâi sau târî. Nu pivota din instinct. Sugestia mea preferată pentru a întrerupe „o stare de nemișcare" este să trec peste un obstacol imaginar aflat chiar în fața mea. Îmi imaginez că arăt ca *Marcel Marceau*[1].

Merg până la capătul străzii și mă întorc fără să-mi iau ochii de la fotografii care roiesc în fața tribunalului. Dintr-odată, se înghesuie în față, cu camerele ridicate. Cred că pe Eddie îl așteaptă o mașină. Bobby iese pe jumătate ghemuit, își face loc prin învălmășeală și se aruncă pe scaunul din spate. Portiera se închide în timp ce blițurile continuă să pâlpâie.

Ar fi trebuit să prevăd asta. Ar fi trebuit să fiu pregătit. Șchiopătând pe stradă, îi fac semn cu amândouă mâinile și cu bastonul unui taxi negru. Mă ocolește și se redresează, forțându-i pe cei din spate să frâneze brusc. Următorul taxi are girofarul aprins. Ori oprește, ori trece peste mine.

Nu are nicio reacție când îi spun să urmărească mașina. Probabil, șoferii de taxi aud asta foarte des.

Limuzina argintie, cu Bobby înăuntru, este înaintea noastră, blocată între două autobuze și un șir de mașini. Șoferul meu reușește să se strecoare în spațiile libere și să schimbe benzile, fără a-l pierde din vedere. În același timp, observ cum șoferul îmi aruncă o privire pe furiș în oglinda retrovizoare. Când ni se întâlnesc privirile, se uită repede în altă parte. E tânăr, are în

[1] Marcel Marceau, numele la naștere Marcel Mangel (1923–2007), a fost unul dintre cei mai mari artiști ai pantomimei ai secolului XX, supranumit și „regele pantomimei".

jur de douăzeci de ani, părul roșcat și pistrui pe ceafă. Își agită mâinile și le încleștează în jurul volanului.

– Știi cine sunt.

Dă din cap în semn de aprobare.

– Nu sunt periculos.

Se uită în ochii mei, încercând să se liniștească. Fața mea nu-l poate ajuta. E complet lipsită de expresie.

CAPITOLUL VIII

Zona din jurul Canalului Grand Union este urâtă şi neîngrijită, cu o alee cu asfaltul spart şi plin de gropi. Un gard din fier ruginit, înclinat într-un unghi periculos, separă grădinile terasate ale caselor de cursul de apă. O remorcă mâzgălită cu graffiti, căreia îi lipseşte o portieră, stă pe câteva cărămizi în loc de roţi. O tricicletă pe jumătate îngropată răsare dintr-un strat de legume.

Bobby nu s-a uitat în urmă de când l-a lăsat maşina pe Camley Street, în spatele gării St. Pancras. Îi cunosc ritmul paşilor acum. Trece pe lângă cabina portarului şi merge tot înainte. Uzina de gaz umbreşte fabricile abandonate înşirate de-a lungul malului sudic. O pancartă informează despre construcţia unui nou complex industrial.

Patru bărci înguste sunt ancorate de un perete de piatră. Trei sunt vopsite în culori strălucitoare, în roşu şi verde. A patra este un remorcher negru, cu o bordură maro de jur împrejurul cabinei.

Bobby păşeşte uşor la bord şi pare a ciocăni în punte. Aşteaptă câteva secunde şi deschide o uşă glisantă. O împinge deoparte şi deschide o a doua uşă. Intră în cabină şi dispare.

Aștept pe marginea aleii, ascuns după niște arbuști. O femeie într-un palton gri trage de lesa câinelui, trecând grăbită pe lângă mine.

Trec cinci minute. Bobby iese și se uită în direcția mea. Închide ușa glisantă și coboară pe mal. Golindu-și buzunarele, numără în mână ceva mărunțiș. Apoi pornește de-a lungul aleii. Îl urmăresc de la distanță, până începe să urce câteva scări până la pod. O ia spre sud, pe lângă un garaj.

Mă întorc la barcă. Trebuie să văd ce e înăuntru. Ușa lăcuită e închisă, dar nu încuiată. Cabina e întunecoasă. Perdelele sunt trase. Două scări mă duc în bucătărie. Chiuveta de inox este curată. O singură ceașcă se scurge pe un prosop de bucătărie.

Șase pași mai încolo este salonul. Cu o bancă răsturnată, arată mai degrabă a atelier decât a sufragerie. Ochii mi se acomodează cu întunericul și văd un panou cu unelte: dălți, chei, șurubelnițe, cuttere de metal, rindele și dosare. Pe rafturi sunt cutii cu țevi, șaibe, burghie și bandă izolatoare. Podeaua este acoperită parțial de cutii de vopsele, grund, rășină, ceară, vaselină și ulei de motor. Un generator portabil e înghesuit sub bancă. Un radio vechi e atârnat de tavan. Fiecare lucru are locul său.

Pe peretele opus este încă un panou, dar acesta e gol. Singurele lucruri atașate de panou sunt patru cătușe din piele: două aproape de podea și două în apropierea tavanului. Cercetez podeaua. Lemnul este pătat de ceva închis la culoare.

Mă dau în spate, mă lovesc de peretele despărțitor și ajung într-o cabină. Totul pare un pic aiurea. Salteaua este prea mare pentru pat. Veioza este prea mare pentru măsuță. Pereții sunt acoperiți cu bucăți de ziar, dar e prea întuneric și nu le

văd clar. Aprind o lampă și îmi ia un moment să mă obișnuiesc cu lumina.

Mă așez. Pereții sunt plini de tăieturi din ziare, poze, hărți, diagrame și desene. Văd poze cu Charlie în drum spre școală, jucând fotbal, cântând în corul școlii, la cumpărături cu bunica ei, într-un carusel, hrănind rațele. Alte imagini o înfățișează pe Julianne făcând yoga, la supermarket, vopsind mobila de grădină, răspunzând la ușă... Apropiindu-mă, observ rețete, jumătăți de bilete, rezultate ale unor meciuri de fotbal, cărți de vizită, copii după extrase de cont și facturi telefonice, o hartă rutieră, un permis de bibliotecă, un memento pentru taxele școlare, o amendă de parcare, un certificat de înmatriculare a mașinii.

Măsuța de lângă pat e plină de caiete cu spirală. Îl iau pe cel de deasupra și îl deschid. Un scris de mână ordonat și îngrijit umple fiecare pagină. În spațiul liber din stânga sunt înregistrate ora și data. Alături, sunt marcate toate mișcările mele, inclusiv locuri, întâlniri, durata, mijloace de transport, relevanța lor... Este un manual despre cum să îmi trăiești viața. Despre cum să fii eu!

Se aude un zgomot pe punte. Aud cum ceva e târât și apoi vărsat. Sting lumina și stau pe întuneric, abia îndrăznind să respir. Cineva intră în salon. Trece în bucătărie și deschide dulapurile. Stau întins pe podea, înghesuit între peretele despărțitor și pat, simțind cum îmi bubuie inima.

Pornește motorul. Pistoanele se ridică și coboară, apoi se simte un ritm stabil. Văd picioarele lui Bobby prin hublouri și simt cum barca se înclină atunci când aruncă parâma.

Mă uit spre bucătărie și salon. Dacă mă mișc repede, aș putea ajunge pe mal înainte să se întoarcă în cabină. Încerc să mă ridic și dărâm o ramă dreptunghiulară sprijinită de perete. În timp ce cade, o prind într-o mână. Tabloul este momentan vizibil prin lumina ce se strecoară printre perdele: o plajă, șoproane, standuri de înghețată și o roată Ferris dintr-un parc de distracții. La orizont, preferata lui Charlie, o balenă cenușie.

Cad pe spate cu un geamăt, incapabil să-mi controlez picioarele. Parcă ar fi ale altcuiva.

Barca îngustă se clatină din nou și se aud din nou aceiași pași. Bagă în viteză și ne îndepărtăm de docuri. Apa se lovește de vas. Mă chinui să mă ridic în picioare, trag puțin perdeaua și mă uit pe hublou. Nu văd decât vârfurile copacilor.

Se mai aude ceva: un vâjâit ca un vânt puternic. Tot oxigenul pare să fi dispărut din aer. Se scurge combustibil pe podea și îmi îmbibă pantalonii. Lemnul lăcuit trosnește în timp ce arde. Fumul îmi înțeapă ochii și gâtul. Mă târăsc în genunchi prin fumul tot mai dens.

După ce mă chinui să trec prin bucătăria în formă de U, ajung în salon. Motorul este aproape. Îi aud zgomotul surd. Urc scările ca să ies. Ușa e închisă pe dinafară. Încerc să o dărâm cu umărul. Nimic. Simt căldura prin ușă. Am nevoie de o altă ieșire.

Parcă aș respira sticlă topită. Nu văd nimic, dar merg pipăind. Pe banchetele din atelier dau cu degetele de un ciocan și de o daltă solidă și ascuțită. Mă retrag departe de vâlvătaie, lovesc pereții și izbesc cu ciocanul în hublouri. Sunt din sticlă incasabilă.

Lângă peretele despărțitor este o cameră de depozitare. Mă strecor înăuntru, agitându-mă ca un pește pe uscat, până când mă ascultă picioarele. Prelate și frânghii se încolăcesc sub picioarele mele. Trebuie să ajung la prova vasului. Mă întind și descopăr deasupra capului o trapă. Îi pipăi marginea în căutarea unui zăvor, apoi înfig dalta într-un colț și o lovesc cu ciocanul, dar unghiul este complet nepotrivit.

Vasul începe să se scufunde. Apa inundă pupa. Mă așez pe spate și împing trapa cu amândouă picioarele. O lovesc... o dată, de două ori, de trei ori. Urlu și blestem. Lemnul plesnește și crapă. O dâră de lumină umple încăpere. Mă dau în spate, în timp ce benzina din cabină se aprinde și o minge de foc erupe spre mine. În același moment, mă cațăr și ajung la suprafață, după care mă rostogolesc de câteva ori. Aerul proaspăt mă învăluie o fracțiune de secundă. Mă scufund încet, inexorabil, urlând în gând, până ating nămolul. Nu mă gândesc la înec. O să mă odihnesc puțin aici, unde e răcoare, întuneric și verde.

Când încep să mă doară plămânii, ajung la suprafață, inspirând mai mult aer decât am nevoie. Ajung cu capul deasupra apei și mă las pe spate, inspirând lacom. Pupa vasului e deja sub apă. Cutiile de vopsea din atelier explodează ca grenadele. Motorul s-a oprit, dar barca se îndepărtează ușor de mine.

Înot până la mal cu șosetele îmbibate de nămol și mă ridic din apă, ajutându-mă de stuf. Ignor mâna ce îmi este întinsă. Tot ce vreau este să stau jos și să mă odihnesc. Corpul mi se contorsionează. Ating cu picioarele marginea canalului.

Stau întins pe aleea pustie. Macarale uriaşe se înalţă către cerul înnorat.

Recunosc pantofii lui Bobby. Îşi bagă mâinile pe sub ale mele şi mă apucă de piept. Mă ridică. Bărbia lui mă apasă în moalele capului în timp ce mă cară. Hainele lui miros a benzină, sau poate ale mele. Nu urlu după ajutor. Realitatea pare mult prea departe.

Îmi pune o eşarfă în jurul gâtului, îi face un nod şi o strânge în jurul traheii mele. Celălalt capăt îl leagă de ceva de deasupra mea, forţându-mă să mă ridic pe vârful degetelor. Picioarele mele se zbat în aer ca ale unei marionete pentru că nu reuşesc să ating pământul şi mă sufoc. Îmi pun degetele pe sub eşarfă să o ţin un pic mai departe de gât.

Suntem în curtea unei fabrici părăsite. Paleţi de lemn sunt înşiraţi de-a lungul unui perete. Se văd bucăţi de tablă căzute de pe acoperiş în timpul furtunilor. Apa se scurge pe pereţi în jos, dând un aspect dezgustător de noroi negru-verzui. Bobby se întoarce spre mine. Faţa îi este lac de transpiraţie.

– Ştiu de ce faci asta, zic eu.

Nu-mi răspunde. Îşi dă jos haina şi îşi suflecă mânecile, ca şi cum s-ar apuca de lucru. Apoi se aşază pe o ladă şi scoate o batistă albă ca să-şi şteargă ochelarii. Calmul lui este remarcabil.

– Nu o să scapi dacă mă omori.

– Ce te face să crezi că vreau să te omor? spune el, punându-şi ochelarii şi uitându-se la mine. Eşti căutat. Cel mai probabil îmi vor da o recompensă.

Vocea îl trădează. Nu e sigur. În depărtare aud o sirenă. Vin pompierii.

Cred că Bobby a citit ziarele de dimineață. *Știe* de ce am mărturisit. Poliția va trebui să redeschidă fiecare caz și să examineze toate detaliile. Vor analiza fiecare dată, oră, loc în relație cu unde și ce făceam eu. Și ce vor descoperi? Că nu aveam cum să îi omor eu pe toți. După asta, se vor întreba de ce am mărturisit. Și poate, doar poate, vor face legătura cu Bobby. De câte ori poate să aibă alibi? Și-a ascuns suficient de bine urmele?

Trebuie să îl fac să se îndoiască de el.

– Am vizitat-o pe mama ta ieri. A întrebat de tine.

Bobby pare ușor tensionat, iar ritmul respirației i se întețește.

– Nu-mi amintesc să o fi cunoscut pe Bridget până acum, dar cred că a fost foarte frumoasă în tinerețe. Însă pielea nu prea agreează alcoolul sau țigările. Nu-l cunosc pe tatăl tău, dar cred că l-aș fi plăcut.

– Nu știi nimic despre el, zice el apăsat.

– Nu-i adevărat. Cred că am ceva în comun cu Lenny... și cu tine. Trebuie să despic firul în patru: să văd cum funcționează fiecare lucru. De-asta te-am căutat. Mă gândeam că poate mă ajuți să înțeleg ceva.

Nu răspunde.

– Cunosc aproape toată povestea: știu despre Erskine și despre Lucas Dutton, Justice McBride și Mel Cossimo. Dar ce nu pot înțelege este de ce ai pedepsit pe toată lumea în afară de persoana pe care o urăști cel mai mult.

Bobby e în picioare și e pe cale să mă atace. Își apropie capul de mine. Pot să văd cum îi pulsează o venă albastră deasupra ochiului stâng.

– Nici măcar nu-i poți pronunța numele, nu-i așa? Ea spune că semeni cu tatăl tău, dar nu e în întregime adevărat. De câte ori te uiți în oglindă vezi ochii mamei tale...

Ține strâns în mână un cuțit. Îmi pune tăișul pe buza de jos. Dacă deschid gura, mă taie. Dar nu mă pot opri acum.

– Să-ți spun la ce concluzie am ajuns până acum, Bobby. Te văd ca pe un băiețel hrănit cu visele tatălui și corupt de violența mamei...

Tăișul cuțitului e așa de ascuțit încât nu simt nimic. Sângele îmi curge pe obraji în jos, mi se prelinge printre degetele încleștate pe eșarfă.

– Se învinovățește singur. Majoritatea victimelor unui abuz se condamnă singure. Se privește ca un laș: întotdeauna pe fugă, împleticindu-se, căutându-și scuze; niciodată suficient de bun, un întârziat, născut să dezamăgească. Un băiețel care se învinuiește că nu și-a salvat tatăl, dar care nu a înțeles ce se întâmplă decât când a fost prea târziu.

– Taci naibii din gură! Ești exact ca ei. Un manipulator!

– Nici nu l-am cunoscut.

– Da, ai dreptate. Ai condamnat un om pe care nici nu-l cunoșteai. Cât de corect e asta? Cel puțin eu am făcut o alegere. Habar nu ai. Nici măcar nu ai o inimă.

Fața lui Bobby e în continuare la doar câțiva centimetri distanță de a mea. Îi pot citi suferința în ochi și ura în felul cum își strânge buzele.

– Deci, acest băiețel, care crește mult prea repede și care devine ciudat și dezordonat, se învinuiește singur. Fragil și timid, furios și trist: nu poate face față tuturor acestor sen-

timente. Nu știe să ierte. Urăște întreaga lume, dar nu mai mult decât se urăște pe sine. Se taie pe brațe pentru a scăpa de otrava din suflet. Se cramponează de amintirea tatălui lui și de modul în care erau lucrurile pe atunci. Nu erau perfecte, dar erau în regulă. Erați împreună. Și ce face acest băiețel? Se retrage și se izolează, se ascunde, sperând să fie uitat, trăind într-un univers imaginar. Spune-mi despre lumea ta imaginară, Bobby! Cred că a fost minunat să ai un loc doar al tău unde să te refugiezi.

– Nu vei face decât să o strici.

Fața îi este leoarcă de sudoare. Nu vrea să-mi vorbească, dar în același timp e foarte mândru de ceea ce a făcut. Iar lumea asta imaginară este construită de el. O parte din el vrea să îmi arate lumea lui: să-și împărtășească euforia.

Lama cuțitului îmi apasă în continuare pe buză. O ridică de pe buză și-mi flutură cuțitul prin fața ochilor, încercând să pară relaxat, dar nu-i reușește. Cuțitul nu e arma lui preferată.

Degetele îmi amorțesc pe eșarfă, iar acidul lactic mi se adună în gambe, în timp ce mă chinui să stau pe vârful degetelor. Nu mai rezist mult.

– Cum e să fii omnipotent, Bobby? Să fii judecător, jurat și călău, să-i pedepsești pe toți cei care trebuie pedepsiți? Cred că ai planificat toate astea timp de câțiva ani. Uimitor! Dar, mai exact, pentru cine ai făcut toate astea?

Bobby se apleacă și ridică o scândură. Mormăie spre mine să tac din gură.

– Ah, da, ai dreptate, tatăl tău. Un bărbat de care abia îți amintești. Pun pariu că habar nu ai care era cântecul lui

preferat sau ce filme îi plăceau, sau care erau eroii lui preferați. Ce avea în buzunare? Era dreptaci sau stângaci? Pe care parte își făcea cărarea?

– Ți-am spus să TACI DIN GURĂ!

Balansează scândura în aer și mă lovește cu ea peste piept. Aerul țâșnește afară din plămâni, iar corpul mi se rotește strângând eșarfa ca o menghină în jurul gâtului. Dau din picioare și încerc să mă răsucesc la loc. Buzele mi se închid și deschid ca branhiile unui pește naufragiat.

Bobby aruncă scândura deoparte și se uită la mine ca și cum mi-ar spune: „Ți-am zis să taci". Cred că am coastele rupte, dar plămânii funcționează din nou.

– Doar o întrebare mai am, Bobby. De ce ești atât de laș? Adică e destul de clar cine merită toată această ură. Se vede ce a făcut. Ți-a depreciat și torturat tatăl. S-a culcat cu alți bărbați și l-a umilit pe tatăl tău, chiar și în fața prietenilor lui. Și, după asta, colac peste pupăză, l-a acuzat că ar fi abuzat de propriul fiu...

Bobby s-a întors cu spatele, dar chiar și tăcerea îl frământă.

– A rupt toate scrisorile pe care ți le-a scris tatăl tău. Pun pariu că a găsit și fotografiile păstrate de tine și le-a distrus. Voia ca Lenny să iasă complet din viețile voastre. Nu suporta să-i audă numele...

Bobby se face tot mai mic, ca și cum s-ar prăbuși în interior. Furia lui s-a transformat în durere.

– Lasă-mă să ghicesc ce s-a întâmplat. Ea trebuia să fie prima. Ai căutat-o și ai găsit-o destul de ușor. Bridget nu a fost niciodată timidă sau retrasă. Tocurile ei cui lăsau tot timpul

urme. Ai urmărit-o și ai așteptat-o. Aveai totul plănuit... până la ultimul detaliu. Acum era momentul. Femeia care ți-a distrus viața era la câțiva metri depărtare, suficient de aproape încât să-ți înfășori degetele în jurul gâtului ei. Era chiar acolo, atât de aproape, dar ai ezitat. Nu ai putut să o faci. Erai de două ori cât ea. Nu avea niciun fel de armă. Puteai să o omori atât de ușor!

Mă opresc, pentru ca amintirile să-și facă loc în mintea lui.

– Nu s-a întâmplat nimic. Știi de ce? Pentru că erai speriat. Când ai revăzut-o, ai redevenit acel băiețel fricos și bâlbâit. Te-a terorizat atunci și te terorizează și acum.

Bobby se strâmbă. În același timp, vrea să mă scoată din lumea lui.

– Cineva trebuia să fie pedepsit. Așa că ai găsit dosarele de la protecția copilului și lista cu nume. Și te-ai hotărât să-i pedepsești pe toți cei vinovați, luându-le ceea ce iubeau mai mult. Dar frica de mama ta nu a dispărut. Un laș va fi întotdeauna laș. Ce ai simțit când ai aflat că era pe moarte? Cancerul a făcut treaba în locul tău sau ți-a răpit plăcerea?

– Mi-a răpit plăcerea.

– Are parte de o moarte îngrozitoare. Am văzut-o...

– Nu e suficient. E un MONSTRU, izbucnește el.

Dă cu piciorul într-o tobă, făcând-o să se învârtă prin curte.

– Mi-a distrus viața. Ea m-a făcut ceea ce sunt.

Îi curg balele din gură. Se uită la mine și vrea să-l aprob. Ar vrea ca eu să-i zic: „Săracul de tine. Ea e de vină. Nu e de mirare că te simți așa". Dar nu pot să-i zic asta. Dacă îi aprob ura, nu mai e cale de întoarcere.

– Nu o să-ți accept niciun fel de scuză, Bobby. Ți s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Aș vrea să pot schimba asta. Dar uită-te la lumea din jurul tău: în Africa mor copii de foame, avioane sunt deturnate în clădiri, sunt detonate bombe în zone aglomerate; oameni mor din cauza bolilor; prizonierii sunt torturați, femeile sunt violate... Unele lucruri le putem schimba, dar altele nu. Câteodată trebuie să acceptăm ce ni s-a întâmplat și să ne continuăm viețile.

Râde amarnic.

– Cum poți să spui asta?

– E adevărat. Și tu știi asta.

– Îți spun eu ce e adevărat.

Se uită la mine fără să clipească. Când vorbește, pare a bolborosi:

– Este un refugiu pe drumul care trece prin Great Crosby, cam la 13 kilometri depărtare, la nord de Liverpool. E ceva mai departe de șosea. Dacă ajungi acolo după ora zece noaptea, vei vedea câteodată o altă mașină parcată. Pornești semnalizarea, fie stânga, fie dreapta, depinde de ceea ce vrei; și aștepți ca mașina din față să răspundă în același fel. După care o urmărești.

Vocea îi este sugrumată.

– Aveam șase ani când m-a dus prima dată la refugiu. Prima dată m-am uitat doar. Era undeva într-un șopron. S-a așezat pe o masă ca un bufet scandinav. Goală. O atingeau zeci de mâini. Oricine putea face ce dorea. Avea de toate pentru toți. Durere. Plăcere. Era același lucru pentru ea. De câte ori

deschidea ochii, se uita direct la mine. „Nu fi egoist, spunea ea. Învață să împarți cu alții."

Se leagănă ușor, în față și în spate, uitându-se fix, retrăind scena în minte.

– Cluburile private și barurile de swingeri erau prea selecte pentru mama. Prefera orgiile anonime și nepretențioase. Am încetat să număr câte persoane au atins-o. Bărbați și femei. Așa am învățat să împart. La început au luat ei de la mine, dar mai târziu am luat eu de la ei. Durere și plăcere – moștenirea mamei.

Ochii îi sunt plin de lacrimi. Nu știu ce să zic. Îmi simt limba groasă și aspră. Vederea periferică mi-e tot mai slabă din cauza insuficientei oxigenări a creierului.

Vreau să zic ceva. Vreau să-i spun că nu e singur. Că o grămadă de oameni trec prin aceleași probleme, trăiesc în aceeași pustietate și trec pe lângă aceleași ferestre deschise, gândindu-se dacă să sară sau nu. Știu că se simte pierdut. E afectat. Dar încă mai poate alege. Nu toți copiii abuzați ajung ca el.

– Lasă-mă jos, Bobby, abia pot respira.

Îi văd ceafa pătrată și tunsoarea inegală. Se întoarce încet, fără să se uite la mine. Rotește cuțitul deasupra capului meu și mă prăbușesc în față, ținând strâns, în continuare, rămășițele eșarfei. Mușchii picioarelor sunt în spasme. Simt gustul betonului amestecat cu sânge. Văd câteva scânduri sprijinite de un perete și câteva bazine de colectare unul lângă altul. În ce direcție e canalul? Trebuie să ies de aici.

Mă ridic în genunchi și-ncep să mă târăsc. Bobby a dispărut. Așchii metalice îmi taie mâinile. Cimentul spart și butoaiele

ruginite îmi creează senzația de cursă cu obstacole. Ajung la intrare și văd o mașină de pompieri și luminile intermitente ale unei mașini de poliție. Încerc să țip, dar nu se aude nimic.

Ceva nu e în regulă. Nu mă mai pot mișca. Mă întorc și-l văd pe Bobby stând pe haina mea.

– Aroganța ta nesuferită mă dă pe spate, spune el, apucându-mă de guler și ridicându-mă în picioare. Crezi că mă poți duce de nas cu psihologia ta de doi bani? Am fost la mai mulți psihologi, consilieri și psihiatri decât ai primit tu cadouri de ziua ta. Am fost la freudieni, jungieni, adlerieni, rogerieni sau mai știu eu de care, și pe niciunul dintre ei nu aș da doi bani.

Își apropie din nou fața de a mea.

– Crezi că mă cunoști. Crezi că știi cum gândesc. Pe naiba! Nu ești nici măcar pe aproape.

Își pune cuțitul lângă urechea mea. Respirăm același aer.

O mișcare a încheieturii și gâtul mi s-ar crăpa ca un pepene. Chiar așa va face. Simt pe gât metalul rece. Totul se va încheia acum.

Îmi apare în fața ochilor Julianne, care se uită la mine de pe pernă, cu părul ciufulit de somn. Și o văd pe Charlie în pijamalele ei, mirosind a șampon și a pastă de dinți. Mă întreb dacă e posibil să îi număr pistruii de pe nas. N-ar fi un lucru îngrozitor să mor fără să fi încercat?

Respirația lui Bobby e caldă, lama e rece. Scoate limba să își umezească buzele. Ezită un moment, fără să știu de ce.

– Se pare că ne-am subestimat reciproc, spun eu, strecurându-mi mâna în buzunarul hainei. Știam că n-ai să mă lași

să plec. Răzbunarea ta nu e negociabilă. Ai investit prea mult în ea. Ea e motivul pentru care te trezești dimineața. De-asta trebuia să plec de lângă zid.

Ezită, încercând să-și dea seama ce vreau. Degetele mi se încleștează strâns în jurul dălții.

– Sufăr de o boală, Bobby. Câteodată mi-e foarte greu să umblu. Mâna dreaptă e în regulă, dar uită-te la stânga cum tremură.

Îmi ridic mâna care pare că nici nu-mi mai aparține. Îi atrage privirea ca un semn de naștere de pe fața cuiva sau ca o cicatrice de arsură.

Cu mâna dreaptă împing dalta prin haină direct în abdomenul lui Bobby. Îi lovește pelvisul și-i perforează colonul transversal. Trei ani la Medicină nu sunt niciodată irosiți.

Cade în genunchi, ținându-se în continuare de gulerul meu. Mă dau în spate și-l lovesc cât pot de tare cu pumnul, țintindu-i maxilarul. Se apără cu mâinile, dar tot reușesc să-l lovesc în tâmplă, ceea ce îl face să cadă pe spate. Totul este calm. Bobby încearcă să se ridice, dar eu fac un pas în față și-l lovesc cu piciorul în bărbie, o lovitură stângace, dar eficientă, care îi împinge capul pe spate.

Prăbușit la pământ cum e, stau și mă uit la el un moment. Apoi, ca un crab, o iau la sănătoasa de-a lungul curții. Odată ce-mi pun picioarele în mișcare, știu ele ce au de făcut. Poate că nu arată frumos alergarea mea, dar niciodată nu am fost *Roger Bannister*[1].

[1] Sir Roger Gilbert Bannister, cunoscut atlet englez, născut în 1929, primul om care a alergat o milă în mai puțin de 4 minute. (n.tr.)

Un câine polițist adulmecă aleea de lângă canal. Polițistul mă vede venind și face un pas înapoi. Eu alerg în continuare. Cu greu mă țin doi polițiști. Chiar și atunci îmi vine să tot fug.

Ruiz mă ia de umeri.

– Unde este? zbiară el. Unde e Bobby?

CAPITOLUL IX

Mătușa Gracie făcea cel mai bun ceai cu lapte. Întotdeauna punea mai multe frunze în ceainic și mai mult lapte în cana mea. Nu știu unde a găsit Ruiz așa ceva, dar mă ajută să scap de gustul de sânge și de benzină din gură.

Cum stau pe scaunul din față al unei mașini de poliție, țin cu amândouă mâinile ceașca, încercând zadarnic să le opresc din tremurat.

– Ar trebui să mergi să te vadă un medic, îmi spune Ruiz.

Buza de jos îmi sângerează în continuare. O ating ușor cu limba.

Ruiz desface celofanul de pe un pachet cu țigarete și îmi oferă și mie una. Refuz.

– Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

– Tu ești vinovat. Am urmărit nenorocita aia de mașină închiriată și furată aproape optzeci de kilometri. Am găsit doi copii de paisprezece ani și unul de unsprezece în ea. De asemenea, am supravegheat gările, aeroporturile, terminalele de autobuze... Fiecare polițist din nord-vest te-a căutat.

– Stai să vezi când o să primești factura mea.

Se uită la țigară cu afecțiune și repulsie în același timp.

– Mărturia ta a fost un detaliu interesant. Foarte creativ. Le-a făcut pe hienele din presă să cotrobăiască peste tot şi să mă lase pe mine în pace: puneau întrebări, vorbeau cu rudele, agitau apele. Nu mi-ai dat de ales.

– Ai găsit dosarul?

– Da.

– Ce e cu numele de pe listă?

– Încă le mai examinăm.

Se sprijină de portieră, studiindu-mă cu atenţie. Ochii lui albaştri, distanţi, s-au fixat pe ambulanţa parcată la treizeci de metri mai încolo, lângă zidul fabricii.

Durerea din piept şi gât mă face să mă simt buimac. Îmi pun o pătură gri pe umeri şi mă chircesc de frig. Ruiz îmi povesteşte cum şi-a petrecut toată noaptea răsfoind dosarele de la Protecţia Copilului. A căutat numele pe calculator şi s-a oprit doar asupra cazurilor nerezolvate de crimă.

Bobby lucrase în Hatchmere ca grădinar, cu câteva săptămâni înainte de moartea lui Rupert Erskine. El şi Catherine McBride au fost în acelaşi grup de terapie împotriva automutilării, la o clinică din West Kirby, în anii 1990.

– Dar Sonia Button? întreb eu.

– Nimic. Bobby nu se potriveşte cu descrierea persoanei care i-a dat drogul.

– Lucra la clubul unde înota ea.

– O să verific.

– Cum a convins-o pe Catherine să vină la Londra?

– A venit pentru interviu. I-ai scris o scrisoare de recomandare.

– Nu i-am scris.

– A scris-o Bobby în locul tău. A furat hârtie de la tine din birou.

– Cum? Când?

Ruiz observă că mă chinui să înțeleg.

– Ziceai că ai observat cuvântul „Nevaspring" imprimat pe tricoul lui Bobby. Este o companie franceză care livrează răcitoare de apă. Acum verificăm casetele de pe camerele de supraveghere de la centrul medical.

– Livra apă...

– A trecut chiar pe lângă agentul de securitate cu un bidon pe umăr.

– Asta explică modul în care intra în clădire când întârzia la unele programări.

Dincolo de terenul viran vizibil prin gardul spart, îl văd pe Bobby întins pe targă. Un paramedic ține o perfuzie aproape de brațul lui.

– Se va face bine? întreb eu.

– Nu ai scutit plătitorii de taxe de procesul care va urma, dacă asta vrei să mă întrebi.

– Nu.

– Doar nu ți-e milă de el?

Clatin din cap. Poate într-o zi, peste multă vreme, o să privesc înapoi și o să-l văd pe Bobby ca pe un copil afectat ce a devenit un adult bolnav. Însă acum, după ceea ce le-a făcut Elisei și altora, sunt mulțumit că aproape l-am ucis pe nenorocit.

Ruiz privește cum doi detectivi urcă în ambulanță și se așază de o parte și de alta a lui Bobby.

– Mi-ai zis că ucigașul lui Catherine ar trebui să fie mai în vârstă... și mai experimentat.

– Așa am crezut.

– Ai zis că ar fi o reacție sexuală.

– Am zis că durerea ei l-ar excita, dar că motivul nu era clar. Răzbunarea era una dintre posibilități. Știi ce e ciudat? Chiar și când am fost sigur că e Bobby, tot nu mi-am putut imagina că era acolo, forțând-o să se taie. Era o formă de sadism mult prea sofisticată. Pe de altă parte, s-a strecurat în atâtea vieți – chiar și în a mea. A fost ca o bucată de decor pe care nu a observat-o nimeni din cauză că am fost prea concentrați să vedem prim-planul.

– L-ai văzut înaintea tuturor celorlalți.

– M-am împiedicat de el pe întuneric.

Ambulanța se îndepărtează. Păsările de apă se ridică din stufăriș. Se răsucesc și se întorc spre cerul gri. Copaci scheletici se întind ca și cum ar vrea să prindă păsările din văzduh.

Ruiz mă duce la spital. Vrea să fie acolo când iese Bobby din operație. Urmăm ambulanța pe St Pancras Street și ne întoarcem la locul accidentului. Picioarele mele nu se mai mișcă aproape deloc, adrenalina s-a scurs complet din ele. Mă chinui să ies din mașină. Ruiz cere un scaun cu rotile și mă duce într-o sală de așteptare cu dale albe, foarte familiară mie.

Ca de obicei, inspectorul detectiv începe cu stângul: îi spune recepționerei „drăguță" și îi cere să-și „sorteze prioritățile". Ea, în schimb, se răzbună pe mine, pipăindu-mi coastele cu mult prea mult zel. Simt că o să leșin.

Doctorița tânără care mă coase are părul decolorat, o tunsoare „filat" demodată și un lănțișor din scoici. A fost în vacanță într-un loc cald, și pielea de pe vârful nasului e roz și se cojește.

Ruiz urcă să-l verifice pe Bobby. Nici măcar o pază înarmată la ușa camerei de operație sau un anestezic total nu sunt suficiente pentru a-l face să se relaxeze. Poate își face procese de conștiință pentru că nu m-a crezut mai devreme. Dar mă îndoiesc.

Stau întins pe o targă mobilă și încerc să-mi țin capul nemișcat, în timp ce simt acul cum îmi pătrunde prin buză și ața cum e trasă prin piele. Foarfeca retează capătul, iar doctorița face un pas înapoi, admirându-și munca.

– Și mama spunea că nu voi fi niciodată în stare să cos.

– Cum arată?

– Mai bine așteptai chirurgul estetician, dar nu m-am descurcat rău. Vei avea o cicatrice mică, doar acolo. Îmi arată cu degetul spațiul gol de sub buza de jos. Se va potrivi cu urechea, spune ea, aruncând la gunoi mănușile din latex. Dar tot mai trebuie să faci o radiografie. Te trimit sus. Ai nevoie de cineva să împingă căruciorul sau poți umbla?

– O să merg pe jos.

Îmi arată liftul și îmi spune să urmez linia verde până la etajul patru. După o jumătate de oră, Ruiz mă găsește în camera de așteptare. Aștept radiologul care-mi va confirma ceea ce știu deja de la radiologie: că am două coaste fracturate, fără hemoragie internă.

– Când poți da o declarație?

– După ce mă vor pansa.

– Poate să aștepte până mâine. Hai, te duc acasă.

O urmă de regret mă chinuie mai rău decât durerea. Unde e *acasă?* Nu am avut timp să mă gândesc unde voi dormi

la noapte sau noaptea următoare. Observându-mi dilema, Ruiz murmură:

– De ce nu mergi să asculți ce are de zis? Ar trebui să te pricepi la asta, zice el, adăugând fără să respire: Nu am nici măcar o amărâtă de cameră de oaspeți acasă.

La parter, continuă să facă pe șeful în timp ce pieptul îmi e pansat. Simt că mă apucă durerea de stomac de la atâtea calmante și antiinflamatoare. Pe coridor, îl urmez pe Ruiz la mașină și simt că plutesc.

– Mai este un lucru care mă nedumerește, zic eu, în timp ce mergem spre nord, spre Camden. Bobby putea să mă omoare. Avea cuțitul la gâtul meu, dar a ezitat. Ca și cum nu ar putea depăși o anumită limită.

– Ai zis că nu și-a putut omorî mama.

– Aia e altceva. Era prea speriat de ea. Dar nu a avut niciun fel de problemă cu alții.

– Păi, nu mai trebuie să-și facă griji în privința lui Bridget. A murit azi-dimineață la ora opt.

– Deci asta e. Nu mai are pe nimeni.

– Nu chiar. I-am găsit fratele vitreg. I-am lăsat un mesaj în care l-am anunțat că Bobby e în spital.

Sunt tot mai neliniștit.

– Unde l-ai găsit?

– E instalator în nordul Londrei. Dafyyd John Morgan.

Ruiz urlă în stație. Vrea să fie trimise două mașini acasă. Urlu și eu – încercând să dau de Julianne pe mobil, dar sună ocupat. Suntem la cinci minute distanță, iar traficul e criminal.

Un camion a trecut pe roşu într-o intersecţie cu cinci sensuri, blocând astfel Camden Road.

Ruiz semnalizează că urcă pe trotuar şi-i forţează pe pietoni să se împrăştie. Se întinde peste geam:

– Tâmpitul naibii! Idiotule! Hai, hai! Mişcă naibii odată!

Durează mult prea mult. A fost la mine acasă, în casa mea. Parcă îl văd stând în pivniţă, râzând de mine. Şi-i ţin minte ochii atunci când se uita cum îmi sapă poliţia în curte, impertinenţa leneşă şi jumătatea de zâmbet.

Acum înţeleg. Camioneta albă care m-a urmărit în Liverpool era camioneta unei firme de instalaţii sanitare. Au fost luate părţile metalice ale uşilor, făcând-o să pară ciudată. Amprentele din maşina furată nu-i aparţineau lui Bobby. Şi traficantul de droguri care i-a dat Ecstasy Soniei Dutton se potriveşte descrierii lui D.J. – Dafyyd – sunt unul şi acelaşi.

La remorcher, Bobby bătuse în uşă înainte să deschidă trapa. Nu era barca lui. Atelierul era plin de unelte şi de echipamente de instalator. Erau notiţele şi jurnalele lui D. J. Bobby a dat foc bărcii pentru a distruge probele.

Nu mai pot sta să aştept. Casa este la mai puţin de o jumătate de kilometru depărtare. Ruiz îmi spune să aştept, dar sunt deja afară, alerg de-a lungul străzii, mă feresc de pietoni, de joggeri, de mame cu copii mici, bone cu cărucioare. Traficul este blocat în ambele direcţii, cât văd cu ochii. Mai sun o dată. Sună tot ocupat.

Trebuia să fie doi. Cum putea o singură persoană să facă toate astea? Bobby era uşor de recunoscut. Era prea înalt. D.J. avea capacitatea şi puterea de a controla oamenii. Nu întorcea nimeni capul după el.

În momentul adevărului, Bobby nu m-a putut omorî. Nu putea face pasul acesta din cauză că nu a mai făcut așa ceva. Bobby a făcut planul, dar D.J. e cel care l-a pus în aplicare. E mai în vârstă, mai experimentat, mai nemilos.

Vomit într-un coș de gunoi și alerg mai departe, trec pe lângă un magazin de băuturi, o casă de pariuri, o pizzerie, un magazin de chilipiruri, un cămătar, o brutărie și barul Rag & Firkin. Nu alerg suficient de repede. Picioarele mă încetinesc.

Iau ultima cotitură și văd casa în fața mea. Nu e nici o mașină de poliție acolo. O camionetă albă e parcată în fața casei, cu ușa laterală deschisă. Saci de pânză sunt întinși pe jos...

Intru pe ușa principală și urc scările. Telefonul e scos din furcă.

O strig pe Charlie, dar nu se aude decât un geamăt timid. E în sufragerie, îmbrăcată în blugi și hanorac. Un bilețel adeziv e lipit de fruntea ei. Se aruncă la pieptul meu ca un cățeluș. Aproape că leșin de durere.

– Am jucat jocul: „Cine sunt eu?" îmi explică ea. D.J a trebuit să spună că e „Homer Simpson". Ce a ales pentru mine?

Își ridică privirea la mine. Biletul e răsucit la margini, dar reușesc să citesc mesajul: „EȘTI MOARTĂ".

Abia mai am aer să întreb:

– Unde e mama?

Panica din vocea mea o sperie. Face un pas în spate și vede urmele de sânge de pe cămașa mea și luciul transpirației. Buza de jos mi-e umflată, iar copcile sunt acoperite de sânge uscat.

– E jos, în pivniță. D.J. mi-a spus să aștept aici.

– El unde e?

– Vine imediat, dar a trecut un secol de când a spus asta.

O împing spre ușa de la intrare.

– Fugi, Charlie!

– De ce?

– FUGI! ACUM! Nu te opri.

Ușa de la pivniță e închisă și au fost băgate șervețele umede în crăpăturile ușii. Nu este cheie în broască. Apăs mânerul și împing ușor să o deschid.

Miroase a praf și a gaze. Nu pot să zbier și să-mi țin respirația în același timp. Pe la jumătatea scărilor mă opresc să mă obișnuiesc cu lumina. Julianne e căzută pe podea lângă boilerul cel nou. E întinsă pe o parte, cu mâna dreaptă sub cap și cu stânga ațintită spre ceva. O parte din breton îi acoperă ochiul.

Mă ghemuiesc lângă ea și îmi strecor mâinile sub brațele ei și o trag înapoi. Durerea din piept e insuportabilă. Puncte albe îmi dansează în fața ochilor ca niște insecte agitate. Încă nu am tras aer în piept, dar momentul se apropie pe rând. Urc câte o treaptă, trăgând-o pe Julianne după mine și așezându-mă după fiecare efort. Un pas, doi pași, trei pași...

O aud pe Charlie tușind în spatele meu. Mă prinde de gât încercând să mă ajute, trage când trag și eu. Patru pași, cinci pași...

Ajungem în bucătărie și capul lui Julianne cade pe podea în timp ce o pun jos. O să-mi cer scuze mai târziu. O ridic pe umăr, urlu de durere și ies pe alee, împleticindu-mă. Charlie e în fața mea.

Care e declanșatorul? Un temporizator, un termostat, centrala, un frigider, luminile de securitate?

– Fugi, Charlie, fugi!

Când s-a întunecat? Mașinile de poliție umplu strada cu girofaruri. De data asta nu mă opresc. Strig același cuvânt întruna. Traversez strada, mă feresc de mașini și ajung în capătul străzii, înainte ca genunchii mei să cedeze, iar Julianne să cadă pe iarba murdară de noroi. Îngenunchez lângă ea.

Ochii îi sunt deschiși. Explozia începe ca o mică sclipire în ochii ei căprui. Sunetul ajunge o frântură de secundă mai târziu, odată cu unda de șoc. Charlie e aruncată pe spate. Încerc să le protejez pe amândouă. Nu este niciun fel de balon portocaliu, așa cum vezi în film, doar un nor de fum și praf. Plouă cu moloz și simt căldura focului uscându-mi transpirația de pe gât.

Camioneta înnegrită stă răsturnată în mijlocul străzii. Bucăți de acoperiș și fâșii de jgheaburi atârnă de copaci. Strada e acoperită de moloz și bucăți de lemne.

Charlie stă și se uită la dezastru. Biletul, înnegrit pe margini, dar lizibil, e în continuare lipit pe fruntea ei. O strâng la piept. În același timp, iau cu degetele bucățica de hârtie și o mototolesc în pumn.

EPILOG

În coşmaruri încă mai fug, scăpând de aceiaşi monştri, câini turbaţi şi Neanderthalieni, dar acum par mult mai reali. Jock spune că e un efect secundar la noul meu medicament, Levodopa.

Dozajul s-a înjumătăţit în ultimele două luni. El zice că ar trebui să fiu mai puţin stresat. Ce glumeţ! Mă sună în fiecare zi şi mă întreabă dacă nu mi-ar plăcea să jucăm un meci de tenis. Îi răspund că nu şi îmi spune câte un banc:

– Care e diferenţa dintre o femeie însărcinată în nouă luni şi un poster din *Playboy?*

– Nu ştiu.

– Niciuna, dacă soţul ei ştie ce e bine pentru el.

Gluma aceasta e una dintre cele mai decente şi mă încumet să i-o spun lui Julianne. Ea râde, dar nu chiar atât de zgomotos ca mine.

Locuim în apartamentul lui Jock până ne decidem să renovăm casa noastră sau să ne cumpărăm una nouă. Acesta este modul prin care Jock încearcă să se revanşeze, dar încă n-a fost iertat. Între timp, el s-a mutat cu noua sa prietenă, Kelly, sperând ca aceasta să fie următoarea doamnă Jock Owen. Ea

va avea nevoie de un harpon sau de un contract prenupțial solid pentru a-l duce pe Jock aproape de altar.

Julianne i-a aruncat toate accesoriile și alimentele expirate din congelator. Apoi a ieșit și a cumpărat așternuturi și prosoape noi.

Din fericire, a scăpat de grețurile de dimineață, corpul ei căpătând proporții în fiecare zi (în toate privințele, exceptând vezica). E convinsă că vom avea un băiețel, doar un bărbat putând să-i provoace atâta suferință. Întotdeauna mă privește când afirmă asta. Apoi râde, dar nici pe departe atât de zgomotos ca mine.

Știu că mă urmărește îndeaproape. Ne urmărim reciproc. Poate încearcă să vadă semnele bolii sau poate că nu are încredere totală în mine. Ne-am certat ieri. Prima ceartă de când ne-am împăcat. Ne pregăteam să mergem în Țara Galilor pentru o săptămână, iar ea se plânsese că întotdeauna las făcutul bagajelor pe ultimul moment.

– Niciodată nu uit nimic.

– Nu asta e problema.

– Dar care e problema atunci?

– Ar trebui să ți le faci mai din timp. E mai puțin stresant.

– Pentru cine?

– Pentru tine.

– Nu sunt eu cel care se stresează.

După ce m-am purtat foarte cuviincios cu ea timp de cinci luni, fiindu-i recunoscător că m-a iertat, am decis să îmi exprim vaga nemulțumire. Am întrebat-o:

– De ce femeile se îndrăgostesc de bărbați pe care apoi încearcă să îi schimbe?

– Pentru că bărbații au nevoie de ajutor, mi-a răspuns, ca și cum ar fi un adevăr general.

– Dar dacă aș deveni bărbatul pe care îl vrei, n-aș mai fi bărbatul care sunt.

Ea și-a dat ochii peste cap și n-a mai zis nimic, dar începând cu acel moment a lăsat-o mai moale cu cicăleala. Azi-dimineață a venit și mi s-a așezat în poală, punându-și brațele în jurul gâtului meu și sărutându-mă cu acel gen de pasiune pe care căsătoria ar fi trebuit să o facă uitată.

– Ptiu! a exclamat Charlie și și-a acoperit ochii.

– Care e problema?

– Vă sărutați franțuzește.

– Ce știi tu despre sărutul franțuzesc?

– E atunci când salivați unul pe celălalt.

Am mângâiat burta lui Julianne cu mâna și i-am șoptit:

– Aș vrea ca frumoșii noștri copii să nu crească niciodată.

Am aranjat să mă întâlnesc cu arhitectul la locul craterului. Singurul lucru care stătea în picioare erau scările, care nu puteau să plece nicăieri din locul lor. Forța exploziei proiectase pardoseala de beton a bucătăriei prin acoperiș și aruncase cazanul într-o curte, la două străzi distanță. Unda de șoc spulberase aproape toate ferestrele de pe stradă și a trebuit ca trei case să fie demolate.

Charlie susține că văzuse pe cineva la fereastra de la parter chiar înainte de explozie. Experții afirmă că oricine se afla la

parter ar fi fost vaporizat, lucru care ar explica faptul că nu au găsit nici măcar o unghie, o fibră sau un dinte rătăcit la locul cu pricina. Și totuși, mă întreb de ce ar fi rămas D.J. prin preajmă, din moment ce gazul fusese pornit și temporizatorul fusese programat să aprindă focul la cazan? Avusese timp berechet să iasă de acolo, doar dacă nu ar fi plănuit toate acestea ca un act final, din toate punctele de vedere.

Charlie nu înțelege că el ar fi putut să înfăptuiască aceste lucruri. Ieri m-a întrebat dacă eu cred că el e în rai. Îmi doream să îi răspund: „Sper doar să fie mort".

Conturile lui bancare nu au fost accesate de două luni și nimeni nu l-a văzut. Nu există nicio consemnare cum că ar fi părăsit țara, că ar fi aplicat pentru o slujbă, că ar fi închiriat o cameră, că și-ar fi cumpărat o mașină sau că ar fi încasat vreun cec.

Ruiz a pus cap la cap câteva lucruri. D.J. s-a născut la Blackpool. Mama lui, croitoreasă, s-a căsătorit cu Lenny spre sfârșitul anilor 1960. A murit într-un accident de mașină când D.J. avea vârsta de șapte ani. Bunicii din partea mamei l-au crescut până ce Lenny s-a recăsătorit. Apoi el a căzut pradă fascinației pentru Bridget.

Bănuiesc că a avut parte de tot ceea ce a experimentat și Bobby, deși niciodată doi copii nu vor reacționa la fel în cazul unui abuz sexual sau al sadismului. Lenny a fost cea mai importantă figură din viața amândurora, și moartea lui stă la baza tuturor lucrurilor.

D.J. și-a terminat ucenicia la Liverpool, devenind instalator. S-a alăturat unei firme locale, unde oamenii și-l amintesc mai

curând cu teamă decât cu plăcere. Într-o seară, într-un bar, a amenințat o femeie cu un ciob de sticlă spartă pentru că nu a râs la o glumă pe care o spusese.

A dispărut spre sfârșitul anilor 1980 și a reapărut în Thailanda, ca manager al unui bar și al unui bordel. Doi adolescenți care încercau să scoată un kilogram de heroină din Bangkok le-au declarat polițiștilor că îl cunoscuseră pe furnizor în barul lui D.J., dar acesta ieșise din țară înainte să fie învinuit de complicitate în cazul legat de captura de droguri.

A plecat în Australia, căutându-și de lucru pe un șantier de pe coasta estică. S-a împrietenit în Melbourne cu un pastor al bisericii anglicane și a devenit managerul unui adăpost pentru nevoiași. Pentru o vreme, părea că se reabilitase. Fără lovituri parșive, nasuri sparte sau coaste rupte.

Aparențele pot fi înșelătoare. Poliția din Victoria investighează acum dispariția din adăpost a șase oameni, într-o perioadă de patru ani. Multe dintre cecurile de ajutor social au fost încasate până acum optsprezece luni, când D.J. s-a întors în Marea Britanie.

Nu știu cum l-a găsit pe Bobby, dar nu cred că a fost prea greu. Având în vedere diferența de vârstă când D.J. părăsise casa părintească, ar fi fost normal ca ei doi să nu se mai recunoască. Și totuși, și-au descoperit o dorință comună.

Fanteziile lui Bobby de răzbunare au rămas doar fantezii, dar D.J. avea experiența și lipsa de empatie pentru a transforma aceste fantezii în realitate. Unul era arhitectul, altul era constructorul. Bobby avea viziunea creației, D.J. avea uneltele. Rezultatul final: psihopatul care avea un plan.

Catherine a fost probabil torturată și ucisă pe barcă. Bobby mă urmărise atâta timp, încât știa exact unde să îngroape cadavrul. De asemenea, știa că zece zile mai târziu mă voi afla la cimitir. Unul din ei trebuie să fi sunat la poliție din cabina telefonică de la intrare. Iar lăsarea lopeții aruncate pe mormântul lui Gracie era mâna macabrului cu consecințe explozive.

Lucrurile se puneau cap la cap pe măsură ce săptămânile treceau. Bobby aflase despre problemele noastre cu instalațiile de la mama. Ea este recunoscută ca fiind cea care plictisește oamenii cu povești despre copiii și nepoții ei. Mai mult, îi arătase albumul cu poze și planurile casei pe care le-am trimis la primărie pentru aprobarea lucrărilor de renovare.

D.J. pusese fluturași în fiecare căsuță poștală de pe stradă. Cu fiecare mărunțiș pe care îl reparase, o convinsese pe Julianne să îl angajeze. Odată intrat, era ușor, cu toate că aproape dăduse greș în momentul în care, într-o după-amiază, Julianne îl prinsese în biroul meu. Atunci el născocise povestea aceea cu intrusul pe care-l alungase. Intrase în birou doar să vadă dacă lipsește ceva.

Bobby va fi judecat la sfârșitul lunii viitoare. Nu și-a recunoscut vinovăția, dar e de așteptat ca verdictul să fie „nevinovat". Deși solid, cazul conține probe circumstanțiale. Nicio dovadă fizică nu plasează arma crimei în posesia lui, nici în cazul lui Catherine, al Elisei, al lui Boyd, al lui Erskine, al Soniei Dutton sau al lui Esther Gorski.

Ruiz afirmă că totul se va sfârși apoi, dar se înșală. Acest caz nu va fi închis niciodată. S-a încercat închiderea lui de ani buni și iată ce s-a întâmplat.

Ne ignorăm greșelile și suntem blestemați să le repetăm. Nu înceta să te gândești la ursul polar.

Evenimentele premergătoare Crăciunului sunt aproape ca și cum nu s-ar fi petrecut. Vorbim rar despre asta, dar știu din experiență că într-o zi vor reveni.

Uneori, noaptea târziu, aud trântindu-se o portieră la o mașină sau pași grei pe alee, și mintea începe să-mi lucreze. Experimentez sentimente de tristețe, depresie, frustrare și anxietate. Sunt ușor alarmat. Îmi imaginez oameni care mă privesc de la ușile de intrare și din mașini parcate. Întrezăresc o camionetă albă, dar nu încerc să disting fizionomia șoferului.

Sunt reacții obișnuite ale șocului și ale traumei. Poate e bine că știu aceste lucruri, dar aș prefera să încetez să mă mai analizez.

Bineînțeles că încă mai am boala. Fac parte dintr-un studiu desfășurat în cadrul unui spital universitar. Fenwick m-a înscris. O dată pe lună mă duc la spital, îmi pun un ecuson și răsfoiesc paginile revistei *Viața la țară* în timp ce-mi aștept rândul.

Tehnicianul mă abordează întotdeauna cu o întrebare:

– Cum vă simțiți azi?

– Păi, dacă tot întrebați, am sindromul Parkinson.

El zâmbește alene, îmi face o injecție și apoi niște teste de coordonare, folosind aparate care să îmi măsoare gradele și frecvența tremuratului.

Știu că situația se va deprecia. Dar, la naiba, sunt norocos! Mulți oameni au Parkinson. Niciunul nu are o soție frumoasă, o fiică iubitoare și un copil pe [illegible] de a se naște

Joseph O'Loughlin pare să aibă o viață perfectă – o soție frumoasă, o fiică iubitoare și o carieră de succes ca psiholog într-o clinică. Însă chiar si traiul perfect se poate nărui. Iar o fată ucisă, un pacient tânăr cu probleme psihice și cea mai mare minciună din viața lui sunt suficiente motive pentru ca acest lucru să se întâmple.

Când o tânără necunoscută este găsită moartă, cu multiple răni prin înjunghiere – toate acestea aparent autoprovocate – poliția îi cere lui Joe ajutorul. Au de-a face cu o crimă sau cu o sinucidere? Fără tragere de inimă, el acceptă, însă cadavrul brutalizat pe care îl vede la morgă se dovedește a fi o persoană cunoscută: Catherine Mary McBride, asistentă medicală și fosta lui colegă.

În același timp, Joe se confruntă cu un pacient tânăr cu probleme psihice, Bobby Moran, ale cărui vise sunt de o violență iesită din comun. În timp ce comportamentul lui Bobby devine tot mai haotic, Joe începe să se gândească la actiunile din trecut ale acestuia, dar și la ce ar putea face în continuare. Există oare o legătură între visele teribile ale lui Bobby si moartea asistentei Catherine McBride?

Prins într-o rețea complexă de înșelăciune si obsedat de imaginea fetei ucise, Joe începe propria anchetă care-l conduce până în cele mai întunecate cotloane ale mintii omenești. În cele din urmă, el va risca totul pentru a-l demasca pe criminal și a-și salva familia.

ISBN 978-606-609-300-2

9 786066 093002

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao